

УЧИТЕЛЪТЪ
БЕИНСА ДУНО

ПОУЧАВАШЕ ГИ

НЕДЪЛНИ БЕСЪДИ

УЧИТЕЛЪТЪ
БЕИНСА ДУНО
ПОУЧАВАШЕ ГИ

УЧИТЕЛЪТЪ
БЕИНСА ДУНО

ПОУЧАВАШЕ ГИ

НЕДЪЛНИ
БЕСЪДИ

7 Януарий - 15 Април
1923 год.

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си.

Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 68, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред.

Учителят никога няма да остави ученикът да се спре. Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с *благодарност* и *благодарение*.

Учителят

(Свещени думи на Учителя, стр. 100, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

И отвори устата си, та ги поучаваше

“И отвори устата си, та ги поучаваше“ ¹

Ще прочета 66 глава от Исаия.

Така говори Господъ: Небето ми е престолъ, И земята подножие на нозѣтъ ми: Кой е домътъ който искате да съградите за мене? И кое е мѣстото на упокоението ми? (2) Защото ржката ми е направила всичко това, И е станало всичко това, говори Господъ; Но азъ ще погледна на тогозъ, На сиромаша и съкрушения духомъ, И на оногозъ който трепери отъ словото ми. (3) Който коли волъ е както който убива челоувѣка, - Който жертвува агне, както който прѣсича вратъ на псе, - Който принося хлѣбно приношение, както който принося свинска кръвъ, - Който кади ливанъ, както който благославя идолъ: Ей, тѣ сж избрали пжтищата си, И душата имъ се наслаждава въ гнусотиитѣ имъ. (4) И азъ ще избира бѣдствията имъ, И ще докарамъ върхъ тѣхъ онѣзи нѣща отъ които се боятъ; Защото зовѣхъ, и никой не отговаряше; Говорѣхъ и не слушаха; Но правѣха зло прѣдъ мене, И избраха неугодното менѣ. (5) Слушайте словото Господне, Вие които треперите отъ словото му: Братята ви, които ви мразятъ и ви отхвърлятъ заради моето име, Рекоха: Да се прослави Господъ, И да видимъ вашата радостъ; Но тѣ ще се посрамятъ. (6) Гласъ на метежъ иде отъ града, Гласъ отъ храма, Гласъ на Господа който прави въздаяние на неприятелитѣ си. (7) Прѣди да се замжчи, роди: Прѣди да дойдатъ болѣзнитѣ и, освободи се и роди мжжко. (8) Кой е чулъ таквозъ нѣщо? кой е видѣлъ таквозъ? Родила ли би земята въ единъ день? Или родилъ ли би се единъ народъ отведнѣжъ? Но дѣщерята на Сионъ щомъ се замжчи роди чадата си. (9) Азъ който довождамъ до раждане, Не бихъ ли направилъ да роди? говори Господъ: Азъ който правя да раждатъ, Затворилъ ли бихъ ложесната? говори Богъ твоя. (10) Развеселете се съ дѣщерята на Ерусалимъ, И радвайте се съ нея, Всички които я обичате: Зарадвайте се, и радвайте се съ нея, Всички които сътувате

за нея; (11) За да сучете и да се наситите Отъ съсцитѣ на утѣшенията и; За да се насучете и да се насладите За изобилието на славата и. (12) Защото така говори Господъ: Ето, ще разпростра ней миръ като рѣка, И славата на народитѣ като наводняемъ потокъ: Тогазъ ще се насучете, Ще бждете носени на обятия, И ще бждете поласкани на колѣната и. (13) Както единъ когото утѣшава майка му, Така азъ ще ви утѣша; И ще се утѣшите въ Ерусалимъ. (14) И ще видите, и сърцето ви ще се развесели, И коститѣ ви ще прозябнатъ като трѣва; И ржката Господня ще се познае къмъ рабитѣ му, А гнѣвътъ му къмъ неприятелитѣ му. (15) Защото, ето, Господъ ще дойде съ огънь, И колесницитѣ му ще бждатъ като вихрушка, За да отгаде гнѣва си съ устремление, И прѣщението си съ огнени пламици. (16) Защото Господъ, съ огънь и съ ножа си, Ще се сжди съ всѣка плѣтъ, И убититѣ отъ Господа ще бждатъ много. (17) Които се освещаваатъ и очищаваатъ въ градинитѣ, Единъ подиръ другъ, въ срѣдата, И ядатъ свинско месо и гнусоти и и мишки, Тѣ ще загинатъ купно, говори Господъ. (18) Защото азъ зная дѣлата имъ и помисленията имъ, И ида за да събера всичкитѣ народи и езици; И тѣ ще дойдатъ и ще видятъ славата ми. (19) И ще туря знамение между тѣхъ; И онѣзи отъ тѣхъ които се отърватъ, ще ги изпровода въ народитѣ - Въ Тарсисъ, Фулъ, и Лудъ, които теглятъ лжкъ, - Въ Тувалъ и Яванъ, далечнитѣ острови Които не сж чули името ми Нито сж видѣли славата ми; И ще проповѣдатъ славата ми между народитѣ. (20) И ще доведатъ всичкитѣ ви братя Отъ всичкитѣ народи приносъ Господу, - На коне, и на колесници, и на носилки, и на мѣски, и на бързи камили, - Къмъ светата ми гора, Ерусалимъ, говори Господъ, Както синоветъ Израилеви доносятъ приношение Въ чистъ съсждъ въ дома Господень. (21) А още ще взема отъ тѣхъ За свещеници и за Левити, говори Господъ. (22) Защото както новитѣ небеса И новата земя които азъ ще направя Ще прѣбждатъ прѣдъ мене, говори Господъ, Така ще прѣбжде съмето ви и името ви. (23) И отъ новомѣсечие до новомѣсечие, И отъ сѣбота до сѣбота, Ще дохожда всѣка плѣтъ да се кланя прѣдъ мене, Говори Господъ. (24) И ще излѣзатъ и ще видятъ

труповетъ на челоѡцитъ Които бѣха прѣстѣпници противъ мене; Защото тѣхниятъ червей нѣма да умре, Нито огънятъ имъ ще угасне; И ще бждатъ гнусота на всѣка плѣтъ.

Този пророкъ, макаръ че живѣлъ прѣди 3,000 год., билъ по-напрѣдничавъ въ своето схващане, отколкото нѣкои съврѣмненни философи.

“Който коли волъ е както, който убива челоѡка“ (см.3)

Сега нѣкои привеждатъ апостолъ Павла, че всичко, каквото било създадено, могло да се яде, но съ благодарение.

“Който кади ливанъ, както който благославя иголъ”.

Сега трѣбва да се кади нѣщо нали?

“И ще докарамъ върхъ тѣхъ онѣзи нѣща, отъ които се боятъ”. (см.4)

Туй е съврѣмненната неврастения, безпокойствието въ хората туй е.

“И да видимъ вашата радостъ; (см.5)

Но тѣ ще се посрамятъ”.

Сега лесно може да се изключи човѣкъ отъ черквата. Хората мислятъ, че тѣ на земята сж автори: държави се изключватъ, църкви се изключватъ, хора се изключватъ и т. н.

“Родила ли би земята въ единъ день?” (см.8)

Съврѣмненнитъ хора сж заченали въ широка мисълъ, въ умовете на хората се е зачепало нѣщо възвишено и благородно. Сега всички хора очакватъ да се роди спасителътъ. Но спасителътъ трѣбва да се роди въ душитъ на хората. Изведнѣжъ всички хора трѣбва да почнатъ да мислятъ еднакво и да постѣпватъ еднакво.

“Не бихъ ли направилъ да роди?” (см.9) - Говори Господъ. Нѣкои очакватъ раждане по плѣтъ, но роженото по плѣтъ, плѣтъ е.

“И убититъ отъ Господа ще бждатъ много”. (см.16)

Онѣзи, които не разбиратъ този мистиченъ езикъ, трѣбва да знаятъ, че всички ония заблуждения, които сжществуватъ сега въ свѣта и които носятъ тия нѣщастия, всичко това ще изчезне.

Това подразбира пророкътъ.

Ще взема 2 стихъ отъ 5 глава отъ еванг. на Матей:
“И отвори устата си та ги поучаваше.”

Всички разбирате глагола отварямъ. Врата се отваря, каса се отваря и затваря, хората, когато се прозяватъ, си отварятъ устата. Подъ думата отваряне разбирамъ съзнателно отваряне на устата. Азъ пакъ ще се спра да кажа, че съврѣмениятъ езикъ не е точенъ, не опрѣдѣля всички наши подбуждения, не изразява подбужденията ни. За примѣръ - вземете думата вода, на много хора е непонятна. Единъ човѣкъ, който е свикналъ да пие винце, той не разбира значението на водата и казва: водата е за жабитѣ, винцето е за човѣка. На този човѣкъ, за да поправите грѣшката му, достатъчно е да го оставите, десетъ дни да не пие вода, той ще оцѣни, какво нѣщо е водата. И навсѣкждѣ, дѣто извиратъ вода по балканите, като я види и каже “вода”, цѣлата му душа отвѣтрѣ ще се пробуди. И ако ние, съврѣмениятъ хора, разбираме идеитъ и мислитъ, които сж скрити въ тия думи, бихме живѣли малко по-другъ животъ. Казватъ, че имало онзи свѣтъ, че имало Господъ, но тия нѣща сж съвсемъ непонятни. Послѣ казваме, какъвъ е този Господъ - не разбираме вжтрѣшната идея, залавяме се за формата на нѣщата. Послѣ казваме “любовъ” - дѣ е тя? Търсимъ я. Всички нѣща ние ги материализираме. Казваме “култура”! Ако искаме да опрѣдѣлимъ съврѣмения културенъ животъ, трѣбва да знаемъ, въ какво седи тази култура. Или казваме, че нѣкой човѣкъ е благороденъ, че е ученъ. Питамъ: въ какво седи благородството на този човѣкъ? За да имате благородство, трѣбва да имаме единъ свѣтъ положителенъ и неизмѣненъ. Азъ наричамъ истина само това, което не се измѣня, абсолютно всѣкога остава въ едно и сжщо положение. Казвате, какво нѣщо е истината? Истината е нѣщо недостъпно за човѣшките умове при сегашните условия, тя може да се опрѣдѣли като нѣщо конкретно, като отношения на нѣщата, едни къмъ други. Но истината е нѣщо духовно отвлечено. Тя си има свой обектъ. Кой е обектътъ на истината? - Свободата, а тя е нѣщо приблизително материално. Онзи човѣкъ, който има истина въ

душата си, щомъ те срещне, ще развърже връзките ти и ще каже: “Стани, освободи се отъ тия връзки, които те стягат”. Защото, който има истината, той иска всякого да види свободенъ. Ако си гладенъ, той ще те нахрани, ако си бѣденъ, той ще ти помогне, ако си неученъ - сжщо. Той ще те освободи, понеже обича истината и всякога обича свободни хора. По това се отличаватъ хората, които обичатъ истината. Единъ човѣкъ, който не развързва връзките на хората, единъ човѣкъ, който не е готовъ гладния да нахрани, страдащия да утеша, той може да говори колкото иска за истината, но тази истина нѣма едно конкретно приложение. Слѣдователно, истината ние я познаваме по този вътрѣшенъ стремежъ да освобождава окръжаващите отъ истинските вътрѣшни страдания. Не да отмахне страданията имъ, но да имъ помогне. Не мислете, че страданията сж нѣщо външно, ние сами ги създаваме единъ на другъ, не сж отъ сждбата. И туй, което съврѣмнената наука нарича наследствени черти, това не сж черти отъ природата, това сж нѣща създадени отъ насъ, отъ редъ поколения. Пиянството може да стане наследствена черта. Кражбата може да стане наследствена черта. Одумничествомъ може да стане наследствена черта. Жестокосърдечието може да стане наследствена черта. Всички тия негъзи може да станатъ наследствени черти, да се предаватъ.

Сега, азъ бихъ запиталъ съврѣмнените хора: Нима съврѣмнения вѣлкъ, съврѣмнената мечка, съврѣмнения тигъръ или съврѣмнената змия, те сж така създадени отъ Бога? Азъ оспорвамъ това. Това мога да го докажа научно. Първоначално тѣ не сж били такива. Ами съврѣмнениятъ културенъ човѣкъ така ли е билъ създаденъ отъ Бога? Когато вие добуете едно вѣруе, вземете сегашните хора, които вѣрватъ въ Бога, нима така сж създадени? Туй вѣруе е създадено отъ вѣнка, наложено имъ е отъ вѣнка. И тогава ще вѣрвашъ въ Бога, и отпатѣтъ ще отидешъ. Съврѣмнените лѣкари въ Америка сж материалисти, но понеже иматъ клиенти отъ хората на тия богати църкви, тѣ ставатъ външно религиозни и заематъ най-видно, почетно мѣсто

въ църквата. Ако нѣматъ туй вѣрую, нѣматъ папа. Слѣдователно той има вѣрую, което се обуславя отъ извѣстни условия, отъ извѣстни материални побуждения. Казва: “Азъ вѣрвамъ въ Бога”. Ако дойдемъ сега да запитае, защо вѣрвашъ въ Бога, отъ само себе си ли, или отъ вѣнка те заставятъ? “Христосъ отвори устата си, та ги поучаваше”. Въ какво? - Въ истината. Той каза на хората тѣй: “Слушайте, не се заблуждавайте! Всички онѣзи учения, които ви ограничаватъ, които ви връзватъ, които ви турятъ хомотъ, всичко това е лъжа. Лъжа е, не слушайте. Слушайте, какво азъ ще ви кажа. Господъ ви създаде всички свободни. Вие сте братя”. Какъ? Онзи е слуга, онзи господарь! Такива господари и слуги Господъ не е създалъ. Но тогава кой ви създаде господари и слуги? Тия нѣща други ги измислиха. Вие всички сте братя и сестри, свободни отношения трѣбва да имате. По любовъ трѣбва да живѣете. Този животъ, този широкъ свѣтъ е за васъ, може да го използвате по другъ начинъ. Слѣдователно, учи ги на свобода.

Какво нѣщо е мждростѣта? Казватъ: “Той е мждрѣръ човѣкъ”. Мждростѣта е пакъ нѣщо отвлечено. Обектъ на мждростѣта е свѣтлината. Слѣдователно, тамъ гѣто има свѣтлина, има и мждростъ. Тѣй е и съ физическата свѣтлина. Дѣто има свѣтлина, има и мждростъ. А кой отъ васъ не е виждалъ свѣтлината. Слѣдователно, гѣто има свѣтлина, има и знание. Тамъ извори текатъ, местности хубави има, които ще проучавате, и у хората се заражда желание да пишатъ. Свѣтлината е обектъ на мждростѣта. Ако вжтрѣ въ твоя умъ има свѣтлина, можешъ да пишешъ, можешъ да разберешъ мждростѣта. “Трѣбва да бждемъ мждри”, казватъ. Е, имаме ли тази свѣтлина? Въ какво седи свѣтлината? Тамъ, гѣто има свѣтлина, свѣтлината цѣри всички недѣзи, всички болести. Ако си боленъ, било хремавъ, или те боли гърло, око или друго нѣщо тази свѣтлина лѣкува. И всички съврѣмenni болѣсти се дължатъ на това, че въ умовете на хората има една голѣма тъмнина. Туй хората не виждатъ? Защо не виждатъ? Ето азъ ще ви кажа защо не виждатъ. Той сигналъ прѣдъ тевтеритъ си, и макаръ, че е ученъ човѣкъ, свършилъ два университета, казва: “Драганъ

Стойановъ има да ми дава 100,000 лв., лихвитъ не си е пла- тилъ”. И тия хора, които иматъ да му даватъ, се нареж- датъ като светии, той не мисли, че има свѣтлина отвънка, той постоянно мисли за тия хора. И като се начучулигатъ онези ми ти адвокати, сѣдиш, че послѣ свещеникътъ ще дой- де да заклева. Всичката тази периферия наоколо му, нареди- ли се 10-100-200 дела въ ума му вътрѣ, дѣ ще види тази свѣтлина. И послѣ, дойде вечерята въ къщи си, казва: “Уморихъ се”. Цѣль день стоялъ надъ тевтеритъ и казва, че се уморилъ. Че какъ си се уморилъ, не си копалъ на лозето. Уморенъ човѣкъ разбирамъ този, който взелъ мотиката да копае. Той само е уморенъ. Азъ говоря за съврѣменнитъ културни християнски народи, които плачемъ за Христа, за Неговото учение, за вѣрата. Азъ съмъ едно съ тѣхъ. Хайде да учимъ Христовото учение, какво е училъ Хри- стось, макаръ че туй което говорелъ Той на васъ, то не съответствува съ една хилядна частъ отъ това, което Той е говорелъ. Много нѣща отъ тѣхъ не ги туриха, защото не имъ отърваше. Защо не имъ отърваше? И ще дойдатъ най-послѣ да ме убѣждаватъ, че Христось тѣй училъ. Много нѣщо горчиво е казалъ Христось, но го туриха на страна. Каквото Христось е училъ, то е писано, и може би, слѣдъ 2,000 години, като дойдетъ на земята, ще видитъ какво е училъ Христось. Хората ще бждатъ културни, ще изнесатъ какво е училъ Христось. Слѣдователно, свѣтлината е обектъ на Божествената мъдрость, която трѣбва да ни даде онова знание, с което можемъ да поправимъ нашия животъ, както е билъ въ миналото, изопаченъ животъ. Защото, нѣкой пжтъ ние ядемъ много, и послѣ казваме, че нѣма да ядемъ. Сега, между онзи, който яде и онзи, който не яде, има ли нѣкаква разлика? Нѣкой пжтъ хванешъ нѣкоя болѣстъ не ядешъ. Ще постишъ 40 дни, но това не е една привилегия, ти си ялъ, ялъ, сега ще постишъ. Твоятъ сто- махъ ще си почине. Небето е обезпокоено отъ тебе, и казва: “Турете го за 2-3 мѣсѣца на лѣгло, дръжте го малко, не трѣбва да яде?” Като попусти малко, неговото сърдце започва да става малко по-меко. Стои и си мисли: Да дамъ ли едн-кого си подъ сѣдъ? Послѣ казва: “Чакай, затворете

тевтеримъ, ще живѣя по Бога". Но, щомъ оздравѣе хайде пакъ тевтеримъ. И питатъ хората, защо сж болѣстимъ. Те сж едно средство на невидимия свѣтъ да поправи хората. Болѣстимъ сж за поправка на хората. За поправка сж тия болѣсти. И сега, съврѣменнитъ лѣкари биха направили едно голѣмо благо на човѣчеството, азъ бихъ имъ прѣпоръчалъ, като дойдатъ при нѣкой болѣнъ, да му кажатъ какъ трѣбва да започне да живѣе. Не само да му пипне пулса, а да му хване ржката и да каже: "Азъ ще те лѣкувамъ, но на толкова хора си направилъ толкова пакости, но сега ще те отдалеча да живѣешъ единъ чистъ животъ. Само тѣй ще те лѣкувамъ". И като се обещае онзи болѣнъ, че ще живѣе чистъ животъ, тогава лѣкарътъ да го лѣкува. Така лѣкарите биха направили едно голѣмо добро, защото тѣ днесъ иматъ по-голѣмо влияние, отколкото свещеницитъ. "Ако вие не искате да поправите живота си, нѣма да ви лѣкуваме, и слѣдователно, ще понесете вашитъ болѣсти". А съврѣменнитъ лѣкари не правятъ така. Днесъ търсимъ лѣкарства противъ болѣстите. Забелѣзано е, че колкото повече търсимъ цѣръ за болѣстимъ, толкова повече тѣ се увеличаватъ. Ще замязаме на онзи американски лѣкарь, който се заелъ да изучава неврастенията. Той намерилъ около 500 различни видове нервни болѣсти, далъ имъ различни имена, обаче и слѣдъ тѣзи 500 вида, пакъ се явили все нови и нови видове и като не знаелъ вече какъ да ги крѣщава, всеки новъ явилъ се видъ, го нарѣкълъ "американичи", болѣстъ, която сжществува само въ Америка. Колкото повече искаме да намѣримъ единъ цѣръ, толкова повече болѣстимъ се увеличаватъ.

Съврѣменнитъ хора трѣбва да се научатъ какъ да живѣятъ. Този свѣтъ, въ който ние живѣемъ, не е единъ свѣтъ несъзнателенъ или безсъзнателенъ, той е единъ свѣтъ, въ който прониква Божественото съзнание и подсъзнание и всѣка една постѣпка носи своите послѣдствия. И ако вие наблюдавате, покажете ми единъ човѣкъ, който, като е живѣлъ единъ непорядъченъ животъ, въ какъвто смисълъ и да е, да е прокопсалъ. Не е харосалъ нито той, нито дома му. Онѣзи хора, онѣзи фамилии, които сж живѣли

чистъ, благочестивъ животъ, тѣ сж благословени. Нѣкои питатъ: Защо трѣбва да живѣемъ добръ? Защото само чрѣзъ доброто може да се постигне единъ нормаленъ, приятенъ и щастливъ животъ. Доброто, това е основа, условие за културата. Не може да се тури никаква култура безъ доброто. Доброто, това сж елементи, въ които можемъ да живѣемъ. Тия елементи могатъ да дадатъ ония основни сили за повдигане на нашия умъ. Ако азъ съмъ живѣлъ 60 години и съмъ ялъ по 3 пжти на день, и нищо друго не съмъ направилъ, какво съмъ придобилъ? Не мязаме ли на онзи водениченъ камѣкъ въ нѣкоя мѣлица, който толкова много, съ години мѣли и нищо не придобива? Тия два воденични камѣка какво сж спечелили, като сж смѣлили толкова много брашно? Дойде воденичарьтъ, тури си крака отгорѣ. Камѣкътъ мисли, че е придобилъ нѣщо. Нищо, а само се е изхабилъ, и послѣ го смѣнятъ съ другъ. Ще гоиде нѣкой проповѣдникъ. Какво е той? Ако той е единъ камѣкъ, и публиката, която го слуша, е другиятъ камѣкъ, и мѣлятъ брашно, какво става съ това брашно? Въ всѣка проповѣдъ трѣбва да има нѣщо живо. Когато ви говоря за Бога, това е нѣщо сжществено, толкова сжществено и реално, че всѣкога и навсѣкждѣ може да го провѣрите: и въ хората, и въ животните, и въ дърветата, и въ въздуха, навсѣкждѣ.

И тъй обектъ на мждростъта е свѣтлината. Слѣдователно, въ нашиятъ умове трѣбва да има свѣтлина. Е какъ ще се разберемъ? Дойде нѣкой и ми казва: “Азъ не споделямъ твоео мнѣние”. Какво можешъ да не споделяшъ въ моео мнѣние? Ние трѣбва да споделяме мнѣнието на природата. И ти, и азъ еднакво ядемъ. Ще опитае храната. Една и сжща храна ще ядемъ, да видимъ какви резултати ще произведе тя въ насъ. Да направимъ опитъ. Да се хранимъ 2 мѣсца нарѣдъ съ свинско мѣсо и половинъ кило винце. И тогава, ще туримъ единъ секретаръ, ние ще му плащаме, и той всѣки день ще хроникира нашето повѣдение. Но, богато ядене ще имаме: вечеръ, обѣдъ и сутринъ, на всѣко ядене ще имаме по половинъ килце вино и хубаво опражени свински пражоли. Очитъ ни ще изпъкнатъ, лицето ни ще се зачърви, и ние малко ще се възбудимъ, ще стане малко про-

мѣна. Слѣдъ това, 2-3 мѣсѣца да ядемъ само раститѣлна храна, само ябълки, круши, орѣхи, лешници, хлѣбецъ, и да пиѣмъ шестъ годишно вино, врѣлата вода тѣй я наричамъ, и секретарятъ пакъ ще хроникирва всѣки денъ нашето повѣденіе. И по нашето разположеніе ще видимъ кой е най-добриятъ начинъ. И ще питаме окръжающитъ ни, околнитъ наши приятели, дали тѣ сж доволни отъ насъ. Ще кажете: “Азъ се чувствувамъ много добръ”. Да, но твоитъ ближни не се чувствуватъ добръ. Ти се чувствувашъ много добръ, но я питай печената кокошка чувствува ли се добръ? Въпросътъ седи въ това, какъ се чувствуватъ другитъ, които сж около тебе. Тѣ ще кажатъ: “Не, не, ние не се устѣаме толкова добръ.” Когато оберешъ нѣкоя вдовица, питай я, устѣа ли се добръ. Тя не се устѣа добръ. Важно е какъ се чувствуватъ окръжающите около насъ.

Азъ сега говоря за онѣзи, които съзнаватъ, защото онзи Великиятъ законъ, който работи около насъ, е безпощаденъ. Защото, всѣко нѣщо, което ние вършимъ на другитъ, то ще се върне и на насъ. Богъ не може да върши нашитъ дѣла, защото туй, което ние сме създали, то ще дойде при насъ, и ще ни измѣчва. Богъ се отказва отъ всичкитъ наши дѣла. Той не ги приема, Той приема само Неговото, Той признава само Неговото, и като отидемъ при Бога, ние трѣбва да се освободимъ отъ нашитъ дѣла. Ще отидемъ при мохамеданитъ, тѣ върватъ въ Бога; ще отидемъ при будиститъ, тѣ върватъ въ Буда; ще отидемъ при християнитъ, тѣ върватъ въ Христа. Но туй върване на какво е обусловено? Е, мислите ли сега, че като кажемъ на Господа, че ние върваме, че Той е въ три лица, и ще го задоволимъ? Ще каже Господъ: “Въ три лица ли съмъ азъ”? - Да. Повикайте вашитъ ближни! “Въ колко лица съмъ азъ”? - Единъ Богъ знаемъ. “Повикайте вашитъ приятели, жена си, дѣцата си!” Тѣ казватъ: “Върваме въ единъ Богъ”. Нали искашъ да покажешъ, че вървашъ въ Бога?

Единство въ свѣта има само въ любовта. Не тази обикновената любовъ, не, но, любовта, която съдържа въ себе си три основни принципи. И азъ ще дойда до любовта.

Единъ отъ принципитъ на любовта, това е свѣтли-

ната. Когато ти обичашъ нѣкого, трѣбва да внесешъ свѣтлина въ ума му и той, въ твоеото присѣствие да усеща че му израстватъ криле, и ако е намислилъ да направи нѣкакво прѣстѣпление, да каже: “Азъ се отказвамъ отъ тази си мисль и давамъ всичко отъ себе си”. Тази любовъ е Божествена. И тъй, свѣтлината можемъ да имаме навсѣкждѣ, всички можемъ да я носимъ.

Сега, говорятъ, опрѣдѣлятъ влиянието на хората. Да, свѣтлината е, която опрѣдѣля влиянието на хората. Подъ тази свѣтлина всичко отвѣнъ расте. По сжщия законъ на аналогията, и свѣтлината отвѣнъ насъ служи да възраства всички благородни желания и мисли. Ако искате да имате нѣщо благородно въ себе си, трѣбва да имате тази свѣтлина. Направете най-малкия опитъ, да видите, имате ли свѣтлина. Направете опита вечерно врѣме, за да видите, имате ли свѣтлина. Изгасете електричеството, и вижте, имате ли въ мозъка си свѣтлина. Излезте вечерно врѣме, прѣзъ нѣкоя тъмна, мрачна нощъ, когато има грѣмотевица, и вижте, излиза ли отъ мозъка ви тази свѣтлина, прави ли тя прѣдъ васъ пжтътъ ви малко свѣтль. Да, свѣтлина ще имате прѣдъ себе си, прѣдъ краката си. Туй е подразбиралъ Христосъ въ свѣтлината.

Сега, обектъ на любовта какво е? Обектъ на любовта е чистотата. Мждростъта се изразява въ човѣшкия умъ, въ човѣшкия мозъкъ, а любовта - въ човѣшкото сърце. Любовта е пѣкъ нѣщо съвсемъ духовно, не е нѣщо, което можемъ да го пипнемъ, тя е нѣщо, което отдалечъ само можемъ да почувстваме, тя не е нѣкакво малко разположение, но любовта, при сегашното си състояние, като дойде, тя е толкова силна енергия, тя е нѣщо толкова голѣмо, че съвсемъ може да разтопи нашата нервна система. Казватъ, че любовта изгаря. Азъ вѣрвамъ, че тамъ, гѣто има съпротивление, става изгаряне. Обектъ на любовта е чистотата. Тамъ, гѣто има любовъ, непрѣменно ще има чистота. Нѣма ли чистотата, нѣма и любовъ. Вижте онази младата мома какъ постѣпва. Азъ взимамъ това сравнение въ много хубавъ смисль. Онази младата мома, като гѣте е ходила съ кални крака, съ нечисти ржце, но послѣ, като

залюби, като заговори любовта въ нея, нѣма вече кални крака, измива си всѣки день краката; по нѣколко пжти на день си мие ржцѣтъ; чисти се, грехитѣ и винаги спрѣтнати. Защо? - Любовта е дошла, заговорила е вжтрѣ въ сърдцето и. Нѣкой казва, че има любовъ къмъ Бога. Е, хубаво, дѣ е твоята чистота? Ако ти въ твоитѣ мисли, желанія и дѣйствия нѣмашъ чистота, не си чистъ, дѣ е твоята любовъ? И физическа, и духовна, Божествена чистота трѣбва да имаме, и въ насъ трѣбва същеврѣменно да стане едно вжтрѣшно прѣраждане.

Вие сте вжтрѣ въ мене, и може да ме обидите, защото всѣко едно лошо чувство, това е нечистота, която може да хвърли петно. Ако ви кажа една горчива дума, азъ внасямъ едно петно въ съзнанието ви. Вие имате прѣкрасно настроение, но ако азъ внеса една обида въ васъ, това е едно петно. Единъ човѣкъ съ хубаво настроение, азъ считамъ, че е една прѣкрасна градина, и ако влѣза въ вашата градина съ една горчива дума, то значи да опетна тази градина. Не, азъ трѣбва да се радвамъ на неговитѣ цвѣтенца, и да бжда внимателенъ, да не внеса нито едно петно. Тѣй разбирамъ азъ любовта. Всички трѣбва да бждемъ внимателни. Ние съврѣменнитѣ хора ни най-малко не тачиме чувствата на другите хора. И като се уединимъ трѣбва да разглѣдаме погрѣшкитѣ си, а не да се извиняваме отвѣнка. Азъ никога не се извинявамъ отвѣнка. Кога се извинявамъ, кога поправамъ погрѣшкитѣ си? Ще стана рано сутринъ, ще отида на мѣстото, дѣто съмъ направилъ погрѣшката, и като се върна, азъ съмъ доволенъ. Въ моята душа азъ искамъ тази свобода, тази чистота, тази свѣтлина, която имамъ, да я придобиятъ всички хора.

И Христосъ отвори устата си, та ги поучаваше. Това е училъ Христосъ. Сега, питамъ: Гдѣ е този Христосъ? Христосъ сега живѣе въ сърдцата на хората. А какво учатъ сега църквитѣ. Всички църкви учатъ, че Христосъ е горѣ на небето. Дѣ е небето? - Небето е горѣ въ главата, защото небето е символъ на единъ разуменъ животъ, дѣто всички нѣща, както въ музиката, сж строго математически опрѣдѣлени, и ние съврѣменнитѣ хора, за да разберемъ отно-

шенията на Божествения свѣтъ, трѣбва да разбираме математиката и музиката съ обясненията имъ, защо ставатъ тия нѣща така. Сега, често съврѣменнитѣ хора запитватъ: Защо единъ човѣкъ е ученъ, а другъ - простъ; защо единъ е богатъ, а другъ - сиромашъ? Като че ли Господъ е наредилъ богати и сиромаси хора! Това сж отношения, споредъ степенѣта на тѣхното развитие. Едни сж станали учени, други - прости, едни - богати, други - сиромаси; но споредъ Божествения законъ трѣбва да имаме правилни разбирания, както постѣпва Божествения Духъ вътрѣ у насъ. Е, прѣдставете си сега, азъ ви прѣдставямъ единъ органъ на бждещата култура, който има 35,000 клавиши. Прѣдставете си, че тия клавиши сж живи, иматъ съзнание, могатъ да мислятъ. Въ математиката, много пѣти, много нѣща се допускатъ, за да могатъ да се обяснятъ. Е, допуснете сега, че всѣки единъ клавишъ си има извѣстенъ стремежъ; той си има опрѣдѣленъ тонъ, и съзнава, че трѣбва да се прояви. И проявлението на всѣка една душа е на мѣстото си. Азъ нѣмамъ нищо противъ онзи Божественъ стремежъ, и всѣка една душа искамъ да се прояви, т. е. всички онѣзи заложени въ нея способности, сили, дарби да се проявятъ въ своята пълнота, да бждемъ доволни отъ нашия животъ. Дойде сега онзи Великиятъ артистъ, туй разумното въ свѣта, и веднага сложи рѣцѣтъ си върху този органъ. Да кажемъ, че големиятъ му палецъ стѣпни на “до”. Слѣдующиятъ до него, на “ре”, казва: “Непременно сега ще стѣпни на мене”. Обаче, този артистъ, като стѣпни на “до”, прѣскача “ре”. “Какъ тѣй, защо мене да ме прѣскочи”? Този Великиятъ артистъ си кара рѣцѣтъ нагорѣ по тия 35,000 клавиши, свири си. До тонѣтъ “ре”, стои “ми”, прѣскача го. “Не зная”, казва “ми”, “трѣбва да има нѣкаква несправѣдливостъ, защо мене да прѣскача”? Дойде този артистъ пакъ къмъ тия ноти съ рѣцѣтъ си: Трала-ла, дойде до “ми”, казва: На “ми” е врѣмето сега. А пъкъ “до” сега, казва си: Понеже на “ми” стѣпни, близо е до мене, на мене ще стѣпни. Но, прѣскача го. Наскърби се “до”, наскърби се и “ре”, което сжщо прѣскача. А той прѣскача и “до” и “ре”, и “ми”. Сега “ре” казва: Втори пѣтъ ме прѣнебрегнаха. И “ми” казва

сжщото. А “го” казва: Тръбва да му е говорено нѣщо за моето поведение. Това не е разбиране. Азъ казвамъ: “Онзи, който е направилъ тази музика, той е турилъ всичкитѣ тия ноти, той е прѣдвидилъ, всѣки трѣбва да чака врѣмето си, да стѣпне тази рѣчка върху него. Щомъ си въ органа, този Великиятъ артистъ нѣма да те забрави. Щомъ дойде врѣмето ти, той ще стѣпни върху тебе. Тогава какво трѣбва да мислятъ тия клавиши! Тѣ трѣбва да глѣдатъ рѣцѣтъ на този великъ артистъ на кждѣ по пианото отиватъ, и да слушатъ ехото на всички клавиши, които свирятъ на тази велика пиеса. Животътъ е една такава пиеса. Тѣй както сега сме наредени, всѣки единъ човѣкъ е единъ клавишъ, всѣка една душа си има особенъ тон, и когато Божественото дойде у васъ, ако вие сте вѣрно нагласени, а вѣрно трѣбва да бждете нагласени, и като стѣпни на васъ, трѣбва да има единъ отгласъ. Какъвъ трѣбва да бжде този отгласъ? Въ душата ви трѣбва да има три неумолими качества, за които да копнѣетъ. Вие трѣбва да копнѣетъ за свободата, която подразбира абсолютната Истина, за свѣтлината, която подразбира мждростта и за чистотата, която подразбира любовта.

Слѣдователно, ако вие искате да познавате гали любовта дѣйствиува въ васъ, трѣбва да видите, имате ли чистота, не само физическа, но и духовна и Божествена. Тръбва да имате чистота! Въ вашата душа не трѣбва да има абсолютно никаква користолюбива мисль, да обидите нѣкого. Съ други думи казано, въ вашата душа трѣбва да има най-голѣмото пожелание - да поправитъ живота си, да изгладите петната, които сте направили отъ вѣкове по отношение къмъ всички ваши братя, сестри, приятели. Тръбва да се роди една свѣтлина въ всички, да поправимъ живота си, а не само да се молимъ. Ние съврѣменнитѣ хора мязаме като онѣзи 12 души евангелисти, които се събрали въ една евангелска църква да се молятъ. Всички дигатъ рѣцѣтъ си нагорѣ, защото тѣй обичатъ да се молятъ, гласно да произнасятъ молитвата си. Молятъ се: Ти, Господи, да слѣзешъ, това да направишъ, онова да направишъ, да ни освободишъ, да просвѣтишъ нашитѣ братя,

това да стане, онова да стане. Единъ часть се молятъ. Идва единъ човѣкъ отъвѣнка, и имъ казва: “Една вдовица съ едно дѣтенце е паднала на улицата, иска помощъ”. Не ни безпокой, ние не сме свършили още нашата молитва. Господъ казва: “Оставете тази молитва, идете да помогнете на тази бѣдна вдовица”. Не, молитвата не сме свършили. Извънъ църквитѣ трѣбва да сме, азъ съмъ противъ църквитѣ. На стѣгите трѣбва да бждемъ, тамъ, при онѣзи вдовици, които страдатъ, при онѣзи бѣдни хора, при всички сираци. При тѣхъ трѣбва да бждемъ, при тѣхъ трѣбва да бжде и свещеника съ епатрахила. Туй иска Христосъ отъ насъ. Туй е новото учение. Тия църкви като се изпразнятъ, ще трѣбва да се напълнятъ отъ друго мѣсто. Боятъ се: Ами ако се изпразнятъ църквитѣ! Нѣма да се изпразнятъ църквитѣ, туй трѣбва да го знаятъ свещеницитѣ! Като гоиде Христосъ, пакъ ще напълнимъ църквитѣ. Туй трѣбва да знаятъ свѣрменнитѣ свещеници въ България, туй трѣбва да го научатъ; а сега въ България учатъ друго учение. Едно врѣме грѣцките владици се събраха, и съ единъ замахъ направиха българите схизматици, съ единъ замахъ ги изключиха отъ църквата.

И сега нашитѣ братя, 16 благовидни старци се събраха да ме изключатъ отъ църквата. Опасността е тамъ, че никой не може да ме изключи. Този, Който ми е далъ животъ, Той ме е пратилъ въ свѣта. Азъ съмъ казвалъ: “Единствениятъ човѣкъ, който може да ме изключи, това съмъ азъ самиятъ”. Ако не живѣя единъ порядъченъ животъ, ако не живѣя единъ животъ съгласенъ съ Божиите закони, азъ ще бжда изключенъ. Но щомъ живѣя единъ животъ съобразно съ Божиите закони, единъ чистъ животъ, кой ще ме изключи? А сега, тѣ себе си изключватъ отъ църквата. Всѣки, който живѣе въ неправда, той себе си изключва. Ние трѣбва да обичаме свободата, трѣбва да обичаме свѣтлината, трѣбва да обичаме чистотата. И всичко туй не е по заповѣдь. Азъ не искамъ да имъ наложатъ туй. Не, туй учение, което проповѣдваме ние, то е учение да вършимъ всичко по любовъ. Казвамъ: “Ако вие дѣйствително обичате вашия Учителъ, ако вие обичате този синъ Божий, ще ме любите казва Христосъ, и ще упазите Словото Божие”. Нали казва-

те, че Христосъ е основа на вашата църква? Той казва: “Ако ме любите, ще упазите моето слово”. И Той е казалъ тъй: “Идва врѣме и сега е, Той е говорилъ това прѣди 2,000 години, когато истинскитѣ поклонници ще се покланятъ на Бога въ Духъ и Истина, нито въ Ерусалимъ, нито въ тази гора”. Туй сж неговитѣ думи. Значи, ще се покланятъ кждѣ? - При онѣзи страждущи. Свѣтътъ е пълень сега само съ страждущи хора.

Сега, не казвамъ, че всичко това трѣбва да го вземе само единъ свещеникъ върху себе си. Не, ако всѣки свещеникъ би извършилъ една стотна отъ своитѣ задължения, свѣтътъ би се поправилъ. Ако всѣки верующъ би извършилъ само една стотна отъ своитѣ задължения, какво нѣщо би било! И тъй Христосъ отвори устата си, та ги поучаваше. Сега, не е въпросътъ за осжждане. Ако е за осжждане, това е най-лесната работа. Да се осжждатъ хората! Но, любовта Божия изисква, по този законъ да извършваме волята Божия само по Любовъ. Ако ние така я извършваме, ще бждемъ чисти, свѣтли; и домътъ ви ще бжде благословень, и дѣцата ви, и приятѣлитъ ви и цѣлиятъ народъ ще бжде благословень. Плодородие и изобилие навсѣкждѣ ще има. Списатели-тъ ще пишатъ по-хубаво, по-добри поети ще имаме. Ако въ душата на единъ поетъ е проникнала свободата, ако въ ума му е проникнала свѣтлината, и ако въ сърдцето му е проникнала чистотата, той ще създаде нѣщо изящно. Ако и да е материалистъ даже нѣкой поетъ, щомъ въ душата му проникне свободата, въ ума - свѣтлината, а въ сърдцето - чистотата, той ще напише нѣщо свѣтло. Ако нѣкой сждия, или свещеникъ, проповѣдникъ, законникъ или какъвто и да е, щомъ въ душата му е проникнала свободата, въ ума - свѣтлината, а въ сърдцето - чистотата, той ще прѣдаде на свѣта най-хубавото.

“Христосъ отвори устата си”. Тия уста сж Божествени, и тѣ всѣкога говорятъ у насъ. Не сте ли слушали много пжти, какъ Господъ говори у васъ? Нѣкой пжтъ ти казва: “Стани, помози на този”. Ти казвашъ: “Не, сега нѣмамъ врѣме, нѣмамъ разположение. Втори пжтъ, трѣти пжтъ, четвърти, пети пжтъ ти казва Господъ, докато най-послѣ

кажеш: “Този е великият законъ въ свѣта, тъй трѣбва да живѣемъ”. На всѣки единъ човѣкъ, който не служи на Божествения животъ, нѣщата му се въздаватъ. И вие ще дойдете въ положението на онзи български касапинъ - примѣръ, който съмъ привеждалъ и другъ пѣтъ. Бащата билъ касапинъ, и синътъ става касапинъ. Оженва се; раждатъ му се три дѣца. Агънца, волове, всичко си има той, но казва: “Трѣбва да зобогатѣя”. И зобогатѣва. Но какво се случва единъ день? По-голѣмото братче казва на по-малкото: “Ела да ти покажа, какъ тати коли агнето”. Взява ножъ, тегли го на врата му, и го заколва. Майката, тъкмо кѣпи най-малкото си шестъ месѣчно дѣтенце въ коритото, и като чува плача вънъ, остава дѣтето въ коритото, и отива да види какво е станало. По-голѣмото дѣте, като я вижда, оплашва се, пада, натѣква се на ножа, и умира. Връща се майката въ кѣщи, и какво да види! Дѣтенцето въ коритото се удавило. Ужасна сѣдба! Туй наместо агънцата. И казватъ послѣ, че било опрѣдѣлено да ги колимъ. Не, тази сѣдба показва, че отъ това, такива ще бждатъ резултатитъ. Туй показва провидѣнието. Така ще бжде и съ нашитъ лъжливи учения, съ нашитъ криви убеждения. Въ края на краищата, всичко, което сме съградили, всичко ще бжде помѣтено, и ние ще останемъ като една суха прѣчка. Питамъ: Нашиятъ животъ безъ любовъ какво струва? Нашиятъ животъ безъ мъдростъ какво струва? Ако твоитъ прѣсти, крака, рѣцѣ, езикъ, всичко туй е парализирано, питамъ: Защо ти сѣ краката, рѣцѣтъ, езика? Ами ако твоятъ умъ нѣма абсолютно никаква свѣтлина, защо ти е той? Ако твоеото сърдце нѣма абсолютно никаква чистота, защо ти е то? И слѣдователно, душата ни е душа, опрѣдѣлена за свобода. Значи Богъ създаде нашата душа за свободата, за да може онази велика истина, въ която Богъ живѣе, да живѣе въ душата ни. Богъ създаде онзи умъ, за да може тази мъдростъ да прѣбждва въ насъ. Богъ живѣе въ любовта, изяви се въ любовта, и създаде сърдцето ни, за да може тази любовъ да живѣе тамъ, и чистотата да се изразява като единъ резултатъ на любовта. И тъй, всѣки единъ може да бжде свободенъ, може да има знания и чисто-

та. Нѣкои казватъ, че насъ знания не ни трѣбватъ, защото учението, знанието разваляло мозъците. Не, знания трѣбватъ на свѣта, знания! Туй, което сега имаме, то още не е знания. Трѣбватъ ни знания върху онѣзи велики закони, какъ трѣбва да се работи. За всѣко нѣщо трѣбватъ знания. Запримѣрь, лѣкувашъ нѣкого. Има диагноза по новата окултна медицина. Единъ съврѣмененъ лѣкаръ ще дойде първо да опита пулса ви колко бие въ минута. Ако бие 72 пжти, значи нормаленъ е. Ще бутне езика, ще го види побелѣлъ ли е, ще прѣгледа окото бѣло ли е или жълто отъ жтрь на клепача, и отъ това лѣкарътъ ще създаде една диагноза. Обаче има други съврѣменни лѣкари, които не глѣдатъ пулса на сърдцето, а съ лупа ще видятъ по ноктитъ, дали гробоветѣ функциониратъ правилно, дали мозъкътъ функционира правилно или не. Сега по ноктитъ ти ще кажатъ, че ти, запримѣрь, прѣди 6 мѣсѣца си болѣдувалъ. Нѣкой пжтъ ще ти взематъ ржката, и по нея, ще глѣдатъ. Когато ще се явятъ извѣстни болѣсти, въ нѣкои области на ржката се явяватъ нѣкои петна. По ржката се познава какво има да ти стане. Нѣкой казва: “Ама какво може да ти стане?” Ставатъ много работи. Учениитѣ хора сега изслѣдватъ по ноктитъ, по ржицѣтъ, какви болѣсти ще дойдатъ, и какви лѣкарства ще трѣбватъ. Идва свѣтлина въ свѣта! Нѣма нищо скрито-покрито. И за въ бждеще по-голяма свѣтлина ще дойде.

И сега, Този Христосъ, който е отворилъ устата си, Той е заговорилъ вече въ хората. Всички съврѣменни хора, и най-бѣднитѣ говорятъ разумно. Знаете ли за въ бждеще какво ще стане? Овцитѣ ще оправятъ своитѣ пастури, слугитѣ - своитѣ господари, ученицитѣ - своитѣ учители, дѣцата майкитѣ и бацитѣ си. Обратно ще стане въ свѣта. Защо? Знаете ли защо? - Защото тия младитѣ ще има какво да дадатъ, а тия старитѣ - нищо. Старитѣ ще дойдатъ, ще кажатъ: “Елате сега да живѣемъ въ братство и равенство”. Защо искатъ сега да живѣятъ въ братство и равенство? Като изпояли всичко, ще живѣятъ въ братство и равенство. Краката му не държатъ, ржицѣтъ - сжщо, не могатъ да доживѣятъ, казватъ: “Елате, има Господъ”, но

ако твоите ръци и крака сж здрави, ще кажеш, че нѣма Господь. А младиятъ, който има здрави ръци и крака, и каже, че има Господь, това показва, че въ него има убѣждения. Той своятъ умъ, своите ръци и крака ще употреби за Бога. Въ туй отношение азъ взимамъ младиятъ на лице. Такъвъ единъ младъ, въ моите очи, азъ го държа високо. И азъ говоря на младиятъ, за стариятъ не говоря, защото на стариятъ азъ съмъ турилъ кръстъ. Ще кажете: “Ами на стариятъ?” Васъ стариятъ, Господь да ви прости. Ще съблечете тия стариятъ грехи, ще облѣчете грехите на младиятъ. Това лесно става. На младиятъ човѣкъ казвамъ: “Ще турите всички тия велики добродѣтели, и нѣма да се срамувате отъ добродѣтелите!” И тогава, всѣки единъ отъ васъ ще ходи въ свободата, въ свѣтлината и въ чистотата.

Сега ще кажете: “Туй нѣщо не може да се приложи, туй става съ въкове”. Който разбира, бързо става, който не разбира, за него съ въкове. Ако се движи съ бързината на слънцето, всичко става и въ минути, ако се движи съ бързината на най-бавниятъ тренъ, това може да стане за 250 години, може да стане и съ хиляди години. Ако ти изведнѣжъ можешъ да вложишъ свободата, свѣтлината и чистотата, и да служишъ на Бога въ Истина, въ Мждростъ и въ Любовь, ти въ 8 минути ще можешъ да бждешъ на слънцето, при Бога, твоятъ характеръ ще се поляризира, и умътъ ти и всичко. Направете единъ опитъ, и всички работи ще се подобрятъ. Нѣкои казватъ: “Много нещастия има въ живота”. Азъ съмъ давалъ туй правило, казвамъ на мнозина: “Азъ имамъ единъ пенкелеръ, отъ който въ 8 минути отгорѣ твоите работи ще се оправятъ”. Казватъ: “Какъ, остави това, нека въ 5 ч. да се оправятъ”. Не, не, въ 8 минути. Истината ще вложишъ въ своята душа, ще бждешъ свободенъ човѣкъ, нѣма да продавашъ своята свобода. Ще вложишъ мждростта въ своя умъ, ще обикнешъ свѣтлината, и тя е носителка на онова Божествено знание. Ще възприемешъ любовта въ сърцето си, и чистотата, която изтича отъ тази любовь, ще остави Богъ въ тебе да довърши работата ти, и каквото ти каже, ще Го слушашъ, и въ 8 минути ще ти се издѣла. Азъ съмъ

готовъ да си изплатя всичкитъ дългове. И ако имашъ да взимашъ отъ нѣкого, по сщия начинъ ще постъпишъ. Единъ български полковникъ ми разправяше единъ истински случай, станалъ съ него. Осъдиха ме единъ день за фалшификации, като ме лишиха отъ граждански права и ме поставиха въ затворъ за 3 години. Тамъ, въ затвора четохъ Евангелието, и дойдохъ до заключението, че азъ трѣбва да живѣя въ името на Бога, както Христосъ иска. Въ миналото какъ беше, не зная, но сега, като излѣза, ще уредя всичките си смѣтки. Питамъ те сега: Ти, онзи лихваръ, който имашъ да ми давашъ, можешъ ли да ми дадешъ безъ лихва? Много искашъ. Е, много искашъ. Добръ, три четвърти давашъ ли? - Давамъ. Почва той: съ едного половината ликвидира, съ друго - една трета, ликвидира съ всички дължници. И дѣйствително, като дѣйствувахъ споредъ Христовия законъ, всичките работи ми тръгнаха на добръ. Имахъ едно мѣсто, подигна му се цената, и ме благослови Господъ. Трѣбва да приложимъ този законъ въ себе си. И не трѣбва да чакаме отвѣнка стражари да дойдатъ. Ние всинца сме твърде благочестиви хора, умно живѣемъ, културни хора сме, но като влѣзе нѣкой, и байонети има, и револвери. Казвамъ: "Културни хора сме". Да, но иди въ Америка, културни хора сме тамъ, обаче стражари стоятъ, и то не като нашите стражари, а по шестъ крачки високи и съ такива особени шапки, стърчатъ надъ всички други хора. Те нѣматъ револвери, но държатъ една тояжка въ ръката си, и ако не изпълнишъ закона, право въ носа те набиватъ и не можешъ да се оплаквашъ никому. Иди въ Франция, въ Германия - сщщото. Всички сж културни, но стражари иматъ. Културни сж, но съ каква сила държатъ тази култура! Нѣма въ насъ тази култура. Туй е хубаво. Иначе анархия ще бжде. У насъ нѣма туй съзнание, че всѣки да зачита законитъ, и така ще улеснимъ положението на стражарите. Не външни стражари, но всѣки трѣбва да бжде стражаръ на себе си, защото всѣки единъ стражаръ може да получи единъ куршумъ.

И Христосъ ни учи, че има единъ по-добъръ начинъ за живѣне, отколкото ние схващаме. Туй Христово учение

не е само за едного, всички трѣбва да го приложимъ. Ако то е Божествено, то е приложимо за всинца ни. Всинца трѣбва да бждемъ герои. Сега, ние се делимъ на евангелисти, други на католици, но всички трѣбва да бждемъ свободни, всички трѣбва да бждемъ въ свѣтлина, да живѣемъ въ чистота. Азъ съмъ готовъ тогава да отида въ всѣка църква: и въ православна, и въ протестантска, и въ католическа и въ мохамеданска, стига тази любовъ да царува, поне външно. Мене ни най-малко не ме спира формата.

И сега, Този Христосъ иде въ свѣта, въ свѣта е. Питамъ: Ако днесъ дойдеше Христосъ, какъ щяха да го приематъ? Ако идеше въ светия синодъ и кажеше: азъ съмъ Христосъ, какъ щяха да Го приематъ? За Христа иматъ глѣ понятия. Българскиятъ народъ Го вижда въ бѣла аба, съ бѣлъ калпакъ, съ потури, младъ, на около 30 години. Тѣй си Го прѣдставя народа. Въ църквата Го прѣдставятъ съ корона на глава, както Го рисуватъ грѣцкитъ художници. Питамъ: Ако Христосъ дойде облеченъ въ шопска носия, влезе въ свѣтия синодъ, и каже на светитѣ старци: азъ съмъ Христосъ, какъ ще Го приематъ? Ще кажатъ: “Я го изхвърлете този навънка!” Но ако Христосъ дойде като единъ царъ и прати единъ полкъ войници да заобиколятъ светия синодъ и каже: “Всички старци навънъ, да дойдатъ да ми се поклонятъ!” Ще се поклонятъ, и оттамъ ще идатъ. Но туй вече не е едно покланяне отъ убѣждения, а поклонение съ насилие. Христосъ тѣй нѣма да дойде. Казватъ: “Христосъ като дойде, ще дойде съ свѣткавица, значи ще дойде въ свѣтлина и чистота.” Значи, Той ще внесе въ хората свѣтлина въ умовете и чистота въ сърдцата, та като се зародятъ у хората всички тия качества, тогава ще се яви у тѣхъ силно желание да Го пазнаятъ вътрѣшно, и Той ще ги обикне, и тѣ ще Го обикнатъ, като единъ по-старъ тѣхенъ братъ. Като отидешъ въ Евангелската църква ще ти кажатъ: “Дай си прѣпоръчителното писмо!” Ако отидешъ въ православната църква, ще ти кажатъ: “Я си кажи веруюто! Защо не се кръстишъ?” Не, свобода на душитѣ, свѣтлина въ умоветѣ, чистота въ сърдцата - тѣ съ необходимите нѣща.

“И отвори устата си, та ги поучаваше”.

И като четете Евангелието, какво казватъ 9-тъ блаженства? И тъй, онзи, у когото е пробудено Божествено съзнание, той трѣбва да работи. Туй съзнание е пробудено въ всички посоки. То е пробудено и въ вегетарианцитѣ, то е пробудено и въ анархиститѣ, то е пробудено и въ комуниститѣ. Въ тия крайните елементи то е пробудено. Азъ срѣщамъ между анархиститѣ хора съ хубави, отлични идеи. На тѣхъ името имъ е лошо. Анархистъ е той, но въ душата си не е анархистъ. Казвамъ: “Анархисти противъ злото, свобода искатъ тѣ!” И всички тия най-красивитѣ елементи, хората на крайнитѣ идеи, Христосъ ги събира и казва: “Елате вие, чрѣзъ васъ ще дойде Царството Божие”. И чудни сж тия хора сега! Онѣзи, които отъ хиляди години сж ржкоположени, тѣ ставатъ безвѣрници, тѣ ставатъ жестоки. Тѣй седи въпроса. И съ туй се изпълнява притчата на Христа. Онѣзи, които били звани на трапезата, всички се отказали, и тогава Христосъ казва: “Викайте отъ улицата всички онѣзи хроми, клосни, сакасти, съ тѣхъ да се изпълни трапезата ми, да ядатъ и пиятъ на общо основание”. Тогава трапезата Христова се изпълнила съ тия хроми и клосни. Нѣкои ще кажатъ, че хулимъ църквата. Туй ни най-малко е охулване на църквата. Ние противъ църквата нѣмаме нищо. Църквата тукъ на земята я нѣма. Когато хората ни говорятъ за църквата, казвамъ: “Една църква има въ свѣта, една църква на земята има”. Тази църква, която е на земята, Евангелието я нарича блудница. Мога да ви докажа това. Свещеницитѣ искатъ да кажатъ, че тази църква е свята. Азъ мога да имъ докажа, защо тази църква я наричатъ блудница. Тази църква въ България има много мжже. Църквата има само единъ мжжъ. Въ Англия, Франция, навсѣкждѣ църквата има много мжже. Тя не е онази дѣвствена църква. Тукъ подъ “църква” се разбира онази свещена Ева. И казва се: Не изпълни този законъ. Туй не е единъ упрѣкъ отъ моя страна. Чиста трѣбва да бжде тази църква! Какви трѣбва да бждатъ дѣцата и! Добри дѣца. Питамъ: Възможно ли е, една възвишена майка, единъ възвишенъ баща, да роди единъ прѣстѣпникъ! Немислимо е

това въ законитѣ. Възможно ли е една овца да роди единъ вълкъ? Не, по никоѣ начинъ! И слѣдователно, когато въ насъ по нѣкой пжтъ се раждатъ нѣкои лоши мисли, ние трѣбва да ги обяснимъ правилно. Тази църква е една, тя е вѣрующа църква, тя е горѣ. Една е тази църква за всички народи. Тя е вжтрѣшна, духовна. Идеалъ е за хората тя! Божествена църква е тя, и трѣбва да донесе редъ и порядъкъ за всички хора; да носи и за най-богатитѣ и за най-бѣднитѣ, и за най-силнитѣ и за най-слабитѣ равенство. Еднакви сж всички прѣдъ този божественъ законъ. И тогава силнитѣ, умнитѣ, чистиятъ, святиятъ човѣкъ трѣбва да посвѣти живота си за своитѣ по-слаби братя. Само по този начинъ съврѣмненното общество може да се подигне. Това е, което Христосъ донесе. А тъй както съврѣмненното общество отива, отива къмъ разлагане. Ако жената гледа да използува мъжа си, ако мъжътъ иска да използува жена си, ако синътъ иска да използува баща си, ако гъщерята иска да използува майка си, приятеля - приятеля си, братъ - брата си, ако всинца искаме да използуваме, какъ може да се живѣе? Така не може да се живѣе. Оставатъ 3 нѣща, които могатъ да спасятъ свѣта. Тѣ сж: истината въ нашата душа, да донесе свобода, която да ни освободи отъ нашитѣ пороци; мъдростъта въ нашитѣ умове, да ни донесе свѣтлина, да живѣемъ съобразно законитѣ на природата; любовта, която иде, да ни даде тази чистота, понеже тя е носителка на всички онѣзи сили, при които нашитѣ желания могатъ да се развиватъ, и да се освободимъ отъ тия наши страдания. Може да се освободимъ всички! Сега, като се обръщамъ къмъ васъ, азъ вѣрвамъ, че туй е проникнало въ вашитѣ души. Бждете смели и не се колебайте за истината! Не само да говоримъ, но ние трѣбва да бждемъ като едно динамо, да изпращаме въ мълчание своята енергия. Да сме като слънцето. Туй слънце мълчи и въ мълчание изпраща своята енергия. Тази енергия иде на земята и твори. Само нашитѣ мълчаливи мисли, идеи, желания, дѣйствиа сж дълбоки. Само въ мълчание тѣ сж Божествени. Тѣ сж, които могатъ да подобрятъ, да прѣобразуватъ свѣта. Не мислете, че туй, което ви говоря, то е истината.

Азъ вѣрвамъ въ една мълчалива истина, която дѣйствиува и работи въ свѣта. Има нѣщо чудно и страшно въ свѣта. Казвамъ: Въ свѣта иде една велика вълна, разумна вълна, тя приближава! И като дойде, всички тия ледове, всички тия снѣгове, този егоизъмъ, всичко туй ще се схути, ще се скапе, ще падне. И всички хора, цѣлото човѣчество, всички ще се освободятъ отъ този егоизъмъ. Нѣма да се мине много врѣме, нѣма да се минатъ още 20-25-30 години, и всичко туй ще стане. Ще излѣзатъ хората отъ сегашното си положение. Дошло е врѣме вече! Нашето съзнание се е пробудило, и ние ще влѣземъ да живѣемъ въ подсъзнанието и сврѣхсъзнанието. Ще живѣемъ единъ разуменъ животъ и нѣма да мислимъ какво има въ онзи свѣтъ, понеже едноврѣменно ще живѣемъ и въ този и въ онзи свѣтъ. Ще живѣемъ като растенията: коренитъ ще бждатъ въ този свѣтъ, а клонищата въ онзи свѣтъ. И тогава и съ хората ще говоримъ, и съ Бога ще говоримъ, и съ ангелитъ ще говоримъ. Съ Бога! А, много е това. Ами, че съ Бога, разбира се. Богъ е Любовь. Нали е хубаво да говоришъ съ Господа въ мълчание? Въ мълчание да глѣдашъ звездитъ, месѣчината, слънцето, да имъ се радвашъ. Всичко туй да те радва, това е Богъ! На всѣко живоотно, на всѣко растение да се радвашъ. Това е Богъ! Навсѣкждѣ да се радвашъ. Да се радвашъ на онзи тихия, който полѣхва, прониква всичко.

“И отвори устата си, та ги поучаваше”.

И тогава съврѣменнитъ учени хора ще отстѣпятъ. Науката ще придобие другъ смисълъ. Нашитъ университети ще взематъ другъ видъ. Геометрията, алгебрата, географията, естествениѣ науки, всичко туй ще оживѣе. Ще имаме една отлична система на знанията ни. Тогава и дѣцата ни какви ще бждатъ? Други типове ще бждатъ. И като дойде дѣщерята, ще целуне майката, и тя ще бжде радостна и доволна. Целували ли сте единъ чуждъ човѣкъ, да видите какво нѣщо лѣха отъ него? Целували ли сте единъ светия, да видите каква чистота, каква святостъ идва отъ него? И тогава дѣтето ти, приятельтъ ти като те целуне, ще усетишъ, че въ туй целуване има нѣщо Божествено. А сега, като се целувате, какво усещате? Отвраще-

ние. Мжжътъ целуне жена си, тя казва: “Студени му сж устата”. Нъщо липсва. Грубъ ли е той? Не грубостъта. Липсва нъщо сжщественно. Какво липсва? Липсва истината. Че азъ като ти говоря, не съмъ свободенъ. Като ти говоря за свѣтлина, въ мене тъмнина има. Като ти говоря за чистота, въ мене нечистота има. Гледамъ те, ти ме питашъ: Ами защо ме гледашъ? - Защото те обичамъ. Азъ прѣзъ тебе гледамъ свѣта, искамъ да вида хубавото въ свѣта, че прѣзъ тебе гледамъ като прѣзъ единъ прозорецъ. Азъ виждамъ твоята душа, тя е грамадна, една велика държава е тя. Ти не я познавашъ. Азъ я гледамъ, тя се разпростира чакъ до слънцето. Седя, и гледамъ. Какво ме гледашъ? Чудя се на твоя умъ. Ти, толкова богатъ, съ такава велика и благородна душа, седишъ като прасе въ кочината още. Казвамъ: “Братко, я напусни тази кочина!” Че коя е тя? Кочина ами! Ами този тевтеръ какво е? Ами съ този тевтеръ - 10-20 бѣдни вдовици измъчвашъ. Затвори тевтеритъ и кажи: “Хайде сега споредъ новото учение, Господъ да ме благослови, никой нищо не ми дължи. Тѣй ще започнемъ новата култура.”

Сега, като се върнете дома си, затворете вашата книга, и кажете: “Азъ сега зачерквамъ всички погрѣшки на хората, искамъ да живѣя по Бога”. Ами ще кажешъ: “Може ли да бжде така?” - Може. Говоря нѣкой пжтъ за гуамантена воля. Трѣбва да имаме гуамантена воля противъ грѣха, а като идемъ при Бога, никаква воля не ни трѣбва. Нѣма какво да го изнудваме. Той е толкова великъ! Ще му кажемъ истината чисто и просто, и Той ще бжде всѣкога на наша страна. Колкото по-просто Му говоримъ, толкова по-добръ. Нѣма защо да плачемъ. Нѣма какво да разправяме, че имаме дѣца. Не, не, ще му кажа: “Братко, имамъ нужда”. Нѣма защо да седна да му разправямъ, че дѣца имамъ, че жена имамъ, а ще кажа: “Нужда имамъ, можешъ ли да ми помогнешъ?” Азъ разбирамъ отъ какво зло да го избавя.

И тѣй, това е учението, което всички трѣбва да носите, положително учение, учение на свобода, учение на свѣтлина, учение на чистота.

Затова днесъ се ражда Христосъ. Новиятъ Хри-

стосъ, Който се е родилъ въ сърдцата и умоветъ на хората, днесъ се ражда. Днесъ се ражда този Христосъ и ангелитъ пѣятъ благословение. И онзи, Който се е родилъ, Той носи на хората свобода, носи свѣтлина, носи чистотата, пълна и беззаветна. Отъ сега нататѣкъ хората ще живѣятъ въ любовь, ще живѣятъ въ мъдростъ и ще живѣятъ въ истината.

Пѣятъ ангелитъ: Да бжде благословенъ Този новия Христосъ, Който освобождава хората отъ всички страдания и привлича хората къмъ Бога, показва имъ пътя. Цѣлѣта е велика! За въ бждеще, за още милиони, милиони години има да се стремимъ, но казва Христосъ: “Никой не може да отиде къмъ Отца, Великиятъ центъръ на любовта, освенъ чръзъ мене”. Само така чръзъ любовта, можемъ да отидемъ къмъ Бога, Нашия Баща. Това е новото учение. Христосъ днесъ се е родилъ въ свѣта.

Сега, като се върнете, заколете една кокошка, кажете: “Да живѣе този новия Христосъ, Който ни освобождава отъ всичко! Наздравица!”

Бесѣда, държана на 7 януарий 1923 г. Недѣля
- Рождество Христово - 10 ч. с.

Но да бжде рѣчѣта ви:

Ей, ей; Не, не;

“Но да бжде рѣчѣта ви: Ей, ей; Не, не; а отъ това повечето, отъ лукаваго е”.¹

Ще ви прочета частъ отъ 5-та глава отъ Евангелието на Матей, до 38 стихъ.

А като видѣ многото народъ, възлѣзе на гората; и щомъ седна пристѣжиха до него ученицитѣ му. (2) И отвори устата си та ги поучаваше, и говорѣше: (3) Блажени нищитѣ духомъ; защото е тѣхно царството небесно. (4) Блажени нажаленитѣ; защото тѣ ще се утѣшатъ. (5) Блажени кроткитѣ; защото тѣ ще наслѣдятъ земята. (6) Блажени които гладуватъ и жадуватъ за правдата; защото тѣ ще се наситятъ. (7) Блажени милостивитѣ; защото тѣ помилвани ще бждатъ. (8) Блажени чистосърдечнитѣ; защото тѣ ще видятъ Бога. (9) Блажени миротворцитѣ; защото тѣ снове Божии ще се нарекатъ. (10) Блажени гоненитѣ заради правдата; защото е тѣхно царството небесно. (11) Блажени сте когато ви похулятъ и ви изгонятъ, и върхъ васъ рекатъ на лъжа всѣка зла рѣчъ заради мене. (12) Радвайте се и веселете се, защото е голѣма на небеса вашата заплата; понеже така изгониха пророцитѣ които бѣха прѣдъ васъ.

(13) Вие сте сольта на земята; а ако сольта избезсолѣе, съ какво ще се осоли? За нищо вече не струва освѣтъ да се изхвърли вѣнъ и да се тѣпче отъ челоуѣцитѣ. (14) Вие сте видѣлината на свѣта: градъ поставенъ на гора не може да се укрее. (15) Нито запалятъ свѣщъ и я турятъ подъ шиникъ, но на свѣтилника, и свѣти на всички които сж въ кѣщи. (16) Така да просвѣтне вашата видѣлина прѣдъ челоуѣцитѣ, за да видятъ добритѣ ваши дѣла, и да прославятъ Отца вашего който е на небеса.

(17) Да не мислите че азъ дойдохъ да разруша закона или пророцитѣ: не дойдохъ да разруша, но да изпълня. (18) Защото истина ви казвамъ: Докль да прѣмине небето и земята, една рѣска или една точка отъ закона нѣма да

¹ Матей, 5:37

прѣмине дори се всичко не сбжде. (19) И тѣй, който наруши една отъ най-малкитѣ тѣзи заповѣди, и научи така челоувѣцитѣ, най-малѣкъ ще се нарече въ царството небесно; а който стори и научи, той ще великъ да се нарече въ царството небесно. (20) Защото казвамъ ви че ако вашата правда не надмине правдата на книжницитѣ и Фарисеитѣ, нѣма да влѣзете въ царството небесно.

(21) Чули сте че е речено на староврѣменнитѣ: “Не убивай; и който убие ще бжде повиненъ на сждѣ.” (22) А пъкъ азъ ви казвамъ че всѣки който се гнѣви на брата си безъ причина ще бжде повиненъ на сждѣ; и който рече на брата си: Рака, повиненъ ще е за прѣдъ събора; а който му рече: Безумне, ще бжде повиненъ за пъкъла огненъ. (23) И тѣй, ако принесешъ дара си на олтаря, и тамъ се устѣишъ че братъ ти има нѣщо на тебе, (24) остави дара си тамъ прѣдъ олтаря, и иди, първомъ се примири съ брата си, и тогазъ ела та принесъ дара си. (25) Спогодявай се съ противника си скоро, догѣ си на пжтя съ него, да не би противникътъ ти да те прѣдаде сжднику, а сждникътъ те прѣдаде на слугата, и те хвърлятъ въ тъмница. (26) Истина ти казвамъ: Нѣма да излѣзешъ отъ тамъ доклѣ не отдадешъ най-последния когрантъ.

(27) Чули сте че е речено на староврѣменнитѣ: “Не прѣлюбодѣйствувай.” (28) Но азъ ви казвамъ че всѣки който гледа жена за да я пожелае, той е прѣлюбодѣйствувалъ вече съ нея въ сърдцето си. (29) Ако ли дѣсното твое око те съблзнява, извади го и хвърли го отъ себе си: защото по-добрѣ ти е да погине единъ отъ твоитѣ удове, а не всичкото твое тѣло да бжде хвърлено въ пъкъла. (30) И ако дѣсната твоя ржка те съблзнява, отсѣчи я и хвърли я отъ себе си; защото по-добрѣ ти е да погине единъ отъ твоитѣ удове, и да не бжде всичкото твое тѣло хвърлено въ пъкъла.

(31) Рчено е още: “Който си напусне жената, да и даде разводно писмо.” (32) А пъкъ азъ ви казвамъ че който напусне жена си, освѣнъ по причина на прѣлюбодѣяние, прави я да прѣлюбодѣйствува; и който се ожени за напусната прѣлюбодѣйствува.

(33) Пакъ сте чули че е речено на староврѣменнитѣ:

“Не си прѣстѣлвай клетвата, но да изпълнишъ клетвѣтъ си прѣдъ Господа.” (34) Но азъ ви казвамъ: “Никакъ да се не кълнете; нито съ небето, защото е прѣстолъ Божий; (35) нито съ земята, защото е подножие на нозетъ му; нито съ Ерусалимъ, защото е градъ на Царя великаго. (36) Нито съ главата си негѣй се кълна; защото не можешъ ни единъ косъмъ да направишъ бѣлъ или черенъ. (37) Но да бжде речъта ви: Ей, ей; Не, не; а отъ това повечето отъ лукаваго е.

Мислите ли, че когато нѣкой банкеръ поиска отъ васъ да му подпишете една полица, има голѣмо уважение и почитание къмъ Васъ? Този банкеръ може да ви говори учтиво, може да е познатъ на баща ви, и да казва, че вие сте единъ благороденъ човѣкъ, отъ благородна фамилия, азъ познавамъ баща ви, дѣдо ви, като васъ другъ нѣма. Слѣдъ като ви говори дълго врѣме, искашъ да взѣмешъ пари на заемъ, прѣдставя ти една полица и казва: “Ще подпишешъ, ще намеришъ и двама души гаранѣти, макаръ че познавамъ баща ти”. Вие ще му благодарите, ще подпишете и ще излѣзете. Какъ мислите тогава, какво мисли този банкеръ, за васъ? Най-малкото, съмнѣва се въ вашата честностъ. Той ви туря на изпитъ, и слѣдъ като го издържите 99 пжти, на стотния пжтъ ще ви даде кредитъ, безъ подписъ. Англичанитъ иматъ този характеръ. Ти трѣбва най-напрѣдъ да изпратишъ парите. Тѣ нѣматъ вѣра, казватъ: “Днесъ съ пари, утрѣ безъ пари”. Изпратишъ ли парите, поржчката е точна, не изпратишъ ли парите. . .

Питамъ: Защо хората се кълнатъ? - Защото не вѣрватъ въ Бога. Клетвата е едно отрицание на Божието име. Нищо повече. И мене ми е чудно, какъ църквата е допуснала таково едно богохулство. Така беше го допуснала еврейската църква, така го допуца и днешната църква; трѣбва да се кълнешъ въ Бога, въ Евангелието, въ светото причастие. Христосъ казва: “Да се не кълнешъ нито съ Бога, нито съ земята, нито съ Ерусалимъ, нито съ главата си, а да бжде речъта ви ей, ей - не, не”. Ще кажешъ истината, тѣй както я знаешъ, ще кажешъ. У българитъ има единъ навикъ и туй е останало, българинътъ ще се закълне. Той

се кълне въ своитѣ очи, да му изтѣкатъ, кълне се въ жена си. “Да умрѣ”, казва, “жена ми”. Е, хубаво, може да има нѣщо противъ жена си, че умрѣла, така да подпише, и гарантѣ става. Разбира се, всѣки, който подпише една полица, и не я изплати гарантинѣ става.

Защо хората се кълнатъ въ Името Божие? - Да изплаща, Богъ да плаща зарадъ тѣхъ. Дойде нѣкой си и се закълне въ името Божие, то е защото той нѣма да изплати, та казва: “Дръжте Бога заради мене”. И кой иска гаранти? Всички онѣзи хора, които искатъ гаранти, азъ нѣма да се произнеса, тѣхниятъ животъ е поставенъ на тѣсно, тѣ нѣматъ основи. Като казвамъ, че Писанието казва, не влизай въ вѣрме на скърбъ въ дома на приятеля си, то значи: Когато имашъ голѣми страдания, не влизай въ дома на приятеля си. Тѣй. Имашъ проказа, имашъ нѣкоя заразитѣлна болѣстъ, не влизай въ дома на приятеля си. Искашъ да се кълнешъ въ името Божие, не викай приятеля си. Мислими ли, че като се кълнемъ въ името на Бога това е Богоугодно? Не е Богоугодно. Ние трѣбва да прѣдпочитаеме да страдаме, отколкото да се кълнемъ въ Неговото име. Сега, това сж само твѣргения, нали? Но, отчасти ще докажа, защо именно не трѣбва да се кълнемъ. Клетвата, това е едно човѣшко изобретение. Въ Божествения свѣтъ нѣма никаква клетва. Тамъ, гѣто царува Божествената любовъ, тамъ, гѣто царува Божествената мждростъ, гѣто царува Божествената истина, каква нужда има отъ клетва? Не се кълнатъ. И колкото повече се увеличава клетвата, това е единъ признакъ, че моралътъ на хората е отпадналъ, нѣма моралъ. Игдва тогава увеличение на клетвата. И често, църквата защищава това, че свещеникътъ трѣбвало да закълне, понеже въ българскитѣ сждилища вѣведоха това, свещеникътъ да кълне свидѣлитѣ. Единъ терминъ иматъ за туй правницитѣ. На свещеницитѣ имъ става даже мжчно, когато не ги викатъ въ сждилищата да кълнатъ другитѣ. Азъ не зная нѣкой попъ, който е клелъ хората, да е харосалъ. И въ моите изслѣдвания, и въ този и въ онзи свѣтъ, тѣ се намиратъ въ жалко положение. И ако тѣ отидатъ въ онзи свѣтъ да видятъ халътъ на тия свещеници, които сж клели

хората, никога никои не би заклелъ кого и да е.

“Ей, ей - не, не“.

Думата, “кълнеиѣ”, това е една отрицателна дума. Положителна дума трѣбва да имашъ. “Азъ ще говоря истината”. Защото, ако вие на мене не вѣрвате, какъ ще вѣрвате на Бога, когото не виждате? Азъ ще се кълна въ името на Бога, но онѣзи сждици, прѣдъ които ще се кълна, тѣ не вѣрватъ въ Бога. Казвамъ: “Въ Бога вѣрвате ли?” - Не. “На небето ходили ли сте?” - Не. “Какъ тогава ще приемете за гарантъ този, когото не познавате?” Хората въ свѣта сж по-умни, тѣ приематъ за гарантъ тѣзи, които иматъ имущества, които сж солидни хора. Бѣдниятъ човѣкъ не го приематъ. Защо не го приематъ? Нѣма имущества. Тѣ сж освободени отъ това, да ставатъ гаранتي. Свободни сж бѣднитѣ хора, много сж свободни, никога гаранти нѣма да станатъ. И да искатъ да влѣзатъ въ тази бѣля, нѣма да ги приематъ. Но богатитѣ хора гаранти могатъ да станатъ.

Та, нашата дума трѣбва да бжде положителна, т.е. ние трѣбва да говоримъ истината. Коя истина? - Божествената истина, отношенията на нѣщата. Обаче, за да дойдемъ до това положение на нѣщата, съврѣмения строй трѣбва да се опростотвори, т.е. всичкиятъ онзи излишенъ балансъ, който хората наричатъ “култура”, всичко туй трѣбва да се изхвърли навънъ, то е непотрѣбно, и да остане само сжщественото въ живота. Ние сме достигнали до едно положение на затруднение. Азъ сега разбирамъ защо сме дошли до туй затруднение, до туй прѣтрупване. Отъ какво произлиза туй усложнение? Прѣдставете си, че майката родила едно дѣтенце, зимно врѣме. Тя ще го повие въ една пелѣнка, че двѣ, че три, и може така да тежи много повече, отколкото самото дѣте. Ако питашъ майката, защо постѣпва така, ще каже: “Е, какво, студено е, може да се простуди”. Но, питамъ: “Когато дойде пролѣтъта, и послѣ лѣтото, и вѣнка се стопли, имате най-малко 20° топлина на сѣнка, има ли нужда отъ тия пелѣни, отъ тия обвивки около вашето дѣте? Нѣма ли да се спари вашето дѣте?” Казвамъ: “Слушай, ти си майка, една пелѣна трѣбва на туй дѣте?” Ама защо? - Отвѣнка има 20° топлина, нѣма

нужда да се стопли дѣтето вече. Онзи, който не разбира този законъ, казва: “Вие трѣбва да се калите”. Защо? Ние живѣемъ въ лѣтото, 20° имаме вѣнка подъ сѣнка, ние не се нуждаемъ отъ тия пелѣни на миналото. Дѣйствително, тогава е било цѣлесъобразно, но, колкото тогава е било умно, толкова сега е глупаво да имашъ тия пелѣни. И при това, другъ единъ законъ има: че да се прѣдизвиква името Божие, то е опасно. Всѣкога, когато човѣкъ произнася името Божие, то е, като една положителна сила вжтрѣ въ свѣта. И когато човѣкъ не е готовъ, тази сила дава обратни рѣзультати. Ако ти си готовъ, ако твоего сърдце е чисто, ако твоятъ умъ е готовъ да възприеме знания, ако душата ти се намира въ едно състояние да обработва, произнесешъ името Божие, тогава ще дойдатъ най-великитъ стремежи, чувства, разбирания, ще дойдатъ тия най-хубави сили да ти помогнатъ. Но акъ сърдцето ти не е чисто, и ти произнесешъ името Божие, отгорѣ ще дойдатъ най-големитъ нещастия. Името Божие е като съврѣменна динамическа сила, като нитроглицеринъ е то. И тия сили работятъ отдолу, и колкото е по-големо съпротивлението, толкова повече сили дѣйствуватъ за разрушение. И сега, въ съврѣмения християнски свѣтъ, азъ мисля, че много отъ грѣхове-тъ и страданията на съврѣмennото човѣчество, се дължатъ на тия клетви, напразно извикватъ името Божие. Съ хиляди и милиони пжти извикватъ името Божие навсѣ-къждъ тия сили идватъ, и когато тия сили се извикватъ вжтрѣ въ човѣчеството, положението се усложнява. Туѣ състояние се дължи на този пороченъ животъ на човѣчеството. Слѣдователно, у насъ започватъ да растатъ най-отрицателнитъ семена на нашитъ минали сжществуваня. Ако на съврѣмения човѣкъ кажешъ, че душата сжществува, той ще отрече това. Чудни сж! Тѣ мислятъ, че дѣтето сега за пръвъ пжтъ се е родило. Раждането подразбира, че азъ не за пръвъ пжтъ се явявамъ въ Нью-Йоркъ, но за пръвъ пжтъ излизамъ на Нью-Йоркското пристанище съ този параходъ, и пръвъ пжтъ отивамъ за Америка, но прѣди да отида въ Америка, азъ съмъ живѣлъ; а насъ искатъ да ни убедятъ, че за пръвъ пжтъ живѣемъ. Не. И сега, въ България

за пръв път се е родило туй дѣтенце. Хубаво, но ако туй дѣтенце сега за пръв път идва на земята, отъ дѣ научило тия похвати, да краде, да лъже, или, ако прави нѣкои добринѣща, отъ дѣ ги е научило? Ако туй е въ реда на нѣщата, добръ ще е. Добръ е да се родятъ хората само веднѣжъ. Но тия съвременнитѣ дѣца сж живѣли и другъ път. Тѣ за пръв път идватъ съ своя параходъ въ България, но носятъ своя багажъ, носятъ въ себе си своята стара култура. Тия, които идватъ сега за пръв път въ Америка и туку лъжатъ, и отъ дѣто идватъ лъжатъ. Знаете ли въ Америка има прокаранъ единъ законъ за тия, които лъжливо подписватъ нѣкаква полица. Споредъ този законъ, отпръзватъ имъ ржката. Послѣ, на ония, които вършатъ прѣстѣпления, взиматъ та имъ напръскватъ лицето съ една течностъ, която не може да се измие, и дѣто ходи, навѣкждѣ го знаятъ, че е прѣстѣпникъ. Така постѣпватъ американцитѣ, така постѣпва и невидимия свѣтъ. И той си има своитѣ закони. Ужасни, жестоки закони сж тѣ. Когато ние говоримъ за Божията любовъ, когато говоримъ за Божията мѣдростъ, казваме: “Господъ е много добъръ”. Да, Господъ е много добъръ, но той остава всѣки да си носи своитѣ отличитѣлни чѣрти. Овцата си носи своитѣ отличитѣлни чѣрти, вълкътъ си носи своитѣ отличитѣлни чѣрти, ябълката си носи своитѣ отличитѣлни чѣрти, крушата си носи своитѣ отличитѣлни чѣрти. Всѣко създание си носи своитѣ форми, своитѣ качества, които е спечелило. Ябълката круша не може да стане. Сега, въ умоветъ си ние можемъ да изменимъ нѣщата, но въ свѣта нѣщата сжществуватъ тѣй, както сж първоначално създадени.

Сега въ този хармониченъ свѣтъ ние не трѣбва да се кълнемъ. Ами допуснете, че азъ имамъ да взимамъ отъ васъ 100 лева, и ви дамъ подъ сждъ, прѣдлагамъ ви клетва. Вие казвате: “Нѣмамъ да ви дамъ”, отричате. Казвамъ: “Закълни се!” Ти си християнинъ, и азъ съмъ християнинъ. Струва ли за 100 лева да те застава да се кълнешъ? Искамъ да те уплаша. Ти казвашъ “Хубаво, ще се закълна”. Закълнешъ се и не плащашъ. Обаче, ти си по-хитъръ, казвашъ: “Закълни се ти, че имамъ да ти давамъ.” И азъ се закълна.

Какво сме спечелили? Най-първо, защото трѣбва да давамъ единъ човѣкъ подъ сждъ и да го карамъ да се кълне? Това не сж езическу народи. Ние не говоримъ на езическу народи, а говоримъ на съврѣменнитѣ християнски народи, които казватъ, че Христосъ дошълъ да спаси свѣта, и които вѣрватъ, че благодатъта само чрѣзъ насъ дѣйствиува, и че който влѣзе въ църквата, само той може да бжде спасенъ. И тия хора за 100 лева ще се кълнатъ! Ако азъ съмъ единъ свещеникъ, и ме викатъ да кълна нѣкого, ще кажа: “Колко има да ти дава? - 100 лева. На ти 100 лева, не се кълнете”. Въ другъ случай нѣкой има да дава 1,000 лева, ще се кълнатъ. Колко има да ти дава? - 1,000 лева. На ти 1,000-та лева, не се кълнете. Свещеникътъ да даде паритѣ. Щомъ се изпразни кисията на попа, да даде владиката вместо него. Щомъ се изпразни кисията на владиката, да даде паритѣ нѣкой банкеръ. Дѣ е тогава почитъта на Името Божие? Дѣ е името Божие? Името Божие е станало като група, като парцалъ. Питамъ тия хора: Иматъ ли любовъ? Онзи човѣкъ, който се кълне 100 пжти на день въ името Божие, дѣ е любовъта му? Мислите ли, че азъ имамъ любовъ къмъ васъ, ако вие носитѣ едно хубаво булско облѣкло, бѣло като снѣгъ и азъ, 10 пжти на день си измия ржцѣтъ и дойда да си изтрия ржцѣтъ на тази ваша рокля? Като правя това 10 пжти на день, какво ще стане съ нея? Коя булка ще позволи това? Тя ще каже: “Този не го пущайте въ кжци”. “Защо?” - “Защото омърси грехитѣ ми”. Мислитѣ ли, че тия съврѣменнитѣ християни, които постоянно си триятъ ржцѣтъ въ мантията на Бога, та Той ще ги търпи? Всички ще ги изпѣди навнѣнъ. И дѣйствително, всички съврѣменни християни, които се кълнатъ лъжливо въ името на Бога, той ще ги изпѣди навнѣнъ заедно съ свещеницитѣ имъ, безъ разлика, кои сж тѣ. Защо? Той казва: “Омърсиха грехитѣ ми”. Дѣ ще ги тури? - Той е създалъ единъ другъ, особенъ свѣтъ заради тѣхъ, и ще ги изпрати на дългозаточение, да си учатъ уроцитѣ. Не само това, той е приготвилъ цѣла експедиция, какви колѣсници е приготвилъ той за тѣхъ. Какви величия има да се прѣнасятъ и отъ България и отъ Англия, и отъ Франция. За кждѣ? - За далечнитѣ страни. Кои ще бждатъ?

- Онѣзи почтеннитѣ, които имаха смелостта да се кълнатъ въ името Божие. И тогава кои ще останатъ. Онѣзи, които казватъ ей, ей, - не, не. На думата сж тѣ. Азъ искамъ да знаятъ тази дума. Ние трѣбва да намеримъ тази дума, първата дума, съ която Богъ е създалъ свѣта. Тя е ключътъ на живота. Който я намери, той е намерилъ първото, най-голямото богатство. Коя е първата дума, съ която Богъ е създалъ свѣта? Никой не я знае още. Като казвамъ никой, азъ подразбирамъ никой отъ тия живущитѣ сега. Христосъ я знаеше тази дума. Той казва: “Както Отецъ ми е далъ тази първата дума, ме научи, така говоря и съобразно тази дума. Да бжде думата ви: “Ей, ей- не, не”. Това е прѣводъ. Да не се кълнете! Но, спорѣдъ българския законъ, ако не се кълнешъ, сждията ще те глоби, ще те осждятъ на затворъ отъ 3 мѣсца до 3 години, углавно дѣло ще се завѣде противъ тебе. А спорѣдъ Божествения законъ, онзи, който се кълне, има още по-голямо наказание. На земята, който се кълне, има 3 годишенъ затворъ, а спорѣдъ закона на небето, който се кълне, затворътъ е още по-голямъ.

“Ей, ей - не, не”.

Защо именно ние да не вложимъ това въ живота си, нали поддържаме Христовото учение? Азъ се чудя на неспособността. Ако това сж християнски народи, ако това сж християнски църкви, вратата на ада нѣма да я прѣодолятъ, защо тогава да не приложимъ тази клауза?

“Ей, ей - не, не - повечето отъ това, отъ лукаваго е”. Е, тогава, евангелиститѣ се кълнатъ въ името Божие, православнитѣ сжщо се кълнатъ. Туй отъ Бога ли е? - Не е. На единъ свещеникъ, който отива да кълне, ще му каже: “За колко ще кълнешъ, за какво дѣло?” - Отъ 100 лева. Свещеникътъ като страна, нѣка отиде да се кълне, нѣка иде, но съ каква целъ? - Не да напълни своитѣ джобове, а да ги изпразни. 100 лв., 200 лв., 500 лв. Нѣка ги плати отъ себе си. Днесъ го турятъ на изпитъ. Ще кълнатъ нѣкого за 1,000 лева, свещеникътъ да каже: “Господине, азъ плащамъ да се прѣкрати дѣлото. Колко дѣлжи? - 1,000 лева. Азъ плащамъ, примѣреть се!” Веднага ще кажатъ: “Ето единъ благороденъ свещеникъ”. Дойде второто дѣло. Свещеникътъ пита

сждията: за колко е това дѣло? - За 2,000 лева. “Азъ плащамъ”. Колко е 2,000 лева! Господинъ сждия, ето 2,000 лева. Съгласенъ ли си? - Съгласенъ. “Примириявате ли се?” Примирияваме. Разноскутъ колко сж? - 500 лв. Ето всичко 2,500 лв. Разгладжатъ се 10 дѣла. Свещеникутъ изважда, плати, изважда, плати. За колко дѣла? И този свещеникъ като отиде на небето, ще го посрѣцнатъ, ще кажатъ: “Ето единъ свещеникъ, който освѣщава името Божие”. А сега, и свещеникутъ е ортакъ съ онѣзи крадци, съ онѣзи багабонти, които се кълнатъ въ името Божие, и той казва: “Колко ще ми платитъ, Господинъ сждия, и азъ като тѣхенъ ортакъ, и на менъ трѣбва да се плати.” Ще прѣстѣпятъ Христовия законъ, и отгорѣ на това и нему ще подложатъ колата. Не зная колко се плаща за кълнене. Едно врѣме се плащаше 2 лева или 3 лева, а сега? - Десетъ лева. Добрѣ, като закълне десетъ души, какво ще спечели? - 100 лева. Съ 100 лева нѣма да хароса. Да допуснемъ, че 100 дни ще кълне хората. Сто дни по 100 лева, правятъ 10,000 лв. Като взѣме тия 10,000 лв., умрѣ жена му заболѣ отъ нѣкаква болѣстъ. Дойдатъ лѣкари, събератъ се на консултъ, лѣкарство - това-онова, отишли 10,000 лв. И умрѣ изхарчи още 5,000 лв., станатъ всичко 15,000 лв. Какво е спечелилъ този свещеникъ? - Нищо. Тия владици иматъ умъ за други работи, какъ да спзнатъ новото учение, но да се събератъ тия свети старци, да разсъждаватъ върху този великъ законъ, какъ да го изпълнятъ, нѣма ги. И това сж хора, все свѣрхвиши, които казватъ: “Да спасимъ светата църква.” Казвамъ: “Дѣ е светата църква?” Не, ще се съберетъ всички владици, и ще подпишете тѣй: “Ние 16 души владици сега тукъ подписваме, че всѣки свещеникъ, който отиде да кълне нѣкого въ сжда, да плаща заради него.” Да. И тогава азъ ще кажа: “Ето едно умно рѣшение на българските владици, които вървятъ по Христовото учение.”

“Ей, ей - не, не“.

Ще кажатъ: “Ама тѣй казала светата църква”. Я ми кажете, кждѣ е светата църква? Ако вие си я прѣдставявате като нѣщо живо, като една жена, виждали ли сте я? Като ми говорите за Христа, познавате ли го? Като

говоря азъ за Христа, азъ Го познавамъ, говорилъ съмъ много пжти съ него, разговарялъ съмъ се за велики работи, запитвалъ съмъ го какъ е направено небето, какъ е направена земята, какви сж Божиитъ закони. Азъ го познавамъ. Е, хубаво, светаата църква, тази църква е жена. Съ тази жена разговаряли ли сте се? Ами азъ да имъ кажа що е църквата. Църквата, това е любовта. Тя е една велика дѣвица въ небето, прѣдъ която всички се кланятъ, всички ангели, всички светии, тя е единствената дѣвица, на която лицето свети. Това е любовта, това е Църквата въ свѣта, и когато хората се научатъ да се кланятъ на тази Велика църква на свѣта, ние ще имаме една велика култура въ свѣта, дѣто хората ще кажатъ: “Ей, ей - не, не”. Азъ съмъ виждалъ лицето на тази Църква. Тази църква не е като обикновената. Отъ нейната уста излизатъ думи, които възкрѣсватъ. Когато кажа една дума отъ тази църква, нови думи се раждатъ, мъртви възкрѣсватъ, грѣшнитъ се оправдаватъ, глухитъ прочуватъ, слѣпнитъ прогледжатъ, безумнитъ умни ставатъ, слабохарактернитъ характерни ставатъ и т.н. Тя произвѣжда цялъ единъ прѣвратъ. Това е то светаата църква! А тѣ, говорятъ за нѣща неразбрани. Ние я знаемъ тази църква. Ние казваме: “Църквата, това е любовта.” Слѣдователно, тази любовъ, която е свързала сърдцата на тия хора и живѣе въ тия сърдца, тя е, която е образувала църквата, и като я образувала, свързала е всички сърдца въ редъ и порядкъ. Мога да имъ дамъ поне едно конкретно правило, какво трѣбва да прави църквата. То е слѣдующото: Да вложи любовта въ сърдцето си. Тази любовъ ще произвѣде чистота и облагородяване на чувствата. Значи туй, съ което чувствувашъ, съ което ти искашъ твоя животъ да се подобри, тамъ ще вложишъ ти любовта. Да се вложи великата мъдростъ въ ума. Какво ще произвѣде тя. Тя ще произвѣде свѣтлина въ мисленето. Да се вложи истина въ душата. Тя ще направи всички хора свободни. Да се вложи Божията Правда въ твоя духъ, и тя ще произвѣде всички прави рѣшения, какъ трѣбва да се постѣпва. Да се вложи Добродѣтелята въ човѣшката сила. Тази Добродѣтель ще произвѣде стабилностъ въ всички наши дѣйствиа.

Но кога ще стане това? Когато думата ви бжде: Ей, ей - не, не.

Ами какъ ще се опита нашиятъ характеръ? Всѣки човѣкъ, който дава обѣщание, и не може да го изпълни, се кълне. Всѣки, който се кълне, прѣстѣпва Божия законъ, а за да не го прѣстѣпишъ, трѣбва да изпълнишъ волята Божия. Клетвата е едно отрицание. Но нѣкой ще ми възрази, че Богъ, когато далъ обѣщание на Авраама, заклеъ се. Но тогава вече азъ за характера на Авраама имамъ малко особено мнение. Ако Авраамъ е накаралъ Господа да се кълне, значи той нѣмалъ вѣра. Той не вѣрвалъ въ Бога, и Богъ трѣбвало да се закълне. Какъ се заклеъ Богъ на Авраама? Писанието казва: Понеже Богъ нѣмало въ какво да се закълне, Той казалъ на Авраама: “Азъ ти казвамъ, че туй, което съмъ ти казалъ, ще го направя, ще видишъ, въ враговетъ ще го направя. Този твой народъ, отъ който си излѣзалъ, азъ ще бжда съ него, ще му помогна въ всички врѣмена. Твоятъ народъ навсѣкждѣ ще го разпрѣснатъ, отъ единия край на земята до другия, на всѣкакви страдания ще бжде изложенъ и ще го гонятъ, но гѣто бжде този народъ, азъ ще бжда тамъ и ще го защищавамъ. Ти ще ме опиташъ.” Тѣй казалъ Господь: “Ей, ей - не, не”. И сега Господь се застѣпва за евреитъ. Той гържи своята дума, казана на Авраама, само че евреитъ не изпълняватъ туй, което Господь казва. Сега и на съврѣменнитъ християни Богъ е обѣщалъ, но тѣ не изпълняватъ. Тѣ се кълнатъ. Какъ се кълнатъ? Изваждатъ полицата и подписватъ. Кълна се. За колко? - За 1,000 лева. Кълна се. За колко? За 2,000 лева. За 10, за 100,000 лв. и т.н. Сега всички се кълнатъ. Да, кълнатъ се, но такава клетва и азъ бихъ желалъ тѣй да се кълна. Кълнатъ се, но никои не вади отъ джобоветъ си, а всѣки, който е дошълъ, иска да взѣме нѣщо. И дѣтѣ страни, и която има да дава, и която има да взима, всѣка ще се обърне на страна, всѣка иска да взѣме.

Да бжде думата ви: “Ей, ей - не, не”.

Сега нѣкои ще ми прѣдставятъ стихове отъ стария заветъ, ще се повърнатъ свѣщената книга, че Господь се заклеъ. Господь не се кълне. Нѣма примѣри, гѣто Господь

да се е клелъ. Той е казвалъ нѣща, и като каже думата си, тази Неговата дума става. Казалъ той едно врѣме да направи свѣта и го направилъ. Да направи човѣка, и направилъ го. Казалъ на Авраама: “Въ тебе ще се благословятъ всички народи”, и така станало. И понеже Авраамъ се колебалъ малко, Господъ трѣбва да му даде обѣщание. Въ Писанието се казва, че Господъ се закълнялъ. И ще ми кажатъ сега нѣкои: Щомъ Господъ се кълне, колко повече ние трѣбва да се кълнемъ. Хубаво, ако Господъ се кълне, то Христосъ казва: “Да не се кълнешъ въ името Божие, и думата ти да бжде: Ей, ей, не, не”. Че Онзи, Който билъ при Авраама, Той билъ Христосъ! Дѣто се казва въ Писанието, че Господъ се закле, той беше сжция Христосъ. Казва се: “Прѣди да бжде Авраамъ, азъ бѣхъ.” И той коригира заблуждението. Той казва: “азъ едно врѣме казахъ на Авраама ей, ей - не, не”. Азъ казахъ на Авраама, че ще гойда за неговия народъ да го извѣда, ще имъ дамъ едно учение, ще имъ покажа пжтия; пакъ ще влѣза въ друго положение, слѣдъ това пакъ ще бжде съ тѣхъ. И не се клехъ, но думата ми беше: Ей, ей - не, не, а който говори повече отъ това, отъ лукаваго е.

Сега даже и ученицитъ отъ новото учение, като ги викатъ въ сждилищата, идватъ да ме питатъ, да се кълнатъ ли. Това не е нѣщо механическо. Ако ви кажа, кълнете се или не, това е налагане. А то не трѣбва да става на сила, то е по любовь. Това трѣбва да произтича отъ душата ти вжтрѣ. Готовъ ли си да не се кълнешъ или не ... Като те питатъ, защо не се кълнешъ, ще кажешъ, че мене ми казва нѣщо отжвтрѣ въ душата, че не трѣбва да се кълна, а не че еди-кой си по-учень ми казва, че не трѣбва да се кълна. Този законъ ще излѣзе отъ единъ вечень принципъ, който е слѣдующиятъ: за никакви блага въ този свѣтъ да си изтриемъ ржцѣтъ въ мантията на Бога. Ще държимъ Неговата дрѣха, Неговата мантия чиста, свята, неопетнена въ душата си. Дойде ли врѣме да се кълнешъ, ще кажешъ: “Азъ съмъ готовъ да кажа истината, но въ името Божие да се кълна, туй никога нѣма да направя, да опетня името на Бога, никога!” За мене клетвата е само вжтрѣ. Азъ съмъ се клелъ едно врѣме. Кога? Единъ човѣкъ може да се кълне, но да ка-

же на себе си. Всъщност един човек дава обещание, клетва, може би. И във българския език думата "клетва", клетъ - това значи да те ограничават нѣкъдѣ, да те турятъ нѣкъдѣ да се стеснишъ. И тъй, въ умоветъ ви ще турите мисълта: никога нѣма да произнасяте името Божие напразно. Като ви прѣдизвикатъ, ще кажете: "Защо трѣбва да прѣдизвикаме името Божие напразно, да се кълнемъ въ Него?"

Сега, като ви говоря това, ще ви привѣда единъ случай тукъ въ София. Отивамъ единъ денъ въ писалището на единъ мой приятель, адвокатъ: влизамъ вътрѣ, при него другъ единъ, и двамата навели се, пишатъ нѣщо, нѣкакво заявление. Казвамъ: "Съ какво се занимавате?" Единиятъ, който пише заявлението, той е баптически проповѣдникъ. Ще доведатъ нѣкого подъ сждъ. Разказватъ ми. Нѣкой си младъ момъкъ отива при проповѣдника и му казва: "Имамъ хубаво жито първокачествено брашно, но нѣмамъ пари да го докарамъ. Дай ми 25 лв., и като дойде житото, ще ти дамъ единъ чувалъ брашно отъ него." Изважда той и му дава. Отива слѣдъ това този момъкъ при адвоката и му казва: "Дай ми 100 лв., и на тебе ще дамъ 2-3 чувала брашно". Отъ тукъ - отъ тамъ, събралъ той нѣколко хиляди лева, и отива този младежъ, и се оженва. Оженва се човѣкътъ. Какъ! Събиратъ се и двамата, пишатъ заявление, ще го даватъ подъ сждъ: "Слушайте", казвамъ имъ, "вие ще викаете този човѣкъ подъ сждъ, нали тамъ ще трѣбва да се закълне". Питамъ проповѣдника: "Колко ти дължи?" - 25 лева. На ти тия пари. Питамъ адвоката: На тебе колко ти дължи? - 100 лева. На ти 100 лева. "Не, не ги искамъ". Взеха двамата скѣсахъ заявлението, и работата се свърши. Казвамъ: "Слушайте, така трѣбва и вие да проповѣдвате словото Божие. Ще плащате, разбирате ли?" И азъ казвамъ: "Азъ това го правя, искамъ и други да го правятъ, това е принципъ вътрѣ въ насъ. За 25 лева да се охулва името Божие, и ти да се опетнишъ. Толкова години си проповѣдвалъ, и сега за 25 лева! И ти да беше на мѣстото на този момъкъ, и ти щеше да го направилъ. Ама излъгалъ ме! Нищо, кажи, че за свободата на този момъкъ си далъ

25 лева.

Думата ви да бжде: “Ей, ей - не, не”.

Често ние падаме въ буквата на закона, да се изпълни само закона. Но въ буквата на закона има смъртъ. Тамъ дѣто има тази педантностъ... Казваме: “Да бждемъ справедливи”. Не е въпросътъ въ справедливостта. Нѣма защо външно да бжде това. Азъ мога да бжда много мораленъ, но да нѣмамъ моралъ. Мога да бжда много учтивъ, много любезенъ съ васъ, но да нѣмамъ вътрѣ никакви принципи. Вие не знаете моята задна целъ. Ако азъ ви правя едно благодѣяние, давамъ ви пари на заемъ, за да ви взема утрѣ всичко, което имате, всичкото имущество, това не е благодѣяние. Въ благодѣянieto се разбира разширение. И то е въ слѣдующия принципъ. Ако въ свободата, която давашъ нѣкому, той устѣща едно ограничение, това не е свобода. Ако ти, слѣдъ като пуснешъ нѣкого отъ затвора, направилъ го слуга, а той не може да спи, и постоянно мисли за дълговетъ си, азъ не мисля, че си направилъ нѣщо добро за този бѣднякъ. И слѣдователно, туй, което сега ни причинява страдания, то е неизпълнението на тия принципи. Само като се помисли за Бога, да извикаме името му въ едно дѣло, което не е законно, всѣкога туй име произвѣжда разрушающе влияние. Нѣщо прѣди 10-ина години мисля беше, единъ господинъ въ Варна, отива въ сѣдилището, и се заклева на лъжа, дава лъжлива клетва. Тамъ той казва: “Господинъ сѣдия, ако туй, което говоря, не е така, да умратъ и дѣтѣ ми дѣца.” Закълнава се лъжливо и до вечерята и дѣтѣ му дѣца умрѣха. Какво ли не? Нѣкои сж се клели въ очитъ си. На колко хора сж изтичали очитъ, на колко хора дѣцата сж умрѣли! Какви ли не нѣщастия! Старото заблуждѣние, че ние трѣбва да се кълнемъ, стои още като една проказа. Не да отхвърлимъ клетвата, но да я хвърлимъ въ нейните истински рамки. На думата си да сме. Азъ се общавамъ да кажа истината. Имашъ да плащашъ на нѣкого. Изпълни туй, плати! Защо за 2,000 лв. да викаме Господа, Който се занимава съ такива важни работи, да го викаме за свидетель? Само съ моите работи ли ще се занимавате? За 2,000 лв. да викаме небето. Да се кълнешъ, значи да викашъ Бога за свидетель. Не, въ

душата ти трѣбва да има благородство, да не нарушаваме мира Божий. Нали знаете какво правимъ, когато обичаме нѣкого. На него му говоримъ меко, нежно. Когато дойде въ къщи, ще му дадемъ най-хубавия столъ, най-хубавото легло, най-хубавото ядене, всичко най-хубаво. А като не го обичаме, ще му дадемъ нѣкой сламеникъ, на края ще го туримъ, и ядене ще му дадемъ, каквото остане. А като го обичаме, ще заколимъ за него нѣкое теленце, нѣкоя кокошка. Азъ приемамъ, въ името на любовта може да заколимъ туй теленце. Колко телета има тукъ, и въ тѣхъ, ако е за любовта, ще има едно състезание въ двора, всѣко отъ тѣхъ ще каже: “Азъ, искамъ да стана жертва, да услужа на любовта”. Ако иска да стане жертва ще го заколимъ. Ще кажете: “А, значи” Не, това е единъ символъ. Туй е едно заколване, като ябълката. Изямъ плода ѝ, а остава сѣмката, не я изяждамъ. Взѣма сѣмката ѝ, че я посадя въ земята. Когато туй теле се така заколи, че телето изяждаме, а сѣмката оставяме въ човѣшкия духъ, влагамъ я при по-добри условия. И тогава за въ бждеще, туй теле нѣма да дойде като теле, а ще дойде като човѣкъ. Всѣко теле, което се жертва за любовта, втори пжтъ нѣма да дойде като теле на 4 крака, а ще дойде като една прѣкрасна, интелигентна мома, или като единъ интелигентенъ момѣкъ, и ще ходи въ университета. Не си ли струва да стане жертва? Струва си. Ами ако отъ васъ, тогава се иска да се пожертвувашъ, за да станешъ единъ ангелъ? Струва си, какъ не, да ти израсне силата на крилата. Може. Всѣки ще се жертвува. Тамъ дѣто има една велика придобивка въ свѣта, тази жертва струва, а тамъ, дѣто нѣма никаква придобивка, тази жертва не струва да се прави. Тази жертва трѣбва да произвѣде онѣзи велики резултати за повдигане на душата ни, и намѣсто да се кълнемъ, както сега, да бжде думата ни: “Ей, ей - не, не.” Тогава нѣма да има сждилища, т. е. ще има, но ще се опростотвори работата. Ще ме питатъ въ сжда: Ти имашъ ли да давашъ? - Имамъ. Имашъ ли да взѣмашъ? - Имамъ. Колко хиляди? Толкова и толкова. Сбогомъ! Ще се ржкуваме съ сждията, и той ще тури рѣшение, че тия двама, честно и почтено сж разрѣшили дѣлото. И тази

гълга процедура на углавни гъла ще се опростотвори. До-
шълъ нѣкой, обвиняватъ го, че убилъ нѣкого. Уби ли го? -
Убихъ го. Ами какви свидѣтели има? Всички свидѣтели ще
кажатъ туй, което азъ говоря. Азъ извършихъ туй прѣ-
стѣпление, и ще го опиша тѣй подробно, ще го опиша тѣй
както е било. Готовъ съмъ да изправя прѣгрѣшенията си, и
нѣма да ми текатъ сълзи прѣдъ сѣдията, да ми прости, а
ще кажа: “Азъ туй го изпѣлихъ съзнателно, и съмъ готовъ
да понеса всичко споредъ закона.” Сѣдията като ме изслу-
ша, ще напише присѣдата. И като си замина, ще благодаря
на сѣдията, че тѣй правилно е приложилъ закона. А той
ще каже: “Ето единъ честенъ разбойникъ.” Обвиняемиятъ
нѣма да се кълне, а ще каже: “Азъ ще говоря правото повече,
отколкото вие, ще кажа истината тѣй, както си е, въ
всичките и подробности, тѣй както вие не можете да я
кажете.” Защо трѣбва да се кълна? Не, азъ ще кажа истина-
та и послѣ ще се закълна. А ако вие намеритѣ нѣщо неистин-
но въ думите ми, тогава азъ съмъ готовъ да се закълна. Но
щомъ кажа истината, азъ ще остана на думата си, и ще
кажа: Ей, ей - не, не. Ако всички ние бяхме готови така да
говоримъ истината, какъвъ щеше да бжде свѣта, какъвъ
щеше да бжде нашия животъ! А сега, нѣкой човѣкъ, за да го
принудятъ да говори истината, ще му пукнатъ главата.
Нѣкои хора пѣкъ ще ги биятъ, ще имъ счупятъ рѣцѣтъ и
краката, за да кажатъ истината. Нѣкого пѣкъ биятъ, за
да каже истината, но у него нѣма никаква тайна. Закълни
се! Той се закълнява отъ страхъ, за да не го биятъ. Сега,
клетвата не се отнася за свѣта. Азъ говоря за онѣзи, които
разбиратъ Христовия законъ, които за въ бждеще искатъ
да бждатъ културни хора. За насъ важи клетвата, какъ
трѣбва да разбираме този законъ, и ако ние постѣпваме
така, нашата душа ще уякне. Съврѣменното възпитание,
съврѣменната култура не може да се измѣни, ако не се прѣ-
махнатъ редъ такива недѣзи въ обществото. Запримѣръ,
всички хора най-първо да се научатъ, да турятъ за правило
да говорятъ честно, да знаятъ какво нѣщо е честността.
Да знаешъ, да седишъ точно на обещанието си, на думата
си. Ако не можешъ да платишъ, ще отидешъ при своя

длъжникъ, и ще кажешъ: “Ще ме извини-те, азъ ви обещахъ да си платя, но по такива и такива причини не съмъ готовъ.” И онзи, длъжникътъ, ако е чес-тенъ и почтенъ, и той ще постъпи по сѣщия законъ.

Да бжде думата ви: Ей, ей - не, не.

Сега, ние ще отнесемъ туй и къмъ насъ. Всички вие, които слушате тукъ, всички съврѣмненни християни казватъ ли: Ей, ей- не, не? Не, не казватъ. Сега, ако повикатъ съврѣмненнитѣ културни хора, и ги питатъ, права ли е постѣпката, прави ли сѣ рѣшенията на нашия свети синодъ, ще кажатъ: “Право е, църквата трѣбва да се пази, какъ да се руши църквата.” Но най-първо трѣбва да докажатъ, че азъ разрушавамъ църквата. Обаче, ако азъ докажа, че тѣ именно, тѣ съ своето криво тълкувание на Словото Божие, тѣ отвѣтрѣ разрушаватъ църквата, тогава? Но, ще кажатъ: “Той говори непочтително за владиците, и съ това уронватъ тѣхниятъ прѣстижъ.” Азъ уронвамъ тѣхния прѣстижъ! Азъ бихъ запиталъ всѣки единъ владику: Ти откакъ си станалъ владику, говорилъ ли си истината? Ако, ти, отъ какъ си станалъ владику, имашъ 20 лѣжи, ти владику ли си? - Не си владику. Ако ти, отъ 20 години, откакъ си станалъ свещеникъ, имашъ 100 лѣжи, и не си ги изправилъ, ти свещеникъ ли си? - Не си свещеникъ. Ако ти, като проповѣдникъ отъ 20 години, имашъ 20 лѣжи, ти проповѣдникъ ли си? - Не си проповѣдникъ. И за бащата и за майката - сѣщото. Самите лѣжи сѣ, които опорочаватъ, които опетняватъ името Божие. Тѣ сѣ вашитѣ заклевания въ името Божие.

Сега, запримѣръ, тѣ биха ме дали подъ сѣдъ: Обижда владиците. Не ги обиждамъ азъ. Никой нѣма право да ги обижда. Ако азъ съмъ или една свѣщъ въ свѣта, или едно оглѣдало, и ти се оглѣждашъ вѣтрѣ, и виждашъ образа си, азъ виноватъ ли съмъ? Не че мене ме интересуватъ тия работи, но казвамъ: “Тия криви разбирания въ умовете ви не струватъ.” Не можемъ да се кълнемъ. Казвате: “Какво има отъ това, да се избавимъ отъ едно нещастие?” Ще се избавишъ отъ едно нещастие, но ще дойдешъ до друго нещастие. Богъ не забравя. Запомнете: Ако има едно сѣщество въ свѣта, което да не забравя, то е Господъ. Има едно

сжичество, което има книга, въ която пише всѣко наше прѣстѣпление. Нѣма прѣстѣпление, което да не е отбѣлявано въ тази Божия архива. Никой не може да ги заличи. Само Господъ, когато се разкаемъ за грѣховетѣ си, само той може да заличи нашитѣ грѣхове, но ако не се разкаемъ, може да минатъ 100, 200 или 500 години, туй е хроникурано. И този Великиятъ, той помни. Нѣма народъ, нѣма човѣкъ, който веднѣжъ да е прѣстѣпилъ Божия законъ, който да се е подигралъ съ Божието име, да не понесе своитѣ послѣдствия. И сега, туй, което става въ съврѣменната църква, туй изпразване на църквата, туй невѣрие, тѣ го оправдаватъ съ това, като казватъ, че се е появилъ нѣкакъвъ лъже-учителъ. Тѣ сж посторонни работи. За да се появи единъ учителъ, лъже-учителъ, да допуснемъ, споредъ тѣхъ, кои сж причинитѣ. Ако на нѣкъдѣ се явяватъ червеи и заплашватъ, ако на нѣкои мѣста, гѣто има нечистотии, се явяватъ онѣзи мухи, коя е причината? Дѣ се раждатъ тия мухи? - Дѣто има много нечистотии: Въ чистата кѣща нѣма мухи. И ако въ църквата се навѣдили много мухи, ако въ църквата се навѣдили много червеи, кой е виновенъ за това? Тия свещеници да се опрѣтнатъ, да почнатъ да чистятъ църквата, не да я чистятъ както светия синодъ, да пише, че еги кой си билъ еретикъ. Азъ давамъ едно правило: Джобоветѣ на свещеницитѣ да се изпразнятъ, не външно, но дълбоко въ сърцето имъ да се зароди едно желание да служатъ на Бога отъ любовъ. Не говоря за пари, нека иматъ пари, но дълбоко въ душата си да кажатъ “Господи, всичко, съ което разполагамъ, то е твое.” Не имъ завиждамъ, нека иматъ. А сега, свещеникътъ привѣжда аргументи. Дохождатъ нѣкои при мене, питатъ ме: Защо нападашъ българскитѣ владици? Всички ги псуватъ, пѣкъ и ти отгорѣ. Казвамъ: “Другитѣ ги псуватъ, а азъ имъ намѣствамъ краката, правя имъ масажу.” Когато ритна, владику и половина ще го направя. И българскитѣ владици, владици ще ги направя. Ще ви привѣда единъ разказъ, който и другъ пжтъ съмъ привѣждалъ. Единъ знаменитъ проповѣдникъ въ свѣта, който очудвалъ всички хора съ своето краснорѣчие единъ пжтъ падналъ, и си счупилъ крака. Далечъ билъ той, малко пжтници минавали отъ

тамъ. По едно време, минава единъ пжтникъ, той плаче, моли му се. Помогни ми. Той го отминава. Втори, минаватъ, никой не се спира да му помогне. И всѣки отъ тѣхъ му казва: “Искамъ да ти помогна, но не зная какъ се прави кракъ”. Най-послѣ минава единъ простъ човѣкъ, съ бѣла аба, спира се прѣдъ него, пита го: Какво ти е? Азъ съмъ единъ великъ проповѣдникъ, но като минавахъ покрай този пжтъ паднахъ, та си счупихъ крака. “А, азъ пъкъ отдавна търся такъвъ проповѣдникъ. Хубаво, азъ имамъ едно изкуство да поправамъ крака, ще поправа крака ти, ако ти ще можешъ да ми проповѣдавашъ добрѣ. Ако не можешъ да ми проповѣдавашъ добрѣ, нѣма да ти намѣстя крака.” Добрѣ, започва проповѣдникътъ проповѣдъта си (Нѣкъдѣ каже нѣкоя лъжа). “Слушай, не може да се намѣсти костъта ти, не говоришъ истината.” Той почва да се изповѣдва. Пакъ продължи, каже друга нѣкоя лъжа. “Слушай, пакъ не говоришъ истината, костъта не може да се намѣсти.” Отново се изповѣдва. Като свършилъ проповѣдъта си, кракътъ му билъ хубаво направенъ, костите намѣстени. Този човѣкъ му казва: “Азъ съмъ много благодаренъ отъ твоята проповѣдъ. За въ бждеще, иди да проповѣдавашъ на хората по този начинъ.”

И сега Христосъ намѣства краката. На много владици краката сж счупени. Христосъ казва: “Ще проповѣдвате, но много хубаво ще проповѣдвате.” И азъ съмъ затова. Азъ бихъ желалъ всѣки свещеникъ да дава най-хубавитѣ проповѣди, най-хубавитѣ чувства, които излизатъ отъ сърцето му, най-хубавитѣ мисли, които се криватъ въ ума му. Само така ще се намѣстятъ вашитѣ крака. Що сж вашитѣ крака? Това сж онѣзи велики добродѣтели, които трѣбва да оживѣятъ. Казватъ: “Ама въ Америка, на тамошните владици хубаво имъ плащатъ”. Зная, зная, но все едно е, дали ти плащатъ 5 или 10,000 лв. Трѣбва да се живѣе единъ честенъ животъ, по Бога. Казвамъ: “Знаете ли какъ живѣятъ въ Америка американскитѣ владици?” Азъ да ви кажа. Единъ владица въ Бостонъ, той е заминалъ вече въ другия свѣтъ, нѣма да ви казвамъ името му, заемамъ високо духовно положение. Знаменитъ проповѣдникъ билъ, той говорелъ много бързо, толкова бързо, че само трима души

стенографи имало, които могли да стенографиратъ него-
вата рѣчь. Понеже въ тази църква владицитѣ се женятъ,
то една богата американска милионерка се влюбва въ него.
Тя го ухаждала, и слѣдъ като дълго време му слушала пропо-
вѣдитѣ, единъ день му казва: “Не мога да живѣя безъ тебе.
Всичкото си богатство давамъ на тебе, парите си, сърд-
цето си, ржката си, всичко ти давамъ.” Той и пише тѣй:
“Сърдцето си дай на Бога, парите на сиромаситѣ, а ржката
си дай на този, който тѣ обича.” Тѣй пише този владику:
Сърдцето си дай на Бога! Майки, тѣй казвайте на дѣцата
си! Азъ проповѣдвамъ на младитѣ: Сърдцето си на Бога
давайте! На мжжъ сърдцето си не давайте, но нито на жена
сърдцето си давайте! Вие все съ тази лъжлива клетва си
служите. Защото, все се кълнете прѣдъ Бога, че сърдцето
си ще дадете, а нищо не давате. Ти ще мязашъ тогава на
онази дисциплинирана циганка, която паднала въ ржката и
казвала: “Свѣти Никола, ако излѣза отъ вогата, ще ти
запаля една голѣма свѣщъ, като боя си, помогни ми.” Като
излѣзла отъ вогата, казала: “Нали знаешъ, че съмъ бѣдна,
отъ дѣ да взѣма пари да ти запаля свѣщъ?” Сега, и ние пос-
тѣпваме по сщия начинъ. И за този английски владику,
нарича се Джонъ Хотъ, заради него зная единъ случай. Единъ
день, той си взима книгата, и отива въ дома на една бѣдна
вдовица, която съ години не била излизала отъ дома си
нѣкъдѣ по разходка. Бѣдна, опърпана била тя. Имала си едно
дѣтенце, и денонощно се грижела за него и за себе си. Този
английски владику и казвалъ: “Слушай, днесъ азъ ще остана
при лолката на твоеото дѣте, иди да направишъ една хубава
разходка вънъ отъ града, не мисли за дѣтето, не се грижи
за него, ти направи една дълга разходка, остави дѣтето на
менъ.” Тази бѣдна вдовица излѣзла, а той останалъ съ
биберона въ ржка, да ухажда около малкото дѣтенце. Този
английски владику можеше да вземе 10 слуги, които да от-
мѣнятъ бѣдната вдовица, но той искаше да види какво
върши тази майка около това дѣте. Едно велико дѣло е
това! Азъ казвамъ: “Бихъ желалъ да имаме 10 такива
владици.” Че лошо ли мисля? Моята цель не е да излѣза, да
опетня българскитѣ владици. Азъ бихъ желалъ българскитѣ

владици и свещеници да иматъ всичкото почитание и уважението на българския народъ, да постъпватъ като този английски владика, и да кажатъ на българския народъ: “Сърдцето си дайте на Бога, парите си на сиромасите, а ржката - на този, който ви обича.” И послѣ, като него, да стоятъ при люлката на туй малко дѣте, и да изпратятъ тази бѣдна вдовица на разходка. Туй ще бѣде похвално и почитено.

Азъ зная, че когато говоря една бестѣга, много нѣща ще се изопачатъ, но когато говоря истината, азъ трѣбва да я кажа тъй, както си е. Когато говоря истината, азъ нито себе си жала, нито васъ жала. Дойде ли до истината, въ мене има само едно правило, и казвамъ: “Божията истина еднакво важи и за мене, и за васъ.” Сега, не е въпросътъ за владици и за свещеници. Въпросътъ е за името Божие. Божията любовъ въ сърдцето трѣбва ли да царува? Въпросътъ е за Божията мъдростъ въ ума трѣбва ли да се въведе? И въ науката трѣбва да бѣде: Ей, ей - не, не. Всѣки единъ ученъ човѣкъ, който прокарва тази теория трѣбва да провери, 10 пжти най-малко. Всѣки единъ философъ, като внесе една система, трѣбва да я провери, да я опита. И въ всички отрасли трѣбва да бѣде думата ви: Ей, ей - не, не. А сега, на всѣка стѣпка, искаме само да постъпваме по буквата на закона. Да бѣдемъ справедливи, казваме. А вътрѣ какво е съдържанието, безразлично ще бѣде. Христосъ иска да внесе именно туй съдържание въ насъ: Ей, ей - не, не. И той започва съ 9-тъ блаженства. Всѣки християнинъ трѣбва да има тия 9 блаженства. Той казва: “Блажени миротворцитѣ.” Кои ще наслѣдятъ земята? - Кроткитѣ. Кроткитѣ ще наслѣдятъ земята.

И ние трѣбва да рѣшимъ да внесемъ туй име Божие въ насъ, за да внесе то въ насъ, въ сегашните хора повече стабилностъ, повече устойчивостъ и постоянство въ характера ни. Всинца ние сме нервни, неспокойни, нѣмаме издържливостъ, отъ малко се обиждаме, всеки може да ни смути, да внесе съмнѣние. Дойде нѣкой, пита ме: Пжтътъ, въ който вървишъ, правъ ли е? Ти се спрешъ. Хубаво. Ами ако тази любовъ, въ която живѣя, ми внесе чистотата, ако мъдростъта ми е дала свѣтлина и знания за ума, и ако

тази истина ми е внесла свобода въ душата и ме е научила какъ да живѣя, то ако въ това се съмнѣвамъ, какво по-дълбоко има въ свѣта отъ това? По-дълбоки нѣща отъ тия три принципа въ свѣта - нѣма. Всички онѣзи организации, всички онѣзи семейства, това сж нѣща, на повърхността на човѣшката душа. Единственото нѣщо, това е любовта, туй което ти прѣживѣешъ, което ти дава потикъ, импулсъ, което те кара да живѣешъ. По-велико нѣщо отъ това, нѣма. Само онази мждростъ, която ти дава условия да се развивашъ, да побѣдишъ земята, да търсишъ знания, и само онази истина, която те кара да се самопожертвувашъ. Дѣ е по-дълбокото нѣщо отъ тия три принципа? Ама, пжтьтъ, по който вървите, правъ ли е? Правъ е. По-правъ пжтьтъ отъ този нѣма. Единствениятъ пжть, не само въ България, но и въ целия свѣтъ, е този пжть. Все по този пжть сж минали всички благородни, възвишени души, по този пжть сж минали всички ангели, по този пжть ще минатъ и всички подиръ васъ. Единствениятъ пжть е този. Единъ е този Божественъ пжть. Знаете ли колко е красивъ този пжть? Нѣма по-красивъ отъ този пжть. Той е толкова очарователенъ! Тѣзи мѣстности, прѣзъ които ще минете сж толкова хубави! Тамъ има толкова хубави картини. Ще проучавате, ще видите. Има толкова много да проучавате. Този пжть Христосъ го нарича тѣсния пжть. Той е най-красивиятъ пжть. Сега нѣкои казватъ: Тѣсенъ пжть билъ той. Тѣсенъ, но друго нѣщо означава съ това Христосъ. Тѣсенъ, но благословенъ пжть е той. И въ този пжть се казва: “Ей, ей - не, не.”

Ти въ пжтя ли вървишъ? - Въ пжтя съмъ азъ. Азъ нѣма да се спра даже да отговоря. Ако нѣкой ми каже така: “Ти въ пжтя ли вървишъ?” Ела да ме питашъ, въ пжтя ли съмъ. Нѣкой казва: “Ти силенъ ли си?” Нѣма какво да отговарямъ, нѣма какво да аргументирамъ. Турете ми на ржката единъ чувалъ отъ 100 кгр., моята ржка не се помръдва. Турете ми още единъ, пакъ не се помръдва. Турете ми 2, 3, 4, 5, 6, 10 чувала, качете се и вие отгорѣ, хайде поиграйте отгорѣ. Е, какъ мислите, силна ли е моята ржка, какви аргументи искатъ още? Ами че когато азъ съмъ подложенъ на

изпитания, на мъчения въ свѣта, и моята воля не се поколебае, какво означава това? И сега, тия братя, свети старци, ще ни поднесатъ листове ние да се отрѣчемъ отъ новото учение, за да влеземъ въ църквата, и тамъ да получимъ спасение. Ами че тѣ сами не сж спасени, какъ ще спасятъ насъ? Отъ какво да се отрѣчемъ? Отъ любовта? Отъ какво да се отрѣчемъ? - Отъ мъдростта, отъ Истината? - Да, ние отдавна сме се отрѣкли отъ лъжата, но отъ тия принципи не можемъ да се отрѣчемъ. Никой нѣма право да кръщава любовта съ никакво име, нито съ джновизъмъ, нито съ евангелизъмъ, нито съ християнизъмъ, нито на църквата. Любовта е нѣщо Божествено, тя не е нито на Джнова, нито на Христа, разбирате ли? Богъ е любовь, той принадлежи на всички. Той е самъ за себе си. Той е неограниченъ и безличенъ, и никой нѣма право да ограничава Бога. И всички тия организации на джновизъмъ, на мохамеданизъмъ, на спиритизъмъ, на наука, и всички други нѣща, това сж празни работи, това е за гѣцата. Да разберемъ! Любовта е любовь. А нѣкой пжтъ, като извѣстно учение, нѣкой ученъ човѣкъ изнамѣрилъ нѣщо, азъ му позволявамъ да си тури името тамъ. Изнамѣрилъ нѣщо, открилъ нѣщо, нека си тури името тамъ. Открилъ нѣщо въ музиката, въ изкуството, въ художеството, нека си тури името тамъ, но само на своята картина, а не всички велики работи. На всички велики работи той не може да си тури името, има право само на картината, която той рисува.

А сега, казватъ: “Новото учение.” Казвамъ: “Да, той е нарисувалъ само една картина, тамъ нека фигурира името му, но ако намѣря името му на всички велики картини, ще кажа: Приятелю, тамъ е писано Иванъ Драгомановъ; Иванъ Стояновъ, заличи отъ тамъ своето име, това е само твое.”

Слѣдователно, въ православната църква ще остане само туй, което е православно. Въ мохамеданската църква ще остане само това, което е мохамеданско. Въ евангелската църква ще остане само това, което е евангелско. Въ всички тия църкви има нѣщо, което е Божествено, и то ще остане, а ꙗко е Божията Любовь, Мъдростта и Истината. Тамъ можемъ да подпишемъ само Божието име, но тази

дума е изгубѣна, тя не съществува сега въ свѣта.

И тъй ние ще намѣримъ тази велика дума, съ която ще започне новата култура: Ей, ей - не, не. И като се срѣцнемъ, ние ще се познаемъ въ тази дума, ще се познаваме като братя.

А, сега, вие като ме гледате, слѣдя мислитѣ ви, по нѣкой пжтъ си казвате: “Колко е хитъръ този човѣкъ, колко дълбоко пипа!” Е, това е едно съмнѣние. Хитъръ въ какво? Да ви измамя? Че ако вие до сега не сте измамени! Има ли нѣкой отъ васъ, който да не е измаменъ? Азъ ще ви попитамъ, честно си кажете: Има ли нѣкой отъ васъ, който да не е измаменъ? Майка ви, баща ви въ рая не бѣха ли измамени? Ами братъ ви като излѣзе отъ рая, не уби ли братъ си? Ще ви привѣда всичко туй. Не, вие отгавна сте измамени. Имате право да го мислитѣ, не ви обвинявамъ, но казвамъ: “Колко е мъчно човѣкъ да убеди хората въ любовта, въ мъдростта и въ истината.” И защо? Зная защо. И азъ съмъ рѣшилъ сега да убедя хората. Нѣма никой сега когото да не мога да убедя. Какъ? Напримѣръ, вие вървите, мислитѣ заради мене: “Кой, той ли? А, какъвъ е той!” Но, вие се намирате въ тѣсно положение, въ една опасностъ сте, не ви достигатъ 2,500 лева, въ затворъ ще ви турятъ. Отивате на едно мѣсто, на друго мѣсто, при приятеля си, никой не ви услужва. Срещнете нѣкого, който не ви познава, казвамъ: “Какво има?” Е, такова, затрудненъ съмъ. Колко ви трѣбватъ? - 25,000 лв. Заповѣдайте! Е, жена, той билъ много благороденъ човѣкъ, съ 25,000 лв. му услужи, много честенъ човѣкъ е. Срещна другъ по пжтия. Питамъ го: Какво има? - 10,000 лв. ми трѣбватъ. Десетъ хиляди лева? - Заповѣдай! “Жена, знаешъ ли, той билъ много честенъ човѣкъ”. Та, като задоволишъ нуждитѣ на всички хора, казватъ: “А, той е много честенъ, почтенъ човѣкъ е, отличенъ е. Господъ, който е толкова мъдъръ, който е толкова благъ, нито той по този начинъ досега може да угоди на свѣта. На нѣкой, който е бѣденъ, Господъ казва: “Дайтъ му”; Но, като закѣснѣ нѣкой пжтъ малко, той си казва: Е, и Господъ, и Той ... прѣгълтне си малко. Азъ му се молахъ толкова пжти, не ме слуша.

Това не е християнство, това не е думата: Ей, ей - не, не. Въ Бога не трѣбва да имаме съмнѣние. Този живиятъ Господъ, който живѣе въ насъ, който живѣе въ любовта, мъдростта и истината, той сега ни полага на единъ изпитъ. Въ епохата, въ която живѣемъ сега, трѣбва да издържимъ своя изпитъ, и като го издържимъ, веднага ние ще имаме Неговата усмивка, и той ще се усмихне и ще каже: “Азъ съмъ доволенъ, синко, че издържа изпита си по всички правила: Ей, ей - не, не.”

Азъ бихъ желалъ всички да бъдете смели, рѣшителни и умни. И тамъ, гѣто трѣбва, да защитавате истината по всички правила, не заради мене, а заради любовта, мъдростта и истината. За истината трѣбва да има едно мнение. Дойде ли до тамъ, трѣбва да бъдете твърди, като гуаманта и готови. Не само ние тукъ, но и цѣлия свѣтъ, всички тия души, които сж готови, трѣбва да се хванатъ за ржка, и да кажатъ: “Отсега нататъкъ ще се живѣе само за тия три принципа”. Всички умни хора трѣбва да кажатъ така: “Ние ще служимъ на тия три велики принципи: Ей, ей - не, не.” Тукъ е спасението на свѣта. И свѣтътъ ще се оправи. И сегашнитѣ недоразумения, които имаме, и всичкитѣ общества, и въ самите насъ, всичко туй ще се изгладу, ще дойде една радостъ, една свѣтлина, единъ вътрѣшенъ миръ, който не е бивалъ до сега. Въ деня, въ който рѣшите това, за всинца ви ще дойде една свѣтлина. Иде тази свѣтлина. Азъ ще ви съветвамъ всички да се държимъ крѣпко за тази свѣтлина, която е въ умоветъ ви, въ сърцата ви, и въ душитѣ ви. Крѣпко да се държимъ. И тогава, казвамъ на всинца ви: Ние ще побѣдимъ, Господъ е съ насъ. Нѣма сила въ свѣта, която може да видоизмѣни тия три принципа. Богъ е съ насъ. И всичките добри хора, всичките честни хора, всичките справедливи хора, и мъже и жени и дѣца, по цѣлия свѣтъ, всички сж съ насъ. Отъ всички църкви, отъ всички партии онѣзи, които поддържатъ тия три велики принципи въ себе си, тѣ сж съ насъ. И кажатъ ни: “Колцина сте вие?” Ние сме едно велико братство, каквото свѣтътъ никога не е виждалъ, едно Братство, което има клонове и долу на земята и горѣ на небето, има клонове въ цѣлата

природа. И онзи, който служи на Бога, той ще бжде гражданинъ на онова великото царство, което ние наричаме царство на любовта, царство на Божията Мъдростъ, царство на Божията истина, на което ние искаме да станемъ членове, и на което и азъ искамъ да бждете вие ученици.

Бесѣда, гържана на
14 януарий, 1923 г. 10 ч. недѣля

И каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небето.

Истина ви казвам: “Каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небето”¹.”

Ще ви прочета 12 гл. от Еклисиаста.

И помни Създателя си въ дните на младостта си, Прѣди да дойдатъ дните на злото, И стигнатъ годинитъ въ които ще речешъ: Нѣмамъ благодарение въ тѣхъ, - (2) Прѣди да се помрачи слънцето, и видѣлото, и луната, и звѣздитъ, И се върнатъ облацитъ слѣдъ дъжда; (3) Когато стражитъ на кѣщата ще треперятъ, И крѣпкитъ мже ще се прѣгърбятъ, И които мелятъ ще прѣстанатъ защото намалѣхъ, И на тѣзи които гледатъ прѣзъ прозорцитъ ще имъ стане тъмно; (4) И вратата ще се затворятъ при пжтя, Когато изнеможе гласътъ на мелницата, И на гласа на птицата ще стане челоуѣкъ, И всичкитъ дѣщери на пѣсенята ще се смирятъ; (5) Когато ще се боятъ отъ височината, И ще треперятъ въ пжтя; Когато мигдалътъ процѣвти, И скакалецътъ натесне, И охотата изчезне; Защото челоуѣкъ отхожда въ вечния си домъ, И сѣтуващитъ обикалятъ улицитъ, - (6) Прѣди да се скжса сребърната цѣпъ, И да се счупи златната чаша, Или да се строши водоносътъ при източника, Или да се развали колелото надъ кладенеца, (7) И да се върне прѣстѣта въ земята както с била, И духътъ да се върне при Бога който го е далъ. (8) Суета на суети, рече проповѣдникътъ, Всичко е суета. (9) И колкото повече проповѣдникътъ стана мждъръ Токозъ повече поучи людетъ на знание: Най-паче вникна и издири, И нареди много притчи. (10) Проповѣдникътъ поиска да намѣри угодни думи: И писаното бѣ правота и думи на истина. (11) Думитъ на мждритъ сж като остени, И като звездеи законвани отъ наставницитъ на събранията, Дадени отъ единия Пастиръ. (12) А повече отъ това, научи се, сине мой, Че да прави нѣкой много книги нѣма край, И многото учение с

• ¹ Матей 18:18

трудъ на плътта. (13) Да чуемъ свършъка на всичкото слово: Бой се отъ Бога и пази заповѣдитъ му, Понеже това е всичкото на челоуѣка; (14) Защото Богъ ще докара на сждъ всѣко дѣло И всѣко скришно, или добро или зло.

Казва се “Бой се отъ Бога”. Азъ казвамъ “Люби Бога!” Всички хора проповѣдватъ страхъ отъ Бога. Въ старо време сж проповѣдвали “бой се отъ Бога, и пази заповѣдитъ му!” Казвамъ: “Люби Бога и слѣдвай неговата мждростъ”!

Ще говоря върху 18 стихъ, 18 гл. отъ Евангелието на Матей.

Истина ви казвамъ: “Каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небото, а каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небото”.

Много пжти ученицитъ сж спрѣгали глагола “вързвамъ”. За да бжде човѣкъ въ състояние да разбере онази велика Божествена истина, която носи миръ и радостъ за всѣка душа, той трѣбва да бжде свободенъ отъ всички заблуждения на миналитъ векове. Заблужденията, това сж остатъци. Това сж останки отъ разнебитѣни кораби на миналото, хвърлени на брѣга. Заблужденията, това сж хиляди системи, философски учения, които сж съществували, и може да кажемъ, че лицето на земята е покрито въ съ такива философски твърдения.

И съвременната култура, отъ 8,000 години насамъ започва съ два отрицателни акта. Тѣ сж слѣдующитъ. Единиятъ актъ се извърши въ райската градина вътрѣ, т. е. извърши се въ духовния свѣтъ. Богъ, за да изпита хората дава имъ една заповѣдъ, както се дава на малкитъ дѣца. Казва имъ: “Отъ всичкитъ дървета, отъ всичкитъ плодове на рая ще ядете, но само отъ туй дърво нѣма да бутате”. Това е една заповѣдъ, като изпитъ. “Отъ плода на това дърво нѣма да ядете. Ще обработватъ райската градина, вие и вашитъ дѣца отъ всичко ще се ползвате, но само отъ това дърво нѣма да се ползвате”. Обаче, единъ день въ тази райска градина идва лъжлива форма, качва се на дървото, и си похапва. Минава жената отъ тамъ и казва: “Имате тукъ въ райската градина едно отлично дърво,

какъ да не го използвате? Азъ намирамъ плодoвeтъ му прѣкрасни". Тя му казва: "Намъ е забранено да го не бyтaмe". Е, кой ви даде такава глyпaвa заповѣдь?" - Е, кой! Господъ ни даде. Онзи, който ни постави въ рая". "Господъ иска да ви опита. Той знае, че въ тия плодове се крие най-великата сила, която като изпитате, ще станете като Него. Вкусете си, Вкусете." Това е философия на живота. И се събужда у чoвѣкa чувство на тщеславие т. е. събужда се неговия личенъ животъ, той се индивидуализира, и казва: "Защо да не стана като Бога?" И какво бѣше послѣдствието отъ тази имъ погрѣшка? Че въ момента, въ който мжжътъ и жената ядоха, оголѣха, т. е. хвана ги една болестъ отъ рода на проказата. За да останатъ голи, какво носиха тѣ? Тѣ оголѣха тѣй, както има нѣкои животни, като ги хване нѣкоя болестъ, всичката имъ козина пада, та оставатъ голи. Оголѣха като нѣкои малки кученца. Послѣдствието е, че тия хора, намѣсто да добиятъ слава, да просвѣтнатъ, усѣтиха, че се смалиха и оголѣха. Азъ уподобявамъ туй състояние на единъ банкьръ или на единъ търговецъ, който има приходъ отъ 100-200,000 лева, но не е доволенъ отъ това, иска повече и се впуска въ едно прѣдприятие отъ 10 милиона лева, има проекти да поправи свѣта, но докато се впусне, работитъ така се сложатъ, че той изгубва всичкия си капиталъ, и виси на косъмъ. Той е пропадналъ, но нѣма смелостъ да каже истината, и затова ще употреби реклами, това-онова, ще употреби лъжата. Обаче съ лъжа работите не се поправятъ. Когато и да е, тази фирма ще фалира. И тѣй, има такива фирми съ хиляди, регистрирани ужъ. Но всички фирми сж фалирали по сжщия начинъ. Това е единъ актъ отъ умствень характеръ.

Второто прѣстѣпление, вториятъ актъ е отъ чисто религиозно гледище. Слѣдъ като излѣзли хората отъ рая, двамa братя Каинъ и Авель, принесли жертва на Бога. Жертвата на единиятъ братъ била приета, на другия - не. Единиятъ взима една цепенца да убива брата си. Какъ тѣй твоята жертва да бже приета, а моята не? Питамъ сега: Кой е могущтъ, коя е побудителната причина да дигне единия братъ цепенца, та да убива другия? Що е внашаватъ

този братъ? Азъ бихъ желалъ всѣки братъ да обѣсни дълбоката причина на това. Какъ е възможно двама рождени братя, родени отъ една майка и отъ единъ баща, единиятъ отъ тѣхъ да извърши туй прѣстѣпление? Днесъ тия актове съществуватъ въ свѣта. Свѣтътъ въ туй отношение не се е поправилъ.

Ние съврѣменнитѣ хора имаме два завѣта дадени споредъ Библията. Първиятъ завѣтъ е Стариятъ завѣтъ. Четете го, той е Моисеевиятъ законъ и всичкитѣ нареждания. Вториятъ завѣтъ, това е новиятъ завѣтъ, учението на Христа. Сега, всички твърдятъ, че това, което Богъ е казалъ веднѣжъ, то не се мени. Нали? Добръ. Ако нѣкой философъ би казалъ, че се мени, ще считатъ, че той не говори истината. Но апостолъ Павелъ казва, че този първиятъ завѣтъ, който Богъ направилъ съ чловѣцитѣ, взѣлъ та го отменилъ, направилъ втори завѣтъ. Въ първия завѣтъ хората трѣбвало да правятъ жертвоприношения, да направятъ още нѣкои прѣстѣпления, да заколятъ гълъбче, кокошка, нѣкоя агънце, и по този начинъ ще се простятъ грѣховете имъ. По втория начинъ, въ втория завѣтъ туй прѣстѣпление се прощава. Казва се въ Евангелието: “Повѣрвай въ Господа Исуса Христа, и ще бѣдешъ спасенъ ти и дома ти.” Значи тѣй ще бѣдешъ спасенъ. Сега, какво е отношението на тия два завѣта? Единиятъ завѣтъ, завѣтътъ на Моисея, това е завѣтъ за дѣцата. А другиятъ завѣтъ, Новиятъ завѣтъ е за възрастнитѣ. И сега Господъ идва въ свѣта да направи трети завѣтъ. Нѣкои ще кажатъ “Чудно, трети завѣтъ!” Да, трети завѣтъ ще има. И въ Писанието е казано: Завѣтъ за прославянето на Синовете Божии. Той е завѣтътъ, когато Любовта ще се внесе въ свѣта, и хората ще изучаватъ великата наука, какъ трѣбва да живѣете. Завѣтъ е туй. И ако кажемъ на хората, че трети завѣтъ иде, ще кажатъ: “Това е еретическо учение”. Туй е въ реда на нѣщата.

Христосъ казва: “Истина ви казвамъ: Каквото вържете на земята, вързано ще бѣде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бѣде на небето”.

Ние сега толкова много сме въздигнали тия 12 апос-

тола. Защо сме ги толкова въздигнали? Какви бяха по произхождение? - Евреи. Ако ги подложим на критика, каква кръв течеше у тях? - Еврейска кръв течеше у тях. Ние казваме: "Тия сж светитѣ апостоли". Не, азъ разбирамъ основно принципа. Христосъ казва: "Духътъ на Истината, като дойде у васъ и влезе, Той ще ви научи на едно ново учение, и туй, което азъ не съмъ доизказалъ, този Духъ на Истината, Той ще ви каже и ще ви припомни всичко. Между мене и Него нѣма да има разлика". И Христосъ казва: "Онзи, Който ме е пратилъ". Казвамъ: "Често хората правятъ погрѣшки". Когато казваха на Христа: Знаешъ ли, че азъ имамъ властѣта да тѣ разпѣна? Какъвъ е този, който Му говори така? Човѣкъ, единъ римлянинъ. "Азъ властъ имамъ". Христосъ го корезира, казва му: "Не, властѣта не е твоя, властѣта ти е дадена отъ Кесаря. Умрѣ и тебе може да тѣ уволнятъ отъ властъ. Властѣта ти е дадена отгоре. Тази властъ на Кесаря е отгорѣ, и ти не би ималъ властъ, ако не бе ти дадена."

Второто нѣщо, което Христосъ каза на ученицитѣ си слѣдъ възкрѣсението бѣше: Азъ имамъ властъ на небето и на земята, дадена отгорѣ. Идете сега и проповѣдвайте туй учение.

Сега, ще дойдемъ до думитѣ: "Вързвамъ и развързвамъ". "Вързването" това е актъ на ума. Само умниятъ човѣкъ може да направи единъ възелъ; само една умна жена може да плете чорапи; само единъ поетъ може да напише едно стихотворѣние; само единъ цигуларъ може да свири на цигулка. Само умниятъ човѣкъ може да направи това, защото тукъ взема участие ума. Само човѣкътъ, който не е заетъ само съ ядене и пиене, а съ туй Божественото въ него, само той може да направи всичко това.

Сега, ние съврѣменнитѣ хора проповѣдваме, че трѣбва да се осигуримъ, да подобримъ живота си. Да, съгласенъ съмъ. Да го осигуримъ. Но гдѣ е онзи истинскитъ човѣкъ, който ни показва какъ да го осигуримъ? Имаме осигурителни дружества, имаме църкви. Казвате: "Елате въ църквата, ще бъдете осигурени." Много добрѣ, нѣмамъ нищо противъ туй, но онѣзи, които се осигурили въ тия

дружества, какво показватъ, дѣ сж осигурени? Азъ питамъ Васъ осигуренитѣ: баща ви кждѣ е? Осигурениятъ ви дѣдо кждѣ е? Осигурената ви баба кждѣ е? “Е”, казва, “заминаха. Заровиха ги въ земята.” Е, какво стана съ тѣхъ, кждѣ сж? И сега ще се явятъ нѣкоу, ще взематъ да ни доказватъ, че човѣкътъ е прѣстъ, че умира и се свѣршива работата. Други ще ни доказватъ, че човѣкъ ималъ душа, която живѣе слѣдъ смъртъта му. Хубаво, и едниѣ и другитѣ, които се спорятъ върху този въпросъ, не го разрѣшаватъ на опитна почва. Ако душата живѣе, ние трѣбва да имаме единъ начинъ, да влѣземъ въ съприкосновѣние съ тази душа. Душата не се познава съ пипане. Пипането подразбира, че се сжбужда въ насъ съзнанието. Пипането, то е най-силното чувство. Отъ него сж произлѣзли всички други чувства. То е основата. Въ цѣлото ни тѣло то е единъ чувствителенъ органъ на организма. И като дойдемъ до душата, едни ще я опредѣлятъ по единъ начинъ, други ще я опредѣлятъ по другъ начинъ. Душата е самиятъ човѣкъ, който мисли, чувствува и дѣйствиува разумно. Това е значението на “душа” въ една смисълъ. Можемъ да вземемъ думата “душа” въ една по-ограничена смисълъ. Какво означава тогава? - Само човѣшката чувствителностъ или сборъ на нѣкакви си функции, на нѣкакви си прояви. Но, като кажемъ “душа”, подразбираме туй, което душа, което работи, а може да работи само разумното въ свѣта. На санскритски думата “душа” означава, че може да работи само умниятъ, разумниятъ човѣкъ. Следователно, душата е туй разумното, умното у човѣка. Кждѣ се намира то? Ако азъ взема моята цигулка и ви изсвиря нѣкоу класически парчета, моята душа не се ли е проектирала въ тази пиеса? Моята душа е влѣзла въ съприкосновение съ вашия умъ. Има нѣщо, което е проникнало въ душата ви и вие се радвате. Има нѣщо, което не виждате, но ти се радвашъ, въодушевилъ си се. Какво си спечелилъ? - Нищо. Не, спечелилъ си. Когато онзи замръзналъ човѣкъ се остави, изложи на слънце, слѣдъ като се мине половинъ часть, той става веселъ. Питамъ: Какво е спечелилъ? - Влѣзла е нѣщо въ неговия организъмъ. Можете ли да прѣтеглитѣ туй, което е спечелилъ? То не тежи даже една хилядна

частъ отъ килограма. А при това, туй, което нѣма никаква тежестъ, то е произвело такава радостъ въ душата ти! А при това, казвате: "вързвамъ". Сега ще дойдемъ до думата "вързвамъ". Съ какво може да вързваме нѣщата? Земледѣлецътъ най-първо се учи на вързване. Той първо разорява земята, и слѣдъ туй хвърля семето въ нея. Стенето, туй е единъ начинъ на вързване. Той е свързалъ семето съ земята. Слѣдъ туй свързване семето излиза на влага и на слънчева свѣтлина, послѣ цъвне, върже и отъ него се ползватъ. Онзи лозаръ, който посажда прѣчките, и той вързва. Онзи градинаръ, и той вързва. Всички изобщо все се учатъ да вързватъ. Но разумно трѣбва да се вързва. Послѣ, трѣбва да свързваме дѣл мисли на едно мѣсто. Да кажемъ, че азъ дойда между васъ, и внасямъ извѣстни раздори, това вързване ли е? Това е развързване.

"Каквото вържете на земята, такова ще ви бѣде вързано и на небето". Значи онуй Божественото, което вързвате на земята, онѣзи Божествени семена, които посѣете на земята, това ще ви бѣде вързано и на небето. Слѣдователно, ще имъ се даватъ условия да поникнатъ.

"И каквото развържете на земята, ще ви бѣде развързано и на небето".

Има два начина за вързване. Човѣкъ можешъ да го вържешъ съ любовта. Туй е единъ начинъ. А може да го вържешъ и съ умразата. Туй е другъ начинъ. Човѣкъ можешъ да го вържешъ съ какво? - Можешъ да го вържешъ съ вѣже. А може и да го развържешъ. Слѣдователно, въ едно отношение нѣщата въ умствения свѣтъ трѣбва да се вържатъ, а на физическото поле да се развържатъ. Едновременно вие не можете да правите два акта, да вързвате на дѣл мѣста. Когато единъ човѣкъ е вързанъ въ едно отношение, трѣбва да го оставятъ въ друго отношение свободенъ. Ако вие вържете краката на вашето дѣте, и искате да отиде на училище да се учи, не може.

Сега всѣки народъ иска, има нужда да прогресира. Българинътъ иска да прогресира. На какво се дължи прогреса? Най-първо на неговия умъ, той трѣбва да бѣде уменъ. Второ: на неговата воля, и трето - на неговото сърце.

Въ природата, въ туй отношение има една съразмѣрностъ въ проявата на тия сили. Човѣшката глава расте въ три направления. Тя расте на широчина, и туй растене на широчина дава издържливостъ на организма. Расте на дължина, дава активностъ на движенията, и расте на височина, дава морална стабилностъ на живота. Следователно, когато погледна една глава, или главата на единъ народъ, виждамъ какъ растатъ хората. Погледнете който и да е народъ, и ще видите, че ако това растене става правилно, и развитието на този народъ е правилно. Но ако туй растене става като у единъ часовникъ, само едно разширение, ние знаемъ какви ще сж послѣдствіята. Може да има само дѣтъ движения. Правилно е да има растете въ три посоки. Ако единъ народъ се движи само въ една посока, и се вързва, този народъ ще мяза на единъ разбойнически народъ, който търси да убива другитъ, чака нѣкой народъ да разбогатѣе, та той да го плячкосва. Ще се вързва съ плячка. Така правиха турцитъ, бузгунъ правиха. Чакаха 40-50 години докато разбогатѣятъ българитъ и хайде ще ги ограбятъ. Все въ бузгунъ живѣха българитъ, въ едно движение. Второто движение е, когато ще се образува една държава за примѣръ или единъ организъмъ, ще се образуватъ едни връзки, но тия хора едни други ще се измжчватъ, тѣ нѣматъ едно вътрѣшно разбиране. Ние наричаме туй състояние въ химията или въ науката неорганизирана материя. Това състояние е необходимо. Всѣки химикъ трѣбва да прекара материята прѣзъ туй неорганизирано състояние, за да образува нѣкакво съединение. И, следователно, ще има едно движение. Всѣки ще иска да забогатѣе. Сегашната раса минава второто движение, втората фаза. Всички сж много активни, искатъ да турятъ редъ и порядъкъ, но нѣматъ моралъ още. Какво е моралъ? Моралътъ е една мярка, която може да се прилага къмъ всички народи, къмъ всички хора, еднаква мярка. Това, което имаме, не е мярка. Не е мярка, ако богатиятъ мери по единъ начинъ, учениятъ - по другъ начинъ, свещеникътъ - по трети начинъ. Че ние трѣбва да възстановимъ порядъка въ свѣта, това не е норма, това не е една мярка. Трѣбва да имаме една мярка, и всички да

съзнаватъ, че е права. Това е разтежъ нагорѣ, това е претото измѣрение - разтежъ къмъ Бога. Слѣдователно, въ моя умъ Богъ е една абсолютна мярка, която показва какъ трѣбва да живѣемъ. Тази мярка не само че е мерене на нѣщата, но въ тази мярка се крие сжщността на живота. И Христосъ гѣто казва въ онзи стихъ, че това е животъ веченъ, да познаемъ тебе, Истиннаго Бога - подразбира истинския животъ. Само тази мярка е, която ще ни подигне, и ще ни даде необходимото, което търсимъ. Казвамъ сега: Не е лошото въ нашия стремежъ, каква полза отъ твоя стремежъ въ живота, ако ти имашъ 10 хамбара жито, а стомахътъ ти е разваленъ, и ти не можешъ да туришъ въ устата си нито едно зрънце? Каква полза, ако ти направятъ 10 баници, и ти не можешъ да си вземешъ отъ тѣхъ? Друго обяснение: Каква полза, ако ти имашъ най-хубавата написана книга, а не можешъ да четешъ. Каква полза ще имашъ въ религиозно отношение отъ най-хубавитѣ религиозни системи, а не можешъ да разберешъ сжщността имъ, не можешъ да разберешъ какво нѣщо е религията.

Азъ бихъ желалъ на съврѣменнитѣ религиозни хора да имъ покажа въ какво седи Христосъ, какво нѣщо е Той. Ще кажатъ: Въ Любовта. Ами каква е цѣльта на тази любовъ? - Да се обичаме, да бждемъ всички добри. Какво е доброто? - Да се не крадемъ, да се не лъжемъ. Много хубаво. Ние казваме да се не крадемъ, да се не лъжемъ, а при това пакъ крадемъ и пакъ лъжемъ. Казваме да не умираме, а при това пакъ умираме. Да сждимъ право, а при това сждбата ни не е права. Не че нѣмаме хубавото желание; азъ, въ дадения моментъ приемамъ, че и свещеници, и учители иматъ хубаво желание, но има нѣщо въ свѣта, което въ единъ моментъ може да измѣни, да изопачи и ума, и сърдцето, и душата на човѣка. Въ единъ моментъ само! Това е единъ психологически моментъ. Съ нѣкой господинъ азъ живѣя добръ, но му кажа една дума, той я счете за обидна, и веднага се измѣни, започва да мисли друго-яче. Какво е станало, защо той се измѣни? Ами той ме обиди. Съ какво те обиди? - Една обидна дума ми каза. Е, кой ти даде тълкувание на тази дума, отъ гдѣ знаешъ, че е обидна тази дума? Ние

още не знаемъ дали думата е обидна. Тогава ще разтълкувамъ. Ние съвременнитъ хора искаме да бждемъ добри, но при сегашнитъ условия ние не можемъ да бждемъ добри по слѣдующитъ съображения. Доброто, това е единъ резултатъ. Доброто, това е единъ плодъ въ природата, а плодътъ иде най-послѣ. Най-първо ние ще разоремъ нивитъ си, ще посѣемъ плодни дръвчета и жито. Туй жито ще израстне, ще цъвне и ще даде плодъ, но то трѣбва да расте дълго врѣме. Първоначално житото е расло дълго врѣме. Ние искаме всички нѣща извѣднѣжъ да дадатъ плодъ. Въ Божествения свѣтъ най-хубавитъ пштища растатъ съ милиони години. Туй, което скоро расте, то е прѣстѣплението. Туй е моето твърдение, за него азъ отговарямъ. Тѣй поне азъ го намирамъ въ своитъ изслѣдвания. Доброто, това е единъ резултатъ. Тия плодове нѣма да дойдатъ извѣднѣжъ. Като разоремъ нивата, слѣдъ 5-6 години ще дойдатъ тѣ, и най-послѣ, плодътъ ще опрѣдѣли качеството на всѣко едно дърво, и отъ плода му, или ще го обикнемъ, или нѣма да го обикнемъ. Плодътъ ще внесе въ насъ истинската любовъ. И ние обичаме всѣко дърво, споредъ неговия плодъ. Да се не лъжемъ да мислимъ, че обичаме. Ние може да обичаме човѣка споредъ плода му. Колкото е по-добъръ плода му, толкова повече ще го обичаме. Колкото е по-хубава една ябълка, толкова нашата обичъ ще бже по-голяма. А онази киселица, онази суха трънка, минавамъ и я заминавамъ. И ще каже нѣкой: "Защо не ме обичашъ?" Защото този плодъ на насъ не ни харесва. И слѣдователно, ние съвременнитъ хора трѣбва да посадимъ въ нашата душа онѣзи Божествени плодове. Тѣ ще израстнатъ, ще даватъ плодъ, може да минатъ и хиляди години. Трѣбватъ ни още хиляди години, за да станемъ добри. Туй което казватъ сегашнитъ хора, че азъ съмъ добродѣтеленъ, казвамъ: "Да се туримъ въ пштя на добродѣтелята, ние още не сме добри, нѣмаме плодове". Това още не сж плодове. Азъ бихъ попиталъ: Кои отъ насъ сж добри? Онзи влади́ка, онзи свещеникъ, онзи царъ, тѣ не сж изпънили още Божия законъ. Онзи влади́ка служи на английски ли, на американски ли, на български ли, но му плащатъ, плащатъ му около 50-100,000 лева, онѣзи златнитъ пари. Не е злото

тамъ, че му плащатъ, но въ него още не е проникналъ онзи Божественъ принципъ. Споредъ този принципъ, ако една буба се храни съ листа, тя като стане пеперуга, не може да се храни съ листа, ще изхвъркне. Следователно, съ каквото се хранишъ, такъвъ ще станешъ. Плащатъ ли на единъ свещеникъ, той не е свещеникъ. Плащатъ ли на единъ учителъ, той не е учителъ. Плащатъ ли на единъ философъ, той не е философъ. Плащатъ ли на единъ държавникъ, той не е държавникъ. Разбирайте ме хубаво. Държавникътъ трѣбва да служи на единъ народъ отъ любовъ. Щомъ служи отъ любовъ, ще му плащатъ повече. Ако свещеникътъ служи отъ една безкористна любовъ, ще му плащатъ повече. Нѣма да опрѣделямъ какво е любовъ, тѣ го знаятъ повече. Ако философътъ служи безкористно, ще му се плати. Този начинъ, по който ние служимъ, той е най-умниятъ, той е най-добриятъ.

Сега, не мислете, че бждещата култура, която иде, или бждещата цивилизация, или туй съзнание у хората ще иматъ тия стари методи. Не мислете, че ако тия стари методи се заменятъ съ нови, та свѣта ще се опропасти. Не ни най-малко не мислете тъй. Ще се даде една нова насока на човѣшката душа. Човѣшката душа трѣбва да бжде свободна.

И Христосъ е говорилъ. Той е взелъ стиха: Истина ви казвамъ, че каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бжде и на небето.

Значи, ако ние поставимъ разумното на земята, туй разумното ще го взиматъ въ внимание въ другия свѣтъ. Сега за примѣръ българските духовници туй съзнаватъ, всички търсятъ единъ изходенъ пжтъ отъ лошото положение. Всички народи търсятъ този изходенъ пжтъ. Онѣзи духовници, както въ старо врѣме, така и сега, които сж познавали окултните закони вжтрѣ въ природата, тѣ сж постигвали съобразно съ тѣхъ, и сж изкарвали на благоприятенъ край своя народъ. Ако единъ капитанъ на нѣкой параходъ му прѣдстои да изкара своите пжтници на пристанището, той не трѣбва само да се моли. Право казва бълга-

ринътъ: Лозето не иска молитва, а мотика. Молитвата си е молитва, а мотиката си е мотика. Онзи капитанъ, който ще изкарва пжтницитъ на пристанището, той трѣбва да знае всички погводни мѣста. Умень трѣбва да бжде мой! А молитвата не е нищо друго, освѣтъ една връзка между тази висша интелигентность и неговата интелигентность. Защото, много пжти, когато нѣкой капитанъ не разбира пжтищата, има тѣй нареченитъ пилоти, дойде единъ пилотъ съ своитѣ лодки, катерчета, и капитанътъ отстъпва властта си на този пилотъ, който ще прекара кораба. Въ живота ние дохождаме до таково едно опасно мѣсто, и ще пратятъ отгорѣ единъ такъвъ пилотъ, ще ни прекара той около 10-15-20 км., и като мине опасността, той ще извика капитана, и ще му каже: “Азъ свършихъ, параходътъ е пакъ твой и ще си излѣзе.” Сега, може да си единъ философъ, и като дойде единъ такъвъ пилотъ, ще му кажешъ: “Какъ ще ни докажешъ, че можешъ да ни извѣдешъ на брѣга?” Какъ ще ви докажа? Дайте ми караба, и ако ви изкарамъ на брѣга, азъ съмъ; ако не ви изкарамъ, и параходътъ се строши, не съмъ азъ. Вие сте сега прѣдъ една дилема, не знаете пжтя. Ще се доверите на мене. Казвамъ: “Моята честна дума, азъ ще ви извѣда.” Ами какъ ще повѣрвате? Е, ще проверите, само 3 ч. се изискватъ, докато проверите дали моитѣ думи сж истинни. Само 3 ч. докато изкарамъ кораба на брѣга! Този параходъ трѣбва да стигне на брѣга! И слѣдъ като този пилотъ изведе кораба на брѣга, това случайно ли е? Не е случайно. Ще кажатъ философитѣ, че е случайно. Не е случайно, този пилотъ разбира пжтищата. Казвамъ: “Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да има по единъ пилотъ”. Вие сега всички, при сегашната култура се намирате при единъ отъ най-опаснитѣ моменти, но и единъ отъ най-благоприятнитѣ моменти, най-близо до брѣга сте, но и при най-опаснитѣ, при най-многого примолу. Ако този пилотъ не дойде, мъчно може да влѣзете въ царството Божие, въ туй пристанище. И “ако”, казва Христосъ, “не станете като малкутъ гѣца, нѣма да влѣзете въ царството Божие”. То значи: Ако не повѣрите вашия корабъ на този пилотъ пратенъ отъ Бога да ви ръководи,

вие въ царството Божие не може да влезете, а ще останете долу подъ камъка.

Сега, ще ви наведе на другъ единъ аргументъ. Има хора, които постоянно се съмнѣватъ. Казватъ: “Докажи ни”! Ами какъ ще ви докажа? Азъ ще ви приведа единъ малъкъ разказъ. Въ древността, единъ великъ адептъ, като изучавалъ произхождѣнието на нравъшката култура, слѣзълъ между нравкутъ, искалъ да влѣзе въ съобщение съ тѣхъ, да види какъвъ е тѣхниятъ животъ, какво мислятъ нравкутъ. Сега, между насъ, ние мислимъ, че нравитъ сж глупави, че по инстинктъ вършатъ всичко. Не, въ нравитъ има една доста почетна култура, тѣ изучаватъ природата, иматъ своя философия. Има единъ родъ нрави, които сж ясновидци - ясновидци особенъ родъ. И какво виждатъ? - Въ кой хамбаръ има жито, въ кой чувалъ има оризъ. Виждатъ това, и послѣ, иматъ много лѣсенъ начинъ за съобщение - бързъ и отличенъ начинъ. Като видятъ, че нѣкой хамбаръ е отворенъ, веднага една друга се бутатъ, и въ скоро врѣме всички сж въ хамбара. Та, влѣзълъ този адептъ да изучава живота на нравкутъ, а то е трудно. Единъ такъвъ адептъ, да влѣзе, да живѣе между нравкутъ, да се смали до тѣхния уровеньъ, да дойде въ съобщение съ тѣхъ, да седи заедно съ тѣхъ. Тѣ виждатъ, че той е като тѣхъ, но нѣкакъвъ особенъ родъ е и му казватъ: “Ти мязашъ малко на нравитъ, но има нѣщо въ тебе, което не е нравешко, какъ, отгдѣ дойде?” - Е, дойдохъ отъ странство, отъ другъ свѣтъ дойдохъ. Дойдохъ да изучавамъ между васъ вашия животъ. “Отъ другъ свѣтъ! Отъ нравешкия свѣтъ нѣма по-голямъ. Какъ? Това, нравкутъ, ние сме едни отъ най-културнитъ на свѣта. По-голяма култура отъ насъ нѣма. Ние, нравитъ, имаме умъ!” Адептътъ казва: “Така е, но азъ идвамъ отъ единъ свѣтъ, той е толкова красивъ!” Този най-голямъ философъ на нравитъ казва: “Заведи ме да го видя”. Започналъ този философъ на нравитъ да спори. “Да направимъ опитъ, азъ ще те заведа въ онзи свѣтъ да го видишъ”. Избралъ той единъ отъ най-големитъ нравъшки философи и ще го води. Веднага адептътъ влиза въ човѣшка форма, туря нравката на прѣста си и я носи. Влиза съ нея въ една аудито-

рия, дѣто единъ знаменитъ професоръ държалъ една отъ своитѣ лекции, и пита мравката: виждашъ ли тази аудитория каква е? - Нищо не виждамъ. Туря я на прѣста си, дига го нагорѣ и го пита: Виждашъ ли професора? - Не го виждамъ. Дига я на високо съ прѣста си. - Пакъ не виждамъ. Какво си дигаашъ прѣста тамъ? - Запитва го професорътъ. “Отъ мравѣшкия свѣтъ нося една мравка, искамъ да те види, но не може да те види”. Този професоръ философъ казалъ за адепта: “На този малко му се поразмѣтилъ ума”.

И сега, нѣкои хора ни питатъ: Има ли другъ свѣтъ? - Има. Може ли да го видимъ ние? - Можемъ. Взѣма го азъ на прѣста си, нося го, и влеземъ заедно съ нѣго въ ангелския свѣтъ. Виждашъ ли този свѣтъ? - Не го виждамъ. Пита ме Господь: Какво си дигаашъ прѣста? - Тукъ има единъ философъ отъ земята, иска да тѣ види. Въ насъ желанието е благородно, да знаемъ онзи свѣтъ, но знайте, че въ човѣшката душа има други органи, други способности, други чувства, които трѣбва да се развиятъ. И съврѣмениятъ човѣкъ трѣбва да замине въ една нова фаза, нова форма, и цѣлото устройство на неговата глава, на неговия мозѣкъ, всичко туй съврѣшено трѣбва да се преобрази. Единадесетъ години съмъ изслѣдвалъ тия квадрати по главата, тия глави, измѣрвалъ съмъ мозѣците имъ, и съмъ дошълъ до заключение, че едно ново прѣустройство трѣбва на сивото вѣщество на мозѣка въ човѣка. Въ човѣшкия мозѣкъ има доста неорганизирана материя, и тази неорганизирана материя произвежда сега този смутъ. Всичката тази материя трѣбва да се организира, и да стане не само жива, но и съзнателна; не само съзнателна, но и самосъзнателна, не само самосъзнателна, но и подсъзнателна; не само подсъзнателна, но и сврѣхъсъзнателна. Да живѣе трѣбва тази материя, че всѣка клетка на нашето тѣло да почне да мисли. Сега, тия органи трѣбва да се развиятъ. Очитъ ни трѣбва да се развиятъ. За примѣръ, у всички ясновидци, въ очитѣ имъ, около зеницата има признаци, по които се познава до каква степенъ е развито ясновидството. Има учени хора, които оспорватъ това, оспорватъ даже ясновидството, но азъ твърдя, зная го. Ясновидството го има въ нѣкои хора

въ Европа, и въ България има хора, у които то е почнало да се развива, а у нѣкои то е въ спяще състояние. Има извѣстни пѣтна, които се проявяватъ въ очитѣ, които показватъ явяването на туй чувство. Слѣдователно, когато тия нови способности почнатъ да се развиватъ, особена свѣтлина има въ тия очи - свѣтлина отъ невидимия миръ. Тия лжчи ще попаднатъ въ тия органи, въ жгѣла на нашето зрѣние, и ние ще видимъ нѣща, които сега не виждаме. Свѣтътъ ще се отвори за насъ, и ще видимъ, че не го познаваме.

Сега, ученитѣ хора по извѣстенъ начинъ изучаватъ вече електричеството, магнетизмътъ, радиоактивността, но всички изучаватъ само тази физическата страна на въпроса, и у всички царува само едно съмнѣние. Съмнѣнието не е родено сега, то отъ хиляди милиони години съществува въ душата на човѣка. Даже и въ най-малкитѣ животни съмнѣнието съществува. Ние съвременнитѣ хора трѣбва да се избавимъ отъ съмнѣнието.

Често, животнитѣ разбиратъ живота много по-добрѣ, отколкото ние го разбираме. Има кучета, които разбиратъ по-добрѣ, ти добъръ ли си или лошъ. Азъ мога да направя опитъ съ двамина. Да взѣмемъ единъ прѣстѣпникъ, който е убилъ много кучета, и да взѣма другъ праведенъ, който всѣкога е обичалъ кучетата, и да ги заведа въ единъ дворъ, гѣто има много кучета. Този първиятъ кучетата ще го лаятъ, ще го хапятъ, а другиятъ ще го лижатъ, ще си махатъ доволно опашката. Но това не е по инстинктъ у тѣхъ, а тѣ виждатъ, виждатъ, че първиятъ е убилъ толкова кучета, а вториятъ се отнасялъ съ кучетата добре. И слѣдователно, животнитѣ познаватъ много добре. Тамъ, въ Варненско, въ село Николаевка, имаше единъ, наричаха го Деливасилъ, лудиятъ Василъ, но чудното е, че въ това село кучетата хапеха и най-добритѣ хора, но този Деливасилъ, кждѣто и да минеше, кучетата не го хапеха. Той ги милваше, и тѣ му се радваха. Казвамъ: "Този Деливасилъ е единъ свѣтия въ формата на Дели-Василъ". Той дълго врѣме бѣше въ това село и най-послѣ си замина, да покаже на хората до каква степенъ тѣ сж напреднали. Ходеше въ църквитѣ той и като го видѣха, казваха: Изпѣдете го този Дели-

василъ навънъ изъ църквата, да не смуцава". Това е единъ фактъ - кучетата не го хапеха. Защо? - Защото кучетата познаваха, че той е единъ добъръ човѣкъ, въ него нѣмаше никакво лукавство, искренъ беше той. Той "благодаря" не казваше, и "сбогомъ" не казваше, но като работеше, казваше: "Благодаря азъ и другъ пжтъ ще дойда да свърша тази работа".

"Каквото вържете на земята, вързано ще бжде и на небето. И каквото развържете на земята, развързано ще бжде и на небето."

Сега, у насъ, взѣмемъ българскитѣ свещеници; насаждатъ туй подозрѣние, едно гонение може да стане. Азъ нѣмамъ нищо противъ, че едно гонение може да стане въ единъ народъ, то е всекога за въ полза. Но, когато единъ народъ иска да се избави отъ всичкитѣ свои беди и страдания, въ нѣго трѣбва да има морална стабилностъ, морална хармония. Всеки единъ народъ се познава споредъ духа на своята свобода. Азъ въ туй отношение (взѣмамъ) англичанитѣ и американцитѣ. И тѣ си иматъ свои погрѣшки, но ги харесвамъ за това, че американцитѣ ще те оставятъ свободно да си изкажешъ своитѣ религиозни възглѣди и убеждения. Вижъ въ политиката въ политическо отношение сж строги, тѣ не позволяватъ другъ да се меси въ тѣхнитѣ работи, но въ религиозно и въ философско отношение - може. Въ двѣ нѣща тѣ не тѣ допускатъ: въ политиката не можешъ да се бъркашъ, и прѣстѣпления нѣма да правишъ, но на Бога можешъ да служишъ както искашъ и да философствувашъ колкото искашъ и както искашъ. Но у насъ източнитѣ народи: българитѣ, сѣрбитѣ, не с така. Сжщото е и у италиянитѣ и французитѣ. И много народи отъ земята сж изчезнали по начина на тази вжтрѣшна нетолерантностъ. И еврейскитѣ народъ по причина на неговата нетолерантностъ изчезна отъ лицето на земятъ. Тѣ не можаха да се търпятъ. Двѣ хиляди години вече, гонени сж, за да изучатъ културата на търпѣнието и благоразумието. Сега тѣ станаха най-разумниятъ народъ. Защо? - Възпитани сж. Въ Русия ги възпитаха по единъ начинъ, въ Англия, въ Франция, въ Турция, навсеѣкъдѣ по особенъ начинъ. Евреитѣ се

научиха да се приспособяват към окръжаващите ги условия, към окръжаващата ги среда. Тяхният организъм стана издържлив. Учат се тѣ. Сега Христосъ се обръща към онѣзи, които приематъ външното християнство.

Питамъ сега: Какво липсва на българитѣ, да станатъ единъ уменъ народъ? Какво липсва на българския държавенъ мжжъ да стане единъ ученъ държавникъ? Българскиятъ държавенъ мжжъ трѣбва да стане ученъ. Българитѣ първо трѣбва да върватъ въ онзи Богъ, въ Бога на Любовта, Мждростта и Истината. Второ: трѣбва да върватъ въ себе си, и послѣ да възприематъ всички добри съвети, които му се даватъ, и да направи новия си животъ сносенъ. Да искаме той да задоволи всички хора, да ги направи щастливи, това той не може. Той не е Господъ, не е слънце, което да огрѣе навсѣкждѣ. Колкото и да сж добри неговитѣ желания, той не може да направи това. Туй може да го направи само слънцето. Сега, за примѣръ, за насъ казватъ, че сме ходили да гледаме слънцето. Е, кажете, всички хора не мислятъ ли все за слънцето? - Мислятъ. Англичанинтъ, като става сутринъ отъ леглото си, не пита ли жена си: Слънцето изгрѣ ли? - Не. Мога да си полежа още. Французинтъ, и той като става сутринъ, пита: Слънцето изгрѣ ли? И българинтъ, и той при ставането си пита пакъ за слънцето, изгрѣ ли. Не само хората, но и животнитѣ търсятъ слънцето. Онѣзи крави, онѣзи говеда, свързани съ дома, като изгрѣ слънцето, казватъ: "Пуснете ни, слънцето изгрѣ". Даже и всеки единъ човѣкъ, по 10 пжти на день ще се обърне, да види наждѣ е слънцето, отъ изтокъ нагоре ли е, все слънцето търсятъ. Защо? Защото всичката енергия на нашия физически, умственъ, даже и мораленъ животъ все отъ слънцето иде. Животъ е то! Всяка култура се дължи на туй слънце, но не на този дискъ на слънцето. Азъ говоря за друго слънце. Загъ това видимо слънце има друго слънце, което произвежда тия невидими резултати. Ако дойде нѣкой философъ сега и му кажа: "Азъ виждамъ на небето и друго слънце", той ще ме пита: Ами ние защо не можемъ да го видимъ? Ще го видите. И единъ день, когато туй слънце залѣзе, другото слънце ще изгрѣе, и то ще бжде

100 пжти по-великолепно отъ това. Въ откровението сжщиятъ законъ е прокаранъ. И ние казваме: “Има нѣща въ свѣта, които не гаснатъ.” Кои нѣща не гаснатъ? Вие не може да изгаситѣ слънчевата енергия. Ти можешъ да духнешъ една свещъ, можешъ да изгасишъ огъня, но кой отъ васъ може да изгаси слънцето? Да каже “пф” и да го изгаси.

Сега, дошли нѣколко, искатъ да духнатъ слънцето, да гасятъ слънцето. Азъ казвамъ: “Учението, което нося на свѣта, то не е мое учение, то е Божие, на Бога е. Искатъ да го гасятъ! Че не знаете ли, че слънцето и то духа? Като духате вие, и то духа. Ти като не го духашъ, то като духа, ще те освежи, ще произведе единъ приятенъ ветрець. Нѣма какво да го духате. Сега, всички ваши свещи, всички ваши огньове, които сж запалени, се гължатъ на туй слънце, не го духайте! Споредъ мене, всѣки единъ мозъкъ, който е запаленъ, той е една малка свещъ. А гори, по причина на туй слънце. И всѣка свѣтлина на огъня се гължи. Като погледна, виждамъ какъ гледатъ на васъ тия сжщества отъ по-високата култура. Вие за тѣхъ сте като запалени свещи, и тѣ, споредъ интензивността на свѣтлината, която излиза отъ вашия умъ, знаятъ, какво е горението, дали правилно горитѣ или не, какво е веществото. Тѣ се ползуватъ отъ тази свещъ. Вие сте тѣй необходими за тази култура, както въ цветарницитѣ, дѣто отглеждатъ зимно врѣме цветя, има отдолу прокарано въздушно отопление. Тамъ има една пещъ, нали? Вие сте тѣй необходими за тѣхъ, както е необходимъ огъня при движението на единъ параходъ. Като гори огънятъ, и параходътъ се движи. Тѣй и нашата мозъчна енергия като гори, тия по-висши сжщества я използватъ за тѣхната индустрия. Слѣдователно, когато вие се напѣвате да обичате жена си, да се обичате единъ другъ, всичката тази енергия влиза въ духовния свѣтъ, и се използва отъ тия по-висши сжщества въ този свѣтъ, и тѣ работятъ.

И казва Христосъ: “Богатейте, събирайте сжкровища, мислете повече за онзи свѣтъ, че туй динамо като се движи въ онзи свѣтъ, и ти като влѣзешъ въ този свѣтъ ще ти кажатъ: Преждата, която си изработилъ съ твоесто

динамо, тя е твоя". Нѣкой казва: "Азъ нѣма да мисля". "Ще мислишъ, и отъ тамъ ще минешъ". "Азъ нѣма да вървя по правия пжтъ". "Ще ходишъ и отъ тамъ ще минешъ". Нѣма да ходишъ ли? Нѣма да мислишъ ли? Ще мислишъ, понеже тѣ ще те заставятъ, както онова колело въ онази фабрика ще го заставятъ да се върти. Тѣй и ти, ще мислишъ, нѣма изходенъ пжтъ, защото нисшето всѣкога се подчинява на висшето. Нѣма изходенъ пжтъ! Слѣдователно, ако не искашъ да мислишъ, ще те изхвърлятъ навънъ, като онова колело, безъ движение, и тогава ще почнешъ да ржждявашъ. Какво е ржждата? - Това е смъртъ. Нѣкой казва: "Азъ не искамъ да любя, и безъ любовъ може". Като туй колело ще те изхвърлятъ навънъ. Ще кажешъ тогава: "О, Господи, любовта да гоиде, изпразни се сърцето ми". Ще любишъ, и ще любишъ по всички правила на тази Божествена култура, искрено, чистосърдечно, нѣма да бждешъ користолобивъ. Тѣ знаятъ отгоре колко ще любишъ. Истина ви казвамъ: "Каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небето".

Сега, азъ да ви кажа: И азъ искамъ да ви вържа, туй е моето намѣрене. Питате, защо съмъ дошълъ на земята? - Да ви вържа. Пратенъ съмъ на земята да ви вържа. Не само да ви вържа, но да ви свържа умоветъ и сърдцата съ Бога, да ви развържа ржцѣтъ и краката, да отворя вратитъ на всички ваши прашни кжци, въ които живѣете, да излѣзете навънъ средъ природата, и да се радвате на Божиитъ блага. Ще кажете: "Какъ, безъ кжци?" Всичко туй старо ще се помете и нови кжци ще се направятъ. Ами че тѣй, нови кжци! Какво лошо има въ това, да се направятъ нови кжци! Събаряме старитъ кжци и правимъ нови кжци. Туй искамъ не само азъ да го направя, но на всѣки отъ васъ искамъ да предамъ туй изкуство, и вие да вързвате и развързвате. Ами съ какво ще вързвате? - Съ Божията Любовъ ще вързвате, съ Божията Мждростъ ще вързвате, и съ Божията Истина ще вързвате. Тия нѣща вървятъ послѣдователно. Вие най-напредъ не търсете любовта. Сегашнитъ хора търсятъ Любовта. Най-първо търсете свѣтлин-

ната. Свѣтлина трѣбва на хората. Свѣтлината е произведение на Божията Мъдростъ. Има ли свѣтлина, има и Мъдростъ. Ще ви приведа едно сравнение: Вие сте затворенъ въ единъ затворъ, въ единъ замѣкъ, тъмнина навѣткждѣ, не знаете какво е вашето положение, до какко сте чисти; обаче, единъ вашъ приятель ви праща една запалена свещъ, и една забѣлежка съ нея, въ която е написано: въ съседната стая има оставѣни за тебе грехи за прѣобличане. Послѣ, ще отворишъ тази и тази врата, ще излѣзешъ навънка, и на 10 км. разстояние отъ тука, има единъ топълъ изворъ, ще се измиешъ, ще се вчешешъ, ще облечешъ чиститѣ грехи и ще видишъ свѣтлината, ще бждешъ свободенъ. Веднага той се ориентирва. Слѣдователно, като дойде свѣтлината, ти ще видишъ обстановката, кждѣ се намирашъ. Свѣтлината е необходима за тебе. Ключътъ, това е Истината, свободата, а слѣдъ като се очистишъ, ще придобиешъ любовта. Любовта ще дойде най-послѣ. Казвате, да ви обичамъ. За да ви обичамъ, трѣбва да имате нѣщо, за което да ви обичамъ. Чудни сте вие! Майката кога обича дѣтето си? Казватъ, че майката обича всичкитѣ си дѣца еднакво. Не е вѣрно. Не че тѣ искатъ това. Но питамъ: Онова умното, благородното дѣте не го ли обича майката повече? Да, обича го повече.

И тѣй, ние всинца трѣбва, каквото вържемъ, да развържемъ. И тогава всички може да носите тази истина, туй учение. Не само вие, но всички свещеници, учители, държавници, трѣбва да вързватъ и развързватъ, туй възвишеното, благородното да се тури въ редъ и порядѣкъ. Казваме сега: “Волята Божия да изпълнимъ”. Този разумниятъ свѣтъ е около насъ. Нѣкой пжтъ ние казваме: “Азъ искамъ да бжда такъвъ и такъвъ”. Всички можете да бждете. “Покажи ми какъ”? Е, какъ да ви покажа? Най-първо трѣбва да имате свѣтлина, нали? Второ: трѣбва да имате свобода, и трето: трѣбва да имате чистота. Въ съвременната окултна наука казватъ, че човѣкътъ трѣбва да се контролира. Всѣка лоша мисль, всѣка алчна мисль трѣбва да излѣзе навънка отъ нашия умъ, и да останатъ само тия благороднитѣ мисли, въ които силитѣ, благородството, което

имаме, да излѣзе, да се прояви навънъ. Ако търговецътъ търгува не само за да забогатѣе, а за да помогне на другитъ, той ще придобие туй, което желае. Ако учителятъ учи не само за да печели, но за подигането на своитъ ученици, туй е правилно положение. Ако свѣщеникътъ печели не само за прѣхраната си, но и за повдигането на своята душа, той е въ правия пжтъ. Туй положение това е една практическа философия. Животътъ не е тукъ. Туй, което сега вие живѣете, това не е животъ. Ами нима мислитъ, че това за мене е животъ? Нѣкой пжтъ, като седя, азъ трѣбва да правя усилия върху себе си. Усилия върху какво? - За да търпя. Нѣкой пжтъ, като говоря съ васъ, вие не знаете какъвъ смрадъ иде отъ всички ви. Е, питамъ сега: За мене не е ли по-добръ да се гизна азъ съ своитъ крилца, че да си влѣза въ онзи свѣтъ между умнитъ, благороднитъ, съ които мога да се разбирамъ и живѣя? Не е ли по-хубаво това за мене? Хиляди пжти е по-хубаво. Тамъ е животътъ. Но, по необходимостъ, при сегашното развитие, коренитъ трѣбва да влѣзатъ въ земята, за да приематъ сокове. Това е една тайна философия. Защо трѣбваше Христосъ да слезе на земята, азъ нѣма да го обѣсна. Защо трѣбваше да страда, и него нѣма да обѣсна. А защо трѣбва да приемемъ Любовта му, ще ви обѣсна. Защо трѣбваше да слезе на земята, защо трѣбваше да страда, нѣма да ви обѣсна, но защо трѣбва да приемемъ учението на Христа? Защото учението на Христа е необходимо за растенето, влага много нѣщо за доброто на всѣка душа, за доброто на всѣки еднъ народъ, за доброто на цѣлото човѣчество. То е единственото учение, което може да внесе туй, отъ което сега имаме нужда. А ние отиваме, и ще отидемъ да видимъ лицето на Бога.

Азъ бихъ желалъ вие да видите Бога тъй, както виждате слънцето. Отъ близо нѣма да Го видите, отъ далечъ ще Го видите, но всѣкога може да възприемете Неговата свѣтлина и да се разговаряте.

Сега ще ви научимъ да отваряте прозорцитъ на вашитъ кѣщи и всѣки пжтъ да виждате свѣтлината, колкото искате. Нѣкой пжтъ и да затворите кепенцитъ на вашитъ кѣщи, пакъ да ви свѣти. И въ кѣщи да сте, пакъ да рабо-

мите. Нали искате? Да имате общение съ Бога, това е достойние на всѣка една душа. И всѣко учение, което казва, че само онзи, който е при Бога, само той е достоенъ да се разговаря съ Него, това не е вѣрно. Не е вѣрно. Както свѣтлината е достѣпна за всички същества, каквито и да сж тѣ, безразлично; така и Божествената Мждростъ е за всички. Всички вие и азъ да се не лъжемъ! Навѣнъ излѣзте! Никой не ви запрѣщава. Всички и азъ, навѣнъ! Излѣзте, на туй Велико слънце се нагрѣйте! Единственото нѣщо, което може да ни донесе здраве, То е само Божественото. Може да ви говоря съ хиляди години на този езикъ, и нищо нѣма да стане. То е все едно да се грѣете на вашето огнище, на вашата фурна, на вашата соба. Казвамъ на всинца ви: Навѣнъ вървѣтъ природата, на туй Велико Божествено слънце, което може да виѣсе тази Божествена енергия и на което всички се грѣемъ. И когато азъ казвамъ, че трѣбва да познаемъ Бога и да Го намѣримъ; разбирамъ тази Негова свѣтлина, която трѣбва да проникне въ душата ни, у всекиго едного споредъ степенъта на неговото развитие, споредъ качества на неговата душа. И слѣдъ хиляда години ще имате друго разбиране за живота, друго понятие за себе си.

Сега, нѣкой пжтъ вие се оглеждате въ огледалото, казвате: “Остарѣлъ съмъ”. Колко бихъ желалъ да си остарѣлъ, но не си, ти си изнѣмощалъ, и уподобявашъ своето състояние на остарѣване. Старъ човѣкъ е друго, изнѣмощалъ е друго. Сбръчкало се е твоеото лице, липсва ти нѣщо. Онѣзи, които приемаме прѣраждането, сега се утѣшаваме, казваме: “Е, втори пжтъ като дойда”. Не се утѣшавайте съ това! Ти втори пжтъ може да си по-лошъ, отколкото сега. Като че ли като дойде втори пжтъ, синко майчинъ, ще го посрѣцнатъ съ букети. Ще се приготвишъ, ще приготвишъ условията за бждещия животъ, ще туришъ волята си, ума си въ дѣйствиe, ще правишъ добро на този, на онзи, и ако нѣкой те пита: Защо ми правишъ добро? Ще отговоришъ: Азъ искамъ да правя добро, та втори пжтъ като дойда, да ми е по-добре, да ме посрѣцатъ приятелски. Защото иначе като правя зло, като дойда втори пжтъ, тия, на които съмъ правилъ зло, ще бждатъ единъ отъ тѣхъ

министъръ, другъ - началникъ, и ще ми побелѣе отъ тѣхъ главата. Затова не искамъ да правя зло.

Но сега трѣбва да мислимъ, да туримъ онѣзи условия не само да днесъ, но и за бжещия животъ. Законътъ е сжщиятъ.

А сега трѣбва да вързваме и да развързваме: да вързваме туй доброто, да дойде у насъ, а да развързваме злото у всички наши братя, и да имъ покажемъ по кой начинъ може да се живѣе.

И сега става въпросъ, че имало прѣраждане, че се учило прѣраждане. Ако имало прѣраждане, Христосъ защо дойде на земятъ? Че това не е философско разбиране. Христосъ дойде въ свѣта да направи една връзка, единъ мостъ между небето и земята, да има съобщение. “Ами че ако имаше прѣраждане, нѣмаше нужда да дохожда Христосъ”. Че отъ какъ дойде Христосъ има прѣраждане, по-рано имаше робуване, а сега, като направи този мостъ, Той донесе и прѣраждането. Значи, единъ човѣкъ може да дойде отъ небето, и да живѣе на земята. Че какво има отъ това, ако дойде единъ човѣкъ и живѣе още 50-60 години на земята? Казватъ: “Христосъ единъ пжтъ дойде”. Не е вѣрно. Въ райската градина преди 8,000 години, когато дойде Онзи и говореше на Адама, Той бѣше Христосъ. Този, Който говореше на Авраама, Той бѣше пакъ Христосъ. Когато се устройваше този козмосъ, тази вселенна, тамъ бѣше пакъ Христосъ. Питамъ: Ако е дошълъ Христосъ, колко пжти е идвалъ? Този законъ за прѣраждането е Неговъ, Той нареди да се прѣраждатъ хората. Че вие съветници ли ще Му ставате, съвети ли ще Му давате? Той нареди тази работа. “Ама ние ще те изключимъ отъ църквата, ако така проповѣдавашъ” ми казватъ. - Е, вие мене, а Той ще изключи васъ отъ Неговата църква, ако вие противодѣйствувате на този законъ. Той е направилъ този законъ и казва: “Ако не се родите изново отъ Духъ и вода, нѣма да влѣзете въ Царството Божие”. И Христосъ е училъ за прѣраждането, а тѣ го разбиратъ друго яче. Той казва: “Роденото отъ плътъ, плътъ е - роденото отъ Духъ, Духъ е”. Слѣдователно, когато ние говоримъ за прѣраждането, разбираме роденъ

съзнателно, да помниш, че си роден. Ние разбираме не само да направим една кжца, но туй Божественото да се въплоти въ тази кжца, да се всели, тамъ да живѣе. Прѣраждането, то не е единъ принципъ, то е единъ Божественъ законъ, едно съобщение, да имашъ право да влизашъ въ единия и въ другия святъ. Нѣма нищо лошо отъ това. И тази философия така се е изопачила, че ако се върнемъ въ врѣмето на среднитѣ векове, човѣкъ живѣе ще го изгорятъ, за жива Бога ще го изгорятъ. Че това не е религия, не е религиозенъ въпросъ, това е наука. Въ религията принципъ е само Любовта. И туй трѣбва да учи всѣка една религия сега. Само Любовта съставлява религия за душата. А науката трѣбва да се занимава съ Божествената Мъдростъ.

Та, казвамъ тия маловажни въпроси, има ли прѣраждане или не, нѣкои ги поставятъ като въпроси за раздори. Азъ даже мога да говоря за прѣраждането, що отъ това? Но тия прѣраждания не ставатъ ли? Азъ мога да не говоря нищо за това, но хората си се раждатъ и прѣраждатъ. Чудни сж сега въ своята философия! Ако твоеето дѣте се роди, ти трѣбва да мълчишъ ли, да не му ли туришъ името? Не, най-първо ще му туришъ името Иванъ, Драганъ. Фактите сж важни. Ние трѣбва при сегашнитѣ условия да живѣемъ по закона на тази Божествена Любовь и Христостъ е дошълъ да внесе тази Любовь. Той самъ се прѣроди на земята. И Христостъ пакъ ще дойде. Туй не е това разбиране на прѣраждането, както индуситѣ го разбиратъ. Не, това е единъ законъ на усъвършенствуване на човѣшкитѣ души. Човѣшкитѣ организми постоянно се измѣня, измѣня и човѣкъ се облича въ разни тела. И Павелъ самъ казва: “Има тяло естествено, има тяло духовно”. Сега, онѣзи, които сж напргнали, тѣ ще проучватъ тази велика наука, а които не сж, ще изучаватъ други въпроси. А ти търпеливо ще проучвашъ. Казвамъ: “Маловажнитѣ нѣща не трѣбва да ставатъ споръ”. Прѣраждането трѣбва да се изключи, то не е догма, то не е религиозенъ принципъ, то е наука само за ученикѣ, за умнитѣ хора. Любовта, това е религия. Религията, то е туй, което е необходимо за всички хора. Любовта е необ-

ходима за всички хора. Неизбежното, то е религия. То е връзка със Бога. Религията е едно отношение, да направимъ всички хора да си живѣятъ сносно, и да се търпятъ. А цѣльта на науката е да даде всички методи за работа, свободата пъкъ - методи и начини за тази деятелностъ. Слѣдователно, методитъ на една държава се виждатъ чрѣзъ управлѣнието и, чрѣзъ камарата. Тамъ постоянно се турятъ закони да се освободятъ гражданитъ. Въ училищата всички работятъ за просвѣщеніето, за цѣването на Божествената Мъдростъ, а религията - за цѣването на Любовта. Слѣдователно, имаме три института, които работятъ: единиятъ работи за свободата, другиятъ работи за свѣтлината, третиятъ работи за чистотата или за любовта, и всички се стараятъ да вързватъ и развързватъ. Въ една държава се създаватъ едни закони, които вързватъ въ едно отношение, развързватъ въ друго отношение. Въ училищата - сжщо: едни закони вързватъ, други - развързватъ. И въ религията - сжщо. Трѣбва да имъ разумно вързване и развързване.

Та, навсѣкждѣ трѣбва да се проповѣдва туй учение, учение на Божествената Любовъ между хората, да се търпятъ всички, да бждатъ всички искрени, да има вѣротърпимостъ. А отъ плода на всѣки човѣкъ, на всѣко общество, на всѣки народъ, отъ плода на всѣка религия ще се познае въ каква насока е работено. Туй е, което се казва fait accompli. Туй е свършенъ фактъ, свършенъ въпросъ. Бждещиятъ плодъ, който ние ще принесемъ, ще покаже какви сме ние.

Азъ бихъ желалъ всички, които саждаме, саждайтъ разумно; всички, които мислите, мислете разумно; всички, които дѣйствуваме, дѣйствайте разумно. То е за васъ.

“И каквото вържете на земята, ще бжде вързано горе на небето.” Ще бжде за васъ. “И каквото рѣзвържете на земята, ще бжде развързано на небето”. И то е пакъ за васъ. Всички трѣбва да бждете безъ страхъ. У всинца ви трѣбва да има онова силно желание на самопожертвуване за Истината. Важно е за онѣзи хора, които вървятъ въ този пътъ, въ пътя на Христовото учение, да иматъ този духъ на самопожертвуване, както у свѣтскитъ хора. Нѣкой

пжтъ свѣтскитѣ хора иматъ по-голямъ духъ на самопожертвуване, отколкото религиознитѣ. Азъ не искамъ да осжждамъ с това. Нѣкой пжтъ религиознитѣ хора сж подобри отъ свѣтскитѣ, но отъ тѣхъ се изисква повече, отколкото отъ хората на свѣта. И у насъ свѣтлината е по-голяма. Колкото повече е дадено, толкова повече се изисква. Комуто много е дадено, много се изисква. Отъ едно дѣте не може да се изисква повече, отколкото отъ единъ възрастенъ. Отъ хората на вѣрата се изисква повече, нали? Ние хората на религиозното учение, на свѣтата църква не сме извършили туй, което Христосъ изисква. Казваме: “Свѣтата църква”. Не, да се не заблуждаваме. За тази свѣта църква направихте ли всичко? Колко души има вжтрѣ въ свѣтата църква, които плачатъ. Не, Христосъ седи вжтрѣ и казва: “Хлѣбъ”! Азъ Го виждамъ на кабинета на нѣкой владику. Кои тамъ? - Нѣкой беденъ човѣкъ хлопа. Единъ беденъ човѣкъ иска да влѣзе - Нѣмамъ врѣме, азъ сега съмъ заетъ съ важни работи. Съ важни работи занятъ, а най-важната работа остава, и когато ние имъ казваме Истината, тѣ казватъ: “Ти ли насъ ще сждишъ?” Не сждя, но виждамъ, Христосъ хлопа, Той има ангели, и праща тия ангели сега. Единъ денъ, като погледнешъ, гледашъ ангелъ на вратата ти, хлопа, съ изваденъ мечъ. Какво искашъ? - Викатъ те. “Ама работа имамъ, важни дѣла”. Не, ще дойдешъ, викатъ те. Задигне Иванъ. Кждѣ? - Викатъ го. На нѣгово мѣсто другъ ще дойде. Сега е врѣме на викане. Ще ви повика Христосъ и ще ви пита: Кои бѣха съображенията ви, че не приложихте моето учение? Кои бѣха съображенията ви, че толкова дълго врѣме противодѣйствувахте на този великъ Божественъ законъ и не Го приложихте? Кои бѣха съображенията ви, че не изпжихте онзи великъ законъ та да просвѣтнатъ дѣлата ви прѣдъ човѣцитѣ. Ами че сега ще бжде сждба! Сждба на всички хора. Кои бѣха съображенията ви, че не изпжихте този великия законъ?

И сега, не че азъ ще сждя свѣта, ами Господъ ще Го сжди. Той е изпратилъ своитѣ ангели навѣткждѣ. И азъ виждамъ тѣ идватъ, навѣткждѣ идватъ, и големи и малки, всич-

ки идватъ. Нѣкои носятъ финикови вѣйки, а нѣкои - друго носятъ, идватъ да хлопатъ. И ще почнатъ да хлопатъ. Какъ? Сега, нѣкои, които ме слушатъ, ще кажатъ: “Ето какъ се плашатъ хората”. Не се плашатъ тѣ. Благородното въ свѣта е, че азъ като човѣкъ ще бжда честенъ. Въ обществото честенъ трѣбва да бжда, честенъ предъ себе си и честенъ предъ ближнитъ си. Всѣкога съмъ ималъ една благородна мисль, да не изнудя и излъжа нѣкого.

Азъ бихъ желалъ всички умове да бждатъ честни, а слѣдъ това, сърцата ни да бждатъ пълни съ тази всеобемляюща любовь, да я пратимъ на всички, и тази мждростъ, тази свѣтлина, която имаме, да пратимъ навсѣкѣждъ и да можемъ братски да си подадемъ ржката. А когато видимъ нѣкой наскърбенъ, да му дадемъ нѣщо отъ себе си. Не е ли хубаво, не е ли приятно, кждѣто и да минешъ прѣзъ България, прѣзъ село или градъ, всички хора да живѣятъ приятелски? Не могатъ ли? Могатъ. И сега има условия, всички сж християни. И азъ бихъ желалъ всички да станатъ християни, но въ тази смисль, да проявятъ Божиата, Христоваата Любовь. И могава, слѣдъ тази Любовь, хората ще станатъ ясновидци. Тѣ ще видятъ бждещето.

“Каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небето”. Сега, Христосъ ви казва: “Добре да вързвате, и добре да развързвате”. Истина, истина ви казвамъ: “Каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небето”.

Сега бждете смели, Него слушате, нали? Съ Него се разговаряте. Когато вие излизахте отъ небето, на Него дадохте обещание, а не на мене. Вие ще се върнете пакъ при Него, ще се върнете всичките при Христа.

Но азъ желая, като се върнете при Него, Той да ви посрѣгне радостно и весело да каже: “Азъ съмъ доволенъ, че вие изпълнихте своята мисия на земята”. Туй е благородното! И азъ ще се радвамъ, като се върна, да мога да кажа: “Господи, каквото ми даде Ти, изпълнихъ всичко на земята, дѣлата ми така просвѣтнаха, че действително хората разбраха, че Ти си Богъ на земята и на небето”.

“Каквото вържете на земята, вързано ще бжде на небето; и каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небето”.

Бесѣда, държана на 21 януарий, 1923 година.
Недѣля, 10 ч. с. XVI Бесѣда.

Кое е това ново учение?

И всички се смаяха, щото разискваха помежду си, и думаха: Що е това? Кое е това ново учение, щото съвласть повълява и на нечистите духове, и послушватъ го¹?”

Ще ви прочета първа глава отъ Евангелието на Марка, до 29 стихъ.

Зачало на благовѣстието на Исуса, Христа Сина Божия; (2) както е писано въ пророцитѣ: “Ето, азъ проваждамъ вѣстителъ си прѣдъ лицето ти, който ще приготви твоя пътъ прѣдъ тебе:” (3) “Гласъ на едного който вика въ пустинята: Пригответе пътя Господень, прави правете неговитѣ пътеки.” (4) Дойде Иоанъ та кръщаваше въ пустинята, и проповѣдваше кръщение на покаяние за прощаване на грѣховетѣ. (5) И излѣзваше къмъ него всичката страна Юдейска и Ерусалимлянитѣ, и кръщаваха се всичкитѣ отъ него въ рѣката Иорданъ като изповѣдваха грѣховетѣ си. (6) А Иоанъ носѣше греха отъ камилски косми и коженъ поясъ около чрѣслата си, и ядѣше акриди и медъ диавъ. (7) И проповѣдваше и казваше: Слѣдъ мене иде по-крѣпкиятъ отъ мене, на когото не съмъ достоинъ да се прѣклоня и да развържа ремика на обувката му. (8) Азъ ви кръстихъ съ вода; а той ще ви кръсти съ Духа Свѣтаго.

(9) И прѣзъ онѣзи дни дойде Исусъ отъ Назаретъ Галилейски и кръсти се отъ Иоана въ Иорданъ. (10) И тутакси като възлѣзваше отъ водата видѣ че се разтваряха небесата, и Духътъ като гължбъ слѣзваше на него. (11) И гласъ биде отъ небото: Ти си Сынъ мой възлюбленный въ когото благоволихъ. (12) И тозъ часъ Духътъ го извожда въ пустинята. (13) И тамъ бѣ въ пустинята четиридесетъ дни и се изкушаваше отъ Сатана, и бѣше съ звѣроветѣ; и ангелитѣ му служеха.

(14) А слѣдъ като биде прѣдаденъ Иоанъ, дойде Исусъ въ Галилея и проповѣдваше благовѣстието на царството Божие. (15) и казваше: Врѣмето се изпълни, и приближи се царството Божие: покайте се и вървайте въ благовѣсти-

¹ Марка 1:27

ето.

(16) А когато пхтуваше покрай, Галилейското море, видѣ Симона и Андрея брата му че хвърляха мръжа въ морето, понеже бѣха риболовци. (17) И рече имъ Исусъ: Елате слѣдъ мене, и ще ви направя да бѣдете ловци на челоуѣци. (18) И тутакси оставиха мръжитѣ си и послѣдваха го. (19) И като позамина отъ тамъ малко, видѣ Якова Заведеева и Иоана брата му, и тѣхъ въ ладията че си кърпѣха мръжитѣ. (20) И тутакси ги повика; и тѣ оставиха баща си Заведее въ ладията съ наемниците, и отидоха слѣдъ него.

(21) И влѣзоха въ Капернаумъ; и наскоро въ сѣботата влѣзе Исусъ въ сѣборището и учеше. (22) И удиуваха се на учението му; защото ги учеше както нѣкой който има власть, а не както книжниците (23) И имаше въ сѣборището имъ челоуѣкъ съ нечистъ духъ, та извика (24) и казваше: Остави ни! Що имашъ ти съ насъ, Исусе Назарянине? дошелъ си да ни погубишъ ли? Познавамъ те кой си, Светий Божий. (25) И запрѣти му Исусъ и рече: Млъкни, и излѣзъ изъ него. (26) И нечистиятъ духъ, като го покѣса, извика съ голѣмъ гласъ и излѣзе изъ него. (27) И всички се смаяха, щото разискваха помежду си и думаха: Що е това? Кое е това ново учение, щото съ власть повелѣва и на нечиститѣ духове, и послушватъ го? (28) И разчу се слухътъ неговъ наскоро по всичката околностъ на Галилея.

Ще взема 27 стихъ.

“И всички се смаяха, щото разискваха помежду си, и думаха: Що е това? Кое е това ново учение, щото съ власть повѣлява и на нечистите духове, и послушватъ го?”

Днесъ всички казватъ: “Дѣ е писано за това ново учение?” Казвамъ: “Ще го обуславя на Евангелието”. Ето кое е то. За него се говори: Кое е това ново учение, щото съ власть повѣлява и на нечистите духове и послушватъ го. Това е за новото учение, освенъ ако прѣводѣтъ е кривъ. Тогава, нека се сравни съ грѣцкия.

Съврѣмненната култура се отличава съ своя широкъ замахъ. Въ всички епохи е имало опити за сближение на човѣцитѣ. Азъ употрѣбявамъ думата сближение въ смисълъ, сближение по особенъ начинъ, разумно сближение, защото

има сближение между слуга и господарь, сближение между вола и господаря му. Сближение е това. Да, но разумно сближение трѣбва. Разумното сближение, въ съвременна научна форма казано, е актъ на човѣшкото съзнание. Има актъ на разумната човѣшка душа, защото нѣкои хора приемятъ, че човѣкъ нѣма разумна душа. Човѣкъ има разумна душа. Щомъ двѣма души страдатъ еднакво, тѣ се разбиратъ. Следователно, вие може да ме запитате: Защо сж страданията? Страданието, това е единъ великъ законъ, който примирява хората. И въ съвременния свѣтъ страданието съществува като единъ Божественъ актъ да сближава хората. Когато хората се сближатъ, туй великото, Божественото въ свѣта ще вземе друга форма. Това не значи, че ще изчезне отъ свѣта. Не, енергиитѣ само се мѣнятъ въ природата, не се измѣнятъ.

Въ този свѣтъ, въ който сега сме поставѣни, има много противорѣчия, не се поставяйтъ и вие въ туй противорѣчие. Много философи създаватъ такива бариери, такива мжчноти въ живота. Има дѣйствиелно такива мжчноти въ живота, но тѣ сж изкуствено създадени, затова на тия философски въпроси трѣбва да се спремъ, трѣбва да разрѣшимъ тия философски въпроси. Има мжчноти, но трѣбва да работи човѣкъ. Не мислете, че мжчнитѣ въпроси може да се разрѣшатъ съ едно перо и въ единъ моментъ. Не! Въ всички етапи на човѣчеството е имало мжчни въпроси, и въ нашия вѣкъ има и ще има такива мжчни въпроси. Радвайте се, че има такива въпроси, които ще трѣбва да разрѣшавате. Единъ въпросъ е: Кое е това ново учение? Едни обясняватъ, че това ново учение е туй, което разрушава обществото, а други опрѣдѣлятъ, че новото учение е това, което сжгражда обществото. Е, питамъ сега: Кое е вѣрното? Едните казватъ прямо: Новото учение е учение, което разрушава обществото. Отъ това ново учение нѣма да очакваме добро. Другитѣ казватъ: "Новото учение е това, което носи нови условия за повдигане на обществото". Кое е вѣрното? - Второто. Новото учение разрушава, но законътъ въ природата е такъвъ, че когато дойде новото учение, то ще отгѣли всички ония елементи,

които не вземат участие въ работата, които нѣма да допринесатъ нещо. Дѣдо ми прави нова кжца. Ако азъ събарямъ старата кжца, за да направя нова, ще избира само ония грѣди, ония елементи, които могатъ да вѣзатъ въ работа, но онѣзи грѣди, които сж изпорядѣни отъ червеи, ще ги изостава. Ще кажете: “Какъ, тия грѣди сж свѣти, дѣдо ми ги е поставилъ!” Може да ги е поставилъ тия грѣди дѣдо ти, но що отъ това? Ще ги замѣнимъ съ железни. Ами дървенитѣ? Защо не поставите дървенитѣ? Грѣхота е! Чудни сж съврѣменнитѣ хора, като казватъ: “грѣхъ”, “грѣхота е!” Азъ бихъ запиталъ съврѣменнитѣ хора какво нѣщо е грѣхъ. Азъ бихъ искалъ съврѣменнитѣ хора да ми опрѣдѣлятъ какво нѣщо е моралъ. Не че отричамъ съврѣменния моралъ, но всѣко нѣщо въ ума ми трѣбва да има една мѣрка. Любовта и за мене и за васъ трѣбва да е едно и сжщо нѣщо, трѣбва да я разбираме еднакво. Мждростъта и за мене и за васъ трѣбва да я разбираме еднакво, не въ нейната сжщина, но въ нейната проява. Ако Истината за менъ значи едно нѣщо, а за васъ друго, ако любовта за менъ е една, а за васъ друго, ако мждростъта за мене е едно, а за васъ друго, ако Правдата за мене е едно, а за васъ друго, ако доброто за мене е едно а за васъ друго, ние ще си говоримъ на единъ непознатъ езикъ. Туй новото и старото, това сж човѣшкиятъ езикъ. Всичкиятъ антагонизъмъ, който сжществува въ човѣшката душа е създаденъ отъ човѣшкиятъ духъ. Всички противорѣчия въ свѣта сжществуваатъ по причина на човѣшкия духъ, а не на Бога, на висшето.

Сега, не е време да се спирамъ, вие сами можете да проучите разнитѣ философски системи. Вземете сега, двама души религиозни, християни, които вѣрватъ въ единъ Богъ, вѣрватъ въ Христа, питамъ защо нѣкой пжтъ на чисто психологическо, философско глѣдище изпъкватъ въпроси, които ги разединяватъ? Започватъ догматически да разискватъ, въпроса, и се раздѣлятъ като врагове. Единия казва, че по единъ начинъ се спасяватъ душитѣ, другиятъ казва, че по другъ начинъ Христосъ спасява душитѣ, и като не могатъ да го докажатъ, спорятъ се и слѣдъ като спорятъ дълго, оставатъ на особено мнѣние. Такъвъ споръ има

между католическата и православната църква - въ символа на вратата. Православната църква казва, че Духъ Святи произтича само отъ Отца, а католическата църква казва, че Духъ Святи произтича и отъ Отца и отъ Сина. Единъ споръ. До колко сж прави еднитъ, и другитъ, нека тѣ сами разрѣшатъ въпроса. Азъ казвамъ: “Това е домашенъ споръ”. Когато мжжътъ и жената спорятъ, нека се набиятъ, и когато мжжътъ счупи крака на жената, или жената счупи крака на мжжа нека ме викатъ мене, азъ съмъ хирургъ, ще гойда, ще питамъ: Какъ стана това? - Е, тѣй. Нѣма нищо, кракътъ трѣбва да се поправи, азъ нѣма да се ровя въ причините. Сега, има причини. Мжжъ и жена се биятъ. Защо? Ще кажатъ: “Ама мжжътъ набилъ жена си”. Но защо? Не е достатъчно само да кажатъ това нещо, но математически трѣбва да го докажатъ, да намѣрятъ основнитъ причини на тия неща. “Ама”, казватъ, “билъ жена си”. Не е, не е това философия. Основнитъ причини сж важни, отъ гдъ произтича туй биене. Съ единъ замахъ: Билъ жена си! Това не е философия. И онѣзи, които разказватъ за новото учение, казватъ: “Новото учение е анархическо учение”. А що е анархизъмъ? Казватъ, че анархизмътъ билъ беззаконие. А що е беззаконие? Нѣкой пжтъ законътъ, това е единъ методъ да впрѣгнешъ една извѣстна сила въ природата, да я туришъ въ полезна работа. Но, когато онзи изобрѣтателъ въ свѣта намѣри тази сила, и я впрѣгне, тури я въ дулото на едно орждие, и отъ туй орждие изхвъркне единъ шрапнелъ на разстояние 40-50 км., или пѣкъ единъ снарягъ, една бомба, съ 20-30 кг. пироксилинь вжтрѣ, и тя избухне, не е ли това единъ законъ? Законъ е, но неправилно използванъ. Не е ли това съврѣмненната култура. Съврѣмненната култура се отличава съ своята грамадна разрушителна сила. Майсторъ е да разрушава. И съврѣмненнитъ хора сж майстори, могатъ да хвърлятъ половината земя въ въздуха, могатъ да я пукнатъ, но само че господаритъ, които иматъ грижа за земята, иматъ едно срѣдство противъ съврѣмненнитъ учени хора, че могатъ да намѣрятъ вода върху технитъ научни изобрѣтения. А барутътъ, като го овлажнишъ, цѣкай колкото искашъ, не хваща. И на всички спорни философски

въпроси, тѣ, господаритѣ, иматъ такава вода, че като на-
топятъ едно тѣхно съчинение въ тази вода, тѣй се забърк-
ватъ философитѣ, че и тѣ не знаятъ, какво да правятъ,
какво да мислятъ. И дѣйствително, много философи, въ
края на краищата, сж дошли до едно мнение. Единъ амери-
кански философъ като измислилъ своята теория, дошълъ
най-после до туй заключение, да пита за себе си: Да ли съмъ
азъ или не? Пипа си ржката, пита се: Какво съмъ? - Нищо
не съмъ. Нищо не си. Този философъ е дошълъ до положени-
ето на дѣцата, които, като разчоплятъ листата на лука,
казватъ: "Нѣма нищо тука, нѣма го лука". Какъ казватъ
тия листа на лука? - Люспи. Е, ще намерите 15 люспи вжтрѣ
въ лука. Питамъ: Кои сж съображенията на лука да направи
15 люспи? Ще кажете: "Е, то е лукъ". Лукъ, но му е дошло
на ума да си направи 15 люспи. Защо 15 люспи? Ще кажете:
"Това не е философия да знаете защо лукътъ има 15 люспи".
Не, една велика философия е това, да знаешъ защо лукътъ
има 15 люспи. Една отлична философия е да знаешъ защо
орѣхътъ има твърда черупка. Нѣкои отъ васъ ще кажатъ:
"Така иска Господъ". Всички вие свърѣмenni хора много
лъсно разрѣшавате въпроса. Нѣкои казватъ: "Тѣй рѣкълъ
Господъ", и спиратъ тамъ. Учениитѣ хора казватъ: Науката
тѣй казва. Въ обществото казватъ: Обществото тѣй
казва. Държавата тѣй казва. Църквата тѣй казва. И всички
се осланятъ, скриватъ задъ своята позиция, и стоятъ
тамъ, очистватъ си ржцѣтъ като Пилата, и казватъ:
"Науката тѣй казва". Чакай да видимъ какво казва науката!

И дошло това ново учение, което съ властъ запо-
вѣдва. На кои? - На нечиститѣ, на неразумнитѣ духове.
Новото учение е дошло да изхвърли всички тия паяжини и
да създаде здрави, нови кжщи, да ни научи на новото учение.
Туй новото учение е дошло най-първо да научи хората да
ядатъ. Ама какъ разбирате вие ядене? Въ свърѣмennия
свѣтъ яденето е култъ, но тѣ не сж научили този култъ,
не сж научили какъ да ядатъ. Ако ти си опѣчешъ единъ пуякъ
отъ 12 кгр. и го изядешъ цѣлъ, а слѣдъ туй цѣла нощъ се
обръщашъ, и не можешъ да спишъ, питамъ: Яденето на тази
пуйка на мѣсто ли е? И после изядешъ втора, трета пуйка.

Азъ нѣмамъ нищо противъ, че си излял една пуйка. Не е въпросътъ защо си я излял. Казвашъ: “Много хубаво бѣше опѣчена пуйката, зачервѣничка, отлична бѣше.” А после, цѣла нощъ се обръщашъ, неможешъ да спишъ. Защо се обръщашъ, като е била толкова хубава? Едно отъ двѣте: Или пуйкътъ е много добъръ, или ти не си добъръ, че не можете да се спогаждате. Този пуйкъ е много честенъ, той казва: “Слушай, господарю, азъ отвѣнка се жертвувамъ заради тебе, но ти си се научил да лъжешъ, да крадешъ, ти не си научилъ закона на самопожертвуването, ти не си разбралъ любовта”. Пуйкътъ е разбралъ закона на самопожертвуването; 12 кър. пуйкъ сж го пекли на огънь, а сега, господарятъ се мжчи съ него. Той иска да служи на господаря си. Азъ турямъ тия думи отъ себе си, искренъ съмъ, не казвамъ, че този пуйкъ тъй казва, това е мое тълкувание. Защо този господинъ трѣбваше да пжшка и да казва: “прѣдохъ”. Защо този господинъ трѣбваше да яде и да прѣжда. Нѣкой ще каже: “Не трѣбва да се яде, трѣбва да се гладува”. Защо трѣбва да се гладува? И гладуването не е философия, и яденето не е философия. Философия е само когато тия енергии могатъ да се трансформиратъ, да минаватъ отъ едно състояние въ друго, да разбираме дълбокия смисълъ на Божествения животъ, който трѣбва да се развива у насъ.

Вие сте дошли да ме слушате - имате нѣкаква цѣль. Ние всички имаме цѣль. Нѣкой пжтъ моята бесѣда може да не е интересна за тебе. Защо? Ти си седналъ да ме слушашъ, азъ ти проповѣдвамъ за новото учение, а ти има да плащашъ полица отъ 10,000 лева. Ти казвашъ: “Новото учение ли, ела да ми помогнешъ да си платя полицата! Щомъ това учение не казва какъ да си платя полицата, и то е празна работа.” Ако ти вървишъ по туй учение, ще научишъ начина какъ да платишъ полицата си. Силата на новото учение е тамъ, че ти можешъ да си платишъ всѣка полица. Наистина ви казвамъ, че ако приемете това ново учение, нѣма да остане неплатена полица. Тази полица наричаме ние карма. Съврѣвменнитѣ европейски народи страдатъ отъ своята карма. Да оставимъ всички тия езически и други народи,

който сж били.

Сегашните народи нѣматъ ли единъ модусъ, по който да може да се примиряватъ? Съврѣменните европейски народи не могатъ ли да направятъ една конфедерация? - Могатъ. Какъ? Умни народи като американцитѣ, умни народи като англичанитѣ, умни народи като французитѣ, умни народи като германцитѣ, умни народи като руситѣ, и като се дойде до насъ, балканскитѣ народи, все сж умни, властъ иматъ, и държава, народно събрание иматъ, закони прокарватъ, умни сж всички, и питамъ: Тия умни хора, защо немогатъ да се спогодятъ? Казватъ: “Не можемъ” - Могатъ, допустимо е. Ако не могатъ, значи има нѣкаква причина.

Сега, азъ се обръщамъ къмъ единъ великъ законъ вътрѣ въ природата. Допуснете, че този прѣстъ, показалецътъ запримѣръ, има въ мене съзнание, свързанъ е съ моята става, и азъ му казвамъ тъй: “Слушай, за да може да бждемъ ние двамата въ общение, да се разбираме, ти никога не трѣбва да ме напущашъ, и на другата ржка неможешъ да ходишъ”. Не, този ми прѣстъ не може да стане прѣстъ на другата ми ржка. Моятъ прѣстъ не може да бжде едноврѣменно на двѣтъ ржце. Туй е единъ моралъ. Нѣкой казва: “Една жена не може да бжде едноврѣменно на два мжжа.” Може. Може ли? “Единъ мжжъ не може да бжде едноврѣменно на двѣ жени.” Може. Може ли? Това е въпросъ на разбиране, това е до вашитѣ понятия. Питамъ: моятъ прѣстъ не може ли да има двама господари? - Може, но щомъ се опита да напусне моята ржка, неговата съдба е решена отъ великия законъ, и той ще изсъхне. Той е изключенъ отъ цѣлото битие. Той ще седи тукъ на моята ржка. Такавъ е законътъ. Тукъ го е турилъ Господъ. И когато Христосъ казва тамъ, въ Писанието: “Ако човѣкъ види чужда жена, и я пожелае въ сърдцето си, той е извършилъ едно прѣстѣпление”. Защо? Ти си единъ прѣстъ, ти си видялъ Бога, искашъ да напуснешъ Божията ржка, и да станешъ прѣстъ на тази жена. Това е идолопоклонство. Коя жена досега е дала щастие на мжжа си? Кои мжжъ досега е далъ щастие на жена си? Кои синъ досега е далъ щастие на баща си? Коя

дъщеря досега е дала щастие на майка си? Кой слуга досега е дал щастие на господаря си? Кой господарь досега е дал щастие на слугата си? Азъ задавамъ въпроси, не ги решавамъ. Това е една философия, която трѣбва да се разрѣши, философия, върху която почива бждещето общество, философия, върху която почиватъ бждещитѣ разбирания. Въ съврѣмения свѣтъ ние нѣмаме една норма, съ която да можемъ да сждимъ кои нѣща сж морални и кои не. Досега, моралъ бѣше това, дѣто ние считахме че човѣшкото тѣло никой неможе да го бутне. Ако нѣкоя жена тѣй както е облѣчена, я бутне нѣкой другъ мжжъ, да я хване за грѣхитѣ, мжжътъ и завѣжда дѣло, углавно дѣло, и го осжжда, може да го затворятъ. Защо? - Че бутналъ жена му. Хубаво, но кога то твоята жена, за която ти си затворилъ 4-5 души въ затворъ, умрѣ тази твоя жена заболѣе, и ти я подложишъ на нѣкоя хирургическа маса и дойде лѣкарьтъ, разрѣже корема и, прави опѣрация, питамаъ тѣ тогава: Кой му дава това право? Той нѣма право да бърка тамъ! Ако цѣлото е нѣщо свѣто, никой нѣма право да бърка тамъ! Мжжъ, който разрѣшава на лѣкаря да бърка въ корема на жена, трѣбва да се разведе съ нея. А сега? И въ мозъка, и въ дробовѣтъ, и въ червата, навѣтъкждѣ е бъркано. Ама то е ваше гледище! Нѣма сега свѣто мѣсто въ човѣшкото тѣло, дѣто да не е бъркалъ лѣкарь, или фелдшеръ, или даже най-простата баба. И сега, тия хора говорятъ за моралъ, за чистота! Азъ питамаъ: За какъвъ моралъ говорятъ тия хора? Отъ гдѣ сж тогава тия болести у васъ? Ако вие сте толкова морални, то отъ гдѣ се взѣха тия нечиститѣ духове, които сж влезли вжтрѣ въ човѣшкитѣ тѣла, и сж образували всички болести? И всички лѣкари сега сж само баби, които слушатъ, чакатъ да се родятъ, да се образуватъ болеститѣ. Дойде нѣкой, такъвъ, голѣмъ цирей, туй е дѣтето, и хайде опѣрация. Ще започнатъ сега лѣкаритѣ, ще го изрѣжатъ. Умрѣ пакъ ще зачне тази жена. Едната и гърда, едната и ненка, вижъ отишла. Мине врѣме, прѣхвърли се на другата гърда, и то съ усложнение. Хайде тази ненка, изрѣзватъ я. И двѣтъ ненки изрѣзани. После, явило се на грѣбнака и. "Голѣмо усложнение", казватъ, "се явило"! И човѣкъ си отива на онзи свѣтъ. Ще си

върви, нemoжемъ да го спасимъ. Това моралъ ли е? Ние всички трѣбва да се стремимъ да имаме чисто тѣло, дробоветъ, мозъцитъ, сърдцето, нашата нервна система, венозната и артериалната ни кръвъ, всичко трѣбва да бѣде чисто! Чиста кръвъ трѣбва да имаме!

Най-първо, онѣзи, които иматъ, които подържатъ материалистическа философия, чиста кръвъ трѣбва да иматъ! И чудно е, когато онѣзи, които ме слушатъ, изопачаватъ думитъ ми! Нека дойдатъ онѣзи умнитъ лѣкари, онѣзи вещитъ лѣкари, да бѣдатъ асистенти на природата. Азъ познавамъ за сега само единъ лѣкаръ специалистъ, това е природата, а всички други сж асистенти на природата. Азъ познавамъ само единъ свещеникъ, който знае да служи на Бога, а всички други, нѣма да имъ помѣнавамъ имената, отъ каквито религии и да сж тѣ, тѣ сж асистенти на този великъ свещенослужителъ. Азъ познавамъ само единъ философъ, който знае да мисли, а всички други философи, нѣма да помѣнавамъ имената имъ, вие ги знаете, отворете рѣчициитъ на вашитъ енциклопедии, ще ги намерите, тѣ всички сж само асистенти на този великъ философъ въ свѣта.

Сега, да дойдемъ до заключението. Всѣко едно учение трѣбва да има свое приложение. Вие се безпокоитъ нѣкога, че коремътъ ви боли. Нали? Не бързайте да се освободите отъ вашето коремоболие. Вие си задайте въпроса: Защо ви боли коремъ, и защо искате да ви мине? Вие се свивате отъ болка, но, спрете се и кажете: Защо ме боли сега коремъ? Започни да мислишь: Защо ме боли коремъ? Азъ ще ти кажа защо те боли коремъ. Ти си настойникъ на нѣкоя си Драганица, да не турямъ друго име, на нѣкого отъ вастъ, мжжътъ и умрѣлъ, той оставилъ 5 дѣца, 2 момчета и 3 момичета, и около 50-60,000 лв., и ти си изялъ всичкото имъ имане, а тѣхъ си ги изпратилъ на хаджиятъ. Изялъ си тѣхното имане, какъ нѣма да те боли коремъ? После, ти си настойникъ на друга една вдовица, и тамъ си изялъ имането и. И ще те боли коремъ. На тази Драганица, тритъ и дѣца умрѣли отъ гладъ, а другитъ дѣтѣ сѣ въ болницата. Казвате: "Каква епидемия дошла!" Дошла раз-

бира се! А този настойникъ го боли коремъ. Това е единъ изпитъ. Като те заболи коремъ, питай се: Защо те боли? Ще повърнешъ тия 50-60,000 лв. на сирачетата на тази вдовица, ще преровишъ всички свои минали грѣшки, всички свои прѣстѣпления, ще ги изправишъ, ще изпълнишъ този Божи законъ, и тогава Господъ ще каже: "Отъ онзи свѣтъ те викаха, но ние за сега ще спремъ, ще отложимъ дѣлото". И коремоболието ти ще мине. Всѣка една болестъ е форма на едно прѣстѣпление въ миналото или въ сегашното. Нищо повече. Отъ чисто морално глѣдище, това сж болеститѣ. И сегашнитѣ лѣкари тичатъ да лѣкуватъ болеститѣ. И съврѣмнената лѣкарска наука не само че не е успѣла да спре болеститѣ, а се увеличаватъ. Защо се увеличаватъ? Защото тия вжтрѣшнитѣ причини трѣбва да се премахнатъ, и то не само привиодно, а сжществено.

И тѣй, новото учение, което Христосъ е проповѣдвалъ, трѣбва да се приложи най-първо въ училищата. Умнитѣ, специалиститѣ учители най-първо трѣбва да го приложатъ. Майкитѣ и бацитѣ сжщо трѣбва да го приложатъ. Казватъ: "Туй новото учение разрушава обществото". Не, не, туй новото учение ще ви даде правила и начини какъ да се създаде бждещето общество.

Сега, като говоря, нѣкои ще се спратъ, ще мислятъ, какво искамъ да кажа $2 \times 2 = 4$, но и $2 + 2 = 4$. При това 2×2 и $2 + 2$, законътъ не е единъ и сжщъ. Защо? Защото $1 + 1 = 2$, но $1 \times 1 = 1$. Защо като съберешъ $1 + 1$, броя се увѣличава, а като умножишъ 1×1 , остава едно и сжщо число. Нека отговорятъ математицитѣ професори, защо единицата умножена сама на себе си, (се запазва) а събрана съ друга единица се увѣличава? И защо при умножението на числата се получаватъ едни резултати, а при събирането имъ други? Нѣкои ще кажатъ: "Това е много проста работа". Не, туй има приложение вжтрѣ въ живота. $2 + 2 = 4$, законъ е това, законъ на противорѣчия. И всички съврѣмнени противорѣчия сжществуватъ отъ неразбиране. Когато азъ говоря за този законъ, разбиратъ, че е Божи законъ. Не, великата основа на свѣта, отъ която ние излизаме, великата сжщина на живота не може да се измѣни. Сжщината, отъ която нацията

умъ е създаденъ, сжщината, отъ която той произтича, не може да се измѣни. И законитѣ, които ръководятъ нашитѣ мисли, и тѣ не могатъ да се измѣнятъ. Азъ и ти можемъ да мислимъ само по опрѣдѣлени методи, по опрѣдѣлени закони. Нѣкой ще каже: “Азъ мога да мисля, както искамъ”. Заблуждавате се. Двама цигулари какъ могатъ да свирятъ? Само по единъ и сжщъ начинъ. Тѣ иматъ основни правила. И тѣхнитѣ цигулки трѣбва да бждатъ нагласени по тия правила. Азъ не мога да държа лжка по единъ или другъ начинъ. Не, само по единъ начинъ правилень ще държа лжка, цигулката. Двама художници за да рисуватъ еднакво, и тѣ си иматъ правила въ художеството, по които могатъ да рисуватъ. Не е достатѣчно само да цапатъ, и тукъ си има правила. Добре, казвамъ тогава: “Животътъ, това е едно велико изкуство”. Какви сж законите, по които ние трѣбва да живѣемъ? Какъ трѣбва да живѣемъ? Казвате: “Ние трѣбва да се обичаме”. Много добре казвате, но въ какво седи любовта? Първиятъ актъ на любовта, съ който тя се опрѣдѣля, това е законътъ на самопожертвуването. Учили ли сте какъвъ е този законъ? Ама ако взѣмате вие да пожертвувате една ваша кокошка, едно ваше агънце, това жертва ли е? Не, това е чужда жертва още. Самопожертвуването разбира ваша жертва. Защото има жертва безъ любовь, която произтича вънъ отъ закона на любовта, а има и съзнателна жертва, която произтича отъ закона на любовта. Сега, да ви приведа единъ примѣръ. Влюбва се единъ момъкъ въ една мома, но тя не го иска. Той взема револвера и се самоубива. Това е несъзнателна жертва вънъ отъ любовта. Защо трѣбва да се убива този момъкъ? Нека остане този момъкъ въ свѣта, да работи, та като се ожени, тя за нѣкой, да остане той да живѣе заради нея, негдѣ скрито отъ нея, като нѣкой ангелъ, да и урежда живота. Това не е ли по-велико? А той - взема, че си тегли единъ куршумъ, убилъ се отъ много любовь. Любовь отъ картошки. Трѣбва да разбираме любовта! Дойде нѣкой, казва: “А, сърцето ми гори!” Гори, но твоеото сърце още не е образувало свѣтлина на лицето ти.

Е, прѣдставете си сега, какъ всѣки би могълъ да ме

осжди. Вървя си по пжтя, и виждамъ, вашиятъ волъ избѣгалъ отъ нѣкждѣ. Хващамъ го за юларя, водя го съ себе си. Виждамъ ме, завеждатъ дѣло противъ мене, че съмъ взелъ вола на Ивана. Казвамъ имъ, че го водя въ дома на господаря му. “Не”, казватъ, “за да се избави отъ прѣстѣплението си, казва, че го води на господаря, а въ сжщностъ той въ дома си го води.” Е, питамъ: Какъ ще се оправдая сега ? Доказателство което да ме обвини има, чуждъ волъ е този. Има, обаче, единъ вжтрѣшенъ законъ, който опрѣдѣля какво е било моето лично мнѣние вжтрѣ, да заведа този волъ при господаря му, или у дома си. Ако съмъ мислилъ да го заведа на господаря му, правъ съмъ, но ако съмъ мислилъ да го заведа у дома си, правъ си. Питамъ: Ако искамъ да го заведа у дома си, има ли нѣкакъвъ моралъ тамъ? Тукъ нѣма никакъвъ моралъ. Великиятъ законъ, великата сжщина седи въ това, че ние съврѣменнитъ хора имаме такъвъ юларъ. Сега, всички ние съврѣменни хора бѣгаме, но не ни стига ума, та и юларътъ си влачимъ. И тогава, нѣкой ни хване за юлара, и ще ни води, казва: “Трѣбва да се води”. Най-първото нещо: човѣкъ трѣбва да се научи самъ да си хвърля юларя отъ главата. Казвате: “Ето една анархия”. За да си хвърлишъ юларя самъ, това показва, че имашъ умъ, и можешъ да се учишъ. Нима като пратишъ твоего дѣте съ юларъ на пазаря, та то ще се върне съ него? То нѣма ли да го хвърли? Това моралъ ли е? Ще кажешъ: “Иванчо, моето пиленце, иди, маминка, да купишъ половинъ кгр. нещо отъ пазаря, ти си умно дѣте”. То ще отиде и ще се върне. “Мамо, ще отида, азъ те много обичамъ”. Туѣ дѣте има ли нужда отъ юларъ, отъ улавникъ? Не, нѣма нужда.

Е, сега, ние търсимъ великата сжщина на живота, нали? И великата сжщина на живота седи въ това, че ние всички трѣбва да се върнемъ въ живата природа, да забогатѣемъ. Ние съврѣменнитъ хора сме крайно обеднѣли. Ние сме сиромаси, у насъ има едно органическо демагнетизиране на мозъка, едно органическо демагнетизиране на бѣлитъ дробове, и трето, едно органическо демагнетизиране на стомашната система, навѣтъкждѣ сме демагнетизирани. Туѣ демагнетизиране го наричатъ неврастения. Бедни хора сме

ние, и най-малките полицаи не можемъ да ги изплатимъ, и все ги отлагаме. Ще се върнемъ къмъ този великъ източникъ на природата!

Ти имашъ дъщеря. До извѣстно врѣме твоята дъщеря била откровенна къмъ тебе, дойде, прѣгърне те, цѣлуе те. Гледашъ въ лицето ѝ, очитъ ѝ сж чисти, невинни, но по едно врѣме, цѣлунешъ я, гледашъ, въ очитъ ѝ нещо блуждае, има една прѣграда. Казвашъ: “Не зная какво е станало съ моята дъщеря.” Станало ѝ нещо. Туй, което е станало е много малко, едно малко отдалечаване е станало. Туй отдалечаване сега сжществува навѣкъждъ въ обществото. Да кажемъ, дойде напимѣръ, една партия въ свѣрѣмното общество, и единъ отъ партизанитъ и постепенно се отдалечава, отдалечава, влиза въ друга партия. Казватъ: “Този нашъ партизанинъ измѣнилъ се нещо, не е както порано”. Какво е станало съ него? - Друга нѣкаква идея е влѣзла въ ума му. Този прѣстъ е почналъ да се отдалечава. Когато азъ имамъ единъ прѣстъ, този мой приятель може да хване прѣстъта ми, да го милва, да го цѣлува, но рече ли да се намести на неговото мѣсто, да го взѣме, той нѣма право. Това не е моралъ. Следователно, ние трѣбва да се върнемъ въ този Божественъ организъмъ, и всеки да си заеме своето мѣсто, което първоначално той е държалъ. Питамъ: Колко пжти сж дохождали добри мисли въ вашия умъ и като дойде една такава мисль и ви казва - направи това, вие отговаряте: “Не му е врѣмето сега”. Като казваме, че не му е врѣмето сега, това култура ли е? Питамъ: Ние отговаряме на туй Божественото, което говори у насъ? Кое е това, което говори у насъ? “То е илюзия”, казвате. А кое е реалностъ? Въ свѣта трѣбва да имаме една реалностъ. Къмъ какво се стремимъ? Младиятъ момѣкъ казва: “Азъ искамъ да намѣря една мома, за която да се ожения, съ която да бжда щастливъ”. Кажете: Такава мома има ли? Младата мома казва: “Азъ искамъ да намѣря честенъ момѣкъ, съ който да бжда щастлива?” Такива момци има ли? Има ги, но тия моми и момци живѣятъ при особени условия, при особена почва живѣятъ тѣ. Въ нашия свѣрѣмненъ климатъ не могатъ да живѣятъ тѣ. Вѣкога въ човѣшката душа, азъ

ви показвамъ, има единъ законъ, спорѣдъ който всичко можете да разберете, нѣма нищо скрито-покрито. Когато азъ кажа, че обичамъ нѣкого отъ дълбочината на своята душа, какво се подразбира подъ това? То значи, че му желая всичкото добро, да постигне всичко велико, да се реализира всичко благородно и възвишено въ разтежа на неговитѣ мисли и чувства. Всичко това ще ме радва. Азъ се радвамъ на неговата широчина въ мисли, чувства и дѣйствия. Това е приложение на любовта. У васъ туй чувство го нѣма. Сега, вие се въодушевите, казвате: “Ние ще приложимъ този законъ”. Но азъ съмъ видѣлъ много сестри и братя, които казватъ: Не върви този законъ. Не че не върви закона, но нѣма приложение този законъ у васъ. Вие ще правите добро на хората, безъ да знаятъ тѣ. Вие ще ги обичате, безъ да знаятъ. Нека знаятъ само резултатитѣ. Туй е новото учение вътрѣ. Гледамъ сега, нѣкои отъ васъ младитѣ се дѣлятъ отъ старитѣ, казватъ: “Ех, тия стари, млади сме ние!” Но и ти утрѣ ще остарѣешъ. Въ какво седи твоята младостъ? Нѣкоя мома седи предъ оглѣдалото, оглѣжда се, казва: “Хубавичка съмъ!” Да, но до колко време можешъ да запазишъ тази красота? Азъ бихъ желалъ да запазишъ за винаги твоята красота. Изкуство е да запазишъ красотата си! Най-силенъ човѣкъ е онзи, който може да пази своята красота, който може да запази своята мисль.

Днесъ азъ не искамъ да хвърлямъ упрѣкъ, но казвамъ кждѣ сме се отдалечили. Ние вървимъ въ единъ кривъ пѣтъ на разбиране, и като нѣмаме реалностъ, ние се лъжемъ. Казвашъ: “Обичамъ те; а, ти си отличенъ човѣкъ, като тебе вторъ нѣма. Ти си написалъ едно стихотворение, ти си по-горѣ отъ Шекспира!” Хвалишъ го, а после, като си замине той, казвашъ: “Малко му понамазахъ главата, хайде да се повдѣхнови”. Този ти намаже главата, онзи ти намаже главата, и ти оглупѣвашъ. Не, ще му кажешъ: “Слушай, братко, свиришъ донѣкъдѣ хубавичко”! Ти си цигуларъ, нали? Утре ще се даде единъ концертъ, единъ първокласенъ виртуозъ идва-сега въ България, ще даде своя концертъ. Азъ ще те пратя да го послушашъ. Но, бедѣнъ съмъ. “Азъ ще платя за тебе, иди да сравнишъ твоего свирене съ негово-

то”. “Много съмъ занятъ, сто, вземи този билетъ, на десетия рѣдъ е твоя столъ, съжалявамъ, че не мога да послушамъ този концертъ, но затуй ти плащамъ, иди ти вместо мене, и после, ела да ми разправишъ за ефекта, който е произвелъ концерта”. На другата вечеръ се връща той, пѣшка: ох-ох. Какво има? - Не върви тази работа. Е, азъ вече разбрахъ, не върви моята работа. Азъ му казвамъ: “Хубаво свири този човѣкъ, нали?” Да!... “Хубаво свири този човѣкъ, майсторъ е, и ти можешъ да свиришъ тъй? Азъ ще ти разкажа историята му. Този човѣкъ е свирилъ по 10 часа на день, при единъ великъ учитель, а ти си единъ самоукъ, уповаващъ на себе си че имашъ талантъ. Обаче, за този талантъ, за да се разработи, трѣбва да имашъ единъ великъ учитель. Прѣстѣта е хубава, но трѣбва гърнето, което се направи отъ тази прѣстѣ хубаво да се опече.” Отлично гърне съмъ! Да, но майсторъ трѣбва за това гърне. И сега, Христосъ, който иде въ свѣта, Той е този майсторъ, новото учение, което се е разчуло.

Вие, направихте ли единъ опитъ да имате връзка? Не че нѣмате връзка но, ако отидете на умѣренія поясъ, ще имате една връзка - съ слънцето; ако отидете на северния полюсъ, ще имате друга връзка; ако отидете на екватора - друга връзка. И при това, важно е, какъвъ смисълъ ще има отъ тези връзки. Каква велика наука има въ тия връзки! Въ слънцето има повече отъ 10 магнетични пояси, които опасватъ земята, прѣкрѣстосватъ се. И презъ разните вѣкове тия пояси сж образували една егзотична култура, каквато е сегашната култура на егизма, на силата, а други един пояси, които се спущатъ сега, ще образуватъ една култура малко по-мека, култура на любовта. И ако вие не се поставите въ благотворното влияние на тия слънчеви лъчи, какво може да излѣзе отъ васъ? Ако Вашиятъ умъ е на мѣстото си, тия лъчи ще можете да ги анализирате. Ще имате една призма вътрѣ въ мозѣка си, съ която ще можете да разложитъ тия лъчи, и да схванете тия нови проявления на свѣта. Слънцето днесъ не е таково, каквото е било преди хиляди години. Мистиците сж знаели тия закони: да възлюбихъ Господа, да се стрѣмишъ да

бждеш умѣнъ, да обичашъ истината. Това сж все форми. Ако обичашъ истината, коя частъ отъ Вашия мозѣкъ ще бжде по-развитъ? Да любишъ, да бждешъ мждѣръ, и да обичашъ истината, това сж 3 различни проявления. Да си мждѣръ, значи всички твои постѣпки да сж отмѣрени. Предъ умния човѣкъ всички може да благоговѣятъ, но всички нѣма да го обичатъ. А човѣкътъ на любовта всички го обичатъ. Да любишъ, значи всички да те обичатъ. Не мислете, че онзи човѣкъ, когото обичате, трѣбва непременно да бжде много умѣнъ. Хората може да те обичатъ, безъ да мислятъ, че си много умѣнъ. Познаятъ ли, че си много учѣнъ, не може да те обичатъ вече. Трѣбва ли да ви доказвамъ това? Дай на майката единъ старъ гѣдо на гърдите ѝ, и вижъ, може ли той да ѝ произвѣде едно хубаво чувство? Но дай на майката на гърдите ѝ едно малко, глупаво гѣтенце, да поритне малко, то произвѣжда едно толкова хубаво чувство, каквото гѣдото, 100 пѣти да ритне, не може да го произвѣде. Кой е по-умѣнъ? Дѣтето е по-умно. Дѣтето съ своите глупави ритания произвѣжда въ душата на майка си, такива чувства, каквито гѣдото съ своите ритания не може да произвѣде. Новото учение е едно таково гѣте, което като ритне, произвѣжда такива хубави чувства. Казватъ: "Ритна!" Да, но всѣко махане, всѣко ритане внася единъ новъ животъ въ умоветъ ѝ и сърдцата на хората; единъ новъ подемъ ще дойде.

Слѣдователно, любовта, тя се развива само при извѣстни условия, вие трѣбва да развивате тия условия. Мждростѣта се развива при други условия. Френологически, мѣстото на мждростѣта е отпредъ на челото, любовта - е отгоре на главата, а истината кждѣ? За истината, това сж човѣшките очи. А знаете ли, че човѣкъ може да мисли чрѣзъ своите очи? Само очите сж мѣсто за истината и оттамъ човѣкъ може да мисли. Този великъ човѣшки духъ, който иска да разгѣда, да изучи нещата въ своята пълнота той трѣбва да влѣзе вжтрѣ въ насъ, и когато очите на хората почнатъ да мислятъ, тѣ сж на великия пѣтъ на истината. И когато Христосъ казва: ако твоео око е лукаво, извади го; въ този смисълъ Той прѣдава това - очите,

като изразъ на истината. Ако твоятъ духъ влѣзе въ окомоти, и вижда разумно нещата, и има единъ великъ стремежъ къмъ Бога, казвамъ: “Този човѣкъ мисли за истината”. Тогава, ако ти горе на главата си не можешъ да живѣешъ, ако отпръдъ на главата си не можешъ да мислишъ, какъ ще мислишъ съ очитъ си истината? Казваме:

“Ние да мислимъ, че.....”

И тъй, новото учение, което иде сега въ свѣта, иде да внесе този новия животъ, защото, тъй гемагнетизирани, всички сме недоволни. Туй е моето желание сега, и на млади и на стари, които сте недоволни - да приемете новото учение. Защото старитъ хора сте съ едни стари създадени навици, казвате: “Отъ насъ нищо нѣма да стане”. Младитъ казватъ: “Отъ насъ нещо ще стане”, но какво, и тѣ не знаятъ. И отъ стари и отъ млади, може да стане нещо отъ васъ. Старитъ утрѣ могатъ да се прѣобразятъ.

Въ една отъ строфитъ въ поезията на единъ индийски философъ, се разправя за една млада мома, която се влюбила въ единъ индийски принцъ. Облича се тя хубаво, показва се на прозореца. Пита я майка и: Какво правишъ? Обличамъ се, принцътъ ще мине. “Но ти си бедна дъщеря, той нѣма да те погледне”. Облича се тя, не чува. Показва се на прозореца. Взима си тя всичкитъ гердани, и ги хвърля предъ краката на неговитъ коне. Радва се тя, че неговитъ коне минали прѣзъ гердана и, но принцътъ никакъ не я погледналъ.

И ние съврѣменнитъ хора хвърляме всички наши гердани - своята честъ, умъ, сърдце, съвестъ, - предъ конетъ на нашия въображаемъ принцъ. Той си дигне главата, отминне безъ да ни види, а нашитъ гердани оставатъ въ калъта. Не, не, великиятъ принцъ когато дойде, не трѣбва да му хвърляшъ герданитъ си. Твоятъ принцъ като мине, ако те познава, ще се обърне, ще изправи погледъ си къмъ прозореца ти, нѣма да ти кимне съ глава, а само, така, ще те погледне, и пакъ ще си отминне. И следъ туй, младата мома може да каже: Поздрави ме. Съ какво? - Съ истината ме поздрави. Питамъ ви сега: Вие като се срѣщнете, поздравявате ли се съ истината? Питашъ: Защо ме гледашъ? Азъ още не

съмъ те глѣдалъ.

Туй новото учение въ всинца ви трѣбва да пробуди съзнанието ви, и да знаете, че съврѣменното общество може да се прѣобрази въжтрѣшно, да се реорганизира въжтрѣшно, и тогава, въ всички слоеве на обществото, тия закони могатъ да се приложатъ. И азъ се чудя, защо трѣбва да се поставятъ тѣ въ антагонизмъ предъ такова едно учение което е тѣй необходимо, както свѣтлината. То е една Божествена свѣтлина. Тази свѣтлина не може да влѣзе само въ една църква. Тя е толкова голѣма, ще мине прѣзъ всички църкви, прѣзъ всички народи, прѣзъ всички свѣтове, ще освѣтли земята; ние не можемъ да вземемъ всичко, ще вземемъ само толкова, колкото ни трѣбва, колкото е необходимо за нашата култура.

Азъ като ви проповѣдвамъ, глѣдамъ на вашитѣ лица, вие се безпокоите. Ами, като умрѣмъ гдѣ ще идемъ, въ онзи свѣтъ гали ще ни посрѣщне Христосъ, ще Го видимъ ли, майкитѣ си, бацитѣ си, гдѣитѣ си и бабитѣ си ще видимъ ли, кой ще ни зарови тукъ на земята, съ колко пона ще ни заровятъ и т. н? . . . Слушайте, не се занимавайте съ въпроса, кой ще ви зарови. Свѣтътъ, въ който отивате, азъ ви казвамъ, е толкова великъ, и отсега нататкъ трѣбва да живѣете. За да живѣете въ този свѣтъ, въ който едва сега се пробужда вашето съзнание, вашитѣ чувства трѣбва да се разтоварятъ, да видите онази красота, да видите онѣзи възможности, които ви очакватъ. Отсега нататкъ васъ ви очаква животъ! Досега е било само едно приготвление за вашитѣ души. И азъ се опасявамъ нѣкой пжтъ, че вие може да се спрете въ своето развитие. Не искамъ да ви накарамъ на сила да приложитѣ туй учение. Това учение за животъ, учение, което ни кара какъ да държимъ тази своя първоначална връзка съ тази сжщина на живота. Ние не идемъ да примиримъ свѣта, ние не идемъ да отмахнемъ противорѣчията, ние учимъ какъ да може всѣки самъ да се примири, всѣки самъ да прѣмахне противорѣчията. Онзи, който е въ състояние да грѣши, той самъ е въ състояние, да си помогне въ живота. Новото учение иска да създаде условия. Тия условия ще се създадатъ по единъ строгъ Бо-

жественъ начинъ, или по единъ наученъ начинъ. Вие сте въ следущето положение: Вие седите и си казвате така: Отъ мене нищо нѣма да излѣзе. Въ коя книга четохте това изрѣчение? Питамъ: Въ коя Божествена книга четохте този надписъ? Минавате покрай нѣкой гробъ, четете: Тукъ почиватъ останкиѣ на Драганъ Стояновъ - умрѣлъ. Въ коя Божествена книга намерихте туй изрѣчение, че тукъ почиватъ останкиѣ на еди-кого си. Останки могатъ ли да почиватъ? Когато единъ корабъ се счупи, може ли едно парче отъ кораба да почива? Може да почива само едно разумно същество, което се е свързало съ Бога, разбрало е Бога и вижда законитѣ. Само това същество почива, а нашитѣ останки, нашитѣ кости не само че не почиватъ, но започва - единъ червей тукъ ги помръдне, другъ червей тамъ ги помръдне, следъ нѣколко години пѣкъ, другъ нѣкой отъ вашето семейство умре, хайде разровятъ те, събератъ коститѣ ти въ една торбичка, пакъ те заровятъ. Следъ нѣколко години пакъ те разровятъ, гробаритѣ те побутватъ съ своитѣ лопати - пакъ те заровятъ. И следъ туй четешъ: Тукъ почиватъ останкиѣ на еди-кого си. Това е криво разбиране на нещата. Душата може да почива, само когато тя разбира тази велика жива природа, когато ние живѣемъ съ Бога. Казва Писанието: "Богъ е Богъ на живитѣ, а не на мъртвитѣ".

Сега, ние сме живи, ние сме въ онзи свѣтъ. Азъ искамъ да вѣрвате, че въ онзи свѣтъ сте вие. Да не мислите, че сте въ този свѣтъ. Кой е този свѣтъ? Вашиятъ свѣтъ е свѣтъ на заблуждения. Онзи свѣтъ, т. е. свѣтътъ, който ще внесе радостъ и веселие у васъ, трѣбва да ви направи като удоѣе на този великъ Божественъ организъмъ, да чувствувате че сте една жива частъ, една съзнателна частъ отъ цѣлото Божие тѣло, и Богъ мисли за васъ. Какво по-хубаво учение отъ това? Единъ прѣстъ съмъ, и нѣкой пжтъ Господъ сложи ржката си отгоре ми и казва: "Много хубаво ми служишъ, азъ те обичамъ, доволенъ съмъ отъ тебе, ти си едно хубаво дѣтенце, и докато седишъ на моята ржка, докато си прѣстъ на моята дланъ, не бой се!" Туй е то новото учение! То е основата, която трѣбва да се тури,

и всички ние трѣбва да бждемъ свързани съ това ново учение, съ тази велика мисль на любовта.

Нѣкой пжтъ нѣкои казватъ: Вие сте много миролюбиви хора, не воювате ли? Да, и ние воюваме, какъ не! Ами не е ли по-голяма война това положение, когато бждеш поставенъ при слѣдната обстановка, и ти издържишъ? Запримѣрь, предъ тебе вървятъ двама души, единиятъ отъ тѣхъ изважда револверъ срещу другия, свой противникъ, и иска да го убие. Ти, който вървишъ слѣдъ тѣхъ, достигашъ ги, хващашъ ржцѣтъ на този, който иска да убива, взимашъ револвера му и казвашъ: “Не, приятелю, ще скриешъ револвера, отъ тебе така ще стане по-добъръ човѣкъ, отколкото, ако убиешъ”. Кой е по-голямъ юнакъ отъ двамата? - Вториятъ е по-голямъ юнакъ. Не е въпросътъ ние да отстъпваме, не, ние трѣбва да бждемъ герои, да посрѣщаме всички мъчности въ този свѣтъ, защото и геройство е потрѣбно. Свърменнитъ хора се биятъ, защото това е една потрѣба вътрѣ въ природата. Хората трѣбва по нѣкой пжтъ да се биятъ. Това е една необходимостъ. Има два начина, по които Богъ се проявява. Единиятъ начинъ е външенъ, и въ този външенъ начинъ Богъ се проявява. Четете въ книгата на царетъ, дѣто Давидъ се обръща къмъ Бога и казва: “Господи, отъ коя страна да нападна неприятеля си?” И Господъ му дава опжтвания отъ коя страна да напада. Когато Моисей прѣкарваше израилския народъ прѣзъ пустинята, побѣждаваше противника си, докато си дигаше ржцѣтъ нагоре, а щомъ отслабваха ржцѣтъ му, противникътъ побѣждаваше.

Сегашнитъ хора не питатъ Господа, да воюватъ или не. Евреитъ бѣха умни хора, тѣ питаха Господа: Да се биемъ ли? Господъ чрѣзъ пророка имъ каза: “Идете да се биеете”. А сегашнитъ християнски народи казватъ: “По свои съображения, ние сами рѣшаваме, нѣма защо да питаме Бога.” Въ външния свѣтъ, по закона на необходимостта, войната се допуска; и когато казваме, че войната - за насъ не е потрѣбна, разбирамъ, че не е потрѣбна за вътрѣшния животъ, защото той е животъ абсолютно безъ война. Тамъ живѣятъ всички разумни същества, и между тѣхъ нѣма причина

за никаква война, за никакъв споръ. Ако живѣемъ вътрѣ, нѣма нужда отъ война, ако живѣемъ вънъ, ще има война. Слѣдователно, ако хората не се подчиняватъ на Бога, на Божия законъ, войнитъ ще дойдатъ, ще се биятъ. Ако не върватъ, ще отидете на войната. Сега, туй ново учение, тази нова култура иде да ни покаже вътрѣшнитъ връзки, вътрѣшната страна на живота, да станемъ силни.

Да кажемъ, че два народа иматъ помежду си споръ. Тѣхнитъ държавници не могатъ ли да измѣнятъ нѣщата? - Могатъ, и то по два начина: или чрѣзъ война или чрѣзъ миръ. Двама съседи спорите за нещо. Вие можете или да се дадете подъ сждъ, или да разрѣшите въпроса по миренъ начинъ. Новото учение трѣбва да влѣзе, да изпжди всички тия духове на размирието, и да внѣсе правда между хората. Защото, нѣкой казва: “Нѣма да сждя този човѣкъ, за да не ми докара нѣкоя бѣля на главата”. Да, но това е отъ страхъ, не го правишъ отъ страхъ. Не, ако не сждя нѣкого, то ще го направя отъ дълбоки съображения, отъ великия законъ на любовта. Питай Господа: Да го сждя ли този или не? Ако ти каже: “Не”, нѣма да го сждишъ, ако ти каже “да”, сжди го. Нека го осждятъ, да стои 5 години въ затворъ, и ти тогава ще му кажешъ: “Азъ много сжжалявамъ, че стоишъ затворенъ тукъ, донесохъ ти книги да четешъ. Дѣцата ти, наистина, оставатъ сами, но азъ ще работя зарадъ тебе, ще се грижа за фамилията ти, а ти ще стоишъ тука, и като излѣзешъ отъ затвора, ще живѣемъ по братски. Ако искашъ пѣкъ, ти ме осжди, азъ ще влѣза въ затвора вмѣсто тебе, ще урѣдимъ въпроса”. Умнитъ хора могатъ да урѣдятъ всички въпроси. Но казвамъ сега, онѣзи между васъ, у които съзнанието се е развило, имайте прѣдвидъ едно нещо въ ума си, а то е слѣдното: Онзи, който може да ви направи щастливи, то е онази сжщина, която живѣе въ васъ самите, а когато вие имате избликъ на тази енергия, ще я дадете навѣнка, за да не би товарътъ да ви тежи, да ви причини зло. Когато азъ любя нѣкои хора, то е, защото имамъ толкова много товаръ, имамъ много богатство, нося голѣмо изобилие на гърба си, че съмъ се изпотилъ. Срещна нѣкой беднъ човѣкъ, дамъ му една крина отъ моето жито,

срещна другъ - дамъ му още една крина, срещна трети - сжщо, докато ми остане само една крина, за мене, олъкне ми, олъкне, и казвамъ: "Слава Богу, че имъ дадохъ." Казвамъ на всинца ви: "И на мене една крина, и на всинца ви по една, и въпросътъ е разрѣшенъ". По една крина жито на гърба е достатъчно за всѣкого! Отсега нататъкъ, този живъ вжтрѣшенъ принципъ, който работи вжтрѣ въ насъ, той иде да ни научи. Дръжте си вашитъ религиозни възглѣди! Онзи, който си е православенъ, нека си е православенъ. Тебе сж те кръстили Иванъ Драгановъ, влѣзналъ си въ новото учение, какво ти прѣпятствува това име? Ти си Петканъ Стояновъ. Какво ти пречи името? Влѣзъ въ новото учение! Не е името, което прѣпятствува на човѣка. Носете си името, което ви е дадено! Въ нѣкои църкви както и въ монашеството, иматъ обичай да промѣнятъ името. Не е го името ви. Казватъ: "православенъ". Думата православенъ е много добра. Думата евангелистъ е много добра. Думата българинъ е много добра. Думитъ англичанинъ, французинъ, турчинъ, е много добра. Това не ви прѣпятствува. Друго нѣщо има, което трѣбва да разбѣремъ всички. Ние всинца се нуждаемъ отъ онази сжщина на любовта. Кое сърдце не се нуждае отъ онази топлина на любовта? Кой отъ васъ не се нуждае отъ онази свѣтлина на мждростта? Всички се нуждаемъ отъ тази топлина, отъ тази свѣтлина. Кой отъ васъ не желае да бжде любовенъ, кой отъ васъ не желае да бжде умѣнъ, кой отъ васъ не желае да говори истината и да му говорятъ истината? Това е стрѣмежъ на всѣка душа. Бихтъ ли желали на всѣка стѣпка да ви лѣжатъ? Като те срѣщна, ще кажа: "Братко, искамъ да ти се изявя", а не да ти казвамъ, че те обичамъ. Вие сте страненъ пжтникъ, на 100 врати сте хлопали, и на всѣкъждъ ви казватъ: Нѣма мѣсто! Братко, много съмъ отмалялъ, ходихъ на толкова мѣста, и навсѣкъждъ нѣмаше мѣсто. "Заповѣдайте, въ моя домъ има едно малко мѣстence." Заведа ви дома си, нахраня ви, дамъ ви топла вода да се измисте. Това е, което дава новото учение. И на млади и на стари, на всѣка една отрудѣна душа да се даде потикъ. Вие сте дошли като пжтници на тази земя. Прѣдначени-

сто ви е велико, не се обезсърдчавайте! Турете кръстът на вашите противоръчия, но не ги забравяйте, помнете ги! Нѣкой се оплаква, казва: “Ти вчера ме обиди”. Какъ? Обидихъ ли те, по какъвъ начинъ? - Ето на, на ръката ми ми направи една голѣма рана. Ти ме удари по ръката, и вижъ каква голѣма рана ми направи. Тѣй ли? Азъ съмъ готовъ да поправя грѣшката си. Азъ имамъ знания, владея туй изкуство. Чакай! Изваждамъ шишенцето си, туря отъ този еликсиръ върху раната измия добре ръката, и слѣдъ 20 минути раната заздравява. Сега доволенъ ли си? Дай да ти цѣлуна ръката. Извини ме, азъ съмъ направилъ една погрѣшка несъзнателно. Друга нѣкоя погрѣшка, друга нѣкоя обида има ли сега? - Нѣма. Срѣцна друга нѣкоя сестра. Обидихъ ли те съ нещо? - Я вижъ каква рана си ми направилъ! А, много сжжялявамъ, чакай, азъ ще я поправя, ще я излѣкувамъ. Засмамъ се, и я излѣкувамъ. Друга рана има ли? Нѣма. Навсѣкждѣ тѣй ще постѣпя. Това е новото учение! Всички тия рани отъ сърдцата ви, отъ умовете ви, ние трѣбва да ги извадимъ, да извадимъ шишенцето съ този еликсиръ, и да кажемъ: “Братко, извини, азъ не зняхъ, че толкова време си страдалъ, че съмъ ти създакъ толкова обиди!” Извадя отъ този еликсиръ, туря го на раната, и казвамъ: “Втори пжтъ ще бжда много внимателенъ”. По-хубаво учение отъ това има ли? Така да живѣятъ помежду си мъже и жени, така да живѣятъ дѣщери и синове, слуги и господари. Но тукъ, на думи, много лесно става, лесно го направихъ, обаче, това е едно изкуство, за което, за да се приложи, вѣкове се изискватъ. Ние имаме една окултна школа, имаме начини, методи, и щомъ дойде Учителътъ, ще ги приложимъ, тѣй както музикантите прилагатъ правилата въ музиката.

И азъ съмъ увѣренъ въ едно нещо: Този прѣстъ (Учителътъ дигна показалеца си нагоре) никога нѣма да напусне своята служба, а щомъ моятъ прѣстъ нѣма да напусне своята служба, и вие никога нѣма да напуснете своята служба въ този великъ Божественъ организъмъ, въ който сте поставени.

Това е поздравътъ на новото учение. Извършете волята Божия, освѣтете Неговото Име, приложете Него-

вата свѣтлина, и нека Доброто даде своите условия за
широки схващания, за приложение на Доброто въ живота!

Бесѣда, гържана на 4 февруарий, 1923 г.,
Нѣделя, 10 ч. с. XVII Бесѣда.

Ако синътъ ви освободи, ще бждете свободни.

“И тъй, ако Синътъ ви освободи, ще бждете наистина свободни¹”.

Ще ви прочета нѣколко стиха отъ 8-та глава отъ Евангелието на Иоана, отъ 32-52 стихъ.

(31) И казваше Исусъ на повѣрвалитъ въ него Юдеи: Ако вие устоите въ моята дума наистина сте мои ученици; (32) и ще познаете истината, и истината ще ви направи свободни. (33) Отговори му: Сѣме Авраамово сме, и никога никому раби не сме ставали: какъ казвашъ ти: Свободни ще бждете? (34) Отговори имъ Исусъ: Истина, истина ви казвамъ: Всѣки който прави грѣхъ рабъ е на грѣха. (35) И рабътъ не остава вѣчно въ кѣщата; а синътъ вѣчно прѣбждва. (36) И тъй, ако Синътъ ви освободи, ще бждете наистина свободни. (37) Зная че сте сѣме Авраамово; но искате да ме убие, защото моята дума въ васъ се не вмѣщава. (38) Азъ говоря това което съмъ видѣлъ у Отца си; и вие такожде правите това което сте видѣли отъ отца си. (39) Отговори му: Рекоха му: Отецъ нашъ е Авраамъ. Казва имъ Исусъ: Ако бѣхте чада Авраамови, дѣлата Авраамови бихте правили. (40) А сега искате да ме убие, мене, чловѣка който ви говорихъ истината която чухъ отъ Бога: това Авраамъ не е сторилъ. (41) Вие правите дѣлата бащини си. А тѣ му рекоха: Ние не сме родени отъ блудъ: едного Отца имаме, Бога. (42) Рече имъ Исусъ: Ако бѣше ви Богъ Отецъ, то вие лобили бихте мене, защото азъ отъ Бога излѣзохъ и дойдохъ; понеже не съмъ дошелъ отъ самосебе си, но той ме проводи. (43) Защо не разумѣвате говоренето? Защото не можете да слушате моето слово. (44) Вие сте отъ баща дявола, и похотитъ бащини си искате да правите. Той бѣше отъ край чловѣкоубийца, и не устоя въ истината; защото истина въ него нѣма. Когато говори лъжата, отъ своитъ си говори, защото е лъжецъ и на лъжата баща. (45) А пъкъ азъ защото казвамъ истината, не ме вѣрвате. (46) Кой отъ васъ ме избличава за грѣхъ? Ако ли говоря истината, защо вие ме не вѣрвате? (47) Кои-

¹ Иоана 8:36

то е отъ Бога Божиитѣ думи слуша: вие за това не слушате защото отъ Бога не сте. (48) На това отговориха Юдеитѣ и рекоха му: Не казваме ли ние право че ти си Самарянинъ и имашъ бѣсъ? (49) Отговори Исусъ: Нѣмамъ азъ бѣсъ; но почитамъ Отца си, а вие ме безчестите. (50) И азъ не търся моята слава: има кой да я търси и да сжди. (51) Истина, истина ви казвамъ: Ако упазите нѣкой моето слово нѣма да види смъртъ до вѣка.

Ще взѣма 36 стихъ отъ сжщата глава:

“И тѣй, ако Синътъ ви освободи, ще бждете наистина свободни”.

Съврѣменната култура минава за една отъ най-възвишенитѣ култури отъ всички прѣдшестващи, т. е. така се счита днесъ. И всѣко слово, или всѣка бестѣга трѣбва да бжде обоснована спорѣдъ умовете на хората отъ тази култура, т. е. да е обоснована на една здрава основа, на която да се гради. Всички поддържатъ, че трѣбва да се стремимъ къмъ реалното или къмъ сжщественото въ живота, а що се отнася до новото учение, всѣки казва, че това е праздна работа. Ние сега желаемъ всички съврѣменни учени или всички религиозни хора да ни кажатъ кое е сжщественото въ живота. Нѣкои ще кажатъ: Науката. Коя наука? Нека тази наука излѣзе и ни даде сжщественото. Религиознитѣ хора казватъ: Богъ. Нека тия религиозни хора излѣзатъ и дадатъ сжщественото. До сега много богове сж проповѣдвани. Казватъ: Ти вървашъ ли въ Бога? Въ кой Богъ? - Въ този истинския Богъ. Какво е учението на този истинския Богъ, какво е неговото проявление? Не е достатъчно само да кажемъ “истински Богъ”, и “истинска любовъ.” Това сж неща още неопрѣдени. Сега, запримѣръ, могатъ да кажатъ най-строго: Защо тия хора трѣбва да се занимаватъ съ тия праздни работи, да си пълнятъ умоветѣ съ тия праздни, глупави работи? Съгласенъ съмъ, защо трѣбва да ви пълни главата. Питамъ: “ако влѣзете въ една бирария, вземете една чаша бира, съ какво се пълни главата ви?” Ако вземете единъ билетъ и отидете на театъръ, съ какво се пълни главата ви? Ако четете единъ вестникъ, съ какво се пълни главата ви? Ако сте прѣдъ една изборна бор-

ба, съ какво се пълни главата ви? Ако отидете у дома си, съ какво се пълни главата ви? Ако отидете въ една гора, дѣто листата сж паднали и има снѣгъ 1-2 м., съ какво се пълни главата ви? Кое е реалното, кое е сжщественото сега, като се напълни тази глава, да е благодарна. Азъ взимамъ едно правило, ще ви го дамъ: човѣкъ, който иска да бжде здравъ, трѣбва всѣкога да пие вода отъ извора, не отъ рѣка. Пие ли отъ извора, никога нѣма да заболѣе. Отъ извора, отъ сжщинското мѣсто да пиешъ, само тамъ ще разбѣрешъ истината - отъ извора. Какъ ще разбѣрешъ свѣтлината? - Отъ нейния източникъ, а не при огнището, дѣто се горятъ дървата, не при онази електрическа свѣтлина. Това освѣтление, тази електрическа свѣтлина е толкова хубава, че ви разваля очитѣ. Най-хубавото нещо, което Богъ е създалъ, свѣтлината, ви разваля очитѣ. Питамъ: всѣко нѣщо, което разваля най-възвишеното, най-благородното у насъ, това Божествено ли е? Значи, има неща, за които нашата душа се досеща. Въ всѣка една душа има неща, за които душата се досеща. Тя не може да ги докаже философски, тя не може да ги обуслови, но ги знае. Цѣлиятъ животъ почива върху това, което душата знае. Нима всичкитѣ ви опитности, които имате, и върху които градите вашия животъ, това е илюзия? Не, това е сжщественото. Ако вие носите извѣстни истини, които сте прѣживѣли, това илюзии ли сж? Това сж истини. Нима цѣлиятъ ви животъ, който почива на опитности, и то такива, които сж създали цѣли катастрофи, това сж илюзии? Не, всѣка малка ваша опитностъ струва повече, отколкото всички други философски трактати. Взѣмете, запримеръ, Библията, по какво е цѣнна тя? Цѣнна е тя по това, че прѣдставлява единъ народъ. Въ своитѣ проявления - еврейския народъ. Още досега дори съврѣменнитѣ християни не сж се повдигали по-високо отъ еврейския народъ. Цѣлото Евангелие е еврейско, и апостолитѣ, всичко това е еврейско. Сега, не е лошо това, но ние не обичаме евреитѣ. Може да не обичашъ грехитѣ на единъ човѣкъ, но ако този човѣкъ ти е донесълъ хлѣбъ, ще му благодаришъ за хлѣба. Че този човѣкъ не е облеченъ хубаво, то е единъ въпросъ, а че този човѣкъ ти е

донесъл хлѣбъ, това е другъ въпросъ. Туй, което не е хубаво у евреитѣ, не е хубаво, но туй, което е хубаво, хубаво е. Трѣбва да бждемъ справедливи.

Сега, кое е сщественото у насъ, съврѣменнитѣ християни на 20 вѣкъ?

Христосъ казва: “И тъй, ако Синътъ ви освободи, ще бждете наистина свободни”.

Кой синъ? Сега не че не знаете вие истината. Вие знаете истината, но трѣбва едно малко стѣлкновеніе въ живота ви, за да се доберете до тази истина. Даже, ако забѣлзвате, ако наблюдавате, хората нѣкой пжтъ се питатъ: Кое е сщественото въ живота, има ли бждещъ животъ, има ли Господъ? Е, нѣма Господъ, това - онова, отричатъ Го. “Вървамъ, казва, въ майка си, въ баща си, тѣхъ ги виждамъ”. Но какво правятъ после тия хора? Като се намѣрятъ въ нѣкое тѣсно мѣсто, викатъ: Олеле майчице, олеле татко, викатъ тогова - оногова, викатъ, и като не имъ се отзоватъ, викатъ: Олеле, Божичко! Значи задъ баща ти, задъ майка ти има друга една майка, другъ единъ баща, друга една идея, която се е затъмнила, и като се махне тази утайка, започвашъ да викашъ: Олеле, Божичко! Има ли вжтръ въ този зовъ нѣкаква идея? - Има, разбира се. Всѣко чувство, което се пробужда дълбоко въ душата ти, изразява извѣстенъ принципъ. И забелжете, че всѣкога когато вие призовавате Бога, и кажете: “Олеле, Божичко”, непременно ще дойде помощта. Тази помощта е свѣта, обаче, нѣма да дойде по начинъ, по който ние я искаме. Единъ философъ се питалъ: Защо сж тия страдания? Той билъ единъ съврѣмененъ философъ, но не могълъ да си обѣсни защо сж страданията. Безъ страдания не можеше ли да се направи свѣта? Той ималъ една, 100-годишна баба, която го научила на едно изкуство да лѣкува циреи, такива голѣми подутини. Единъ день тя му казва: “Синко, азъ ще ти дамъ едно изкуство, та когато се намирашъ въ голѣмо затруднение въ живота си, и не можешъ да се избавишъ, употрѣбявай туй мое изкуство, и животътъ ти ще бжде въ безопасност. “Бабина работа”, казалъ той, да се занимавамъ съ лѣкуване циреитѣ на хората, нѣматъ други философски работи. Обаче, единъ

день, при една своя разходка, попадатъ въ една разбойническа шайка, вързватъ го, и го завѣждатъ при своя господарь. Това било въ стврѣмненния вѣкъ. Но случило се, че на ржката на този главатаръ излѣзалъ единъ голѣмъ цирей, и той пѣш-калъ отъ болки, та като довели философа прѣдъ него, той не казалъ “Взѣмте главата му”, но казалъ: “Отвържете го, олеле, олеле.. Ето на, ако този цирей не бѣше тамъ на ржката му, щеше да каже: отпрѣжете главата на този философъ. Философътъ като глѣдалъ тия болки на главатаря, казва му: “Азъ мога да ти помогна”. - Можешъ ли? - “Мога, какъ не!” Ти ще ми бждешъ братъ. Е какъ? Започналъ той както го научила баба му, и го излѣкувалъ. Два дни стоялъ тамъ, и главатарътъ се излѣкувалъ. За благодарность го нагостилъ, изпратилъ го съ голѣми почести, и заповѣдалъ никой изъ пжтя да не го закача. Питамъ: Този цирей не беше ли на мѣстото си? Ако едно страдание на този главатаръ дойде да спаси главата на единъ философъ, този цирей безъ смисълъ ли е? Той си има смисълъ. И ако вие прѣкарате тази аналогия въ живота си, то всички прѣпятсвия, тамъ вжтрѣ въ васъ и вънъ отъ насъ, иматъ дълбокъ смисълъ. Има едно сжщество вжтрѣ въ насъ, има едно сжщество и вжтрѣ въ свѣта, което реално разбира нещата. И ако разберемъ смисъла на тия страдания, които сега реално прѣживѣваме, ще можемъ разумно да ги използваме. Защо сж тия страдания? - Тѣ сж едно благо за сближение на народитѣ. Когато на всѣки единъ народъ излѣзнатъ тия голѣми циреи, ще се намѣри нѣкой философъ, който да разбира отъ тия циреи. Този философъ може да е нѣкой държавникъ. Народътъ е главатарътъ, той заповѣдва. Философътъ ще излѣкува народа, и тогава народътъ ще каже: “Имаме единъ държавникъ, който може да лѣкува този цирей”.

И тѣй, ако Синътъ ви освободи. . .

Синътъ е този, който може да отмахне отъ насъ грѣха. Азъ нѣма да се впускамъ въ думата грѣхъ, но спорѣдъ моето схващане, човѣкъ е едно отъ най-своенравнитѣ сжщества, които сжществуватъ на земята. По-своенравно сжщество отъ човѣка нѣма. По-добро сжщество отъ човѣ-

ка нѣма, но и по-своеправно, по-жестоко отъ него нѣма. Ако разровите историята на човѣчеството въ миналото, пъкъ и сега, вие не можете да си прѣдставите, какви жестокости сж се вършили; жестокости, които ако сега ги прѣкараме на нѣкой кинематографъ, бихте се ужасили, космите на главата ви биха настрѣхнали. Може да се извадятъ пъкъ и такива добродѣтели отъ историята на човѣчеството, че ще се чудите, не бихте могли да си прѣдставите, какъ е възможно едноврѣменно отъ човѣка да се вършатъ и жестокости, и добрини. Прѣдставете си, че тия благородни същества отварятъ война, ще си надупчатъ краката, ржцѣтъ, цѣлото тѣло, и слѣдъ туй ще дойдатъ други, които ще ги прѣвързватъ, ще плачатъ, ще ги милватъ, ще ги утѣшаватъ. Отъ гдѣ е дошълъ у човѣка този принципъ? Философски не можемъ да го обѣсимъ. Казваме, че Богъ е направилъ свѣта. Той е Всесиленъ, Всемждъръ, Всезнающъ. Отъ гдѣ е дошло злото? - Всички мълчатъ. Но единъ фактъ е въренъ, че всички фамилии, които нѣматъ гдѣца, сж жестоки. Дърво, което не ражда изсѣхва. Глава, която не мисли, изпразва се. Изворъ, който не тече, изсѣхва. Ниѡа, която не се оре, запустѣва. Лозе, което не се копае, нищо не дава.

Христосъ въ този си стихъ подразбира онази велика идея, че същественото вжтрѣ у насъ, това е Синѣтъ. Той подразбира оноѡа велико Божествено начало, азъ нѣма да му туря името, Христосъ Го нарича Синѣтъ, т. е. единственото начало вжтрѣ у човѣка, което може да осмисля неговия животъ въ бждеще. Да осмисля твоя животъ не само въ едно отношение, не само въ единъ день, но да осмисля живота ти въ всичките твои дни, и въ всичките направлѣния. Този, у когото има Синѣтъ вжтрѣ въ него, той ще бжде въ състояние да стане единъ кроющъ, или министъръ, или свещеникъ, или лѣкаръ, каквото положение и да заема, всички тия служби ни най-малко нѣма да озадачатъ неговия животъ, той знае, че у него има нѣщо по-високо, отколкото всички тия длѣжности. За такъвъ единъ човѣкъ да има една по-скромна, по-низка служба, за него това е по-добре, по-приятно. Знаете ли колко е добръ на такъвъ човѣкъ да бжде метачъ или лустражия? Дойде единъ министъръ да

си чисти обущата, той го погледне, погледне, заглади обущата му, и каже въ себе си: На добър път, дано и ти така въ себе си да заглаждаш хората. Тъй ще си помисли въ себе си този лустражия. Той като те погледне малко, знае вече какъ си, защо си неразположенъ. Той наблюдава хората. После, азъ съмъ забѣлявалъ нѣкои просяци има, характеръ има у тѣхъ, седналъ тамъ на нѣкое мѣсто вънъ, 15-20 градуса студъ, седи съ голѣмо смирение и казва: "Едно време и азъ бѣхъ като васъ, но изгубихъ онова великото, Божественото, и сега се уча на едно много добро учение." Защо? - Изгубихъ Синътъ, сега се уча на търпѣние. Седи на пята, благославя, благославя, благославя, никой нищо не му дава. Доволенъ е, не можешъ да забѣлишиш нито една чѣрта на лицето му измѣнена. Просията е допусната, когато човѣкъ стане чръзмѣрно горделивъ. Провидѣнието е допуснало този човѣкъ до това положение. Които не е горделивъ, той нѣма да стане просякъ. Простѣтъ трѣбва да изучава двѣ неща: Търпѣние и смирение. Да те изпѣдятъ на 10 мѣста, и да излѣзешъ отъ тамъ безъ мъка, съ едно смирение въ душата си, затова се изисква характеръ. Казватъ: Просия е това! Не, затуй се изисква философия.

Питамя: Кое е сжщественото сега? Сжщественото е Синътъ, туй Божественото въ самите насъ. Въ съвременния нашъ реалистиченъ вѣкъ, въ който живѣемъ, ако речемъ да проповѣдваме комуто и да е да повѣрва въ Бога, ще ни кажатъ, че за Бога сега не може да се проповѣдва тѣй, както се е проповѣдвало въ миналото. Ние трѣбва да дадемъ на хората една идея, която трѣбва да има реалното положение вътрѣ въ живота, идея, която може да се опита. Тази идея трѣбва да бжде тѣй сжществена, както е сжществена свѣтлината. Тя трѣбва да се приложи още днесъ. Има отвлѣчени истини, както въ математиката. Какво приложение може да има Питагоровата теорема въ живота? Или, какво приложение може да има въ живота радиуса на една окръжностъ? Какво отъ това, че имало радиусъ, какво отъ това, че имало единъ диаметъръ? Какво отъ това, че има трижгълникъ, че има многожгълникъ, какъвъ смисълъ иматъ тѣ въ живота? Ти днесъ се нуждаешъ отъ

храна, отъ малко хлѣбъ. Има отвлѣчени истини. Че слънце-то имало толкова милиона градуса температура. Тия велики отвлѣчени истини са само за напръдналитъ същества. Ние можемъ да живѣемъ и безъ литература, както живѣятъ много животни. И безъ книжнина можемъ да живѣемъ. Нима съврѣмненитъ млѣкопитаюци иматъ книжнина? - Нѣматъ, пѣкъ и тѣ живѣятъ. Единъ говѣдаръ, и той нѣма книжнина. Ще каже нѣкой, че и безъ книжнина можемъ. Да, но ще бждемъ въ положението на говѣдата. Книжнината, това показва влиянието на Божествения Духъ, значи да се даде потикъ на човѣшкия духъ, да се дадатъ знания. Въ свѣта има една Божествена литература, и ние сега търсимъ начини и пжтища, какъ да се свѣржемъ съ тази литература. Ние сме близо до царството Божие, сега трѣбва да направимъ единъ пжтъ на съобщения. Е, сега какъ ще направимъ този пжтъ? Ние седимъ съ съмнѣнието. Съмнѣнието може да ни помогне да намѣримъ истината само тогава, ако знаемъ какъ да употрѣбимъ туй съмнѣние. Съмнѣнието е единъ ножъ. Ако този ножъ, туй съмнѣние попадне въ ржцѣтъ на единъ хирургъ, той ще знае какъ да го употрѣби, той ще извърши съ него най-хубавото нещо, но ако попадне въ ржцѣтъ на единъ невѣжа, той може да извърши най-голѣмитъ пакости. Това показва, че ние съврѣмненитъ хора не прѣцѣняваме тия богатства, не прѣцѣняваме най-малкитъ работи. Въ далечното минало, котката на единъ царъ уловила едно малко мишче, и като си играяла съ него, довела го прѣдъ нозетъ на своя царъ - готвила се да го изяде. Мишчето се обърнало къмъ царя и го помолило: Моля ти се, азъ имамъ братчета и сестричета, кажи на твоята котка да не ме изяджа, азъ съмъ малко, нищо нѣма да разбере отъ мене, а единъ денъ азъ ще ти се отблагодаря. Царьтъ се поусмихналъ, и казалъ: Е, ти ще ми отблаговаришъ съ нещо, виждашъ ли тия приятели на около ми, които ги угощаваатъ, на тѣхъ азъ очаквамъ, но азъ съмъ толкова благодаренъ, че ще те освободя. Той казалъ на котката си: Мацъ, дай ми това мишче, а ти иди да си намѣришъ друго. Котката го турила въ ржката му и си заминала. Той го погладилъ, погладилъ малко и казалъ: "Хайде да ти направя едно добро", и го пусналъ на

свобода. По-нататък прѣданието разказва, че се отворила една война, въ която хващатъ този царъ съ приятелитѣ му, и го направятъ робъ, вързватъ ги съ въжета, и ги оставятъ на една поляна, а отишли да гонятъ други неприятели. Тогава туй малко мише ги видяло, дошло къмъ тѣхъ, и започнало съ зѣбитѣ си да прѣгрива всички въжета, освободило ги. “Хайде, казва то на царя, за доброто, което ми направих ти едно врѣме, и азъ да ти направя една услуга”. Това мише е онази велика идея, която е въ състояние въ всички моменти на живота ти, когато никои не може да ти помогне, тя да ти се притече на помощъ, и ти на нея да се спрешъ. Това е тази Божествена идея, която може да те спре отъ отчаянието ти. Ти си въ отчаяние, отивашъ да се самоубиешъ, и тази велика Божествена идея изкача прѣдъ тебе, и ти казва: “Има още единъ, който може да прѣгризе тия малки нишки, и ти ще бждешъ свободенъ. Не бой се, азъ ще те освободя. Туй е което казва Христосъ. Азъ наричамъ това законъ на Божията любовъ, или Духъ на любовта. Туй е Божествения Духъ, а не тия обикновени духове, съ които се занимаватъ хората.

Сега, навсѣкждѣ въ свѣта работи една жива енергия. Тя е толкова жива, толкова разумна, че всѣкога можемъ да влѣземъ въ контактъ съ нея. Тази сила отговаря само на тия хора, които иматъ крайна нужда. Съ нея можешъ да се разговаряшъ, ако тя е. Ако ти разчиташъ на другъ нѣкой, тази сила седи, не взѣма никакво участие, но когато ти изгубишъ всѣкаква надежда, тази сила, този ще ти каже: “Има една основа, на която ти можешъ да разчиташъ. Този Духъ, той е разумното у тебъ”. Когато ти заговори тази сила, ще дойде въ тебе едно разширение, една вътрѣшна радостъ, умътъ ти ще се просвѣти, ще дойдатъ знания, и ще умѣете да ликвидирате съ мжнотиитѣ. Когато дойде този Духъ, ето какво ще произлѣзе между васъ. Ти си се скаралъ съ 100 души, съ майка си, съ баща си, съ брата си, не искашъ да работишъ съ тѣхъ, този Духъ ще ти каже: “Слушай, ти ще се върнешъ, ще започнешъ да работишъ съ тѣхъ, ще изповѣдашъ своитѣ погрѣшки, и съ туй което азъ ти дадохъ, съ тази любовъ, ще се урѣдятъ работитѣ ти.” Тога-

Ва той ще взѣме положението на слуга, който ще бжде най-умѣнъ между всички, защото не е въпросътъ кой е господарь между тѣхъ. Господарь е най-умниятъ между тѣхъ. Господарьтъ си е господарь. Азъ мога да бжда много умѣнъ, а съмъ слуга. На господаря му стига ума за нѣкоя работа, намира се въ тѣсно положение, дойде при слугата си, казва му: “Слушай, Стояне, какъ можешъ да направишъ тази работа?” “Какъ ли, господарю? Ей тѣй, ела съ мене!” “Браво, много хубаво мислишъ, браво, че имамъ единъ слуга, който мисли тѣй хубаво”. Утрѣ господарьтъ пакъ се намира на тѣсно. “Стояне, ела, онзи день ти ми даде единъ добъръ съветъ, покажи ми сега пакъ какво да направя”. “Е, така ще направяшъ.” “Че ти си билъ отличенъ слуга, Стояне, отличенъ момъкъ си. Бихъ желалъ да имамъ още единъ такъвъ слуга като тебе”. Като се срѣщне господарьтъ съ нѣкои хора, ще имъ каже: “Азъ имамъ у дома си единъ отличенъ слуга, отличенъ умъ има този човѣкъ”, почва да го хвали. Казвамъ: “Стоянтъ е господарьтъ, умниятъ слуга е господарь”. Туѣ е Синьтъ, който те освобождава. Ако имашъ такъвъ единъ слуга, ако имашъ такава една жена, ако имашъ такъвъ единъ мжжъ, ако имашъ такова едно дѣте, ако имашъ такъвъ единъ братъ, ако имашъ такава една сестра, ако имашъ такъвъ единъ приятель или който и да е, благодари, че ти си въ връзка съ онзи великъ законъ, който работи въ свѣта, и не ходи да търсишъ истината нѣкъдѣ по звездитѣ. И ние свърѣменнитѣ хора съ всички свои красиви идеи, знаете ли на какво мязаме? Седи нѣкоя проста мома, дъщеря на нѣкой търговецъ, и мечтае. Чела нѣкой романъ, загнездила се въ ума и идеята, че трѣбва да се ожени за нѣкой красивъ князь. Красива е и тя, всѣки день се оглѣжда прѣдъ огледалото, облича се съ едни, съ други грехи, казва: “Ще чакамъ моя князь”. Тя все си мисли за княза. Дойде нейниятъ, който е изпратенъ отъ Бога, но тя казва: “Не, азъ очаквамъ князь”. Князьтъ си минава, заминава, той си има много любовници, колкото искате. Въ Америка, дъщерята на единъ богатъ милионеръ се влюбва въ единъ богаташъ, но понеже американцитѣ върватъ въ френологията, и като практиченъ народъ, тѣ не сж философи, то дойде ли до практическото

приложение на единъ въпросъ, всѣкога сж готови да се възползуватъ отъ него, затова бащата на тази мома използва и френологията при разрѣшението на този въпросъ. Всѣко нещо, което може да упжти американцитѣ, тѣ сж готови да го възприематъ. Този баща поканва единъ френологъ у дома си и го запитува: Вижъ портрета на този мой бждещъ зетъ, какви дарби има, ще може ли моята дъщеря да се ожени за него, какъвъ зетъ ще бжде той? Френологътъ му казва: “Ако твоята дъщеря се ожени за него, слѣдъ двѣ години той ще я убие”. Какъ, ще я убие? Дъщерята повѣрвала на френолога, и не се оженила за този богаташъ. Той се оженилъ за друга, и слѣдъ двѣ години я убива. И на всѣкиго едного отъ васъ този законъ му подшушва. Когато вие завържете приятелство съ нѣкого, този вашъ духъ, или казано на съврѣмененъ езикъ, туй разумното у васъ, вашата душа, вашето подсъзнание ви подшушва и казва: “Този човѣкъ нѣма да излѣзе добъръ приятель за васъ”. Ама какъ, той е добъръ, той е благороденъ. Да, той ще те вика да те угощава, но слѣдъ 1-2 години приятелството ще се свърши. Обаче, имате единъ такъвъ вашъ приятель, единъ вашъ слуга Стоянъ, той не ви кани на обядъ, външно услуга не ви прави, не ви се докарва, нѣмате външни доказателства, но когато имате едно хубаво разположение по сърдце и по умъ, едно дълбоко чувство вжтрѣ ви казва: Туй направи, иначе направи - това е вашиятъ Стоянъ. Всички, които сж провѣрили този законъ, въ края на краищата виждатъ, че излиза вѣренъ. Туй ние наричаме Божественото чувство или интуиция, която прѣдвижда нещата, които могатъ да станатъ. Тогава, въ всѣки единъ народъ има пророци, които излизатъ да прѣдсказватъ бждещето на този народъ, че ще стане война, какви ще бждатъ резултатитѣ или изобщо какво прѣдстои на този народъ. Духовно единъ народъ може да се изрази въ единъ пророкъ. Това е цѣла наука. На сжщия законъ е обоснована и интуицията, а не на гадание, както онзи циганинъ гадае: въ този долъ я има вода, я нѣма. И слѣдователно, ние съврѣменнитѣ хора трѣбва да развиваме въ себе си туй Божественото, за да ни помогне въ затрудненията въ живота. Запримѣръ, искашъ да въртишъ търго-

вия. Ще се спрешъ да запитахъ душата си, да започна ли търговията или не. Ако се съмнѣвахъ нѣма да започвахъ. Повикайте вашия Стоянъ на помощъ, все имате единъ Стоянъ въ себе си, запитайте го: Стояне, ти какво мислишъ? Стоянъ казва: “Господарю тази работа нѣма да излезе на добро, не я започвай”. Като си даде той мнѣнието, запитай и себе си. Лѣкаръ си, свещеникъ си, адвокатъ си, министъръ си или нѣкой генералъ си, каквото положение и да заемашъ, съветвай се съ този Стоянъ. Генералъ си, не започвай извѣднѣжъ сражения, чакай за бждещи дни, победата не е въ бързането. Сега ние всички съврѣмenni хора все бързаме. Когато ние имаме туй божественото въ насъ, за насъ най-първо ще важи този именно принципъ. И ако ние съврѣмennитѣ хора слушаме това Божественото у насъ, нашиятъ животъ щеше друго яче да се обуслови, но понеже хората сж изгубили въ себе си Божественото, разумното, ставатъ много погрѣшки.

Азъ харесвамъ съврѣмennитѣ учени хора въ едно нещо: тѣ иматъ мѣрки, измѣрватъ нещата. Напримѣръ, нѣкои астрономи дойдатъ съ инструментитѣ си, измѣрватъ какво е отклонението на свѣтлината, и отъ тукъ съдятъ за разстоянието на звездитѣ, дали се отдалечаватъ или приближаватъ къмъ земята, точно измѣрватъ. Пъкъ нѣкой пжтъ ни трѣбватъ и на насъ такива инструменти, а ние казваме: Е, 5-10 горѣ, 5-10 долу, все едно. Нѣкой човѣкъ изчислява събитията въ живота. Не, нещата въ живота трѣбва да бждатъ точно обосновани. Сега нѣкои казватъ: трѣбва да бждемъ религиозни хора. Защо? Защото има едно религиозно чувство у насъ, което трѣбва да развиваме, и ние трѣбва да бждемъ свързани съ тази областъ, съ този свѣтъ на това чувство. Ние трѣбва да бждемъ разумни. Защо? Понеже е свързано съ тия разумни способности, има отвѣтъ единъ разуменъ свѣтъ, и туй чувство ще ни свърже съ този свѣтъ, ще бждемъ въ контактъ съ него. Ние трѣбва да бждемъ музикални. Защо? Защото чрѣзъ туй музикално чувство, ние ще се свържемъ съ този невидимъ, музикаленъ свѣтъ. Не е ли смешно нѣкой да каже: Слушай, ти тукъ учишъ само теорията на музиката, а на онзи свѣтъ ще

слушашъ музиката. Не, не, ние тукъ ще учимъ. Слѣдователно нещата тукъ трѣбва да ги учимъ и опитваме, а на онзи свѣтъ ще слушаеме друга музика. Значи и музиката трѣбва тукъ да я учимъ и опитваме. Така и за Божествената любовъ. Ние казваме: “Тукъ ще слушаеме за Божествената любовъ, а на онзи свѣтъ ще я опитваме.” Е, какъ ще опитваме любовта тамъ? Какъ, никой не знае, но се прѣдполага. Азъ съмъ съгласенъ и на това, но тази любовъ можемъ да я опитаеме тукъ, още днесъ можемъ да я опитваме. И любовта всѣкога трѣбва да се опита въ своитѣ най-малки дози. Не се старайте да опитвате любовта въ нейнитѣ силни дози. Тя е опасна. Опасна е по слѣдующите причини. Когато ти си жагненъ, не бързай изведнѣжъ да гизнешъ чашата, и да изпиешъ водата. Не, да не изпиваме изведнѣжъ, любовта. Не, по една капка на дѣнь трѣбва да пиешъ отъ любовта. По една капка, разбирате ли? Първиятъ дѣнь една капка, вториятъ дѣнь друга капка, третиятъ дѣнь - трета капка, четвъртиятъ дѣнь - четвърта капка, после пета, шеста и т. н. Ама искамъ, искамъ изведнѣжъ. Не, нѣма да се оставишъ на слабостта си. Не, не, ще се въздържишъ отъ желанието си да искашъ, въ туй сѣди живота. Мога да ви докажа това съ хиляди опити. Ако нѣкой човѣкъ иска да продължи живота си, какъ ще може да успѣе въ това? - Чрѣзъ гладуване т. е. не чрѣзъ абсолютно гладуване, но чрѣзъ малко ядене, да не се дояжда напълно, та да остане единъ запасъ отъ неоползотворена енергия, която обновява организма. Прѣяждашъ ли, трѣбва да знаешъ, че твоятъ животъ скоро ще се свърши. Това за сиромаситѣ е лѣсно. Ако богатиятъ иска да продължи живота си, вземи една малка глътка вода, подрѣжъ я въ устата си, докато се стопи. После взѣми втора глътка, трета, нека мине половинъ часъ, докато изпиешъ цѣлата чаша. Гледамъ нѣкой, като се приближи при единъ изворъ, че като грабне съ чашата отъ него, надигне я, и глъб-глъб-глъбъ, тъй студена както си е. Българитѣ сж много смешни, тѣ вѣрватъ въ магията и казватъ: “Азъ тамъ на онзи изворъ пихъ вода, но ми направиха нѣкаква магия”. Той билъ уморенъ, пилъ 1, 2, 3 чаши студена вода, стомахътъ му изстине, слѣдъ туй

го хване нѣкаква болестъ. Казвамъ: “Слушай, полекичка пий, не бързай. Благодари Богу!” У англичанинътъ врѣмето е отмѣрено, и той казва: “Врѣмето е пари”. И българинътъ казва, че врѣмето е пари, но той е съ широко сърдце, зимно врѣме седи, но като дойде лятно врѣме, идва многото работа, и тогава той работи по 16-18-20 часа на день, а после казва: “Имамъ огънь на главата си”, хайде надигне 1, 2, 3 чаши студена вода, простуди се, а после - магия го хванала, срѣцналъ баба Стояница, тя му направила магия, куцусъ жена била тя. Не, не е виновна тя, причината седи въ това, че си пилъ 4-5 чаши студена вода, заморенъ си билъ, твоятъ стомахъ не е билъ въ състояние да издържи тия резки промѣни, ти си загубилъ голѣма частъ отъ топлината си. Баба Стояница си е на мѣстото, но ти не си разбралъ закона, трѣбваше да пиешъ водата полекичка на глѣтки. Ако пъкъ ти си носеше една тенджерка съ врѣла вода, азъ вѣрвамъ, че никаква магия не би те хванала.

“Синътъ ще ви освободи”. Синътъ, т. е. разумното трѣбва да ни научи да не правимъ и най-малкитъ погрѣшки. Сега цѣлото общество е така, съ такива погрѣшки, и едни казватъ, че страданията въ свѣта се дължатъ на науката, други казватъ, че страданията се дължатъ на други причини и т. н. Не, азъ зная, гдѣ сж причинитъ за страданията. Тѣ сж въ тия най-малкитъ нѣща. Нѣкои казватъ, че откакъ сж дошли адвокатитъ въ свѣта, тѣ сж виновни, че се развалятъ свѣта. Не сж виновни адвокатитъ за развала на свѣта. Нѣкои казватъ: “Ами министритъ сж виновни”. Не сж виновни и министритъ. “Лѣкаритъ сж виновни.” Не сж виновни и лѣкаритъ. “Свещеницитъ сж виновни”. Не сж виновни и свещеницитъ. “Ами църквата е виновна”. Не е виновна и църквата. “Народътъ е виновенъ”. Не е виновенъ и народътъ. Ами кждѣ е вината за тази развала? Казвамъ: “Огънь има въ главата на хората”. Всички хора страдатъ отъ това, че бързатъ. Всички бързатъ и казватъ: “Трѣбва изведнѣжъ да пиемъ, трѣбва изведнѣжъ да изпиемъ любовъта.” Не, да не изпиваме изведнѣжъ любовъта. Не, по една капка на день трѣбва да пиешъ отъ любовъта. По една капка, разбирате ли? Първиятъ день една капка, вториятъ

денъ друга капка, третиятъ денъ - трета капка, четвъртиятъ денъ - четвърта капка, после пета, шеста и т. н. Ама искаме, искаме изведнѣжъ. Не, нѣма да се оставишъ на слабостта си. Не, не, ще се въздържишъ отъ желанието си да искашъ, въ туй седи живота. Мога да ви докажа това съ хиляди опити. Ако нѣкой човѣкъ иска да продължи живота си, какъ ще може да успѣе въ това? - Чръзъ гладуване т. е. не чръзъ абсолютно гладуване, но чръзъ малко ядене, да не се дояжда напълно, та да остане единъ запасъ отъ неоползотворена енергия, която обновява организма. Прѣяждашъ ли, трѣбва да знаешъ, че твоятъ животъ скоро ще се свърши. Това за сиромаситъ е лѣсно. Ако богатиятъ иска да продължи живота си, трѣбва всѣкога на ядене да туря на масата си единъ ножъ, да взима единъ Стояне при себе си и да му каже: "Слушай, Стояне, като ми донесѣтъ първо, второ, трето блюдо и видишъ, че се забравя, глѣдай да ме посмушкашъ малко съ този ножъ, да се сетя, та да прѣкратя." Друго нѣщо: когато богатиятъ иска да продължи живота си, трѣбва, слѣдъ като се наяде, да е крайно благодаренъ отъ туй, което е ялъ, да благодари на Бога, че е ялъ, да не се сърди на служенията си за едно за друго, но да каже: "Нашата служба съотвила много добре днесъ." Ако пъкъ той иска да съкрати живота си, това е другъ въпросъ. Това сж двата метода, които ви давамъ за продължение на живота при сегашнитъ условия. Какво щеше да бжде, ако тия хора се съберяха въ народното събрание, да се събератъ на духовни конгреси, да разискватъ разумни въпроси? И днесъ цѣлиятъ културенъ свѣтъ се събира да разисква важни въпроси, защото цѣла Европа застрашава една катастрофа. И всички тия народи не че не виждатъ голѣмата катастрофа. Виждатъ я, но не знаятъ какъ да я избѣгнатъ. Тукъ има извѣстни естествени, несъзнателни сили, които се набирали, набирали въ тия бентове и прѣдизвикватъ такова голѣмо напрежение, че има опасностъ, ако се пропукатъ тия бентове. Пропукатъ ли се бентовете, всичко туй ще бжде пометено, тази енергия, която се е насъбрала у хората, ще прѣдизвиква много нещо. Не мислете, че хората сж много благородни. Не, много жестоки сж. Знаете ли сега въ Русия

колко милиона хора ставатъ жертва? И представете си, ако въ цѣла Европа стане такава една анархия, знаете ли колко хора ще станатъ жертва? И после пишатъ, че такива и такива били причинитѣ. Затуй сега цѣлиятъ свѣтъ търси начина, модуси какъ да се избѣгне тази война. Това всички го желаятъ. И затова духовенството трѣбваше да дойде въ услуга на държавницитѣ. Тази услуга се състоеше въ слѣдното: духовенството да отправи ума си къмъ тази велика сила, къмъ Бога, и да се молятъ, само да се молятъ. Съ това духовенството щеше да създаде една благоприятна атмосфера, а държавницитѣ щяха да дойдатъ до единъ правиленъ методъ на разрѣшение. Народътъ пъкъ щеше да схване какъ трѣбва да се живѣе. Съврѣменнитѣ народи щяха да схванатъ всичко това. Съврѣменнитѣ културни народи могатъ да живѣятъ разумно. А ние проповѣдваме едно учение на любовъ, спорѣдъ което, всѣки единъ народъ, като единъ организъмъ трѣбва да живѣе разумно. Колко хиляди и милиони години е взело на природата това да създаде единъ стомахъ. Нѣкои казватъ: Е, единъ търбухъ! Подъ търбухъ ние разбираме неразумния животъ, а подъ стомахъ, това е разумния животъ, разумното. Тѣ нѣматъ нищо общо помежду си. Онѣзи гробове, онзи мозъкъ, това сж символи. Ама за да се създаде единъ другъ общественъ животъ, за да се създаде она новия мораленъ кодексъ, затова се изискватъ и хиляди милиони години. Не мислете, че въ народа всичко това е заблуждение. Всѣки единъ народъ е единъ кодексъ. Всѣки единъ народъ носи своя моралъ, своята книжина. И на всѣки народъ може да се дадатъ специални условия. Азъ ще ви дамъ слѣдующето разяснение: ако азъ посадя двѣ хубави, първокачествени ябълки, и при едната ябълка ходя често, цѣлувамъ я, говоря, че е отлична, но не я поливамъ, тя ще роди ябълки, но нѣма да бждатъ особени. И при втората ябълка отивамъ, нищо не и казвамъ, но я поливамъ, чистя я отъ гъсеници. Питамъ: коя отъ двѣтъ ябълки ще роди по-хубави плодове? - Разбира се, че онази, която я чистя, поливамъ. Поливане трѣбва! Когато ти имашъ единъ приятель, който застане прѣдъ твоитѣ корени на живота и ги полива, той е истинския ти приятель. Ти се

намирашъ въ отчаяние, но той те подигне, дойде и се свърже съ тебе. Какъ се свързвалъ съ тебе? Ти си се впрегналъ въ една кола, изпотилъ си се, дойде единъ, подигне ти колата, не може да ти помогне, отмине си и каже: “Нѣма нищо, Господъ ще ти помогне, на добъръ часъ!” Мина азъ, не ти казвамъ “на добъръ часъ”, но се впрѣгна, теглимъ заедно каруцата и си приказваме приятелски: По кое врѣме излѣзе отъ града? Като завѣдемъ каруцата на мѣстото си, ще се разберемъ още по-добре. Това вече не е философско разговаряне, това е истинско приятелство. Когато видишъ твоя братъ въ врѣме на мжнотия, да можешъ да закарашъ неговата кола до двора му, туй е Божественото, това е интуицията, това трѣбва да бжде бждещата култура! Нѣматъ ли хората този стремежъ, тѣхнитѣ вѣрвания нѣматъ никакви практически резултати. Не е въпросътъ само да се критикуваме. И азъ мога да критикувамъ, и вие можете да критикувате, но има едно учение въ живота, което не може да търпи никаква критика. Когато азъ виждамъ едно дѣте, което прави една крива постѣпка, а азъ казвамъ: Това не е морално. Когато едно дѣте прави една добра постѣпка, и мене ме радва това. Азъ съмъ срещалъ много умни, отлични дѣца въ всѣко отношение.

И тѣй, Христосъ казва: “Акъ Синътъ дойде, Той ще ви освободи”. И вие благодарете за това. Нѣкой пжтъ казватъ, че българитѣ тѣ сж културни. Не се заблуждавайте: Доброто въ свѣта не е култура. Нѣкой пжтъ чрѣзъ нѣкой пророкъ Господъ изпраща своето благословение. Има условия, които обуславятъ нещата. Тѣ сж слѣдующите: ако отидете въ северния полюсъ, ще видите, че народитѣ, които живѣятъ тамъ, се занимаватъ съ риболовство. Ако минете къмъ по-умерения поясъ, ще видите друга култура. Въ по-топлите страни народите се занимаватъ съ земледѣлие, пазарство. Въ тропическитѣ страни пжкъ обработватъ други плодни дървета. Ако питате: Защо едни народи се занимаватъ съ обработване на едни плодове, други - съ други нѣкои? - то е спорѣдъ условията. Слѣдователно външнитѣ условия заставятъ хората да се занимаватъ съ едни или други работи. Тия народи пжкъ, които не могатъ да се занима-

ватъ съ земледѣлие, овоцарство или риболовство, у тѣхъ фабричната индустрия е достигнала върхъ. У англичанитѣ тѣхния климатъ е такъвъ, че земята имъ не е така богата, не може да ражда. Слѣдователно, у тѣхъ механиката се е развила. Тия сж причинитѣ за това. Германцитѣ сж 80 милиона народъ, но тѣ сж стеснени, нѣматъ много земя, и затова фабричността у тѣхъ е добре развита. Възмете Русия пѣкъ, тя има грамадно мѣсто, грамадна земя, фабричността у тѣхъ не е развита. Българитѣ понѣкога искатъ да бждатъ фабриченъ народъ. Не е добре за тѣхъ, по-добре е българитѣ да бждатъ земледѣлски, лозарски народъ, отколкото фабриченъ. Добре е, ако има пазаръ, но ако нѣмаме пазаръ? А ако сме земледѣлци, отъ земята ще имаме онази храна, която можемъ да използваме. Слѣдователно, ако имаме земя, културата е по-здрава. Ако после можемъ да насадимъ отъ другата култура, и тя може да расте, добре, но на първо мѣсто всѣки единъ народъ трѣбва да бжде земледѣлчески народъ, да изкарва храната си отъ земята, да се занимава съ овоцарство, съ лозарство, а на трето мѣсто да стои фабричното производство.

Слѣдъ туй, трѣбва да се застъпятъ съврѣменнитѣ образователни системи. За примѣръ, възмете сега какъ се прѣподава въ I, II, III и IV отдѣленіе? Азъ отъ 14-15 г. правя своитѣ изслѣдвания не само на програмата тукъ, въ България, но и на западъ какви несъобразности има между програмитѣ онзи строежъ на човѣшкия духъ на западъ и тукъ. Нѣкъдѣ сж доста сполучливи, но нѣкъдѣ не сж успели. Цѣлиятъ съврѣмененъ културенъ свѣтъ, човѣшкиятъ духъ се стреми да намѣри начини и методи, чрѣзъ които да може Божествениятъ животъ да се развие по особененъ начинъ въ нашитѣ души.

Не трѣбва само да критикуваме, но всѣки единъ отъ васъ трѣбва да вложи нещо отъ себе си. Цѣлиятъ свѣтъ сега работи, и американцитѣ и англичанитѣ, и германцитѣ, и французитѣ, цѣлото човѣчество работи за тази култура, и носи тази култура. Независимо това и Богъ работи надъ насъ: "Не мислете, че това е една отъ лекитѣ работи, това е една отъ най-труднитѣ работи, не се заблуждавайте. Мо-

га да ви кажа, че Господъ, който е толкова мждъръ, и Той
 среща едно затруднение, камо ли ние съ нашитѣ посръдстве-
 ни умове.” Нѣкой пжтъ казваме: “Да урѣдимъ тази работа
 съ единъ законъ”. Не е лесно така. Христосъ казва: “По-
 лесно е да уредитѣ работитѣ съ мекъ езикъ, отколкото съ
 остъръ езикъ”. Взѣмате въ свѣрѣмения държавенъ строй,
 ако единъ посланикъ не си държи езика, той още на втория
 день би вмъкналъ своята държава въ война съ други държа-
 ви. Всѣка дума трѣбва да бжде прецизна, всѣка дума трѣбва
 да бжде на мѣстото си, трѣбва да се внимава да не се под-
 хлъзне езика ви, да не би да създаде нещо много. А ние казва-
 ме: “Защо Господъ е такъвъ, защо създаде така свѣта,
 неможеше ли да го направи друго-яче?” Свѣтътъ е много
 хубаво направенъ. Знаете ли вие произхода на свѣрѣмната
 наука? Знаете ли отъ кога е започнала геометрията? Нѣкои
 казватъ, че отъ скоро се е явила. Знаете ли произходени-
 ето на астрономията? Нѣкои ще докажатъ, че астроно-
 мията се е появила отъ вѣрмето на онѣзи вавилонски астро-
 номи овчари, които наблюдавали небето. Считатъ, че отъ
 тогава е започнала астрономията. Донякъдъ е тѣй, но
 астрономията си има по “далеченъ произходъ”. Свѣрѣм-
 ната биология се е явила много по-отдавна, отколкото ние
 си мислимъ. Наукитѣ за ума, за сърдцето, за душата, за
 Духа, това сж науки, които иматъ смисълъ, но днесъ тѣ сж
 изгубили смисъла си. Защо? Защото всинца не се интересу-
 ватъ отъ тия отвѣдени въпроси, и нѣма защо да се интере-
 суватъ. Не, всинца вие, които ме слушате, ако искате да
 се развивате правилно, вашиятъ организъмъ непрѣменно
 трѣбва да се прониква отъ слънчевата енергия, и всичкитѣ
 ви клетки трѣбва да бждатъ пълни съ слънчева енергия, и
 тогава жаждата, която се поражда въ всѣка клетка, ще
 даде потокъ на вашата душа, и храната, която приемате,
 ще се използва добре. После ще дойдатъ условия за вашия
 умъ, за вашето сърдце, за вашия духъ, за вашата душа, и
 тия по-високи проявления на вашия животъ ще бждатъ нор-
 мални. А сега ние свѣрѣмнитѣ хора най-малко обръщаме
 внимание на свѣтлината. Ние излизаме на пжтя и си носимъ
 джждобрани. Гледамъ нѣкой пжтъ, нѣкоя жена отива при

лѣкаря и си носи чадъръ, бои се да не слѣнчаса. Не, именно сега ще хвърлишъ шапката си, за да проникне въ тебе слѣнчевата енергия. Сутринъ, когато ходишъ на изгребъ, ще ходишъ малко гологлавъ, за да проникне въ тебе свѣтлината. Туй е необходимо. Имате дѣца, които сж слаби, изложете ги на слѣнце. Отъ нѣмането на свѣтлина се раждатъ много пороци въ свѣта. И произхода на съврѣмнената безнравственостъ въ свѣта ние я знаемъ отгдѣ започва. Всички ония животни, които обичатъ да правятъ пакости, живѣятъ все въ тъмнина, въ тъмни мѣста. Гдѣ живѣе лисицата? - Въ нѣкоя дупка. Гдѣ живѣе вълкътъ? - Въ нѣкоя дупка. Гдѣ живѣе мишката? - Въ нѣкоя дупка. Гдѣ жевѣе къртицата? - Въ нѣкоя дупка. Гдѣ живѣе бухалътъ - Въ дупки. Гдѣ живѣе прилепътъ? - Въ дупки. Изобщо всички тия сжищества, които сж пропагнали въ пороци, не обичатъ свѣтлината. И могава ние казваме: “Повече свѣтлина дайте, повече свѣтлина на човѣшкия духъ!” Убедѣте хората да почнатъ да обичатъ свѣтлината! Ние не обичаме свѣтлината. Не говоря за тази свѣтлина на нашия огнь и на нашитѣ свѣци. По нѣкой пжтъ свѣтлината е тъмна, тя ражда лоши пороци. Запримѣръ, знаешъ ли какво ще пороги у тебе свѣтлината на единъ огнь. Като я глѣдашъ, тя веднага ще пороги у тебе едно желание, да има едно агне или единъ пуякъ печенъ. Ако пъкъ имашъ запалена една малка свещица, като глѣдашъ тази нейна свѣтлина, ще си кажешъ: “Съ тази малка свещица азъ мога да оберa една каса”. Ще я туришъ въ джоба си, за да ти послужи за нѣкое прѣстѣпление. Не, вложете слѣнчевата свѣтлина навсѣкждѣ, и никой не ще може да краде. Какво правятъ сега въ Америка? Слѣдъ като сж употребили всички системи, за да попречатъ на апашитѣ да крадатъ, днесъ навсѣкждѣ употребяватъ, като най-сигуренъ методъ свѣтлината. Апашитѣ отваряли въ първо врѣме каситѣ съ особени пружини, и затова, тѣхнитѣ брави така ги приспособявали, че при всѣко отваряне на касата, да свѣтне отвжтрѣ магnezиевата свѣтлина. Това заставило апашитѣ да изхитряватъ, да отиватъ вече да крадатъ съ маски на лицата си, тази свѣтлина да не ги издава. Друго нещо, вжтрѣ въ каситѣ поставяли звънци, та като вземе

апаштъ да краде, звънцътъ да започне да звъни. Преди 10-ина години американцитъ турятъ въ джюкните си такива лампи, че навсѣкждѣ всички кѣтове сж освѣтлени, оставятъ прозорцитъ си отворени, не спускатъ кепенцитъ. И така, все по-малко обири ставатъ. Същиятъ законъ прилагатъ и тѣ. Божествената свѣтлина трѣбва да проникне въ най-затаенитъ кѣтчета на нашата мисль, и тогава да се зароди у насъ онова желание, че има едно сжщество въ свѣта, въ което ние живѣемъ и се движимъ, то е Синътъ. Туй сжщество ние Го усещаме. Докато То е вътрѣ въ насъ, ние сме здрави, докато то е вътрѣ въ насъ, ние мислимъ добре, докато То е вътрѣ въ насъ, ние чувствуваме отлично, докато То е вътрѣ въ насъ, ние ходимъ и всичко ни върви, но въ геня, въ който това сжщество почва да се отдалечава отъ насъ, всички нещастия почватъ да вървятъ едно слѣдъ друго подире ни; първиятъ день ще умре вола ни, вториятъ день - овцитъ, кокошкитъ, дѣцата, жената ни ще умре, кжщата ни ще се запали. Туй е единъ лошъ признакъ. Тогава ще се обърнешъ къмъ Господа да изповѣдашъ грѣховетъ си. И когато работитъ на единъ народъ трѣгнатъ назадъ, да повика Сина. Единъ народъ когато изгуби Бога, ще се обърне къмъ Бога, ще се моли, ще се разкае. Въ какво седи разкаянието? Бедна онесправдана вдовица срѣщна, ще глѣдамъ да и помогна. Всички хора трѣбва да живѣятъ еднакво по човѣшки. Всѣки човѣкъ работи именно за насѣщния хлѣбъ. Всѣка вдовица, всѣко сираче, иматъ право еднакво да живѣятъ. Тази земя е еднакво създадена отъ Бога за всинца ни. И слѣдователно, всички богати и всички учени трѣбва да имаме еднакво съзнанието да не лишаваме хората отъ тѣхния насѣщенъ хлѣбъ, и каквато услуга да направимъ, да бждемъ доблестни и благородни. Азъ нѣма да направя хората богати, но казвамъ: Човѣкъ днесъ има нужда за единъ хлѣбъ, не го осигурявай за цѣла седмица или за единъ месецъ. Помогни му за единъ день. Има една права философия, която работи вътрѣ въ свѣта, която казва: Осигури човѣка само за единъ день! За единъ день се осигури, за втория пакъ ще мислишъ. Ще бжде чудно да се намѣришъ въ единъ народъ между българитъ, и да се страхувашъ! Ако всички българи

умратъ, тогава, да, може да се страхувашъ, но докато единъ народъ живѣе, ти нѣма какво да се осигурѣвашъ, ще работишъ заедно съ всички. Работятъ ли всички, всички сж осигурени; работятъ ли всички, и ти ще работишъ; иматъ ли всички, и ти ще имашъ. Тогава въ душата ни да влѣзе този благородниъ потикъ, да работимъ всички честно.

И тъй, у насъ сега има системи, които могатъ да се приложатъ, не е само тази една бестѣга, която посочва методи. Има начини, които могатъ да се приложатъ. Мнозина сж идвали при мене, казвали сж ми: Кажу методи, начини. Казвамъ: не мога да ви ги кажа. Защо? - Ще бжде чудно! Ще ви кажа защо не ви давамъ тия начини. Прѣдставете си, че вие имате единъ цирей на ржката си като онзи главатаръ, а азъ ви засвирия, засвирия ви нещо отъ Бетховена съ бемоли. Вие ще кажете: Олеле, поспри, поспри малко, не мога да слушамъ. Пакъ започна: “Олеле, почакай малко, поспри!” Най-първо азъ трѣбва да излѣкувамъ цирея на ржката ти, да бждешъ здравъ като мене, и тогава да ти засвирия Бетховена. Така ще ме разберешъ. На мжжа умрѣла жената, или на жената - мжжа, или на майката дѣтето и после, да ви свирия, да ви утѣшавамъ. Казвамъ: “Нѣма нищо”. “Какъ тъй, нѣма нищо”. Азъ употрѣбямъ сега само едно изречение. Нѣкой казва: Какво има отъ това, нищо. Изгорили ми кжщата. Дойде нѣкой, казва ми: “Нѣма нищо”. Казвамъ: “Много хубаво стана” Защо? “Ще му направимъ по-хубава кжща”. Умрѣло му дѣтето. А, дѣтето ли му умрѣло? Е, нищо, то пакъ скоро ще дойде. Дѣйствително, загубата е много голѣма, но туй дѣте като дойде втори пжтъ, ще донесе двойна печалба. Слѣдователно, двойната печалба оправдава загубитъ.

И тъй, азъ ви говоря сега не само за утѣха, не искамъ да ви утѣшавамъ, не искамъ да ви залѣзвамъ, но има неща, които вие трѣбва да ги опитате сами. Тамъ седи нашата погрѣшка. Запримѣрь, ако биха ви запитали: Какво е учението което ви проповѣдва вашиятъ Учителъ? - Едни ще кажатъ: Е, любовъ проповѣдва. “Не, кажете ни нещо конкретно какво проповѣдва, за да го приложимъ”. И едни ще кажатъ едно, други - друго, и тогава всички ще кажатъ: “Вие сте

заблудени хора, халосани хора, вие знаете само да гладувате, да постигате, да правите шашарми, да се карате помежду си, не ви ли знаеми ние?" Не, въ това Божествено учение има нещо съществено. Онзи човек, който е влязъл въ Божественото учение, трѣбва да има другъ духъ, тѣлото му трѣбва да почне да мирише друго-яче, нещо ново трѣбва да има у насъ, разбирате ли? И такъвъ човекъ, който носи Божественото учение може да го познаете по това, че неговото тѣло е тонизирано вече, той може да не говори нищо за Бога, той може да говори обикновени работи, но щомъ дойде въ дома ви, ще усѣтите приятните течения на неговото тѣло, и такива хора българимъ ги наричамъ щастливи, късметливи хора. Въ душата си единъ такъвъ човекъ носи една възвишена идея, той е единъ отъ тия благородни хора. Той седи и ти пожелава добро. И като си отиде, ще усѣтиши неговото отсъствие. А може да ти дойде някой богатъ, ти го угощавашъ, а той седи и си казва: "Ехъ, да имамъ такава къща, такава жена и т. н." Той седи, а ти си казвашъ: "Ехъ, по дяволите мой!" Не се мине 1-2 дни слѣдъ неговото заминаване, и вижъ, че жена ти умрѣла. Трѣбва очи, за да знаеми кои хора съ правѣдни и кои не съ. Овцата си е овца, вълкътъ си е вълкъ, и всички хора трѣбва да се познаватъ. Едновременно ние трѣбва да познаваме и доброто и лошото въ себе си. Туй е първото нещо за единъ християнинъ, за единъ ученикъ на Божественото учение. Лошото въ мене отъ доброто трѣбва да го отдѣля: лошото въ лѣво, доброто въ дѣсно.

Съ мене ли е Синътъ, съ мене ли е Любовта? Коя любовъ? - Тази любовъ, която дава разширение и чистота. Съ мене ли е мъдростта? Коя мъдростъ? - Която дава знания, но знания, не както сегашнитъ. Азъ съмъ боленъ, охтикаясь съмъ, въ втория периодъ на охтиката съмъ. Лѣкарьтъ може да каже, че съ мене всичко е свършено. Азъ се взимамъ за тази мъдростъ и казвамъ: "На тебъ ще се уповамъ". Този Духъ ще ми каже: "Ти всѣки день, въ продължение на три мѣсѣца отъ днесъ ще ходиши на разходка на Витоша, ще се качвашъ тѣй, на височина до 1,500 м. Слѣдъ 3 мѣсѣца ще имашъ подобрение 75%, слѣдъ 1 год. ще имашъ

подобрене 85%, а слѣдъ нѣколко години ти ще бждешъ съвършено здравъ. Като се качвашъ, ще благодаришъ на Бога, и всѣки день ще правишъ разходкитъ си, но не лѣтно врѣме, а прѣзъ зимата, въ снѣгъ до колѣне. Ще си взѣмешъ една манерка съ гореща вода, и ще опиташъ Духа, можешъ ли да се лѣкувашъ или не. Можешъ ли да се излѣкувашъ, това е живъ опитъ за тебе, това е знание. Слѣдъ като направишъ този опитъ, ще кажешъ: “Зная, че въ свѣта има една разумна сила, която помага въ всички случаи, дѣто нѣма никаква човѣшка помощ. Питамъ: Тия резултати, тия знания не струватъ ли повече отколкото всички други философски трактати? Всички други учения сж хубави, хубаво е едно поетическо творение, но тѣ сж за здрави хора, но ако моитѣ гърди вжтрѣ сж схумени, болни, какво ще разбира. Ако азъ съмъ боленъ какво ще разбира отъ тия хубави книги? - Ще захвърля книгитѣ. Ако съмъ здравъ, да. Поетитѣ пише за здрави хора, не за болни. Философитѣ пише за здрави хора, не за болни. Слѣдователно, въ свѣта има дѣтъ науки: едната наука за болни хора, и едната наука за здрави хора. Така има и вѣрвания за болни хора, и вѣрвания за здрави хора. Ние трѣбва да ги разграничимъ. Ние съврѣменнитѣ хора се нуждаемъ отъ една наука за здрави хора. Какъ да добиемъ туй морално здраве? Да, здраве ни трѣбва! Да кажемъ, вие сте мжжъ и жена, не можете да живѣете помежду си, не се търпите. Защо? Не че Господъ е създалъ това нещо така. Ако взѣмемъ мжжътъ и жената да ходятъ по Витоша 3 мѣсца наредъ, и то отгелно, мжжътъ или жената ще излѣзе съ 15 минути по-рано и да се върне 15 минути по-късно, слѣдъ 3 мѣсца въ живота имъ ще има подобрене 50%. Защо хората не се търпятъ, има причини.

И тѣй, когато Синътъ, туй Божественото у насъ, то е богатство, то ще ни даде работа, ще ни даде онѣзи разумни начини, чрѣзъ които можемъ да се обичаме. А голѣмо изкуство е да можешъ да обичашъ всички хора. Не мислете, че това е малко нещо. Това е едно отъ най-трудните изкуства. Азъ често казвамъ: Обичай всички хора! Да обичаме всички хора, всички онѣзи мравки, бубулечки, всички онѣзи извори и дръвчета, и да бждешъ внимателенъ къмъ

всички, когато придобиемъ всички туй на опитъ, когато ние хората усвоимъ тази велика наука, тогава ще бждемъ най-възвишениѣ, най-великиѣ хора въ свѣта. Това учение, което азъ сега проповѣдвамъ, то не е учение за обикновения моралъ, то е учение на любовта. Този моралъ, тази любовъ си има закони, чрѣзъ които може да подобри здравето ни, да просвѣтлятъ ума ни, да регулиратъ сърдцето ни, да усилятъ волята ни, да дадатъ потикъ на нашата съврѣмenna деятельность. Ние наистина можемъ да подобримъ своя животъ. Всѣки единъ народъ може да използва туй учение. Нска използваме туй учение! Нска принадлежимъ къмъ която и да е партия, къмъ който и да е народъ, туй учение можемъ да го използваме. То е чисто вътрѣшно учение, учение за душата.

“И тѣй, ако Синътъ ви освободи, вие ще бждете наистина свободни”.

Който иска да бжде свободенъ и силенъ, който иска да разбира Божественитѣ работи, той трѣбва непременно да има туй вътрѣшно разбиране на Духа.

XVIII Бесѣда, държана на
11 февруари, 1923 г. 10 ч. с. Недѣля

Свѣщенното правило.

(Тия белѣжки сж отъ частния разговоръ на Учителѣтъ въ недѣля слѣдъ обѣдъ, слѣдъ бесѣдата, който день Учителѣтъ нарече Божественъ день.)

Ние всички сме отъ единъ баща, по отношение на това, че дишаме единъ въздухъ, пиемъ една вода, но въ морално отношение не сме отъ единъ баща. Всички тия синове не сж родени отъ една зодия и отъ една майка. Тѣ сж отъ единъ баща, и отъ 12 майки. Подъ думитѣ 12 майки се разбира, че ще тѣ зачене една майка, друга ще ти даде едни елементи, трета - други и т. н. Природата е сжищиската ти майка, тя ще внесе новото въ тебѣ, ще ти даде

ново направление. Тя ти даде това, което е самата тя. Майката, която те ражда, ще каже: Това дете не мяза на мене, има нещо особено. Аз съм виждал, как някои деца взимат яйцата отъ полага на кокошките, и вместо тях турят други яйца, не кокоши; кокошката ги измъти, и се излюпят други малки, които не приличат на нейните. Има особени условия, че човекът следи като се обърне към Бога, става една корина промяна у него. Разправя един английски писател, събужда се един ден съ една нова идея, и за пръв път съзнал, че въ него има ум, че това е азът въ него, коренна промяна въ него станала, пробуждане. Такива пробуждания стават често у него. Така и у нас, отъ 7-14, отъ 21-28 г. възраст стават пробуждания. Това сж формули, които трябва да изучавате.

Въ природата има известни елементи, които действуват наркотически. Отровата убива, но тя може да се отрази на организма едва следъ 6-10 месеца, и ти започнеш да се успиваш, неразположен си. Ако някой лекаръ изследва кръвта ти, не може да намери никаква отрова въ нея, а въ същностъ има отрова. Та, съ всички тия средства черната ложа си служи. Най-първо, трябва да умѣете да разпознавате даденъ човекъ дали е ученикъ на бѣлата или черната ложа. У всички ученици на бѣлата ложа погледътъ имъ е установенъ, хоризонталенъ, а въ черната ложа е наклоненъ. Ще глѣдаш този човекъ нагоръ ли глѣда, или погледътъ му е надолу. Като го глѣдаш отъ духовно глѣдище, цѣлите му клонятъ надолу, виждашъ, че въ погледъ му има нещо затаено. Най-първо погледътъ ти трябва да бжде установенъ. Ще взѣмемъ огледало и ще глѣдате, погледътъ ви установенъ ли е или не. Ще се отнасяте критически къмъ себе си. Някой казва: Като Бога не мога да бжда никога! Туй да изфиряса отъ васъ. Като Бога ще бждемъ, но като Него никога. Когато Богъ влѣзе въ насъ, Той става равенъ съ насъ, Той никога не спори. Излѣзе ли вънка отъ тебъ, Той не може да бжде като тебъ. Вжтрѣ е като тебъ, но отвънка не е като тебъ. Богъ отвжтрѣ не действува, но като излѣзе отвънка, Той ще ти създаде хиляди нещастия. Ти отвжтрѣ можешъ да Го нагрубишъ, да Му кажешъ

хилаци нецензурни думи, но Той казва: "Азъ като излѣза вънка, ще ти кажа кой съмъ." Той ще те гони, ще те хули, ти ще питашъ: Кой си ти? - Азъ съмъ ежиятъ, знаешъ ли какво ми казваше, да се научишъ на езика си да знаешъ да го стягашъ. За това Господъ ще ти каже: "Слушай ме, не се отдалечавай!" Само три пѣти Господъ ще ти проговори вътрѣ: Той говори тихо, ще ти каже: Не прави това, недей. Какъ? Азъ съмъ господарь! "Не го прави!" Той излѣзе отвънка, и ти създаде мжчнотици, казва: Нали си господарь! Затуй се казва, че Богъ на горделивѣтъ се противи, а на смиренѣтъ дава богатство. Знаешъ ли азъ кой съмъ? - Противишъ се. Ти си отъ ограниченѣтъ ежества, които не знаятъ отгдѣ сж. Ти не знаешъ произхождението си, майка ти, баща ти, гдѣго ти не знаешъ отгдѣ сж. Щомъ знаешъ произхождението си, ще кажешъ: Азъ зная кой съмъ, какво е моето произхождение, дайте ми лопатата, дайте ми мотуката, прѣстилка! Зная си произхождението, то е, че съзнавамъ, че въ свѣта има само единъ Богъ - дайте ми тукъ прѣстилка. Нѣма по-хубаво нещо отъ това, да направи човѣкъ нещо, което той самъ си иска, и като седне, да е доволенъ.

Сега, кои сж законородени гдѣца? - Родениѣтъ отъ Духа. Говѣте се да бждете родени. Всички имате условия да бждете родени. Да кажемъ, че вие сте едно житно зърно, турено въ хамбара, но утрѣ като ви посѣя въ земята, вие ще се родите. Но сега въ всинца ви трѣбва да израстне друга една идея беззавѣтна готовностъ да служите на Бога, ако ще и всички свѣтъ да се обърне противъ васъ. Да нѣма друга сила, която да ви каже: Не служете! Може да ни ограничаватъ, пакъ ще служите на Бога. Волята Божия, и нищо повече! Сила е това!

Сега, да ви обясня въ какво седи идеята. Нѣкой пѣтъ казвате: "Нали вѣрвамъ въ Христа." Вѣрвате, но всѣки денъ вашите вѣрвания се различаватъ. Допуснете, че азъ съмъ вашъ приятель, дойда единъ денъ и ви казвамъ: "Дайте ми 1,000 лв. на заемъ." Дадете ми, но ви мине мисльта: Дали ще ми ги върне той. Съмнение. Слѣдъ една седмица азъ ги връщамъ. Втори пѣтъ дойда, казвамъ ви: Дайте ми 2,000 лв. на заемъ. Дадете ми, но пакъ ви мине мисльта: ами

ако не ги върне. Тъй се случва, обаче, че не мога на същия ден да ги върна, закъснявамъ съ единъ денъ. Дойда трети пжтъ, казвамъ ви: Не може ли да ми услужите сега съ 3,000 лв? Кажешъ си: А.....а..... сега и азъ се изпитвамъ, и вие се изпитвате. Въ съзнанието изпъква нещо особено. Тъй е, християнитъ всѣки денъ се подлагатъ на изпитъ, но дойде такава голѣма мъжнотия, такъвъ голѣмъ изпитъ, противорѣчия, че вие се обърквате, почвате да се съмнѣвате въ Христа, и си казвате: Я да си тръгна азъ въ широкия пжтъ. Вие не си издържате изпита. Не, какво и да се яви прѣдъ васъ, никаква сѣнка отъ съмнѣние. Че това е характеръ! Когато дойдатъ най-голѣми противорѣчия, тогава истината се изпитва. Отъ туй, което е залегнало въ душата ви, ще се развие единъ принципъ.

Вървя по улицата, занимавамъ се съ нѣкои велики мисли, глѣдамъ нѣкоя сестра, толкова се обезсърдчила казва: Не искамъ да се моля, оглупяла съмъ. “Та ти си сега оглупѣла, по-рано беше умна. Ще се молишъ”. А, ще се моля. Ще му смажа азъ нему главата. Глѣдамъ другъ нѣкой, върви и се заканва: “Чакай, азъ ще ти дамъ тебе, съ тебе друго-яче не може работата да стане, ами ножъ, револверъ трѣбва! Човѣкъ трѣбва да бжде смелъ и рѣшителенъ”. Казвамъ: та ти сега си страхливъ, я, едно врѣме безъ револверъ ходеше. Сега вие си прѣдавате мислите единъ на другъ, плашите се. Ще носимъ оржжия, но такива, които сж много по-силни отъ револвера. Има такива. Азъ не казвамъ да хвърлите револверитъ си. Не, не, ще носимъ големи ками въ джобовете си, само че като забия моята кама, нѣма да убия противника си. Ами че какъ? Нали имаме Словото Божие, ще му отговоримъ разумно. Тамъ е силата, разумно, тамъ е силата.

Вие идвате до една фаза, дѣто съмненията ще дойдатъ, не можете да ги избѣгнете. Азъ зная това. Сега ще ви привѣда единъ примѣръ. Една сестра се намирала въ нужда, и взѣла отъ единъ братъ 2-3,000 лв. на заемъ, но главата и побѣлѣла отъ него. Казвамъ: ще повикамъ този братъ и ще му кажа: Тази сестра е внесла въ моята банка паритъ си, ти ме безпокоеше толкова, че дихвтитъ имъ стру-

ватъ повече отъ 10,000 лв. на ти тия 3,000 лв., които ти дължи тя. Въпросътъ се разрѣшава. Нѣма мжчнотия, която да не може да се разрѣши. Ще дойдатъ мжчнотиин, които мжчно ще могатъ да се разрѣшатъ.

Сега казвамъ: И млади, и стари, безъ съмнѣнис, безъ съмнения въ Бога! Това е едно отъ най-мжчнитѣ правила: Безъ съмнения въ Бога! Нѣкой пжтъ си се заинадилъ, нѣма да се моля. Ще се молишъ, казвамъ, и отпатѣкъ ще минешъ. Врѣме е за молитва. Нѣкой пжтъ се събиратъ духоветѣ около менъ, гизатъ шумъ, нѣма да се молимъ. Коя е причината? - Толкова врѣме се молихме, не прокопсахме. Азъ ще ви кажа единъ новъ начинъ, какъ да се молите, и като се молите тѣй, ще прокопсате. Ти си се обезсърчилъ, защото на врѣме не си посѣлъ. Ела, заедно ще посѣемъ, и слѣдъ 10 дни ще поникне. На врѣме само.

Сега, има едно нещо, за което азъ се опасявамъ. То е, че сте много добри. Не се опасявамъ, че сте лоши, но че сте добри. Ако знаяхъ, че всичкиѣ крѣчми сж праздни, щяхъ да легна, и нѣмаше да мисля за васъ, а като сте богати, ще отидете да пиянствувае. Изкушения много има. Не казвамъ, че сте само добри, но сте много добри, много богати хора сте. Но главното, философията е тамъ, че имате по пжтия си редъ съблазни, редъ изкушения, които цѣлътъ да ви турятъ въ застои. Сега има големи борби, не само на физическото поле, но и на менталното, но ще се завърши. Борбата започва отгорѣ наголу. Смели ще бждете, ще се държите за Божествения принципъ. Богъ е, който води тази война. Той воюва сега, и всички трѣбва да взѣмемъ неговата страна. Война е сега, сжщинска война! Ще ти кажатъ: че ти си старъ. Не, не се остарѣва. Защо да не се боришъ. И на 90 години да си, можешъ да се боришъ. Глѣдамъ, единъ старъ господиѣ посѣщава бесѣдите ми, казва: "Азъ сега на стари години съмъ дошълъ да допринеса нещо, но сега е врѣменна война, и азъ искамъ да допринеса своята лепта". Ние нѣма да бждемъ ексцентрични, ще постигваме умно, да озадачимъ противника си. Едно врѣме Христосъ казалъ: "Синоветѣ на този свѣтъ сж по-умни". Срецие те нѣкой, не му казвай твоеото веруло, той те изпитва, говори

умно, да знае, че не говори съ единъ простакъ, а съ човѣкъ, който има убѣждения. И този Господъ, Когато азъ ти проповѣдамъ, не съмъ го наследилъ отъ баба си и отъ дѣдо си, като тебъ, но азъ имамъ една голѣма опитностъ, цѣнна е тя заради мене, тя ми е дала една голѣма свѣтлина. Когато дойде туй съзнание то ще донесе на човѣка абсолютно спокойствие, стабилностъ, и като че нещо ти говори: Не бой се, не бой се - едно вътрѣшно спокойствие настава, единъ вътрѣшенъ миръ, и неприятельтъ отстъпва казва: Хайде да го оставимъ! Когато пжтищата на единъ човѣкъ сж благородни на Бога, Той го примирява съ враговетъ му, или ги объвъртява. А пъкъ свѣтътъ е пъленъ съ недоволни сжщества, завистливи, и човѣкъ ще мине прѣзъ тия огньове. Ще минешъ прѣзъ ада, ще чуешъ неприятни работи, такива, за които на умъ не сж ти идвали, ужасни работи ще чуешъ. Като се качишъ на небето, тамъ ще видишъ красиви неща, и колкото повече мълчишъ, толкова по-хубаво. Мжчно е да се живѣе безъ Бога. Да съзнавашъ Бога, значи да съзнавашъ живота на всички сжщества, да влѣзешъ въ съзнанието, въ положението на една мравка. Горѣ тя ме хваща, разбираме се, но на физическото поле не можемъ да имаме отношения. Затуй Бога не можемъ да го разберемъ.

Тури си за цѣлъ слѣдното: Каквото и да се случи, азъ ще изпълня волята Божия. Азъ имамъ едно свѣщенно правило, нищо повече, никаква философия. Стоишъ на масата съ приятеля си, нещо ти казва: Напусни масата. Ставашъ. Дѣ отивашъ? - Имамъ едно свѣщенно правило, казва ти: На-пусни молитвата. - Ще я напуснешъ. Има нещо по-високо отъ тия наши формули. Професоръ си, прѣподавашъ - ще напуснешъ класа. Това свѣщенно правило дохожда, когато всички други методи сж изчезнали, когато ти си се отчаялъ. То ти казва: Стани! Нѣкой ти казва: Друго нещо ти подшушва. Не, то е, азъ съмъ го опитвалъ, то е свѣщенното правило. И тръгвашъ. Да, тази мисль у Христа постоянно е била прокарвана. Тръгвай! Тръгва. Ходи царскиятъ синъ отъ село на село, босъ, съ кожни подметки, заобиколенъ съ равнини, и проповѣдва. Какво търпѣние! Въздъхва си и казва: До кога, ще имъ търпя? Туй е свѣщенното правило. То е

най-хубавото. Туй, което отличава човека, то е свъщенното му правило. Той има убъждения. Когато у човека дойде свъщенното правило, той забравя какво говорят хората за него.

Всички, наредени около Учителя въ долната стаичка, пѣемъ, възхитени, въодушевени. Учителътъ бе застъцѣла недѣля, не приемаше никого, и днесъ, даде ни обилно Божието Слово. Радваме се всички Нему, радваме се въ Бога!

Не дойдохъ да разруша, но да изпълня.

“Да не мислите, че азъ дойдохъ да разруша закона или пророците: не дойдохъ да разруша, но да изпълня!”.

Ще прочета нѣколко стиха отъ 5 глава отъ Евангелието на Матей, отъ 17 до 27 стихъ.

(17) Да не мислите че азъ дойдохъ да разруша закона или пророцитѣ: не дойдохъ да разруша, но да изпълня. (18) Защото истина ви казвамъ: Докль да прѣмине небето и земята, една рѣска или една точка отъ закона нѣма да прѣмине дори се всичко не сбже. (19) И тѣй, който наруши една отъ най-малкитѣ тѣзи заповѣди, и научи така челоувѣцитѣ, най-малкъ ще се нарече въ царството небесно; а който стори и научи, той ще великъ да се нарече въ царството небесно. (20) Защото казвамъ ви че ако вашата правда не надмине правдата на книжниците и Фарисеитѣ, нѣма да влѣзете въ царството небесно.

(21) Чули сте че е речено на староврѣменнитѣ: “Не убивай; и който убие ще бже повиненъ на сждъ.” (22) А пъкъ азъ ви казвамъ че всѣки който се гнѣви на брата си безъ причина ще бже повиненъ на сждъ; и който рече на брата си: Рака, повиненъ ще е за прѣдъ събора; а който му рече: Безумне, ще бже повиненъ за пъкъла огненъ. (23) И тѣй, ако принесешъ дара си на олтаря, и тамъ се устѣишь че братъ ти има нѣщо на тебе, (24) остави дара си тамъ прѣдъ олтаря, и иди, първомъ се примири съ брата си, и тогазъ ела та принесъ дара си. (25) Спогодявай се съ противника си скоро, додъ си на пжтя съ него, да не би противникътъ ти да те прѣдаде сжднику, а сждникътъ те прѣдаде на слугата, и те хвърлятъ въ тѣмница. (26) Истина ти казвамъ: Нѣма да излѣзешъ отъ тамъ докль не отдадешъ най-последния когрантъ.

Ще говоря върху 17-стихъ. “Да не мислите, че азъ дойдохъ да разруша закона или пророците: Не дойдохъ да разруша, но да изпълня”.

Този стихъ вклучва три основни идеи. Законътъ всѣкога се отнася къмъ твѣрдата материя, нали? На философ-

ски езикъ казано: законътъ се отнася къмъ туй, което е проявено, къмъ реалността, която е вече проявена и оформена.

Пророцитъ, това е начинаещето, разумното, проявяването на Божественото у човѣка, т. е. пророкътъ е човѣкътъ, който се стреми да схване една Божествена мисълъ, да я прѣдаде на свой езикъ, да я направи достъпна на своитѣ ближни.

И, като казва, че азъ не дойдохъ да разруша, но да изпълня, то значи, че Синътъ Божий, т. е. Онзи, Който е създалъ всичко, Той нѣма да наруши този законъ. Този законъ, той е възвишеното, Божественото. Божественото, това е законътъ въ своето първо произхождѣние. Свѣтътъ започва съ законъ, т. е. той е първиятъ потокъ, който дава направлѣние на човѣшкия духъ. Прѣдставете си, че вие сте изхвърлени въ пространството, и тръгнете въ туй безпрѣдѣлно пространство, говоря съ езика на ученитѣ хора, съ езика на съвременната наука, както тя опрѣдѣля безпрѣдѣлността на пространството, да направите една разходка съ бързината на свѣтлината, какво ще разберете? Защото, казватъ, че само за да се измине, да се прѣкрѣстоса нашата слънчева система, която се състои отъ 100 милиона слънца, съ бързината на свѣтлината която е 300 хиляди километра въ секунда, трѣбва да изминете нѣщо около 130 (квадрилиона километра), а за това се изискватъ около 36,000 години. Толкова хиляди ви сж потрѣбни, за да минете прѣзъ тази вселенна отъ едно слънце къмъ друго, а нѣкои изчисляватъ, че за да минете отъ една вселенна къмъ друга най-близка вселенна съ бързината на свѣтлината, трѣбватъ ви 90 милиона години. Сега, допуснете, че вие сте едно разумно същество, философъ, държавникъ или какъвто и да е, явили сте се на земята, и претендуирате, че имате нѣкакво право, и прѣдставете си сега, че нѣкой ви слуша, и вие разказвате, че нашата вселенна се състои отъ 100 милиона слънца, и друга нѣкоя се състои пакъ отъ 100 милиона слънца, то питамъ ви: знаете ли въ какво се състои тази свѣтлина, какво има въ тия слънца?

И сега, ние седимъ на земята, играемъ си, има

Господь, нѣма Господь има Господь, нѣма Господь. Това е задаване на рѣшаване на единъ въпросъ. Или, друго-яче, философски казано: Ти можешъ ли да докажешъ, че има Господь? - Мога да го докажа. Ти можешъ ли да докажешъ, че нѣма Господь? - Мога да го докажа. И едното мога да докажа, и другото мога да докажа. Какъ? Ето въ какво седи философски доказването. Седимъ на една маса, запалимъ свѣщъ, и споримъ има ли свѣтлина? - Има. Можешъ ли да докажешъ? - Мога. Можешъ ли да докажешъ, че нѣма свѣтлина? - Мога. Пфу - изгася свѣщта. Можешъ ли пакъ да докажешъ, че има свѣтлина? - Мога. Запаля свѣщта. Можешъ ли да докажешъ, че нѣма свѣтлина? Пфу - изгася отново свѣщта. Значи, има Господь - свѣтлината свѣти; нѣма Господь - духна свѣтлината, изгася я. Експегитивно е туй доказване. Тѣй постѣпватъ ученитъ хора. Нѣкой философъ духне въ ума ти, загаси свѣщта, каже ти: "нѣма Господь". Нѣма Господь разбира се, тѣмнина е вътрѣ. Дойде другъ философъ, запали свѣщта, ти, има Господь. Трети я пакъ изгаси, нѣма Господь. Това е то всичката философия на философитъ. Има редъ философски трактати, които започватъ, говорятъ тамъ за онова субективното, трансценденталното, но и самите философи не знаятъ, какво е това трансценденталното. Питамъ: когато Господь създаваше вселенната, вие знаяхте ли каква бѣше земята, вие бѣхте ли Негови съветници? Нѣкой геологъ намѣрилъ едно малко камъче, и споредъ него описва каква е била нѣкога земята. Това сж само възможности, допущания. Турцитъ казватъ "олагеле", т. е. всичко е допустимо, възможно е. Това не е упрекъ, но питамъ: на каква база, на какво почива нашата философия? Всички ние трѣбва да се научимъ да мислимъ правилно. Спасението ни е тамъ. Едно врѣме, единъ турски султанъ казалъ: "Онзи, който дойде да ми каже най-големата лъжа, но сжщинска лъжа, която азъ да призная за такава, ще му дамъ много голяма награда". Между турцитъ има такива, особени хора, наречени дервиши. Изпробървватъ се тѣ единъ слѣдъ другъ при султана, да му разказватъ лъжи, една отъ друга по-големи. Идва първия дервишъ, и казва: "Султанъ ефенди, майка ми насади едно паче яйце, и то като

се търкулна, отъ него излѣзе една голѣма камила”. Султанътъ казва: “Олагели, може да е така, възможно е”. Идва другъ дервишъ и казва: “Султанъ ефенди, едно врѣме, когато баща ми воюваше съ московцитѣ, изтрѣгна си единъ косъмъ отъ брадата, тури го на Дунава и направи единъ голѣмъ мостъ отъ него”. “Олагели, казва султанътъ.” Идва трети, четвърти дервишъ, и най-после идва единъ дервишъ, носи единъ голѣмъ празенъ кюпъ, и казва: “Султанъ ефенди, едно врѣме баща ти воюваше съ московцитѣ, и баща ми му даде на заемъ този кюпъ пълненъ съ злато”. Султанътъ, като го слушалъ, помислилъ си: ако каже пакъ олагели, ще се хване по закона, и ще трѣбва да плати, затова казалъ: “Буаландеръ - не е възможно това.” Сега, и ние така, когато не ни засяга една истина, казваме - възможно е, но когато ни засяга, казваме: А, туй не може да бѣде! Защо? Защото ще плащаме. Нѣкой пжтъ ние прѣдставляваме закона като единъ начинъ, методъ, чрѣзъ който нашиятъ животъ, разумниятъ животъ се развива, и тия закони ние трѣбва да ги разбираме. По подобие на тия закони, които съществуватъ въ природата, сж направѣни и нашитѣ закони. Всяка фамилия си има свои закони. Бащата и майката, тѣ създаватъ законитѣ. Нѣма домъ, дѣто да нѣма свои закони. Нѣма общество, което да нѣма свои закони, но работата е, че тия закони не сж тѣй постоянни, както законитѣ на природата. Следователно, тѣ иматъ врѣменно уподобѣние.

Сега, Христосъ нѣкѣждъ застѣга Моисѣвия законъ, въ който имаше нареждания, какъ трѣбваше да живѣятъ евреитѣ, обаче, Христосъ тукъ въ другъ смисълъ застѣга законитѣ, спорѣдъ които трѣбва да живѣятъ хората - спорѣдъ законитѣ на живата природа. Когато ние прѣстѣпваме тия закони, въ тѣлото ни се зараждатъ всички болести. Всички съврѣменни болести се дължатъ на прѣстѣпването на тия закони. Най-първо, отъ нередовното ядене се разваля стомаха ни. Отъ нередовнитѣ чувства или отъ неправилното проявлѣние на чувствата, се демагнетизирва слънчевия възелъ, и вслѣдствие на това, въ дихателната система се явява едно стеснение, поражда се бронхитъ, или задушаване, или охтика. Следъ туй, отъ неправилната

употрѣба на нервната енергия, нервната система се изтощава, и се добиватъ съвременните нервни болести, главно неврастения. Затуй Христосъ казва: “Не дойдохъ да разруша закона.” Важно е приложението на закона въ фамилията, въ домоветъ, а не въ църквата. Законътъ трѣбва да царува въ домоветъ вжтрѣ. Нали когато ще се роди едно дѣте, майката ще трѣбва да разбира онзи великъ законъ, какво направлѣние, какъвъ наклонъ да даде на този животъ. Първиятъ наклонъ, който майката даде на дѣтето си, той опрѣдѣля неговата бждеща сжжба. Сега ще кажете: какъ тъй? Е, прѣдставете си, че азъ гържа една площъ, и и дамъ единъ малкъ наклонъ, и вие слизате по него, ще можете да слизате тъй прѣспокойно. Но ако дамъ единъ такъвъ силенъ, голѣмъ наклонъ, какво ще стане съ васъ? - Цѣла една катастрофа. Слѣдователно, всѣки единъ животъ върви по една площъ, и въ него е важенъ този моментъ, първиятъ потикъ, който майката дава на своето дѣте. Не само това, но важенъ е моментътъ, когато ще се даде една проповѣдь, когато човѣкъ се обръща къмъ Бога. Важенъ е наклонътъ въ този моментъ. Важно е, когато четете нѣкоя книга по философия или каквото и да е друго, какъвъ е наклонътъ, при който ще възприемате една мисълъ. Слѣдователно, важно е какъвъ наклонъ сте взели въ този моментъ, защото всички тия мисли вървятъ по нѣкакви закони.

Сега, ние говоримъ за мисълта. Тя видима ли е? Не, но тя си има свои резултати. Мисълта се изразява въ онова разумното проявлѣние на живота. Онова дѣте, което е интелигентно, може да взѣме цигулката да свири; мисълта въ него ще върви правилно, послѣдователно. Човѣкъ може да взѣме да направи една кола, да напише една книга, да изсвири едно парче, ако е художникъ - да нарисува една картина. Туй показва, че разумниятъ законъ дѣйствиува въ реалния, въ видимия свѣтъ. Да допуснемъ сега, че въ нѣкой домъ идватъ нещастия едно слѣдъ друго. Едно дѣте се роди - умира; второ дѣте се роди - умира; твоеото дѣте се роди - умира. Казватъ: “Такава е сжжбата му, къдетътъ му е такъвъ, или пъкъ урочасало е нещо дѣтето, или пъкъ, майката, като бременна още, като вървѣла нѣкога изъ улицата,

уплашила се отъ нещо. Не, не сж тамъ причинитѣ. Ако вие взѣмате просено брашно, ще можете ли отъ него да направите баница? Кому отъ васъ, ако дамъ брашно отъ просено семе, ще може да направи баница? За просеното брашно има дори единъ разказъ. Едно врѣме, въ свѣта се отворила една велика война, та житото, ечемикътъ, ржжта и кукурузътъ отишли да помагатъ на човѣчеството, и рекли на просото: “Тебѣ ще те оставимъ дежурѣнъ тукъ да помагашъ на хората, които не се биятъ”. Просото ги запитало: Баница да ставамъ ли? “Ти хлѣбъ стани, че за баница не мисли!” Отъ просото едва хлѣбъ можешъ да направишъ, та и баница! Сега, ако майката образува тѣлото на дѣтето си отъ просено брашно, никаква баница не може да стане отъ него, даже и хлѣбъ мжчно става. Боза отъ него може да става, даже първокачествена боза, която по пжтя се продава. И тогава, ако единъ човѣкъ е създаденъ отъ такова брашно, той ще бѣде само съ прѣтенции въ свѣта, че това не е право, онова не е право, и тѣй ще мине живота си. Добръ, но има единъ основенъ законъ, съ който ние не трѣбва да си играемъ. Той е, че свѣта има абсолютенъ редъ и порядѣкъ. Това е първото нещо. Туй го отричатъ философитѣ. Песимиститѣ казватъ, че този свѣтъ е единъ отъ най-лошитѣ свѣтове. Възможно е. Оптимиститѣ казватъ, че този свѣтъ е единъ отъ най-добритѣ свѣтове, по-добъръ свѣтъ отъ него нѣма. Възможно е. Олагели - и едното и другото е възможно. Но нашиятъ свѣтъ, нашата земя е само едно звено отъ всички свѣтове. Земята е единъ свѣтъ отъ най-низкитѣ свѣтове, тя не е отъ висшитѣ свѣтове. Ние сме още отдолу. Този свѣтъ е само едно приготвѣние, отлична лаборатория е. И когато нѣкой човѣкъ стане много свосправенъ въ Божественния свѣтъ, и не иска да се подчинява на Божественитѣ закони, изпращатъ го тукъ на земята. Тукъ има даже нѣкои арахангели. Седятъ горѣ тѣ, искатъ да подигнатъ бунтъ, и Господъ казва: “Изпратете го долу на земята”. Дойде тукъ, оковатъ го въ материята, започне да ходи той тукъ-таме, маха главата си, туй каже, онуй каже, никой не го слуша. “Не върви живота”, казва той. Вие казвате: “Нахи е арахангелъ”! Да, той е като единъ

генералъ. Докато има войници, казва: “Напредъ!” - Изважда ножа си, силенъ е. Но като нѣма войници, остава самъ, и какво може да направи. - Нищо. Да, арахангелъ е, докато има сили задъ себе си, и тогава може да ги управлява, всичко става. Но, като извади ножа си и каже “Напредъ”, а тѣ не го слушатъ, какво може да стане? Слѣдователно, всички наши постѣпки трѣбва да бждатъ разумни. Защо? - Защото нашиятъ животъ не зависи отъ насъ. Има една велика сила, която е вложила живота въ насъ, и тя държи сметка за всичко. Отъ нея всичко зависи. Нѣкой казва: “Азъ мога да живѣя, както искамъ”. Не, много се лъжете, не можете да живѣете, както искате. Че не можете да живѣете, както искате, ще видите, че утрѣ тази сила ще ви хване, и ще каже: “Хванете този голѣмъ генералъ, турете го тукъ въ гробъ въ гроба!” И започва тогава живата природа да дѣйствиува, дѣре кожата му, отъ тукъ вземе, отъ тамъ вземе, и слѣдъ 5-6 годин виждате, останали само голи кости. Кждѣ е генералътъ, кждѣ е отишълъ той? Не само генералътъ е тамъ, но какви патриарси, какви агенти, какви брамини, какви пророци има! Кждѣ сж отишли тѣ? И въ туй отношение има единъ великъ законъ, който постѣпва еднакво справедливо къмъ всички пророци, царе, оголва ги всички тия хора. Ама царъ е той! Още по-добре, той е мазничѣкъ, доведѣте го тукъ, той повече ще плати. По сжщия начинъ ще смѣкнатъ нѣкому кожата, както и на посления беднякъ. Питамъ тогава: Каква разлика има между бедния и богатия, когато смъртъта ги хване? За смъртъта ние имаме едно особено, смешно понятие. Споредъ индуската философия, смъртъта е Богъ, една Божествена сила, която разполага съ всички закони. Тя казва: “Доведете тукъ този непокорния!” Съблечете го. “Хайде сега върви си по пжтя”!

Христость, Който познава закона, казва: “Азъ не дойдохъ да разруша, но да изпълня”.

Сега, ние като влѣземъ въ този пжтъ, мислимъ, че можемъ да пристѣпимъ закона. Не. Ако единъ правѣдникъ прѣяде, по сжщия начинъ ще го боли карема, както единъ грѣшникъ. Ами че правѣдникътъ въ какво трѣбва да се

проявява? Праведниятъ трѣбва да бжде уменъ човѣкъ, да знае какъ да яде, да се задоволява съ малко, и да знае какъ прѣвръща тази енергия отъ туй малкото. Ние съврѣменнитѣ хора много работимъ, малко печелимъ. И почти цѣлиятъ ни животъ сега е прѣвѣрнатъ къмъ това стремление да си изкараме прѣхраната, както и птицитѣ. Ние и птицитѣ въ туй отношение си мязаме. Гледашъ нѣкое врабче, ходи цѣлъ день, тукъ кацне, тамъ кацне, на плета кацне и ти казвашъ: “Колко е свободно то!” Да, но то цѣлъ день ходи, гледа, гдѣ да намѣри храна да се наяде. Вечерята казва: “Слава Богу мина деня, намерихъ си малко храница”. На другия день, то пакъ си търси храна. Казвашъ: “Колко хубаво гледа!” Гледа хубаво, търси си храна. Да кажемъ, вие сте агентъ на нѣкое осигурително дружество. Ставате сумринъ, казвате си: “Господи помилуй, кого да осигуря днесъ?” А, ще отида при този тамъ Петко Драгановъ, той е богатъ, ще го осигуря за 50-60,000 лева.” И отивашъ да го убѣждавашъ, търсишъ прѣхрана за себе си и за дѣцата си. Не е лошо. На другия день, пакъ ставашъ, казвашъ: “Господи помилуй”. Имашъ нѣкоя възлюблена, вземешъ перото, драстъ-драстъ, написвашъ нещо - поетъ си. Проповѣдникътъ стане сумринъ, седне и той да мисли. Чакай, дойде му наумъ нещо, взѣме Библията, прочете нѣкой стихъ, ще проповѣдва върху него. Прочита стиха: ако не се покаете..... Ако не се покаете, като че той е най-големиятъ праведникъ, та за другитѣ..... ако се не покаете. Ами ти ако се не покаешъ? Въ Америка има много проповѣдници, нѣкои отъ тѣхъ сж много ексцентрични, въ всичкитѣ църкви има такива, та единъ отъ тѣхъ проповѣдва прѣдъ голѣма публика, казва имъ: “Или трѣбва да живѣете, както Богъ казва, или всички ще отидете въ пѣкъла. Азъ имахъ една баба, тя не слушаше Господа, и като умрѣ, въ пѣкала отиде”. Единъ господинъ отъ събранието, като го слушаше, стана и взе да излиза. “Стой, стой, гдѣ отивашъ” - Въ пѣкъла отивамъ, нѣма ли да пратишъ много здраве на баба си? Питамъ този проповѣдникъ, който казва, че баба му е била въ пѣкъла, той ходилъ ли е въ пѣкъла? Само този човѣкъ, който е ходилъ въ пѣкъла, само той може тъй сигурно да казва това. Ти ходилъ

ли си тамъ, знаеш ли какво нещо е пъкъла, провѣрилъ ли си го? Ама езицитѣ имъ засѣхвали! Ти билъ ли си тамъ? Ама тѣй казва Христосъ. Добре, ако вѣрвате въ думитѣ на Христа, вие не трѣбва да грѣшите. Вие не вѣрвате въ думитѣ на Христа, затова грѣшите. Ако човѣкъ само единъ пжтъ е билъ въ ада, то, като дойде на земята, изведнѣжъ ще се освободи отъ всичко, и ще каже: “Туй, което видѣхъ, слѣдъ тия мжчения, които минахъ, не искамъ нищо, нито паритѣ нито кжцитѣ, нищо не искамъ”. Ще кажете: “Ама то е празна работа!” Сега, има евангелиски проповѣдници, които доказватъ колко милиона години ще стои човѣкъ въ пъкъла, колко врѣме ще страда. И започватъ: Ако човѣкъ влѣзе въ пъкъла, то, нѣма да му се простятъ грѣховетѣ, докато не се изпари всичката вода на океана, като се прие, че само по една капка вода се изпарява на годината. Той съветникъ ли беше на Господа? Казвамъ: “Ти не разбирашъ Писанието”. Защо твѣрдятъ тѣ това? Защото въ Писанието тамъ Богъ казалъ на еврейския народъ: “За вечни врѣмена ще ви изхвърля отъ лицето си. Какво означава това “вечно”? Значи веки-вековѣ. Минатъ се 200-500-600 години, дойде единъ пророкъ, казва: “Израиле, обърни се къмъ мене”. Дойде другъ пророкъ, казва: “За вечни врѣмена ще ви изхвърля отъ лицето си”. Въ веки вековѣ. Какво значи това 10,000 години? Ние не сме съветници на Бога, и нѣмаме право да казваме, кой колко ще бжде наказанъ. Не е въпросътъ за наказанията. Има законъ, който хваща човѣка. Туй трѣбва да го знаете. Човѣкъ вжтрѣ въ една минута може да приживѣе хиляди години страдания. Тѣй щото страданията, наказанията не се опрѣдѣлятъ отъ врѣмето.

Сега, да се върнемъ къмъ нашата мисль. Има законъ въ свѣта, който трѣбва да спазваме. Този законъ е необходимъ за сегашното наше развитие, за щастieto на дома ни. За да можете да създадете бждещето общество, непрѣменно мжжътъ и жената трѣбва да знаятъ този Великъ законъ., защото, казва Христосъ: “Този законъ нѣма да се измѣни домогава, докато небето и земята прѣминатъ. Нито една рѣзка отъ този законъ нѣма да се измѣни”. Е, хубаво, тогава Христосъ казва: “Какво се изисква за изпъл-

нението на този законъ?” Има два начина за изпълнението на този законъ. Единиятъ начинъ е чръзъ страхъ, както въ животинското царство. Но това изпълнение на закона не е правилно, то е неразумно изпълнение. Вториятъ начинъ е чръзъ закона на Любовта, на Мждростта - не само да обичашъ, но да си мждъръ да изпълнявашъ Божия законъ. Е, добре, тъй както сега ние се поляризираме, правилно ли е? Вие сте майка, имате двъ родни дъщери, като ангелчета, но на едната дъщеря направите по-хубави грешки, по-добре нашарени. Другата дъщеря веднага ще измъни мнѣнието си заради васъ, и ще каже: “Азъ мислихъ, че майка ми е поумна”. Питамъ: Защо дъщеря ви е измънила мнѣнието заради васъ? Какво е причината? - Има вжтрѣшни причини. Сега, като влѣземъ вжтрѣ въ религиозния животъ, същевременно трѣбва да стане една промѣна и въ душата и въ ума на човѣка въ неговитѣ разбирания. До тогава, докато ти мислишъ, че нѣкой може да взѣме твоеото щастие, ти не си свободенъ. Щастиеето на човѣка въ свѣта зависи отъ него самия. Никой не може да ти взѣме щастиеето. Щастиеето на човѣка, това е Богъ, Който живѣе въ него. А като казвамъ Богъ, Който живѣе въ човѣка, не разбирамъ друго нещо, освѣтъ, че това е едно схващане, една особена свѣтлина, която, като озари човѣка, въ него става една особена промѣна, и той върва, че има една велика интелигентна сила, и каквото намислишъ, тя веднага ще те направлява. Намислишъ нещо, веднага ти се казва какво трѣбва да направишъ. Туй Божественото никога нѣма да те излъже. И който слуша туй Божественото, Великото, никога нѣма да има нещастия. Искашъ да пжтувашъ за Бургасъ. Нещо ти казва: “Не пжтувай днесъ, ще стане нѣкаква катастрофа”. Мислишъ да пжтувашъ нейде съ параходъ, нещо ти казва: “Не пжтувай днесъ, параходътъ ще пострада като Ту-маникъ, отложи пжтуването си за слѣдъ два мѣсца”. Другъ пжтъ нещо ти казва: “Не отивай на театрътъ тази вечеръ, театрътъ ще изгори.” И наистина, нѣма да се минатъ нѣколко часа или единъ день, и тъй ще стане, както ти се казва. Божественото ти казва, не го отричай. Провери го, ако искашъ, но знай, че Божественото ще стане. Ти, така

ще имашъ за себе си единъ законъ. Туй Божественото държи сърдцата на хората вжтрѣ въ свѣта, и съ тия сърдца То може да направи отъ насъ, каквото иска.

Сега, нѣкои мислятъ, че сж много самостоятелни. Много се лъжете. Азъ бихъ желалъ да видя единъ човѣкъ въ този свѣтъ, който да е самостоятеленъ. Когато държавата издаде единъ законъ, чрѣзъ който обяви война, и каже на всички да отидатъ на война, колцина отъ васъ биха проявили своята воля, своята самостоятелностъ? Има два закона. Спорѣтъ единиятъ, ти можешъ да воювашъ по убѣждѣниѣ, а спорѣтъ другиятъ - може да воювашъ по необходимостъ, по налагане. Питамъ: Колцина отъ васъ бихте издържали слѣдното положение: да си гладувалъ 4-5 дѣня, и гледашъ, нѣкой си оставилъ торбата съ хлѣбъ. Можете ли да се въздържите отъ да не вземѣте хлѣба отъ торбата? Има хора, азъ не казвамъ, че нѣма такива, но малко сж. Какви малки случаи има въ свѣта, въ които ние трѣбва да проявимъ своята воля. За примѣръ, ние съврѣменнитѣ културни хора още не сме дошли до състоянието да издържаме когато нѣкой не ни поздравѣ, или е невнимателенъ къмъ насъ въ поздравѣ си. Срѣщнешъ нѣкой приятель, и той не те поздравѣ, тебѣ ти става мжчно. Азъ срѣщна нѣкой приятель, не ме поздравѣ. Азъ извинявамъ този човѣкъ, влизамъ въ положението му. И азъ нѣкой пжтъ срѣщна нѣкого, поздравѣ ме, каже ми “добъръ дѣнь”, не му отговоря, замислилъ съмъ се нѣкъдѣ. Всѣки единъ човѣкъ си има нещо, което го мжчи. Ние имаме криви понятия за тия неща. Срѣщнешъ нѣкой, казващъ: “Гледа ме много криво”. Не, ни най-малко не те гледа криво, той ни най-малко не мисли за тебѣ въ това врѣме. Той има да взѣма отъ нѣкъдѣ 10,000 лв., не сж му върнали тия пари, и той се мжчи. Срѣщнешъ го, не тѣ поздравѣ. “Този човѣкъ на менъ се гневи нещо”. - Не, този човѣкъ си има нѣкаква бѣля на главата. Нѣкой човѣкъ си върви по пжтя, изкълчилъ крака си, боли го, ти го срѣщнешъ и казващъ: “Поздравѣ ме, но нещо не е разположенъ къмъ мене”. Не търсете разположение отъ съврѣменнитѣ хора. Всѣки единъ човѣкъ, въ всѣки домъ си има по единъ червей вжтрѣ, по единъ голѣмъ трънъ, Павловъ

трънъ. Питамъ сега: Какъ ще изпждимъ тия тръне навънка? Ние казваме: “Христосъ ще оправи свѣта”. Христосъ, това е Божествената Любовь, Божествената Мждростъ, Божествената Истина, които трѣбва да се приложатъ между мъже и жени, между учители, свещеници, въ цѣлото общество, всички трѣбва да ги знаятъ и прилагатъ разумно, да работятъ по Божествения законъ. Затуй Христосъ казва: “Богъ ще бжде веренъ на закона си”. А сега? Майката ще бжде единъ лошъ наклонъ на своето дѣте и слѣдъ туй ще дойдатъ редъ възпитателни заведения да изправятъ това дѣте, да изправятъ този наклонъ у него. Е, какъ ще изправишъ това дѣте? Какъ ще го изправишъ, като не знаешъ причинитъ? Трѣбва да знаешъ кои сж причинитъ за прѣстѣпността. Причината за прѣстѣпността у всички хора не е една и сжща. И най-после, трѣбва да знаемъ, кое е прѣстѣпно и кое не е. Трѣбва дълбоко да се разбиратъ по-тънкоститъ на човѣшката душа и нуждитъ и.

И сега, ние съврѣменнитъ хора, сме дошли до една фаза, дѣто за всѣки човѣкъ трѣбва да се дадатъ специални условия, за да се проявятъ неговитъ способности. Ние живѣемъ въ тѣй наречения “вѣкъ на огъня”. И сега се иска много малко, за да се прояви този огънь у всѣки човѣкъ.

Сега, второто положение: пророцитъ трѣбва да дойдатъ, да се пробуди у насъ разумното, и тия закони трѣбва да се приложатъ. За да се приложатъ законитъ, ние трѣбва да почнемъ да изучаваме себе си. Сега, мнозина може да кажете, че сте достигнали до извѣстни познания, но тия познания не сж достатѣчни, защото за въ бждеще животътъ ще се усложни, ще стане по-сложенъ, ще се измѣни. Какво е положението на съврѣменнитъ мѣлкопитающи? Едно врѣме тѣ сж били господари, сега сж слуги. Едно врѣме черната раса сж били господари, сега тѣ сж слуги, а бялата раса господари. Но сега друга раса ще дойде. Всѣка една раса е дала нещо, тя проявява своя законъ. Слѣдователно бялата раса е направила много повече, отколкото черната и жълтата раси. Но следущата раса, която иде, тя е една отъ най-благороднитъ раси, азъ я наричамъ раса на Любовта. Тя ще внесе една нова култура, въ която хората ще се позна-

ватъ по особенъ начинъ. Въ тази нова култура нѣма да има такива хотели, като сегашните. Като влѣзешъ въ единъ градъ, нѣма да се записвашъ отгдѣ идешъ и кждѣ отивашъ; нѣма да има, както сега, позволителни, право да пжтувашъ и други подобни. Въ всички градове, гдѣто ще отивате, ще имате толкова приятели, че като отидешъ въ единъ градъ, най-малко 10 души ще те поканятъ у дома си, и между тѣхъ ще има споръ, кой да те приеме; и въ който домъ отидешъ, той ще има привилегия между другитѣ, че него си посетилъ. А сега какво? Отидешъ въ единъ градъ, и всѣки си отива въ хотелъ. Тази нова раса ще бжде умна, нѣма да бжде месоядна раса, ще се храни изключително съ растителна храна. А сега ние прѣстѣпваме закона. Нѣкои учени хора казватъ, че месото съдържа по-голяма хранителностъ. Да, то съдържа по-голяма хранителностъ, но като съдържа едно благо, дава ни едно друго зло, ставаме по-груби, по-жестоки. Тия млѣкопиталощи сж достигнали до човѣшкото съзнание, и като ги колимъ, отъ страхъ въ тѣхния организъмъ се образува една отрова. И въ съврѣмненитѣ културни хора тази отрова е причина за разнитѣ нервни болести, тя поражда неврастенията. Всѣко едно животно отгдѣля такава отрова. Съврѣмненитѣ лѣкари признаватъ това, но казватъ: “Безъ месо не можемъ”. Да, който иска да бжде отъ тази раса на Любовѣта, трѣбва идейно да се откаже отъ месото. Ние трѣбва да прѣсъздадемъ нашия организъмъ; ако не го прѣсъздадемъ, ще имаме сжщитѣ побуждения, каквито у животнитѣ. Тогава, каква е разликата между едно тревопасно животно и единъ вълкъ? Да кажемъ, че лисицата е по-умна, по-хитра отъ нѣкое тревопасно. Нима слонътъ е по-голу отъ лисицата, по-малко интелигентенъ отъ нея? Слонътъ съ своя хоботъ може да свърши 10 пжти по-голяма, по-хубава работа отъ лисицата. Ще каже нѣкой: “Добре, но и славѣятъ, който нѣе тѣй хубаво, храни се съ мушици”. Ами гжльбътъ, който се храни само съ зрънца, седи ли по-голу отъ славѣя? Гжльбътъ се взима даже за емблема на чистотата. И сега, тия птици, които се научили да се хранятъ съ мушици, и тѣ иматъ философия, като тази на хората. Обаче гжльбътъ поддържа друга философия,

казва: “И съ зрънца само човѣкъ може да се храни”. Тази философия поддържатъ тѣ. Гжльбѣтъ на опитъ показва, че неговата храна е по-хубава. И виждашъ ли много славеи, които се хранятъ съ мушички, както пѣятъ, пѣятъ си на нѣкое дърво, пагатъ и умиратъ. Защо? - Заразили се. Казвамъ: “Ако единъ день славѣятъ се храни само съ зрънца, ще има по-хубавъ гласъ, отколкото сега”. Така и нашитѣ певици, които иматъ хубавъ гласъ, ако пиятъ винце, това - онова, нѣма ли да се развали тѣхния гласъ? Казвамъ: “Ако една певица иска да запази своя гласъ, не трѣбва да яде нищо кисело, лютиво, да не яде месо, да не пие никакво винце или какво и да е друго питие”. Една певица за да пѣе добре, трѣбва да има възвишени, благородни чувства, да и се даде потикъ.

Сега, Христосъ казва: “Не дойдохъ да разруша, но да изпълня закона да науча хората какъ трѣбва да живѣятъ.” Питамъ сега нашитѣ философи: Отъ 2,000 години засели ли сж се тѣ да кажатъ въ какво седи изпълнението на този законъ? Мислите ли, че ако съврѣмениятъ християнски свѣтъ биха се засели да направятъ единъ опитъ да приложатъ Христовото учение, нѣмаше да иматъ резултатъ? Туй не е упрекъ. Гръцката църква и римската църква се спориха съ хиляди години за единъ символъ: отъ гдѣ произтича Духъ Святи, и още не сж го разрѣшили. Католицитѣ сж канонизирали едни светии, православнитѣ не приематъ тѣхнитѣ, тѣ сж канонизирали други - има споръ между тѣхъ. Въ туй не седи въпроса. Христосъ не е дошълъ да канонизира светитѣ. Това не е за упрекъ, но казвамъ, че Христовото учение е обществено учение, то е, за да научи всички души какъ да живѣятъ разумно, да създаде добри домове, да научи всички братя и сестри, слуги и господари, майки и бащи, да живѣятъ всички по закона на Любовѣта, Мждростѣта. Слугата да е доволенъ отъ работата си, и същеврѣменно да е независимъ. Да работи съвестно и въ работата си да каже: “Господарю, азъ съмъ готовъ да се жертвувамъ заради тебъ, но да лъжа, да крада заради тебъ, това не мога да го направя. Ти можешъ да ме изпѣдишъ, но азъ искамъ да бѣжа свободенъ. Всѣко нещо което е право, мога да го изпълня”.

Сега, като се явяватъ тия въпроси, сто какво трѣбваше да направи християнския свѣтъ. Ако всички християни, ако всички свещеници, проповѣдници, както отъ православната, така и отъ евангелиската и католическата църква се съберѣха, за да намѣрятъ единъ начинъ, единъ методъ, за единъ месецъ да се обърнатъ всички къмъ Господа, и да кажатъ: “Господи, дай Твоята сила, да изявимъ на свѣта какъ трѣбва да се живѣе”. Тѣй трѣбваше да направи духовенството, когато прѣдстоеше на християнския свѣтъ да воюва. Щѣха ли да имъ забранятъ, ако тѣ изпратиха едно писмо до духовенството на цѣлия свѣтъ съ съдържание: Всички ние еди-кой си день ще се съберемъ, ще се обърнемъ къмъ Господа да се молимъ да отклони тази война. Щѣше ли да има война тогава? - Нѣмаше да има. А какво стана? Евангелискитъ проповѣдници въ Америка трѣгнаха съ своя народъ, английскитъ проповѣдници - съ Англия, браминитъ тамъ, германскитъ съ Германия, ходжитъ - съ Турция, българитъ - съ България, всички взѣха участие. Питамъ сега: Гдѣ е тукъ законътъ, гдѣ е пророкътъ, гдѣ е разумното изпълнение на закона, на волята Божия? - Нѣма го. И казватъ духовниците: “Ние не сме въ състояние да спремъ войната”. Да, вѣрно е, тѣ не сж въ състояние, но сж въ състояние да се молятъ на Бога. Господъ щѣше да спре войната. Чрѣзъ това тѣ щѣха да иматъ единъ живъ опитъ. И туй, което разяжда съврѣменното човѣчество, то е, че навсѣкждѣ въ християнския свѣтъ съврѣменното духовенство има една слабостъ, че не иска да признае своитъ погрѣшки. Азъ казвамъ: “Най-напрѣдъ духовенството трѣбва да признае своитъ погрѣшки, да ги изповѣда.” Умниятъ трѣбва да признае погрѣшката си. Той трѣбва да каже: “Азъ направихъ една погрѣшка”. Ами ако азъ съмъ единъ касиеръ, и направя едно погрѣшно начисление, и дамъ на нѣкой човѣкъ 10,000 лв. по-малко, отколкото има да взима, не трѣбва ли да пратя да повикатъ този господинъ, и да му кажа: “Господине, азъ направихъ една погрѣшка въ своитъ изчисления, далъ съмъ ви 10,000лв. по-малко, взѣмете си паритъ, извинете ме!” Умниятъ човѣкъ трѣбва да признае своите грѣшки. Е, ние, които искаме да служимъ на Бога, не трѣбва

ли да признаемъ своитѣ погрѣшки? Хубаво, единъ народъ се познава по своето духовенство. И тъй, като влѣзешъ между единъ народъ, ще глѣдашъ какви сж неговитѣ духовници, неговитѣ учители, неговитѣ управници. Всички тия духовници, всички тия учители, всички тия управляющи, могатъ ли да бждатъ по-добри? - Могатъ.

Сега, една лоша чърта, която има у българитѣ, тя е, че българинътъ е фаталистъ. Той казва: “Тази работа нѣма да я бжде, нѣма да върви”. И не върви тази работа. Той е развилъ въ себе си туй чувство да схваща лошитѣ моменти. Той не разбира още закона, че може да противодѣйствува. Затова казва: “Туй дѣте трѣбва да умре, тъй му е писано”. И умира дѣтето. Че азъ мога да уморя всѣки едного отъ васъ. Какъ? - Като не му дамъ 40-50 дни да яде. И какъ да не умре? - Ще умре, и отпатѣкъ ще мине.

И Христосъ сега казва: “Азъ дойдохъ да изпълня закона”. А този законъ на Любовета сега трѣбва да се проповѣдва, трѣбва да се изпълни между всички духовници. А сега, между всички духовници има споръ, тѣ признаватъ, че има единъ Христосъ, че Той е Синъ Божий, но не изпълняватъ Неговата воля. И при туй положение, хората не могатъ да се обърнатъ къмъ Бога, колективно тѣ не сж се молили, и днесъ, тѣ още не могатъ да се рѣшатъ, да кажатъ: “Господи, ела ни на помощъ”! Ами че духовницитѣ сж канали. Тѣ не виждатъ, че свѣтътъ може да се разруши, и казватъ: че Господъ само чрѣзъ тѣхъ трѣбва да проговори. А азъ казвамъ сега, че Господъ никога не е говорилъ чрѣзъ духовенството. Тѣ ще ме извинятъ, но така е. Въ старата еврейска църква пророцитѣ всѣкога сж излизали отъ простия народъ. Които сж ставали пророци, все отъ народа сж излизали и къмъ никакво племе не сж прѣнадлѣжели. Имало е пророци отъ говедаритѣ. Казва единъ пророкъ “Господъ ме взе отъ говедата и пророкъ ме направи.” Той е билъ говедаръ, но умътъ му не билъ говедарски. Опасността на духовницитѣ е тамъ, не че тѣ иматъ зла умисълъ, но като се вдаватъ на общественъ животъ, не могатъ да схванатъ волята Божия, не могатъ да разбератъ Божественъ законъ. Ами че азъ не съмъ ли правилъ опити съ себе си? Съ себе си правя опити.

Кесията ми е пълна. Дойде единъ - дамъ му; дойде другъ - дамъ му; дойде трети - дамъ му, изпразни се кесията ми, и после казвамъ: "Ами за мене нѣма". Но, законътъ казва: "Даѣ!" Ами нали вървашъ? - Да, но и за себе си трѣбва да мислишъ. Щомъ мислишъ за себе си, и ти ставашъ като другитъ хора. Трѣбва да се изпълни закона! Е, хубаво, азъ съмъ здравъ, взѣма мотиката си, отида на лозето, копая, и пакъ си изкарвамъ своята прѣхрана. И у насъ трѣбва да има убѣждението, всички да имаме по единъ занаятъ, да бждемъ готови на всѣка една работа. А сега ние се събираме и мислимъ, кой е правѣденъ човѣкъ. Писанието казва: Въ свѣта нѣма правѣденъ човѣкъ. Правѣденъ човѣкъ е само онзи, у когото Богъ живѣе, или който е съединенъ съ Бога. И когато азъ употребявамъ думата Богъ, не разбирамъ този Богъ, когото вие търсите на небето, но този Господъ, Които ви дава дѣца, дѣщери и синове, който урежда работитъ ти. Когато си боленъ, помолитъ Му се, Той ти помогне, оздравѣешъ. Нѣкой нѣтъ си уреждашъ работитъ, не могатъ да се урѣдятъ, Господъ ти ги урежда. Дѣтето ти е малко глупаво, помолитъ се, почне да се вразумѣва. Една вѣтрѣшна сила е Той, но хората не я знаятъ. Има една сила въ свѣта, която може да опитате. Всѣки единъ отъ васъ може да опита тази сила.

Сега, нѣкои ще кажатъ: ама въ такива заблуждениа!.. Не, това не е фатализъмъ. Ако ти си единъ уменъ човѣкъ, Господъ ще ти говори по единъ начинъ. Има друга една опасностъ, дѣто нѣкои казватъ: "Духътъ ми проговори". Духътъ Божий и твоятъ духъ сж едно и сѣщо нещо. Ти и Духътъ Божий, едновременно, сте едно и сѣщо нещо, само че ти като мислишъ, че си отдѣлно нещо отъ Бога, тамъ се заблуждавашъ. Понеже, като си малъкъ, искашъ да проявишъ силата на Бога. Въ туй малкото нещо, което си ти, въ този малкия умъ ти не можешъ да си като Бога. Много мжно е човѣкъ да бжде като Бога. А можемъ да бждемъ като Бога въ едно нещо. Вие опитвали ли сте да обичате хората? Правила ли сте такива опити? И тѣй, първиятъ законъ, който ние хората трѣбва да приложимъ, той е слѣдующиятъ: ние трѣбва най-първо да обичаме Бога съ сърд-

цата си, съ ума си, съ душата си и съ силата си. Защо трѣбва да обичаме Бога? - За да познаемъ себе си. Това е първиятъ законъ. И азъ обуславямъ този законъ тъй. Всеки единъ човѣкъ трѣбва да се грѣе дълго време на слънцето. Само така той ще се прояви, ще прояви своята енергия, и ще се съзнае. И онзи, който не се е грѣял на слънцето, той човѣкъ не може да стане. И тия хора, които слънцето не ги грѣе, тѣ ставатъ малки, малки, смаляватъ се, джуджета ставатъ, а тия, които сж грети, тѣ, се разширяватъ. Сега, тази промяна трѣбва да стане въ насъ. Ние трѣбва да любимъ Бога, за да познаемъ себе си. Познаемъ ли себе си, ще съзнаемъ своите задължения въ свѣта, и ще станемъ носители на тази велика Божествена мисль. Какъ ще се грѣмъ въ нашия съвремененъ животъ? Ако ние сме въ връзка съ този живия, великия Господъ, ние нѣма да страдаме отъ невраснения; каквито мжнотии и да имаме, всекога ще се разрѣшаватъ добре, по единъ разуменъ начинъ. Азъ не казвамъ, че този Господъ е като обикновенитъ хора. Онзи, когото тази свѣтлина е озарила, този човѣкъ е много благороденъ, той е толкова скромнъ, толкова уменъ. Не мислете, че този човѣкъ все молитви ще прави, все на Бога ще се моли. Нѣкой пжтъ отиваме на Витоша, които ни срещатъ запитватъ ни: Да се молите ли отивате? - Да дишаме чистъ въздухъ. Чудни сж хората! Аме че азъ си дигамъ ржцѣтъ не само когато се моля. Може да си правя упражнение, може да си късамъ круши. Не мислете, че когато си дигнемъ ржцѣтъ, все Господа търсимъ. Гдѣ е Той? Нагорѣ ли е? Не, не, човѣкъ и безъ да си дига ржцѣтъ нагорѣ, той ще намѣри Господа. Той е едно дълбоко съзнание. Когато срѣцна такъвъ единъ човѣкъ, той и безъ да си дигне ржцѣтъ нагорѣ, ще познае, че е съ Бога. Срещамъ единъ човѣкъ, който три дни не е ялъ, азъ съмъ ялъ Вчера, ще му кажа: "Братко, ела съ мене въ тази гостилница", и ще седнемъ двамата заедно на една маса, азъ ще го питамъ отъ кждѣ е, той ще ме пита отъ кждѣ съмъ, приятелски, братски ще се разговаряме, и ще минемъ. Нѣкой казва: "Разговарятъ се". Азъ ще ви дамъ начинъ какъ да се разговаряте. Срещна нѣкого, кара една каруца, изнотилъ се, нѣма да го попитамъ: гдѣ е ходилъ,

откъдетъ иде, защото и той самъ нѣма да ми каже, но ще хвана каруцата му отъ другата страна, ще теглимъ двамата каруцата, ще се изпотя и азъ хубаво, и тогава ще го питашъ: Братко, кога тръгна отъ града? Той ще има доверие сега въ мене, и като стигнемъ до кѣщата му ще ме покани у дома си, и ще ме нахрани. Така ще постѣпя, а не да му казвамъ: Ти си се изпотилъ, нѣма ли да си купишъ още единъ конъ? Не е въпросътъ въ това, покажи вниманието си къмъ брата си, покажи, че го обичашъ. И тогава ще кажемъ: Какъ да ходимъ въ църква? Ето, азъ бихъ желалъ по този начинъ да влизатъ хората въ църква. Влезъши въ дома си, жена ти не е наготвила, не се сърди, но взѣми, наготви ти, и кажи: “Азъ се радвамъ, че ти не си наготвила, та да мога да ти помогна. Ела, Мариюке, да ядемъ.” Жената дошла въ кѣщи, намѣрила, че мжжътъ и не сготвилъ, сърди се. Нека сготви тя, и да не се сърди. Тѣй е то, туй е новото учение, тѣй трѣбва да го покажемъ на опитъ. Ами че, вместо да седи и да се моли: Господи, Господи, излей Духа си върху насъ, благослови ни! А, благослови ни! Я да се опрѣтна азъ, че да кажа: “Господи, азъ ще покажа, че Ти си живъ и здравъ, и заради Тебъ, заради Твоего име, ще нарежа всичкия лукъ, ще сготвя”. “Ами какъ си се измѣнилъ тѣй?” - Днесъ ме посети единъ мой добъръ приятель. “Приятель ли?” - Да, поговорихме си съ него, той ми разправи едно ново учение. “Ами че какво е това ново учение?” - Утре, като говоримъ и двамата заедно, ще ти разправя какво е това ново учение. Това е новото учение. А въ насъ има едно съестествено изопачение. Единъ англичанинъ ималъ единъ укротенъ тигъръ, водилъ го винаги съ себе си, като едно кученце. Този тигъръ ималъ обичай да му ближе ржката. Единъ день, както си седялъ англичанинътъ и си четялъ една философска книга, тигърътъ като лизалъ, лизалъ ржката му, претрилъ кажата му. Англичанинътъ чува едно рѣмжене, и вижда че тигърътъ се готви да му прехапе ржката. Единъ неговъ негъръ, като вижда това, удря тигъра съ пушката си, и освобождава господаря си. Този тигъръ е прѣдъ Васъ. Има такива случаи въ живота ни, дѣто този тигъръ се проявява. Този тигъръ е туй животинското у насъ, и ние трѣбва да

го подчинимъ. И азъ още не мога да ви убедя въ това.

Сега, нѣкои ме питатъ: Каква е целта ти, защо проповѣдвашъ? Ако азъ съмъ дошълъ въ свѣта да проповѣдвамъ едно учение, каквото всички други проповѣдници проповѣдватъ, тогава нѣма нужда да идвамъ, но азъ проповѣдвамъ едно учение диаметрално противоположно на всички, които до сега сж проповѣдвани. Христовото учение е учение, което трѣбва да се приложи въ живота въ най-малките опити, въ отношенията между синове и дѣщери, между майки и бащи, между слуги и господари, между всички хора. Всички християнски свещеници, колкото ги има въ свѣта, може да се събератъ единъ денъ, да се помолятъ на Бога, да имъ помогне, за да приложатъ това учение. Могатъ да го приложатъ, и тогава ще се разберемъ. Иначе, не е въпросътъ, какво е говорилъ Господъ въ миналото. Азъ казвамъ: Какво говори Господъ днесъ това важи. Този Господъ за мене е живъ. И Христосъ днесъ не е туй, което е билъ едно врѣме. И азъ мога да ви докажа това. Едно врѣме Христосъ бѣше разпнатъ на кръста, и Неговите ученици се разбѣгаха. Сега Христосъ е великанъ, има 500 милиона последователи. Той е една мощна сила. Сега съ Него горѣ има 144 хиляди души, които сж завършили своята еволюция. Ако Той съ тия 144 хиляди души приложи своята сила въ каква и да е посока, Той ще е въ състояние да стопи всичко. Не мислете, че Христосъ е слабъ. Ако Христосъ днесъ съ своята сила съсредоточи мисълта си къмъ кой и да е народъ, Той всичко ще разтопи. Прѣдъ лицето Божие, прѣдъ Христовата мисълъ ще се разтопятъ всички неща.

Сега, нѣкои ще дойдатъ, и казватъ: “Да приложимъ туй социално учение”. Туй социално учение може да се приложи. Всички съврѣмени учения, всички съврѣмени теории може да се приложатъ, но само върху този вжтрѣшенъ принципъ. Всички растения могатъ да растатъ, само ако има почва. Почва трѣбва нали? Вѣтка семка може да расте и да се развива, само ако има почва. Но, казвамъ: Христовото учение е една почва за всички социални учения. Въ тази почва всичко може да се приложи; всички съврѣмени социални, политически партии, защото, да признаемъ, всички

партии, изобщо, безъ разлика, иматъ нещо идейно, макаръ че иматъ неща, които не сж приложими. Всичките тѣхни идеи могатъ да се приложатъ само въз основа на разбирането на Христовото учение. Затуй съмъ казвалъ много пжти, че майките и бащите могатъ да приложатъ Христовото учение. Какъ? Вие трѣбва да вървате въ Христовото учение, и когато се ражда синъ или дъщеря, вие трѣбва да знаете какъвъ наклонъ да дадете на вашето дѣте. Майката може да вдъхне на дѣтето си разумностъ и интелигентностъ, може да му вдъхне религиозно чувство, да уякчи волята му, а може да го направи и полуидиотъ. Бременната жена не трѣбва да се бои отъ нищо, трѣбва да и се внушава безстрашие, тя трѣбва да бжде смела и рѣшителна, безъ страхъ и тъмнина трѣбва да ходи тя. Туѣ трѣбва да се проповѣдва на бременната жена. Нейниятъ умъ трѣбва да бжде бодръ, да е заетъ съ всички възвишени и благородни мисли, и то не само съ мисли отъ отвѣчения свѣтъ, но и съ всички реални истини, които занимаватъ днесъ съврѣменното общество. Бременната жена не трѣбва да се плаши отъ нищо. Тя трѣбва да бжде крайно оптимистка, да каже на дѣтето си: “Слушай, мама, азъ искамъ отъ тебъ да бждешъ единъ свършенъ човѣкъ, да носишъ всичко благо въ свѣта, и да знаешъ, че човѣкъ всичко може да направи въ името Божие”. А сега, какъ ще може онази бременна майка да вдъхне нещо велико, благородно въ дѣтето си, когато тя се страхува, мжжътъ и по цѣли ноци не се връща въ кжщи, съседките и я дразнятъ, и тя постоянно плаче. Какво ще бжде туѣ дѣте? Туѣ казвамъ на младото поколение. Нѣкой казва: “Да не се жени човѣкъ”. Не, нежененето не разрѣшава въпроса. Вѣки човѣкъ иска да обича и да бжде обичанъ. Нѣкой казва: “Не искамъ да се женя”. - Да, но водишъ любовъ. Хубаво, ти не искашъ да се женишъ, но ядешъ, нали? Не е въпросътъ тамъ. Въпросътъ седи въ следущето: всички трѣбва да изпълнимъ единъ законъ, абсолютно всички трѣбва да изпълнимъ волята Божия по единъ и сжщъ начинъ. Волята Божия заради мене и заради васъ трѣбва да бжде единъ свѣщенъ законъ, върху който не трѣбва да мислимъ, и върху този законъ трѣбва да бждатъ включени

Всички други закони. Тръбва да имаме едни свѣщени, възвишени, благородни прояви. Туй учение трѣбва да бѣде учение на опитъ. Не само това, но въ природата има сили, има неща, върху които ние не можемъ да мислимъ. Въ природата има извѣстни блага, които тя всекога ни праща. Само природата може да ни освободи отъ туй робство, въ което се намираме. Има само единъ елементъ въ природата, който не е заробенъ. Въздухътъ го приемаме, водата - сѣщо, остава само храната, която днесъ не знаемъ какъ да приемаме. Твърдата храна можемъ да я приемаме по леснѣй начинъ, има другъ начинъ за обработването ѝ. Но сега нѣма да се спра да разпращамъ за това, то е за ученикъ хора. Азъ зная, мога да обработвамъ земята по особенъ начинъ. Ако азъ взема да обработвамъ единъ декаръ земя по свой начинъ, а другъ обработна 100 декара земя, отъ моя декаръ ще изкарамъ толкова храна, колкото вие ще изкарате отъ вашитъ 100 декара. Въ моето жито, изкарано отъ единъ декаръ земя, ще има повече енергия складирана, повече прана, отколкото въ житото отъ вашите 100 декара. Има начини, какъ да спестяваме врѣмето, и пакъ ще ни остане още доста много врѣме. А сега, при нашето невежество, ние казваме: "Тѣй е казалъ Господъ". Не, ние сме се отбили отъ онзи естественъ, великъ пѣтъ на нашето развитие, че заради нашитъ грѣхове животътъ ни е станалъ толкова напрегнатъ, толкова нещастенъ, че не можемъ да си отдѣхнемъ, и като си легнемъ, цѣла нощъ не можемъ да си починемъ спокойно.

И Христосъ казва: "Азъ не дойдохъ да разруша закона и пророцитъ, но дойдохъ да изпълня закона". Сега, разбирайте ме какво казвамъ. Азъ казвамъ: "Вие, които сте готови, ще направимъ една крачка напредъ." Не трѣбва да се спремъ тукъ долу, защото, ако се спремъ тукъ, нищо не сме спечелили. Слѣдущата стѣпка е още по-велика. Ние сега имаме петъ чувства, шестото чувство трѣбва да дойде. Всички трѣбва да бѣдемъ пророци, да прѣдвиждаме нещата, отдалечъ да ги прѣдвиждаме. И всички трѣбва да слушаме гласа Божий, когато ни говори. Казвате "Може ли Господъ да ни говори, може ли да слушаме гласа Божий?"

- Можемъ. Нѣма по-сладкѣтъ отъ Божия гласъ, отъ Онзи Великия. И тогава насвѣкждѣ, кждѣто ходишъ, въ душата ти ще има радостъ и веселие, ще има нещо разумно, и съ който човѣкъ се съберешъ и влѣзешъ въ разговоръ, ще разберешъ дълбочината на неговата душа, на неговитѣ мисли и чувства, ще има разбиране помежду ви. Тогава хората ще почнатъ да си услужватъ единъ другъ. А сега, ние живѣемъ всѣки самъ за себе си. Не, ние хората, които вѣрваме въ Бога, сме въ състояние да направимъ всичко. Туй е новото учение. Ние сме въ състояние да направимъ всичко. Не чакайте вие спасение отъ другаде, спасението е въ Бога, и силата е въ Бога. Тази сила днесъ може да я имате. Азъ съмъ ви казвалъ и другъ пжтъ. Не търсете велики неща, започнете съ най-малкитѣ опити. Непрѣмѣнно съ най-малкитѣ опити започнете. Тия опити сж слѣдующитѣ: да направитѣ едно подобрене въ домоветѣ си. Щомъ започнете да живѣете по Христовия законъ, сто какво ще стане по домовете: майката е била цѣлъ день на работа, а дъщеря и въ кѣщи с шетала, и като дойде майка и, тя ще я посрещне, ще я целуне и ще каже: "Майко, азъ днесъ всичко свършихъ въ кѣщи, вода донесохъ, ти седни сега и си почини". Туй е новото учение, какво искате повече? Бащата като се върне отъ работа, синътъ му ще го посрещне, ще му каже: "Татко, азъ свършихъ работата си, донесохъ клонѣря, а ти си работилъ цѣлъ день, почини си сега". Жената ще посрещне мъжа си, сжщо така всичко приготвила, наръдила прѣдлага му да си почине. Това е то Любовь, Божията Любовь. А ние, сега седимъ като стари аристократи, и жената казва: "Той дали ще донесе нещо, зная му азъ работата, захласналъ се е нѣкждѣ, азъ нали си го зная. Ахъ той, той. . . нарежда тя". Мжжътъ казва: А, тя, тя, зная я азъ нея. Проповѣдникътъ казва: "Зная го азъ моето събрание, не го бива него". Азъ казвамъ на всички: "Въ насъ има извѣстни заблуждениа и вѣрвания, които трѣбва да отхвърлимъ". Ние сме въ състояние да подобримъ нашия животъ, и Богъ иска да го подобримъ. Писанието казва: Като чуете гласа ми, не ожесточавайте сърцето си, приемете го. Христосъ казва: "Ако ме любите, ще изпълните моя за-

конъ”. Както азъ бяхъ послушенъ на учението на моя Учитель, така и вие, ако ме любите, ако ме слушате, приемете моето учение, изпълнете моя законъ”. Туй е съ което сега може да се направи единъ малъкъ опитъ въ хората на новото учение. И тогава ще имаме новъ типъ хора. Новото учение ще ни даде новъ типъ хора. Лицето ви трѣбва да е малко продълговато, да не е валчесто като месѣчина. Защото, за сега имаме три типа хора: единиятъ типъ е на месѣчината, тѣ сж хора сангвиници, иматъ лице валчесто, очи сини, вежди тънки, страни пълнички, ржце пълни, веселички сж, похапватъ си добре. Вториятъ типъ хора сж съ продълговати лица, мускулѣсти, енергични, съ дебели склочени вежди, коси черни, остри, ржцѣ мускулѣсти, тѣ сж като военици, като ходятъ навѣкжжѣ енергия прѣскатъ. Третиятъ типъ сж хора съ крушообразни лица, съ хубави чела, съ тънки коси, съ кафѣви очи, нежни, деликатни, поетични, живѣятъ въ единъ особѣнъ свѣтъ, и за тѣхъ казватъ: “Тия хора не сж за земята”. Не сж за земята, разбира се. Четвъртиятъ типъ, това сж флегматичните, пълни като бурета, съ дебели устни, съ широкъ носъ, ржцѣтѣ си носятъ отпуснато, и за тѣхъ казватъ: “Свѣтътъ да изгори, тѣ не искатъ да знаятъ”. Това сж то до сега четири типа. Има другъ единъ типъ идеаленъ, тѣ сж хора съ единъ такъвъ живъ миловидѣнъ погледъ, съ такива подвижни души, и като тѣ срещнатъ, вдѣхватъ ти доверие, и щомъ си въ тѣхно присѣствие, тѣ ти казватъ: “Не бой се, твоеите работи ще се уредятъ, знаемъ отъ какво имате нужда, знаемъ, че въ дома си не сте добре, знаемъ, ще ни извините, знаемъ, че жена ви се е карала, извинете ни, искаме да ви услужимъ, приемете тѣзи пари, когато можете, върнете ни ги, ако пъкъ имате нужда, ние ще ви услужимъ. Когато имате нѣкаква нужда, заповѣдайте. Работитѣ ви ще се уредятъ, имайте вѣра, не бойте се. Има много такива приятели като насъ, все ще подпишатъ такава една полица”. Азъ нѣкога съмъ ви обѣщавалъ да ви опиша тия хора. Въ тѣхъ има една особена красота, тѣ ти вдѣхватъ особѣни мисли, тѣ сж хората на Любовта, Мждростта, Истината и доброта, всичко това въ тѣхъ душа, и тѣ казватъ: “Може, може,

всичко за ближнитъ”. Следователно, ние всички трѣбва да се стрѣмимъ да образуваме този новъ типъ въ себе си. И Павелъ казва: „че този новиятъ човѣкъ е заченатъ, но ние искаме да го задушимъ. Щомъ дойде у насъ възвишеното, благородното, ние казваме: “Я го отхвърли, ехъ че си станалъ глупавъ”! Не, остави туй възвишеното да се прояви въ тебѣ. Ще дойде единъ новъ животъ въ твоето съзнание, и ти ще познаешъ Бога, нѣма да се съмнѣвашъ и ще оправишъ живота си. Азъ правя опити, и се чужда на това крайно подозрѣние въ съврѣмненнитъ хора. Ще влѣзе нѣкой въ трамвая, другъ го побутне, той се поглежда “Извинете”, казва, “бутнахъ ви”. Като виждамъ, че нѣкой се съмнѣва, казвамъ му: “Братко, ако имашъ нещо изгубено, азъ ще го платя”. Той се извинѣва. Ама наистина, какъ ще ми се довъри той, та ще покаже своята честностъ? Бръкне въ джоба си, кесията му нѣма, а азъ съмъ до него. Какъ ще му докажа, че не съмъ я взѣлъ. Потърси, потърси казвамъ му: “Приятелю, извинете ме, тука е”. Да се не плаши този човѣкъ. Навѣтъждѣ страхъ! Азъ съмъ опитвалъ другъ единъ въпросъ. Ако вашиятъ умъ е буденъ, ако вие мислитъ, нѣма да има нещо въ това учение, което да може да ви изненада. Нѣкой пжтъ казвамъ: “Тия неща сж мжчни въ приложението си, понеже въ природата има извѣстни сили, които противодѣйствуватъ. И тия сили произтичатъ пакъ отъ хората. Има хора въ свѣта, които сж колективно съединени, и като не желаятъ да дойде доброто въ свѣта, противодѣйствуватъ”. Запримѣръ, взѣмемъ гърцитѣ, тѣ желаятъ, щото отъ България нищо да не стане. Туй е една колективна мисль. И българитѣ трѣбва постоянно да се бранятъ отъ тия мисли. Има народи, които несъзнателно си пращатъ лоши мисли, и всѣкога трѣбва да се пазятъ единъ отъ другъ. Затуй всѣки единъ народъ трѣбва да бжде духовенъ, да има мощна сила, за да отблъсква, да отпраща назадъ. И ако ние живѣемъ въ Името Божие, въ Неговата Правда, нѣма да има сила въ свѣта, която да може да ни победи. И Христосъ казва: “Азъ не дойдохъ да разруша закона и пророцитѣ, а да изпълна закона”. И всичкитѣ народи трѣбва да съзнаятъ туй, и духовниците трѣбва да го съзнаятъ, и свѣтътъ да го съзнае, поне-

же пакъ казвамъ: “Рѣшено е, и указъ има издадѣнъ отъ невидимия свѣтъ и Небесниятъ Царь е изпратилъ прокламации до всички, и ангелитѣ сж възли разпорѣждания, че за въ бждеще, всички лоши хора ще се намѣрятъ въ затвора.” “Нека го знаятъ всички това!” За въ бждеще има шансъ да живѣятъ само добритѣ и благороднитѣ хора. Само тѣ ще останатъ на земята. Нѣма да има изключения. Туй ще го опитатъ. Не се лъжете! Врѣмето на злото мина, ще прѣстанатъ прѣстѣпленията. Решено е и свѣршено е. Въ Божиитѣ рѣшѣния нѣма обратни процеси. Слѣдователно, този свѣтъ Господъ ще го прѣкара деветъ пѣти прѣзъ огъня, но свѣтъ ще стане Този огънь ще бжде разуменъ огънь. Хората ще поумнѣятъ. Въ тѣхъ ще се роди особѣно съзнание. Тѣ вече съзнаватъ това, въ всички хора има хубави желанія. И вие не трѣбва да бждете страхливи. На всички духовници, свещеници въ България трѣбва да имъ се говори. Само по този начинъ ще се подигне българскитъ народъ. Нека се даде на българскитъ народъ единъ Господъ на благородството, че да имъ се отворятъ сърдцата, да покажатъ своя характеръ. Туй е благородство! Туй е българската църква! Нека излѣзатъ всички попове владици, които и да сж тѣ, добре дошли ще сж, нека пожелаатъ да се подобри църквата, но не само привидно. Азъ съмъ за Царството Божие. Нѣкой казва: “За църквата трѣбва да сме”. Не, азъ съмъ за българскитъ народъ. Народътъ е, който е създавалъ църквата. Той е църквата. Всички народи сж църквата. Всички тия ежщества, които сж свѣрзани съ насъ и работятъ, тѣ създаватъ църквата, а всички свещеници и владици отъ народа излязоха. Слѣдователно, тамъ е, въ всѣки единъ народъ Богъ живѣе и се проявява. Туй трѣбва да го съзнаемъ, и трѣбва да се молимъ, за да се подигне народа. Това е общата идея, която трѣбва да съзнаемъ. Казватъ нѣкои: “Ти православенъ ли си, ти българинъ ли си?” Казвамъ: “Азъ съмъ опрѣдѣлилъ какво нещо е българинътъ.” Четири качества трѣбва да има мой. Може да четете нѣкои отъ бѣсѣдитѣ ми, ще видитъ какви сж тия качества.

Азъ бихъ желалъ да се създаде у българина този новия типъ, а мой може да се създаде, защото българинътъ има

добро сърдце. Той има единъ практиченъ умъ, излъжешъ ли го единъ пжтъ, и светия да си, въ нищо не ти върва вече. Българинътъ е много практиченъ. Той пита: Туѣ учение, което проповѣдавашъ, съ пари ли го проповѣдавашъ или безъ пари, за себе си ли го проповѣдавашъ или за другитъ? Той казва: “Щомъ е безъ пари, щомъ е за благо на другитъ, тукъ има нещо друго, азъ ще си помисля”. Кажешъ ли му, че проповѣдавашъ за пари и за себе си, той казва: “Тогава туй учение и азъ мога да го проповѣдамъ”. Той е много практиченъ и неговата философия не се лъже. Затуй ние трѣбва да бждемъ искрени и честни. Първото нещо е да бждемъ чистосърдечни. Отъ всички онѣзи, които ме слушате се изисква абсолютна чистота, искреностъ, свѣтлина, никакво двоумение, никакво двоеличие, никакво користолюбие! Трѣбва да бждемъ образци на единъ великъ, възвишенъ моралъ. Нищо да не ни съблазнява. И млади и стари, да бждемъ единъ образецъ! И тогава нѣма да има стари. Туй трѣбва да бжде идеалъ на младото поколение: върва непоколебима, любовъ безкористна, воля диамантна, прѣдъ която и смъртта, и всички неволи въ този свѣтъ отстъпватъ. Това е живиятъ Христосъ. Хора иска Той! Той ги има, но и васъ кани сега. Васъ кани Той, и ако вие не дойдете, други ще дойдатъ. Но ако всички изведнѣжъ дойдатъ? Защо да не подѣмемъ тази работа изведнѣжъ? Хиляди и милиони хора има, вдовици и сираци има, какъ ще имъ помогнемъ на тѣхъ? Ако всички ние съединимъ сърдцата си въ едно, ако всички съединимъ умоветъ си въ едно и кажемъ: Този живиятъ Господъ да дойде на помощъ! - Въ единъ денъ ще оправимъ България, и въ всѣки градъ, въ всѣко село ще има миръ и радостъ, ще има свобода въ душитъ на всички. Души трѣбватъ сега, сърдца трѣбватъ! Не да се надхитряваме, но да си отдаваме почитание единъ на другъ, ще се надпрѣварваме въ отдаване на почитание единъ къмъ другъ.

Слѣдователно, ние не идемъ да разрушимъ закона, а да изпълнимъ този великъ законъ на Любовта, на Мждростта, на Истината. Това трѣбва да се вади въ всѣки единъ умъ, и казвамъ: Провѣрете тази истина. Ако нѣкой отъ васъ не върва, направете само единъ опитъ съ моитъ

думи, за да се убедите въ тяхъ. Направете само единъ опитъ, но искрено го направете. Вие, които ме слушате, за да се убедите въ истинността на думитъ ми, направете единъ опитъ, не два опита, само единъ опитъ, давамъ ви позволѣние. Направете опита, и резултатътъ ще зависи отъ вашата вѣрностъ. Този опитъ е слѣдующиятъ: Разболѣетъ се, на умираше сте, кажетъ си така: “Ако думитъ на онзи човѣкъ, който ни проповѣдва тамъ, сж Божествени, въ името на тия думи, Господи, повѣрни ми здравето, азъ ще слушамъ, ще ти служа”. Или, нѣкой отъ васъ се забатачилъ въ много борчове може да го осждятъ на 10 години затворъ, и кжщи, всичко да изгуби, нека каже: Ако учението на онзи Учителъ, който говори въ името на Любовта е Божествено, истинно, нека Господъ ме освободи отъ тази бѣля, азъ ще посвѣтя живота си за служене на Бога. Ще има резултатъ, ако издържите думитъ си, ако посвѣтите живота си на Бога, но речете ли да върнете назадъ, два пжти по-зле ще е за васъ, отъ васъ нищо нѣма да остане, ще бждете пометени. Направите ли опита искрено, ще имате едно доказателство, че азъ говоря една велика, жива истина, която съмъ провѣрилъ. Живъ е Този Господъ, може и други да направятъ този опитъ, но ще бждете искрени, искрени, искрени, чистосърдечни въ душата си. Азъ искамъ да познаете този Господъ, който ви е пратилъ, да видите, че Той е живъ, и иска да се развивате. Не искамъ да ви проповѣдамъ, че има Господъ или нѣма Господъ. Азъ говоря едно велико учение. Туй учение днесъ може да го провѣрите. Азъ съмъ го провѣрявалъ, съ мене заедно сж го провѣрявали и други, и вие всеки день можете да го провѣрите. Въ мене нѣма какво да се съмнявате. Чужди сж хората! Азъ не съмъ възлалъ днесъ никого на сила да му казвамъ: “Ти ще вѣрвашъ.” Не, оставилъ съмъ всеки свободенъ, ако иска да слѣдва. Казалъ ли съмъ нѣкому: Не, тукъ ще подпишешъ. Ако обичате, абсолютно свободни сте и вие, искамъ и азъ да бжда свободенъ. Нѣма какво да ви критикувамъ, нито вие мене да критикувате. Азъ влизамъ въ вашето положение, имате големи мъжнотии. Ние ще ги повѣримъ на Този Великъ Господъ на Любовта, на Мъдростта, на Истината. Той е въ със-

тояние да ни освободи отъ всички тия страдания, отъ които главата ни е побелѣла. Иначе, може още дълги години да робуваме, нѣма нищо по-лошо отъ смъртта. Какво ни очаква още? Нѣма по-велико нещо отъ това, да живѣешъ въ миръ и Любовь съ Бога. То е едно общение. То е нещо толкова велико, за което нѣма думи въ човѣшкия езикъ, съ които да може да се изрази. Половинъ часть животъ прѣкаранъ съ Бога, струва повече отъ милиони години прѣкарани тукъ на земятъ. То е нещо много велико. Тамъ ще разберешъ великия смисълъ на живота, въ него ще се отвори Битието, тамъ ще видимъ каква връзка съществува между всички същества, отъ най-долнитъ до най-висшитъ, каква хармония, какво пение има между тѣхнитъ души. Ще видимъ колко велико е Божието и ще кажемъ: Струва човѣкъ да пренесе всички страдания, всички мъчности, за да си подигне живота, да слави Господа съ този си животъ, съ сърдцето си, съ ума си, съ душата.

И азъ бихъ желалъ вие така да разберете днесъ. Този Великиятъ Христосъ. Христосъ днесъ е великъ, за въ бждеще ще бжде още по-великъ, увѣличава се Неговата сила.

Христосъ казва: "Не се заблуждавайте, никой не може да дойде при мене, ако Отецъ ми не го привлече". Това е великото учение. Богъ на Любовта е, Който може да го привлече.

И Христосъ казва: "Само азъ мога да ви покажа пътя за Отца". Това е новото учение. Ако вашиятъ Богъ ви е привлѣкалъ къмъ Отца, и ако Христосъ ви е показалъ пътя къмъ Отца, вие сте отъ онѣзи, които ще разберете новото учение, ще наследитъ Царството Божие. Не бойте се, вървете напредъ!

Бихъ желалъ всички да сте привлѣчени отъ този Божественъ Христосъ. Христосъ да ви покаже туй великото въ свѣта. Тогава вий ще се повдигнете, ще бждете хора отъ шестата раса, нѣма да се поколебавате, нѣма да бждете като единъ твърдъ камъкъ, но ще бждете като една диамантна стена, ще бждете тѣй чисти, като кристала, тѣй нежни като водата, тѣй мила, като свѣтлината, и ще носите радостъ и веселие навѣкъ, ще славите Божество-

ната Любовь, въ която само Богъ на Любовьта се проявява.

И Христосъ казва: “Идѣ времѣ и сега е, когато истинскитѣ поклонници ще се покланятъ въ Духъ и Истина”. Понеже Богъ е Духъ, Духътъ на великата Любовь, Духътъ на великата Мъдростъ, Духътъ на великата Свобода, ще бже не само за единъ човѣкъ, но за всички народи по лицето на земята, които слушатъ Неговия гласъ, които живѣятъ въ Неговата свобода. Аминъ.

19-та Бесѣда, гържана на
18 февруарий, 1923 година. 10.30 ч. с. недѣля.

Господи, да се отворятъ очитъ ни!

Казватъ му: “Господи, да се
отворятъ очитъ ни!”

Духътъ Божий

Ще взѣма една частъ отъ 33 стихъ отъ 20 глава
отъ Евангелието на Матей: “Господи, да се отворятъ
очитъ ни”.

Видимиятъ свѣтъ е за дѣцата. Той е една велика
забавачница. Всички тия кълба въ пространството,
всички тия слънчеви системи, които се виждатъ, Гос-
подъ ги е направилъ за забавлѣние на своитъ дѣца. Това е
то философията. Друга философия нѣма. Слънцето, месѣца
звездитъ, това сж забавлѣния за врѣмена и години, значи да
има съ какво да се занимаватъ дѣцата прѣзъ разнитъ врѣме-
на и години. И сега, когато дойдатъ ученикъ хора да разиск-
ватъ върху въпроса, отъ какво е направено слънцето, азъ
сравнявамъ това тѣхно изучаване на разглеждане на играч-
китъ. Всѣка една играчка е направена отъ извѣстенъ брой
части. Отъ колко колелета, малки и голѣми, е направѣнъ
единъ часовникъ? Тѣй щото, всѣка една наука, химията и
други, тѣ сж друго забавлѣние за тия дѣца, да намѣрятъ
частитъ на тия голѣми кълба. Химията, физиката, зооло-
гията, биологията, геометрията, всички тия науки сж
забавлѣние за малки дѣца. А невидимиятъ свѣтъ, този,
за който хората казватъ, че не съществува, той е само за
разумнитъ, т. е. за ония хора които сж завършили своето
развитие. Само тѣхниятъ умъ е въ състояние да разбере
онази велика съществена мъдростъ, която се крие задъ
видимото. Ние не отричаме видимото. Видимото начало,
приготовлѣние за невидимото. Сега, азъ взимамъ тия дѣ-
думи, “видимо и невидимо” въ много широка смисълъ, не въ
такава догматическа смисълъ - видимо и невидимо. Видими-
ятъ свѣтъ е преходенъ, този свѣтъ ще се измѣни слѣдъ врѣ-
ме, слѣдъ милиони години, слѣдъ милиарди, милиарди години
всички тия свѣтове ще се измѣнятъ. И окултната наука
казва: Ще настане една нощъ. Казватъ индуцитъ: Ще на-
стане нощъ на Брама, която ще трае пакъ съ милиарди

години. Всичко туй е за сега въ спяще състояние. Какво ще има тогава? Игралки нѣма да има тогава, и всички тия дѣца, които сега съществуватъ въ видимитѣ свѣтове, ще бждатъ събрани при своя Баща. Тамъ при Него ще настане нощъ, и Той ще ги занимава съ великата мждростъ, защо е създаденъ видимия свѣтъ.

Казватъ Му: “Господи, да се отворятъ очитѣ ни”.

Има три вида виждане: физическо, сърдечно и умствено. Физическото виждане - да виждашъ нѣкого отъ външна страна. Да виждашъ сърдечно, значи да знаешъ да виждашъ, че той те обича. И това е пакъ виждане. И третото виждане: онзи, който те обича, вижда твоята форма, има те вече въ ума си - умствено виждане. Като виждаме единъ човѣкъ тѣй обикновено, физически, ние го виждаме като една статуя, като една мумия, но когато го виждаме съ сърдцето си, то онѣзи отъ насъ, у които чувствата сж чисти, ние виждаме една малка свѣтлинка, и виждаме, че въ туй тѣло има друго нещо. И ако нѣкой каже, че вижда нещо въ нѣкой човѣкъ, ще кажатъ, че това е халюцинация. А що е халюцинация? Ама то е въображение! А що е въображение? Всѣко нещо си има своята причина. Въображението трѣбва да произлиза отъ нѣкаква сила. Значи, нѣкакво усещане трѣбва да произведе нещо въ ума ти по единъ или другъ начинъ, и той да създаде до извѣстна форма. Казватъ нѣкои, че това е илюзия, че то не съществува. Не, тази илюзия съществува тѣй, както земята съществува, но, въ сравнение съ този дълъгъ животъ, нейниятъ животъ, на илюзията, тукъ на земята е много кратъкъ. Нейниятъ животъ, въ сравнение съ единъ нашъ животъ, е много кратъкъ. Значи третото виждане е, когато ние схващаме съдържанието на извѣстна сжщина. Това е то виждането на ума, но не умътъ въ обикновенъ смисълъ, както го наричатъ интелектъ; азъ взимамъ ума като принципъ, гениаленъ умъ, или туй, което наричатъ разуменъ човѣкъ. Разумътъ, то е комбинация на извѣстни сили, нещо, което включва всичко въ себе си, да разбирашъ вътрѣшния смисълъ, да виждашъ нещата и по форма, и по съдържание и по смисълъ. Слѣдователно, този, който вижда, нещата и

по третѣ начина, той не може да има погрѣшни схващания за прѣдметитѣ, за хората. Той разбира нещата по същина. Когато ние не схващаме нещата както трѣбва, когато за насъ съществуватъ нѣкои криви разбирания, по каквато и (причина) да е, безъ разлика, азъ казвамъ, че тия хора недовиждатъ. И вие знаете, слѣпитѣ хора като не виждатъ, срѣщатъ нѣкое камъче по пѣтя, спънатъ се. И сега, азъ казвамъ, много хора иматъ спъвания. Азъ употрѣбявамъ думата “хора”, вмѣсто човѣци, защо? Запримѣрь, азъ рядко употрѣбявамъ думата човѣкъ. Въ българския езикъ думитѣ “хора” или “хоро” сж почти едни и сщи. Хора, значи хора, които играятъ хоро. Търговията е едно хоро. Политиката е едно хоро. Войната е едно хоро. Всичко въ свѣта е все хоро. Хоро, хоро казватъ, и гайдаржията вжтрѣ, и слѣдъ като се наиграятъ, всички по домоветѣ, нѣма хоро вече, свърши се. И после, като отидатъ въ кѣщи, започватъ да мислятъ какво трѣбва да се яде. Жената казва на мъжа си: “Тамъ въ курника има единъ младъ петелъ, я го заколи”. Вече не мислятъ за хорото, а че месце трѣбва да се тури вжтрѣ. Сега, всички хора, които не мислятъ сж все на хорото, човѣци още не сж станали. У българитѣ има обичай, бащата казва на майката: “Този нашиятъ синъ за да поумнѣе, трѣбва да го пратимъ на хорото”. Защо? Той тамъ ще намѣри своя професоръ, ще намѣри нѣкоя мома, ще се влюби въ нея, и тя ще почне да му чете лекции, нѣкои молитви. И този българинъ, този младъ момѣкъ, който по-рано не е ходилъ много спретнатъ, сега е съ стегнати гащи, напетъ, калпакътъ му тѣй малко накривень.... обаче, щомъ се ожени, отпусне се пакъ, не е тѣй стегнатъ, не е тѣй спретнатъ, после, главата му не е тѣй дигната нагорѣ, малко наведѣна седи, и като го питашъ какво му е, казва: “Майка ми ме прати на хорото, поумнѣхъ, сега вече мисля, не играя, животътъ е нещо сериозно”. Често ние си задаваме въпроса: Какво нещо е животътъ? Всичко това азъ не го взимамъ въ смешна форма. Това сж упражнения, това сж най-хубавитѣ неща. Хорото е необходимо упражнение. И когато казвамъ, че трѣбва да се играе, подразбирамъ, че едно отъ качествата на дѣтето, е игрането. То трѣбва да играе, и

като уякне неговото физическо тѣло, ще спре играта, и ще почне да мисли. Следователно, ние сме въ това състояние, въ тази стадия на живота, дѣца сме. И ние трѣбва по нѣкога да мислимъ - отиваме на хорото, само че въ това хоро има по нѣкога сбиване, но то е другъ въпросъ.

Казватъ Му: "Господи, отвори ни очитѣ!"

Интересно е развиването на всички усети, които има човѣка, интересно е развиването на всички чувства. Ако се повърнете въ миналото на човѣшката история, ще видите, че човѣкъ на земята не е изникналъ току тѣй. Казва се въ Библието, че Господъ направилъ човѣка отъ прѣстъ и му вдъхналъ животъ. И религиознитѣ хора мислятъ, че тѣй извѣдигъ е направилъ човѣкътъ. Ученитъ хора пъкъ прѣдставятъ въпроса малко по-другояче, малко въ научна форма. Тѣ казватъ, че човѣкъ въ първо врѣме е билъ толкова малко, дребно същество, че едва се виждалъ подъ микроскопъ. После, като го надули, той се въртѣлъ тѣй като на колела, еволюиралъ постепенно, минавалъ въ една, въ друга, въ трета форма, и като минавалъ прѣзъ много форми, прѣзъ около 400 хиляди форми, и всѣка отъ тѣхъ съ свои подформи, най-послѣ дошълъ въ послѣдната форма на човѣкъ, но човѣкъ, комуто се казало да играе само на хорото. До тамъ е достигналъ човѣкътъ сега, до хорото е достигналъ. Съврѣменната наука прави всичкитѣ свои усилия да даде извѣстни познания на човѣка. Защо? Знанието е потребно, за да ни покаже, че тия играчки, съ които се занимаваме, и за тѣхъ се изискватъ извѣстни условия, умъ и тѣ струватъ скѣпо. Знаете ли колко струва издрѣжката на тази забаващница тукъ на земята? Правилъ ли сте си сметка? Всѣко едно дѣте, всѣки единъ човѣкъ тукъ на земята струва 10 милиарда французко злато. Десетъ милиарда французко злато, туй е спорѣдъ моята сметка, която съмъ правилъ приблизително. Разбирате ли? Умножете сега тия десетъ милиарда отъ французка валута на българска, и вижте колко струватъ те. Е, моля ви се, вижте сега, колко струватъ на Онзи. Който ви е пратилъ въ тази забаващница да се учите.

Сега, нѣкой пжтъ между хората въ свѣта има нѣколко течения, три течения главно: еднобожие, многобо-

жие и всебожие. И едниѣ и другиѣ схващатъ въпроса тъй чисто материалистически. Само напрѣдналиѣ сѣ вѣзли въ втората фаза на виждането, тѣ чувствуватъ Бога. Ние мислимъ Бога за едно велико сѣщество, по форма искаме да Го схващаме. Но щомъ схванешъ Бога по форма, то е криво схващане. Ти трѣбва да схванешъ всички тия системи слънца, които сѣществуватъ. Тѣ въкупомъ прѣдставляватъ Божието тѣло. Каква частъ съставлява земята отъ това голѣмо общо тѣло? - Една микроскопическа частица. Туй е материалистическо схващане. Едни казватъ: че Богъ е единъ, схващатъ Го като едно сѣщество - приематъ еднобожието, а други казватъ, че Богъ не е единъ, има много богове - присматъ многобожието. И едниѣ и другиѣ схващатъ пакъ външната страна. Други гойдатъ, казватъ, че всичкиятъ видимъ свѣтъ, т. е. туй тѣло, което виждаме, то е Богъ, друго нищо не сѣществува. Значи, материалистическото схващане се спира само върху материята, само тя е реална. Материалистѣтъ вижда съ физическитѣ си очи - физическо виждане. Други казватъ, че Богъ не е само външно, има и друго нещо, тѣ виждатъ съ сърдечнитѣ очи. Значи, и тѣхната идея не е опрѣдѣлена. Бихъ запиталъ единъ религиозенъ човѣкъ, който проповѣдва, че има Богъ, че има едно сѣщество, което управлява, бихъ го запиталъ: Ти, който имашъ сърдце и умъ, каква е твоята опитностъ, какви сѣ твоитѣ лични прѣживѣвания за Бога? Остави философитѣ, остави тѣхнитѣ мнения, тѣхнитѣ мнения сѣ прави отъ тѣхно гледище, но ти, ти имашъ ли извѣстна опитностъ? Ще бжде много смешно да давашъ чуждо мнение. Ние съврѣмненитѣ хора сме много чудни. Ето гдѣ седи нашето смешно положение. Нѣкой си генералъ иска да нападне неприятеля си, но прѣдъ неприятеля му има една голѣма много висока планина. Генералѣтъ издава заповѣдъ на своя подчиненъ, полковия, въ 24 часа да мине тази планина. Това е военна дисциплина. Казва му: "Ако въ 24 часа не свършишъ тази работа, отговаряшъ съ живота си, ще те застрелямъ". Издава полковникѣтъ тази заповѣдъ на подчиненитѣ си войници: Напредъ! - трѣзватъ. Може да има на разположение цѣлъ полкъ, една дивизия отъ 5-6-10 хиляди души, как-

то и да е, тръгватъ. Обаче за 24 часа не могатъ да минатъ планината, трѣбватъ най-малко 2, 3, 4 дни. Генералътъ вика полковника: “Нали ти казахъ за 24 часа да минешъ планината!” Полковникътъ отговаря: “Господинъ генералъ, идете вие сами да видите, и ако за 24 часа можете да прѣминете тази планина, застреляйтъ ме”. - Какъ? Азъ ще ти докажа. Отива генералътъ, но едва за шестъ дни я минава. Този генералъ, който издава такова разпорѣждане, трѣбва първо самъ да мине, да види за колко дни ще може и тогава да издава заповѣди. Самъ трѣбва да има факти! Най-послѣ, високитъ места не се минаватъ като равнитъ, както низкитъ. Слѣдователно и ние въ нашия животъ не пжтуваме все по равни места. Нѣкой пжтъ се качваме по такива високи места, а издаватъ разпорѣждане въ 2-3 часа да ги минемъ. Не можемъ. Трѣбватъ ни 3-4 дни. После, като се качваме по тази планина, задъхваме се. Казватъ: Не можешъ да се задъхвашъ, не трѣбва да клякашъ. Какъ? И 100 пжти може да клекна, планина е това! Важно е да се мине тя.

Питамъ сега: каква е задачата на нашия животъ тукъ на земята, общо и частно? Ако животътъ ни тукъ е само една забавачница, и тя пакъ си има закони, не е само забавлѣние. Въ тия забавлѣния ще дадемъ извѣстни познания, които ще бждатъ основа на онѣзи познания, които за въ бждеще се прѣподаватъ. И въ съврѣмения животъ ние се спираме само върху отрицателната страна на живота. Въ единъ векъ насъ ще ни убѣдятъ, че има Господъ, че еднкоя си вѣра е най-права, ще разгѣжда всички религии. Защо сж религиитъ? Религиитъ, това сж форми, забавлѣния на тия забавачници; тѣ сж начини, по които тия дѣца се забавлѣватъ. Дошълъ единъ професоръ, наредилъ единъ методъ. Слѣдъ нѣколко години дохожда другъ - наръжда другъ методъ. И тѣй събиратъ се 3-4 или повече методи. Всѣки единъ методъ на врѣмето си е билъ полезенъ. Казвамъ: “Ние нѣмаме още единъ правилнъ методъ, който да обуславя човѣшкото развитие. Сега, като вземемъ християнството, то по принципъ е едно отлично учение, но по форма, много куца. Да си признаемъ погрѣшката, съврѣмненното христи-

яниство по форма куца. Когато се яви християнството въ своето начало между евреитъ тогосава Моисей проповѣдваше само единъ Богъ - той проповѣдваше еднобожие. И горко на този, който не върваше на този Богъ, въ това учение! Питамъ тогосава: защо евреитъ не станаха носители на Христовото учение? - Защото тази форма бѣше неприспособима. Значи Христосъ създаде една нова форма по принципъ, и християнството въ своята сегашна форма е дошло до своитъ крайни прѣдѣли, и евреиството отъ тия свои прѣдѣли не може да отиде далечъ. И сега, когато ние казваме, че трѣбватъ извѣстни прѣобразуванія, космитъ на гривитъ ви почватъ да настрѣхвватъ, мислите, че ще стане нѣкоя катастрофа. Е, хубаво, ти си направилъ една забавачница за 100 дѣца, утрѣ дойдатъ 500 дѣца, тѣсна е тази забавачница. Ти съборишъ старата, разширишъ я, какво лошо има въ това? Въпросътъ е да се постигне извѣстна цѣль. Тази нова метода, спортътъ която се прѣутройва забавачницата, дава ли своитъ резултати? Това е въпросътъ. Важно е зданието да бѣде хигиенично. Въ всѣко здание трѣбва да има широки прозорци, да има изобилна свѣтлина, а свѣтлината е носителъ на човѣшкото развитие.

Сега, при развитието на човѣка, какъ се развиватъ неговитъ чувства? Кое чувство се е явило най-първо? Е, питамъ: Когато Богъ създахъ човѣка, отъ какво го е направилъ? Сега тукъ има едно противорѣчие. Казва се: Господъ взѣхъ прѣстъ, омесилъ я, и отъ тази калъ направилъ човѣка. Но човѣкътъ не е калъ. Много се лъжете, ако мислите, че това е така. Въ оригинала тази мисль не е така. Това е единъ кривъ прѣводъ. Всички казватъ, че човѣкъ е отъ калъ. Ако този човѣкъ е отъ калъ, тогосава какво искаме отъ него вие? Ще бждете смѣшни, щомъ изисквате отъ него много нещо. Този човѣкъ ще мяза на автомата, който направилъ единъ англичанинъ. Има единъ анекдотъ такъвъ. Единъ ученъ англичанинъ направилъ единъ човѣкъ - автоматъ, далъ му движение, интелигентностъ и воля, но не могълъ да му даде душа. Този автоматъ трѣгналъ слѣдъ англичанина, викалъ: Дай ми душа! Англичанинътъ бѣгалъ,

автоматътъ все подире му. Душа ми дай, душа, душа, душа! Душата е важно, това е сжщността. Следователно, ако този човѣкъ е направѣнъ отъ калъ, той ще е единъ автоматъ безъ душа, той ще е английскиятъ автоматъ. Такива автомати имаме ние навсѣкждѣ. Часовникътъ е единъ автоматъ, като го завъртишъ, върви и показва часа. Фонографътъ е единъ автоматъ. Той казва: “Всѣка песѣнъ мога да ти изпѣя”. Да, но песѣнъ, която е изпѣта, но отъ самосебе си той не може да пѣе. Казвамъ тогава: “Ние съвръмениитѣ хора все прѣповтаряме миналото”. Еди-кой си философъ тѣй казалъ, Сократъ тѣй казалъ, Платонъ тѣй казалъ, Хермесъ Трисмагистеръ тѣй казалъ, Моисей, Исаия, Иеремия тѣй казалъ и т. н. Ами въ този случай не сме ли ние фонографи? Направимъ единъ фонографъ и той прѣповтаря песнитѣ. Добре, но тия хора не бѣха направени отъ калъ. Иезекил имаше общение съ Бога, неговата глава мислеше, душа имаше той, не бѣше отъ калъ.

А ние съвръмениитѣ хора на 20 векъ сме дошли до слѣдното заключение и казваме: “Господь вече съ насъ не говори”. Защо? Той се занимава съ такива велики работи, а ние сме толкова огрѣшили, та не може да се занимава съ насъ вече”. Е, тогава, като не се занимава съ насъ, въ какво трѣбва да върваме? Започваме, какво казалъ Иезекилъ, какво казалъ този-онзи, и гледаме тамъ на прозореца туренъ единъ фонографъ или единъ грамофонъ, и той съска, не мяза на човѣшко пение, съска като змия. Казвате: “Фонографътъ пѣе”. Да, но то е пение като на едно магаре, а не пение като на нѣкой музикантъ. Че азъ бихъ слушалъ съ по-голъмо удоволствие едно магаре като реве, въ него поне има душа, отколкуто да слушамъ единъ философъ.

Сега да се върнемъ къмъ нашата мисль.

“Господи, отвори очитѣ ни”.

Значи ние трѣбва да влѣземъ въ връзка съ самата сжщина, понеже е необходимо.

Ами ще трѣбва ли въ туй училище, въ тази забаващница да има дежурни. Защото, нѣкой пжтъ въ тия училища учителътъ, професорътъ, не се явява за извѣстно врѣме, и тогава има дежурни. Дѣцата, едно днесъ, друго утрѣ,

седятъ съ книжка и моливъ въ ржка, и забѣлѣзватъ кои ученици не седятъ мирно. Какво прѣподаватъ тия дежурни? - Нищо, само забѣлѣзватъ въ книжката си кои ученици не сж стояли мирно. Ако професорътъ имъ не дойде 10 дни, тѣ ще забѣлѣзватъ немирнитѣ си другари въ книжката, и после, като дойде професора, ще му я дадатъ, и той ще ги накаже. Съврѣменното общество отбѣлѣзва сжщото нещо. Казватъ: "Ти си се провинилъ, 40 дни ще постишъ, поклони ще правишъ". Е, слушай, като постишъ толкова врѣме, какво си направилъ, какво си придобилъ? Нѣкой открадне нещо, каратъ го въ участка, удрятъ му 25 на задницата. Придобива ли нещо? Това е забаващница, това не е виждане, това не е същинско възпитание. Ние трѣбва да знаемъ, защо това гѣме се е провинило, причинитѣ на грѣшката. Е, хубаво, ако азъ имамъ едно 16-годишно гѣме, и то се изпуща, бихъ желалъ да зная причината на това изпущане. Майката казва: "Синко, голѣмъ си, срамота е". Е, нервната система не държи, онзи мехуръ тамъ изпуща. И ти сега ще му кажешъ, че е грѣшенъ. Не, знания трѣбва да имашъ. Ако майката знае причинитѣ, ако бащата знае причинитѣ, ако лѣкарьтъ знае причинитѣ, туй изпущане ще се прѣкрати. И сега въ съврѣмения свѣтъ, въ моралния свѣтъ има изпущане, нищо повече. А ти какво правишъ? - Станешъ сутринъ и го биешъ. Е, изпусналъ се, какво? Единъ пжтъ, два пжти, ще го биешъ, не помага. Дѣйствиелно, и отъ страхъ можешъ да го излѣкувашъ, но това не е истинско лѣкуване, това не е наука. Българитѣ често лѣкуватъ треската чрѣзъ уплаха. Въ какво седи философията на това лѣкуване? Всѣка болестъ се дължи на това, че организъмътъ е изгубилъ своята първоначална, естествена сила, нервитѣ се колѣбятъ, нервната система не издържа, слѣдователно външнитѣ сили на природата стоятъ въ разрѣзъ съ силитѣ на човѣка въ организма му, и разни микроби, разни ферменти го нападатъ, и въ човѣка се ражда една мисль: Азъ съмъ боленъ, нѣма да оздравѣя. Това е демагнетизиране. Българитѣ казватъ: Да уплашимъ този боленъ. Затова, нѣкой пжтъ тѣ завѣждатъ трескавия до една дълбока рѣка, и ненадѣйно за него, го бутатъ вътрѣ. Умътъ въ болния така силно за-

работва, че той си казва: Искамъ да живѣя. Така той самъ си помага. Хвърлятъ го въ водата и той самъ си помага, треската си отива вече. Въ него се събуждатъ други центрове. Този методъ е доста сполучливъ. Има и другъ методъ за лѣкуване. Оплаши болния, хубаво го оплаши, но не да му се прѣкъснатъ краката, а като го оплашишъ, неговото бѣгане да се удвои. Нѣкой бѣга, но тѣй полѣквичка, а ти го оплаши тѣй, че да бѣга здраво, ахилесови пети има той. Тогава и ти ще благодаришъ. Бѣга ли този човѣкъ, той ще се спаси, ти не се бой, законътъ е проработилъ. Слѣдователно, и въ живота има такова бѣгане. Нѣкой пжтъ изгубимъ смисъла на живота, нѣма смисълъ, казвашъ, живота. Искати се да се самоубиешъ, не искашъ да работишъ, но природата ще ти създаде едно голѣмо страдание, една голѣма неволя, и като те лиши отъ всички блага, у тебъ ще се роди желание да работишъ. Азъ ще приведа единъ примѣръ, и другъ пжтъ съмъ го привеждалъ, да видите какъ работи този методъ. Единъ богатъ американски милионеръ умира, и оставя 100 милиона долара наследство на сина си. Синътъ му като не билъ ученолюбивъ, ялъ-пилъ, изтощилъ се, хванало го апоходрия, искалъ да се самоубие, но се страхувалъ. Отива при единъ лѣкаръ, разправя му какъ се породила болестта, но лѣкарътъ дига раменетъ си, казва: "Нѣмало лѣкъ". Отива при вторъ, при трети лѣкаръ - сжщото. Най-после отива въ Ню-Йоркъ при единъ специалистъ лѣкаръ и му казва: "Ако ти не ме излѣкувашъ, азъ ще се самоубия". - "Не, вървай въ мене, слѣдъ 2 мѣсца ще бждешъ здравъ, но ще подпишешъ единъ договоръ, че нѣма да протестирашъ срещу всички методи, които ще употребя, нѣма да ме давашъ подъ съдъ. Ще подпишешъ този договоръ, и ще ми дадешъ 50 хиляди долара или 250 хиляди лева." Болниятъ се съгласява на всичко. Туря го въ клиниката си и казва: "Отрежете на този господинъ дѣския кракъ до подъ коляното". Притриватъ костта му. Събужда се болниятъ - кракътъ му нѣма. До този моментъ той мислелъ все за самоубиване, а отъ този моментъ започва: Защо ми отрѣзахте крака, че това лѣкуване ли е. Вие сте говеда. Вика, кряска, все за крака си мисли, нѣма вече апоходрия, крачето, все за крака

си мисли. Идва лѣкарѣтъ при него, и той, като го вижда, още отъ вратата го започва: ахъ докторе, да ми е здравѣ крака, азъ ще се боксирамъ съ тебѣ. Докторѣтъ разбиралъ човѣшката психология - мълчи. Слѣдъ двѣ седмици той пакъ идва при него. Болниятъ сега почва да плаче и да му казва: “Или ме извади отъ това безизходно положение или ме убий”. Лесна работа, ще дадешъ още 50 хиляди долара. Направя му единъ хубавъ гуменъ кракъ. Излиза този американецъ отъ клиниката, влиза въ живота и се чувствува щастливъ. Дали този анекдотъ е вѣренъ или не, то е другъ въпросъ. Може да не е вѣренъ, но съврѣменнитѣ наши страдания само така може да се оправдаятъ. Ние само така можемъ да ги прѣкараме спокойно. По нѣкой пжтъ очитѣ ни се взиматъ, краката ни се взиматъ, гробоветѣ ни заболѣватъ, ревматизмѣтъ или каква и да е друга болестъ се явява, и всичко туй, само за да ни кара да мислимъ.

Казватъ му: “Господи, отвори очитѣ ни”. Защо? - За да дойде у насъ онова истинско съзнание, онова разбиране на реалността. Казва Павелъ на едно мѣсто, че ние живѣемъ и се движимъ въ Бога, но това не го съзнаваме. Каква полза отъ това, че ти живѣешъ, и не съзнавашъ тази реалностъ, не можешъ да я използвашъ? Каква полза отъ това, че имамъ единъ хубавъ лжкъ, а не мога да свиря? Хубостта на нещата е въ умението да използваме тия неща. Каква полза отъ това, ако имамъ единъ хамбаръ пълненъ съ хубави круши и ябълки, а гърлото ми е затворено, не мога да ямъ? Това е измжчване. Слѣдователно, въ насъ трѣбва да има тази интелигентностъ, че да можемъ да използваме богатата, които сж дадени въ свѣта. Тѣй че не е лошо, че ние ядемъ, не е лошо, че ние играемъ, ние имаме право да използваме богатата въ свѣта, но всичко трѣбва да правимъ разумно.

“Господи, отвори очитѣ ни!” То значи да се събуди у насъ този истински умъ, да дойде това истинско съзнание. Е, по кой начинъ може да се събуди у насъ съзнанието? Разбира се, не чрѣзъ отричане на тия неща, които съществуватъ; нѣма защо да отричаме, че съществува материаленъ свѣтъ, нѣма защо да отричаме, че едн-коя си философска система

или религия съществува - ще ги признаеш като единъ фактъ. Запримѣрь, сега у насъ съществува човѣшкия егоизъмъ, човѣшката завистъ, човѣшкото користолобие, които едно врѣме сж били системи, методи, и сж допринесли едно благо на човѣчеството, но понеже тия системи сега сж отживѣли, тѣ не сж необходими въ природата. Други сили действуватъ сега въ природата. Користолобието за насъ сега става една спънка. Егоизъмътъ, който едно врѣме е билъ една система, сега е една спънка, сега почти е изигралъ своята роль. Сега нещо по-високо се събужда у човѣка. Какво? Съзнанието на духа у него, че той е единомисляеще същество, и трѣбва да влѣзе въ свръзка съ невидимия миръ и съ силитъ на природата, и да използва тия сили. Слѣдователно ние не трѣбва да търсимъ щастieto си, спасението си другаде, освѣнъ вжтрѣ въ себе си, да съзнаемъ, че имаме всичко въ себе си.

Ние всички искаме дълъгъ животъ. Какъ? Като ядемъ? Не, ти можешъ да ядешъ храна, и пакъ да умрешъ. Азъ зная, че хиляди и милиони хора, умиратъ повече отъ прѣяждане, отколкото отъ гладъ. Отъ гладъ умиратъ по-малко. Гладътъ, въ нѣкои отношения, за нѣкои болни, дѣйствиува благоприятно, но да не мислишъ, че гладътъ всѣкога е правило. И за здрави хора гладътъ въ нѣкои отношения действува благоприятно. Но кога? - Когато гладътъ се зароди като единъ вжтрѣшенъ потикъ, като една вжтрѣшна сила. Ако при това гладуване ти почнешъ да се страхувашъ, какво ще стане съ тебъ, и спрешъ гладуването, образува се въ организмъ една вжтрѣшна отрова. Поставишъ ли глада като една вжтрѣшна сила и съ мисълта, че и съ по-малко храна можешъ да прѣкарашъ, това дѣйствиува като една съзнателна сила. Мислишъ ли, че тази храна нѣма да ти е достатѣчна, гладътъ произвѣжда обратна реакция.

Та, най-първо ние трѣбва да прѣустроимъ, да прѣобразимъ своята вжтрѣшна мисль, своитѣ вжтрѣшни чувства. Сега, не е въпросътъ само за забавлѣния, да укротяваме нашитѣ чувства. Богати или бедни, трѣбва разумно да се хранимъ, богати или бедни, трѣбва разумно да мислимъ. Сега, запримѣрь, азъ съмъ богатъ, нѣкой ми казва: Ти

не можеш ли да ми дадеш половината отъ своето богатство? Може, защо не, но азъ съмъ уменъ човѣкъ, и искамъ всички да използватъ туй богатство, а ти ще го използвашъ само за себе си. Богатството е общо благо, то е произлязло отъ цѣлокупната дѣятелностъ на всички животъ на човѣшкия духъ. Вземете онова богатство у българиѣ, вземете всички търговци, всички златари, които сж разбогатѣли, вземете всички земледѣлци, които сж орали земята и сж влезли въ природата, всичко това е отъ благото на всички ония сжщества, които цѣлокупно сж работили. Всички тѣ сж взели участие въ тѣхното богатство, за да забогатѣятъ. Ония млѣкопитающи, и тѣ сж работили. И като взѣмемъ всички тия богатства, които съществуватъ, това се дължи на онзи общъ животъ, който е далъ потикъ за туй забогатѣване. Вземете онзи търговецъ, който се занимава съ обработване на кожи, той трѣбва да знае, че е огралъ кожата на толкова животни. Да, животните сж го подържали. Не само тѣ, но всички негови съдружници си искатъ своя дялъ. Всичкото богатство се дължи на онзи цѣлокупенъ животъ, който е работилъ за това благо. Има ли право единъ богатъ да каже: Това е мое богатство. Не, онзи търговецъ на кожи трѣбва да знае, че той, който е огралъ кожата на толкова животни, единъ денъ и тѣ ще искатъ своя дялъ. Въ какво отношение ще искатъ своя дялъ? Не е позволено богатството да се употребява за зло на човѣчеството. Богатството, това е единъ кредитъ за онѣзи нуждающитъ се. То е банковъ кредитъ. И богатитъ хора сж касиери на Бога, точна сметка ще дадатъ, касиери сж. Дойде нѣкой, иска да му се помогне. "Дай полица, записъ ще направимъ". Ще намѣришъ нѣкой, който ще иска да те кредитира. Всичко трѣбва да стане точно на врѣме. Ако си честенъ човѣкъ, ще ти дадемъ. Та съврѣмешнитъ хора, на съврѣмешнитъ християни азъ бихъ прѣпорѣчалъ да бждемъ честни, особено въ едно отношение, напримѣръ, азъ уда нѣкъдѣ, при нѣкой свой другаръ да му поискамъ 200 лева и му казвамъ: Слушай, азъ имамъ толкова да взимамъ, толкова да давамъ, дай ми 200 лева на заемъ, и слѣдъ 3 мѣсѣца ще ти ги върна. Точно на врѣмето трѣбва да изпълня. Или

пъкъ искамъ 10 хиляди лева, сжщо на врѣме ще ги изплатя. Ако не мога да ги върна на врѣме, ще се извиня. По този начинъ ще имаме съкратена процедура. Двама души иматъ нѣкакъвъ споръ. Нека идатъ при съдията и да му разкажатъ, и единиятъ, и другиятъ отъ своя страна какъ седи работата, да изложатъ фактитъ тѣй, както сж. Нека си иматъ по единъ повѣренникъ, по единъ или двама свидѣтели, и въ 5-10 минути работата ще се свърши. А сега какво става? Сега пледуария, че доказване, че еди-кой си законъ, че еди-кой си членъ, че въ римското право, че въ еди-кое си право, и съдиитъ отварятъ законника, настава тишина, и дѣлото се отлага. Слѣдъ малко пакъ започва, викатъ свидѣлитъ, питатъ ги: Кажете какво знаете, какъ се псуваха онѣзи. Свидѣтелътъ казва на съдията истината. Азъ не казвамъ, че това е лошо, но до тамъ сж дошли свѣрвменнитъ съдии, а туй съдопроизводство може да се подобри. Можемъ да съкратимъ врѣмето. И чакъ тогава съдията се произнася, да се споразумѣятъ дѣтѣ страни, да останатъ доволни. Думата ми е, обаче, съдията да бжде честенъ. Веднѣжъ рѣшили дѣлото, да кажатъ всички: "Право е рѣшението, тѣй рѣши съдията, да си идемъ вече". Въпросътъ е свършенъ.

"Господи, отвори очитъ ни!"

Сега, туй отваряне, е често отваряне на човѣшкитъ способности. Човѣшкото сърце трѣбва да се отвори! И за да се отвори то, въ тази работа трѣбва да взѣматъ мнозина участие. Всички онѣзи, които сж израсли въ тази забаващница, трѣбва да взѣматъ участие въ това отваряне.

Сега, ще ви приведа два примѣра, тѣ сж следующитъ. Единъ благодетѣль отворилъ единъ пансионъ за дѣца, въ който пансионъ се спазвало следующото правило: въ този пансионъ се позволявало, въ случай, че дойде нѣкой гостъ отвънъ, да се дава само една паница ядене, толкова било излишно, а въ случаи, че дойдатъ повече гости, тогава пансионеритъ трѣбва да синватъ отъ своето ядене, отъ своитѣ паници. Въ този пансионъ имало 100 дѣца. Познатъ имъ билъ нѣкой се Мурчо, и често дохождалъ на гости въ пансиона. Всекога когато дохождалъ, той изядалъ една паница,

която била прѣдвидѣна за гости, и трѣбвало да му се сипятъ още 4-5 паници. Като виждали, че идва Мирчо, казвали си: Пакъ идва Мирчо. Е, ще има нѣкой отъ пансионеритѣ да гладува. Защо сж били неразположени спрямо него? Той е билъ единъ човѣкъ, който нищо не донасялъ. Туй е икономическата страна на въпроса. Мирчо билъ много учтивъ човѣкъ, съ най-изящни маниери, прѣкрасенъ човѣкъ. Като идвалъ, казвалъ: “Добъръ денъ, много се радвамъ, че ви виждамъ”, и съ този се ржкува, съ онзи се ржкува. Всички казвали: “Изященъ човѣкъ, много добъръ, но много яде”. Въ пансиона идвалъ, обаче, и другъ единъ младъ момѣкъ-ученикъ, който се наричалъ Божимиръ. По характеръ той билъ много добъръ, но по маниери билъ малко неодѣланъ. Като идвалъ лятно врѣме въ пансиона, всѣкога носилъ за пансионеритѣ пълна кошница съ плодове, около 15-16 кгз. череши, ябълки, една пита съ сирене. Когато го виждали пансионеритѣ, че се загаде отдалечъ, посрѣщали го още отъвнѣ, радвали му се. Защо? Защото пита съ сирене, череши, ябълки носи. И азъ казвамъ: Ние съврѣменнитѣ хора се нуждаемъ повече отъ Божимировци, отколкото отъ Мирчовци.

Великиятъ законъ на живота е простъ самъ по себе си. Простъ е въ туй отношение: ние не трѣбва да напуснемъ живота си, не трѣбва да се откажемъ отъ своитѣ удоволствия, отъ своитѣ мисли и желаня. Но, трѣбва да се откажемъ само отъ излишното въ живота. Тръгнешъ на пжтъ, ще вземѣшъ само най-необходимото за живота. Туй е първото правило. Не взѣмай излишно. Запримѣръ, тръгнатъ на екскурзия, че взѣматъ 3-4 кутии сардели, 1 кутия маслини, и шише млѣко, 1 килограм зехтинъ, оцетъ, после бонбонъ, че български нагѣници, сушена риба, мармаладъ, сладко, ще напълнятъ съ всичко това една голѣма раница, ще надигнатъ 2-3 слуги, и тѣ тръгнали на екскурзия. А после, като се върнатъ вечерята дома си, всички ще се изпоразболѣятъ. Не, тръгнешъ ли на екскурзия, вземи си една топла пита, малко сиренце, малко червенъ лукъ, който не лѣоти, малко празъ, малко оризъ или картошки, тѣй, само необходимото, всичко това до кило, кило и половина въ раницата и ще имашъ една отлична разходка. А пъкъ тѣй, като подигнатъ

нѣкоє голѣмо парче агнешко, че като го завъртятъ на онзи ми ти шишъ цѣль день, като турятъ туй червено вино въ студена вода, ядатъ се, напиятъ се добре, и като се върнатъ, ще кажатъ: Не знаемъ какво се случи, та ни заболя корема. Защо? - Много ядохме, случи се нещо. Турили виното въ студена вода, ядатъ топло мѣсо, ядатъ кебапъ, пиятъ студено вино, и после - боли ги коремъ. Ще ги боли, разбира се. Казватъ: “Водата въ този кладѣнецъ не е хубава, мѣстото не е хубаво, ще отидемъ на друго мѣсто”. На което мѣсто и да отидетъ, всѣкога коремътъ ще ви боли. Имаше единъ старецъ отъ Нова Загора, на име Георги, който на млади години, като ходилъ на разходка, много ядѣлъ и пилъ. Но като станалъ на 60 години, разболѣлъ се отъ коремъ, и си казва: “Георги, досега толкова много си ялъ и пилъ, а сега 40 дни наредъ ще ядешъ само празъ и зехтинъ.” Природата е много възискателна. Ние трѣбва да ядемъ разумно, и яденіето трѣбва да ни причинѣва удоволствие, трѣбва да ни дава смисълъ въ нашия животъ.

“Господи, отвори очитъ ни!”

Сега въ всинца ви очитъ ви трѣбва да сж отворени, че у всички да има сила да помогнемъ на нашитъ братя, да направимъ живота на всички наши братя щастливъ, т. е. , не да ги направимъ щастливи, но да задоволимъ всички тѣхни нужди. Ако ти си единъ богатъ човѣкъ, ако ти си единъ благочестивъ християнинъ, и въ дома ти живѣе една бедна жена, постарай се да подобришъ живота и, а не само да и дадешъ възможностъ да проси. Ако имашъ едно изкуство, ако знаешъ нѣкакъвъ занаятъ, научи я на това изкуство, или на този занаятъ, дай и потокъ да си изкарва прѣхраната.

Та, като приложимъ туй съвършенно учение сега въ живота, трѣбва да се отворятъ такива училища, да се прѣдизвикатъ у човѣка онѣзи заспали чувства. Въ какво седятъ тия чувства? Ето въ какво седятъ тия заспали чувства. Слуга стои при своя господарь. Господарьтъ му е много добъръ, плаща му добре, обичатъ се, но по едно врѣме у слугата се събуждатъ други чувства, започва да мисли за Бога, не иска да служи на господаря си вече, иска на Бога да служи. Казва: “Господарю, туй както до сега съмъ билъ

при тебѣ, повече не мога да живѣя при тебѣ, не искамъ да стоя при тебѣ, не мога. Ето защо: Азъ съмъ тръгналъ въ другъ пѣтъ, не мога да си кривя душата.” - Защо? - “Въ дюкяна има платове, тѣ не сж чисто вълнени, ти ме карашъ да ги продавамъ за вълнени, не мога да лъжа. После, ти ме карашъ да подписвамъ полици, това не мога да го сторя. Едно врѣме го правихъ, сега не мога да правя това”. Значи, той се раздвоилъ въ душата си - любовъ къмъ господаря му, любовъ къмъ Бога. Господарѣтъ му казва: “Азъ ще ти увелича заплатата, не ставай толкова глупавъ да ме напущашъ, най-после и зетъ ще те направя”. “Не, ти ще ме освободишъ, искамъ да служа на Бога”. Казватъ: Първитѣ и вторитѣ чувства въ този слуга сж въ разрѣзъ. Ние сме дошли до една фаза, гдѣто се събуждатъ у насъ благородни чувства, които носятъ новия животъ. И, слѣдователно, новиятъ господарь казва: Нѣма да ме лъжешъ вече. А като излъжешъ, дойдатъ болести, страдания, нещастия. Не можешъ да излъжешъ. Излъжешъ ли, паднешъ, навѣхнешъ или си счупишъ крака. Питамъ: Като излъжешъ 10 пѣти, и 10 пѣти си счупишъ крака, можешъ ли да издържишъ? “Господарю, не мога повече да стоя”. Защо? - Защото ти счупвалъ ли си кракъ? И тъй, ние сме дошли въ тази фаза на любовта си. Богъ вече заради насъ не е отвѣчено сжщество, Богъ е влѣзалъ въ контактъ съ насъ, и казва: “Дѣца, ще изпжните ли моя законъ?” Той нѣма да ни каже какво казва Иеремия, а ясно ни казва: “Това, което правите, не е добре, не е право, нѣма да лъжете, нищо повече!” Нѣма да се гнѣвишъ, ще се самовладѣешъ, нѣма да завиждашъ - тъй не казва Господъ, а казва: “Ще любишъ ближнитѣ си, ще любишъ по-малкитѣ си братя, ще се жертвувашъ заради тѣхъ”. Жертвата нѣма да я дадешъ съ гнѣвъ, защото и братчето ти може да ти даде нещо съ тѣхъ. Не, всичко ще дадешъ съ любовъ, и тъй като дадешъ, да ти е радостно на душата. И като дадешъ, никога нѣма да се разкайвашъ. Отъ любовъ ще дадешъ! Тия двѣтъ чувства, ние сме се раздвоили. И сега ни казватъ: На кой Господъ ще служите? Ще служишъ на онзи Господъ, Които въ насъ въздига сърдцата ни, Които просвѣщава умоветъ ни, Които възкресява

душитѣ ни, Којто укрѣпява духоветѣ ни. Ние ще служимѣ на Онзи Господь, којто ни дава всичко, на този Господь, Којто всѣки денъ може да го опитаме, навсѣкждѣ може да го опитаме, може да Го опитаме въ себе си, може да Го опитаме и въ другитѣ, навсѣкждѣ може да Го опитаме. Казва: На кой Господь служите вие? У всѣки виждаме този Господь, даже и у най-лошия човѣкъ. Заговори му на неговия езикъ, той е готовъ да ти служи, но трѣбва зрението да се отвори.

Най-първо, ние трѣбва да различаваме човѣшкитѣ чувства отъ Божественитѣ чувства. Божественитѣ чувства се отличаватъ по закона на самопожертвуването. Той не си туря дълго лице и никакво подозрение. Въ Божественитѣ чувства нѣма никакво подозрение. Защо? Едно Божествено чувство мяза на единъ живъ изворъ којто извира отъ земята, и всѣкога дава излишка навънъ, той всѣкога е богатъ, а едно човѣшко чувство мяза на единъ шадраванъ, въ който водата е ограничена, изкуствено е вкарана. Следователно, човѣшкитѣ чувства сж ограничени, а Божественитѣ чувства, които се събуждатъ у насъ, тѣ носятъ въ себе си животъ, новия животъ. У всекима има туй чувство, тогава, какъ ще се прояви Божественото чувство? Първото нещо: като кажа азъ вѣрвамъ въ Бога, у насъ трѣбва да се прояви благородството, да направя всичко заради Него. Срећна единъ братъ или една сестра, която страда, и моятъ Господь ми казва: “Спри се тукъ”. Спра се. “Този познавашъ ли го? Ти ще го взѣмешъ дома си”. Азъ не правя думата Му на дѣѣ. Ама дъщеря ти може да е съ тебѣ, много хубаво облечѣна, жена ти да е съ тебѣ, съ хубава рокля, ти може да си отъ благороднитѣ - нищо, ще го взѣмешъ съ себе си. Ама ще ти дойде мисълта: жена ми, дѣцата ми, какво ще кажатъ? Нищо, ти ще го вземешъ, може да се подигне и цѣлъ скандалъ, ти ще го взѣмешъ; ще слушашъ Онзи, којто ти говори, и ще се постарашъ да убѣдишъ жена си и дѣцата си и всички, че тази душа чувствува и милувкитѣ и радоститѣ и страданията, както ти ги чувствуваши. Ще го взѣмешъ у дома си, ще го нахранишъ, ще го напоишъ, и той ще ти каже: “Много ти благодаря, Господь да ти даде изобилие

въ дома ти”, и пакъ ще го пуснешъ. Нѣма да го осигурявашъ за повече. Той е ученикъ въ живота, учи се. Ще му кажешъ: “когато се намѣришъ въ тѣсно положение, ела при мене, добре дошълъ ще си всѣкога”. И този човѣкъ си казва: “Макаръ че съмъ простѣкъ, но имамъ единъ приятель, на когото мога да разчитамъ”. Този Господъ на когото ние трѣбва да служимъ, заради Него, нашата врата трѣбва да бѣде отворена поне за единъ братъ. Ако така ние отворимъ нашитѣ сърдца, какво щѣше да бѣде сегашното, обществено положение въ живота? Може да го направимъ, не е мжно, но ще слушате да заговори Онзи у васъ. Щомъ заговори вашия Господъ у васъ: Възми този и го нахрани - ще го възмешъ, ще научишъ единъ великъ законъ въ свѣта, и тогава Господъ ще ти каже: Действително твоитѣ очи сж отворени.

Една сестра ми разправяше, че единъ ученъ богословъ казвалъ за насъ: Въ какво вѣрвате вие? Ами, че то вашето учение мяза на пантеизмъ! Този философъ казва, че нашето учение мяза на пантеизмъ. Е, що е пантеизмъ? Нашето учение мяза на учение. Нашето учение мяза на единъ живъ опитъ, че като посадимъ едно дърво, дава най-хубавитѣ ябълки, до половин килограмъ едната. Нашето учение е учение, че като посадимъ споредъ него едно лозе, дава най-хубавитѣ гроздове, и най-сладкото грозде, и който яде отъ него оздравява. Нашето учение е учение, че като направимъ споредъ него единъ домъ, той никога не се запалва, никога не гори. Нашето учение е учение, че споредъ него майката като зачене едно дѣте, туй дѣте носи благословѣние за цѣлото човѣчество. Нашето учение е учение, споредъ което всѣки, който е роденъ отъ това учение, отъ учението на този живия Господъ, той служи безъ пари, безъ разлика на това, дали е владика, учителъ, съдия или какъвъ и да е другъ. Това е нашето учение! А тѣ? Пантеизмъ било нашето учение! Пантеизмъ! Оставете вашия пантеизмъ! Многобожие или единъ Богъ, това е базразлично. Нѣма да критикуваме никого, защото, ако дойде да критикувамъ, много неща мога да кажа. Но истината, прямата истина е тази: азъ или вие, произвеждате ли туй нещо,

казвамъ: Братко, ти си на правата страна. Имашъ ли това учение въ себе си, ти си на правата страна. Седѣли дѣвъ дървета въ гората. Едното било една отлична круша, най-хубавата круша, а другото било такава дребна, грозденка я наричатъ, такава стипчава, че и прасетата не я ядатъ. Едната круша казва на другата: Вижъ, мойтъ круши никоѣй не ги бута, при мене никоѣй не идва, азъ съмъ самостоятелна, каквото имамъ, седи на мене, държа го за себе си; а ти, каквото имашъ, взиматъ ти го, все на тебъ се качватъ и ти страдашъ. Но, единъ день, дошли хора, взели дѣцата на тази хубава круша, и ги турили въ най-хубавитѣ градини, а нея внимателно я поставили на едно хубаво мѣсто. А тази стипчавата круша, като я оставили тамъ, говѣдата взѣли да идватъ при нея, и като нѣмало какво да ядатъ, взѣли да си търкатъ гърбоветѣ по нея, да се чешатъ. Единъ волъ дойде, нѣма какво да яде, почеша си гърба, и си отиде. Тѣй крушата изсъхнала. А сега, дойде нѣкоѣй, казва ни: Какво сте повяхнали, изсъхнали, не сте тѣй пълнички. "Ами че пълнотата не е признакъ на здраве". Отъ чисто физиологическо гледище, кой е здравъ човѣкъ, кажете ми? Има норма въ природата, споредъ която единъ човѣкъ може да се счита здравъ. Има съразмѣрни отношения, колко трѣбва да бѣде човѣкъ дебелъ: краката му, ржката при рамото, при лакета, колко трѣбва да бѣдатъ дебели. Е хубаво, ако твоята норма е такава, че въ раменетѣ си, си два пжти по-дебелъ отколкото въ гърдитѣ, какво показва това? Ами ако кръктѣ ти е три пжти по-голямъ отъ раменетѣ, какво показва това? Тѣй норма ли е? "А, мене ми е отлично положението!" Но умрѣ го хване апоплексия, по пжтя умира. Питамъ: Това здраве ли е? Ние трѣбва да знаемъ отъ чисто научно гледище въ какво седи здравословното състояние сега, мнозина отъ васъ го иматъ и ще го развиятъ повече. Не е само между васъ въ България, но и въ Англия, и другаде, и хора, у които има туй чувство, тѣ сж извънъ църквата. Тѣ може да сж и въ църквата, но сж хора съ други стремежи. Това сж дѣцата, които излизатъ вече отъ тази забаващница.

Сега ще привѣда единъ примѣръ, да видимъ гдѣ сме ние. Всички хора питатъ гдѣ сме ние. Всички религии, които

сжествуватъ въ свѣта, все спорятъ коя е правата религия. Едно врѣме, когато евреитѣ пжтуваха прѣзъ пустинята, всичкитѣ 12 племена носѣха по нещо отъ скинията. И което племе срещнѣхте, всички казваха: Носимъ часть отъ скинията. Не цѣлата скиния, а само части отъ нея, всѣко племе по нещо, и всички спориха. Щомъ спираха нѣкж-дѣ, тѣ веднага събираха отдѣлнитѣ части, построяваха скинията и се молѣха.

Сега, ще срещнешъ нѣкои, тѣ казватъ: Ние сме католици, ние сме евангелисти, ние сме православни, ние сме мохамедани. Но като дойде Господъ, Великиятъ Учитель на свѣта, Той ще каже: “Спрете тукъ, дайте насамъ скинията, сламе тука католици, евангелисти, православни, мохамедани и други, ето, моятъ домъ ще бжде домъ на всички религии, той ще бжде мѣсто, гдето всички ще се молите.” Той ще образува Великия храмъ. Ще има единъ Господъ на Любовьта, ще има единъ Господъ на Мждростьта, ще има единъ Господъ на Истината, който еднакво обича хората, еднакво ги просвещава, еднакво дава свобода на всички.

Елате сега да се помолимъ!

Това е новото учение, което сега трѣбва да насаждаме въ сърцата на младото, новото поколение.

Тамъ е бждещето!

И въ тия три думи, който ги произнесе, има велики сили, които носятъ новото благословение въ себе си.

Господи, отвори очитѣ ни!

Богъ е Любовь

(Забѣлжжки лични. Прѣди започване на бесѣдата Учительтъ, каза да се пѣе окултното упражненіе: Духътъ Божий, а слѣдъ свѣршване на бесѣдата, другото окултно упражненіе - Богъ е Любовь.

Тази бесѣда бе първа, на която публично се пѣха тези упражненія. Пѣха ги всички, а не само хора. Въодушевени-

ето у всички ни бѣше голѣмо. Всѣка дума, всѣки звукъ се
слагаше съ необикновень авторитетъ и сила.)

20-та Бесѣда, държана на
25 февруарий, 1923 г. 10.30 ч. с. недѣля

Видѣхме Господа

“И казватъ му другитѣ ученици: “Видѣхме Господа”. А Той рече: ако не видя на рѣцѣтъ язвитѣ отъ ѕвѣздеитѣ, и не вложа рѣката си въ ребрата му, нѣма да повѣрвамъ!”

Ще прочета нѣколко стиха отъ 20 глава отъ Евангелието на Иоана, отъ 24 стихъ.

(24) А Тома, единъ отъ дванадесетѣтъ, нарицасмий Близнецъ, не бѣше съ тѣхъ кога то дойде Исусъ. (25) И казва му другитѣ ученици: Видѣхме Господа. А той имъ рече: Ако не видя на рѣцѣтъ му язвитѣ отъ ѕвѣздеитѣ, и не туря прѣста си въ язвитѣ на ѕвѣздеитѣ, и не вложа рѣката си въ ребрата му, нѣма да повѣрвамъ.

(26) И подиръ осемъ дни пакъ бѣха вѣтрѣ ученицитѣ му, и Тома съ тѣхъ: идѣа Исусъ, като бѣха вратата заключени, и заста на насрѣдъ и рече: Миръ вамъ! (27) Послѣ казва на Тома: Дай си тука прѣста и вижъ рѣцѣтъ ми; и дай рѣката си и тури въ ребрата ми; и не бѣди невѣренъ, но вѣренъ. (28) И отговори Тома и рече му: Господь мой и Богъ мой! (29) Казва му Исусъ: Понеже ме видѣ, Томо, повѣрва. Блажени които безъ да видятъ повѣрваха.

(30) И още много други чудеса стори Исусъ прѣдъ ученицитѣ си, които не сж писани въ тази книга. (31) А тѣзи сж написани за да повѣрвате че Исусъ е Христосъ Синъ Божий, и като вѣрвате да имате животъ въ неговото име.

Ще взема само думите отъ 25 стихъ: “Видѣхме Господа”.

Виждането, това е качество на ума. Азъ взимамъ думата виждане не въ обикновена смисълъ. Съврѣмения човѣшки езикъ се е изродилъ въ много отношения и трѣбва да се зароди пакъ наново въ нови отношения. Думитѣ и тѣ прѣтърпѣватъ едно видоизмѣнѣние. Такова израждане на думитѣ има въ български езикъ. Но азъ ще ви приведа една дума на английски езикъ. Казвамъ израждане на думитѣ, а не прѣраждане на думитѣ, въ възходяща степенъ. Вземете думитѣ на английски езикъ, запримѣръ думата (prohibit me), тя е въ низходяща степенъ, сега на английски езикъ (prohibit

ме) значи, “забрани ми”, т. е. да туришъ прѣпятствие нѣкому. Преди 200 години тази дума е означавала: “Застави ме” - застава ме да направя нещо. Преди 200 години тази дума означавала “да направишъ” нещо, а слѣдъ 200 години ти забранява - означава обратното. Сега въпросътъ е на филолозите да обяснятъ какви сж били причинитъ, за да прѣтърпи тази дума туй видоизмѣнѣние. Въ български езикъ има вече доста думи, нѣкои отъ които сж въ възходяща степенъ, а други въ низходяща. Запримѣръ въ насъ, ако се произнесе думата “любовъ”, никой нѣма да я разбере въ възходяща степенъ. Щомъ кажешъ “любовъ”, вече се разбира на физическото поле. Любовъ като кажешъ, никой нѣма да я разбере. И тази дума трѣбва да се говори дълго, за да се дойде до нейния вжтрѣшенъ смисълъ. Има си причини за всѣко едно нещо. Ако отънява човѣшкото зрѣние, има си причини, ако отънява човѣшкия слухъ, има си причини, ако отънява човѣшкото обоняние, има си причини, и ако човѣкъ става гъгнивъ, има си причини; навсѣкждѣ, всѣко нѣщо си има причина. И причинитъ трѣбва да се обясняватъ научно, да се разбератъ, защото ние се нуждаемъ отъ една права философия въ живота, а не отъ религия. Философията може да се прѣвърне въ религия, религията въ философия не може да се прѣвърне. Религия, то значи една философска система, приложена въ живота, т. е. отъ ума да слеземъ да работимъ въ сърдцето. Всички религиозни системи се занимаватъ само съ сърдцето, слѣдователно, ако станемъ религиозни, тогава ще развиемъ своитъ чувства, и ще замяме на вода. Сега нѣкои хора мислятъ като станатъ религиозни, ще бждатъ и морални. Ни най-малко. Религиозенъ човѣкъ, не значи и мораленъ човѣкъ, не значи и уменъ човѣкъ. То значи само единъ вжтрѣшенъ стремежъ у човѣка. А когато нѣкои пжтъ нѣкои християни говорятъ за Христовото учение, питамъ азъ онѣзи християни разбрали ли сж Христовото учение, иматъ ли философията на Христа. Христосъ е билъ единъ Великъ философъ и мждрецъ. Ще кажете: “Но Той е билъ Синъ Божи”. Но какво разбирате вие подъ думата “Синъ Божий?” Ако подъ Синъ Божий вие разбирате Неговото произхождение, кръвта на Царския синъ, вие го туря-

те на ниска степенъ. Запримѣрь вземете царь, поетъ и философъ. Азъ разбирамъ едно, вие разбирате друго. Хората отъ кого се въодушевяватъ - отъ царя или отъ поета, или отъ философа? Когато спомена думата царь, на всѣки му настрѣхва косата, и ти прѣстѣпвашъ съ едно благоговение. Туй благоговение произтича не отъ нѣкакво убѣждение, но отъ единъ вътрѣшенъ страхъ, вътрѣшно треперѣне, че може да се случи нещо опасно. Въ притчитѣ се казва. Когато царя те кани на гости и има много ядене на трапезата, тури ножа на гърлото си, да не ядешъ, защото царя като види, че си много лакомъ, може да пострада главата ти. Когато нѣкой поетъ напише нѣкое свое произвѣдѣние, всичкитѣ млади се интересуваатъ отъ него. Треперятъ ли тѣ отъ поета? Тѣхнитѣ сърдца треперятъ, въодушевяватъ се отъ поезията на поета. При царя тѣлото трепери, при поета сърдцата на младитѣ треперятъ, възхищаваатъ се отъ поезията. А когато говоримъ за нѣкой философъ, умоветѣ треперятъ, философствуватъ. Да философътъ мждрува. Нѣкои казватъ: мждрува. Азъ бихъ желалъ всичкитѣ хора да мждруватъ, азъ бихъ желалъ всичкитѣ хора да сж поети, да иматъ стремежъ къмъ поезията. Слѣдователно, имаме три думи: царь, поетъ и философъ. У насъ, кой е царь? - Това е нашата воля. Поетътъ кой е? - Сърдцето. Кой е философътъ? - Това е нашия умъ. Тѣй седи сега въпроса. До тука ние разбираме нещата. Всѣки разбира волята, сърдцето и ума, всѣки ги разбира. Имаме, обаче, други двѣ положения: ние говоримъ за душа и духъ. Щомъ като дойдемъ до “душа” и “духъ”, тамъ има такава каша въ философията, че не знаешъ кой е духътъ, кое е душата. Вземете всички философски системи, всички философи отъ историческо врѣме до сега, у тѣхъ е една такава философска каша, че човѣкъ не знае какво може да направи отъ тази каша. Каша е заради насъ, заради философитѣ не е каша. Всѣки единъ философъ е разбралъ, но той не е могълъ да прѣдаде своята идея. Опитайте се. Нима онзи, младия момѣкъ, у когото сърдцето се възбужда съ най-благородни чувства, не знае що е любовъ, но щомъ се опита да прѣдаде своята любовъ, става карикатура. Онзи критикъ ще почне да му възразява. Какъ ще ми

докажешъ, че имашъ къмъ мене любовъ? Нѣкой философъ доказва своята философска система. Какъ ще обяснишъ, че твоята философия е права, какви сж фактитъ. Трѣбва дълго врѣме да аргументира, день, два, три и т. н. И всички съврѣмenni хора, всички съврѣмenni християни не съзнаватъ единъ фактъ, единъ фактъ тѣ не съзнаватъ. Сега тѣ казватъ: Преди 2,000 години Христосъ тѣ е казалъ. Ако Христосъ дойдеше днесъ, какво щеше да каже? Ще каже ли туй, което е казалъ преди 2,000 години; двѣ хиляди години преди Христа, Моисей, какво е казалъ? Христосъ каза ли туй, което Моисей каза. Моисей казваше: “Око за око, зѣбъ за зѣбъ”. Когато Моисей изрѣкълъ туй изрѣчение, то си имало своитѣ причини. Трѣбва да се обѣснятъ думитъ “Око за око, зѣбъ за зѣбъ”. Азъ нѣма да се спирамъ да обѣснявамъ, Христосъ дава друго тълкувание. “Ако те плеснатъ отъ едната страна, обърни и другата”. Обратно на това, което искатъ дай и т. н. Моисей е поддържалъ, че човѣкъ трѣбва да люби само своя народъ, всичкитъ други народи трѣбва да ги счита като езичници. Христосъ дава едно по-широко разбиране, казва, че всички човѣци сж братя, братя не тукъ. Има една сжществена духовна основа на братството, не братство на кръвта, по кръвъ хората не сж братя. Не сж, ами ще бжде смешно нѣкой да ми доказва, че волътъ е мой братъ, ще бжде смешно нѣкой да ми доказва, че коньтъ е мой братъ. Той, за да ми докаже, че ми е братъ, въ пряма смисълъ или фактически смисълъ, трѣбва да произтичае отъ единъ Баща, а коньтъ произтича отъ единъ баща, а азъ отъ другъ баща. Ако ми докаже, че коньтъ и волътъ сж мои братя, трѣбва да ми обоснове това, не съ думи, принципъ трѣбва да има вжтрѣ. Сега вземете въ разнитѣ системи, вземете въ съврѣмennата църква, вземете католическата църква, православната църква, евангелската църква, тѣ нѣматъ единъ общъ баща. Азъ ще имъ докажа, че баща на православната църква е единъ, на евангелската църква е другъ, и на католическата е другъ, трима бащи иматъ. И веѣки единъ баща е далъ физиономията на своя синъ. Тия синове не може да се спогодятъ. Казвате: Евангелиститъ, Православнитъ, Католицитъ се събиратъ и

живѣятъ по братски, но основа нѣматъ тѣ. Защото въ Евангелската църква - Лютеръ изпѣква, а въ Православната църква изпѣкватъ всичкитѣ свети отци, въ Католическата църква изпѣкватъ всичкитѣ папи. Дѣ е Христосъ? Христосъ е на трети планъ. Говорятъ тѣ за Христа, а Христосъ сеги, като едно знаме турено тамъ само въ стаята. И кога то гоиде бойното поле, изваждатъ и туй знаме, турятъ го да плаши хората. Послѣ като се свърши войната, пакъ го турятъ въ стаята. Това е върване, това не е убѣждение. И азъ казвамъ: Трѣбва да имаме философия и трѣбва да бждемъ толкозъ доблестни, да си признаемъ погрѣшкитѣ. Въ какво сеги достоинството на единъ философъ? - Въ неговитѣ прави мисли. Единъ философъ трѣбва да има здрави мисли, да е съпоставилъ всичкитѣ факти въ природата, тѣй, че да може да направи единъ малкъ опитъ.

Въ какво сеги благородството на една религия? - Онези принципи, които тя проповѣдва, да иматъ извѣстни методи, да може да се приложатъ. Сега ни най-малко не засягамъ да кажа, че Православната църква е лоша или, че Евангелската църква е лоша или, че Католическата църква е лоша. Не е въпросътъ тамъ. Казвамъ, че тѣ, нѣматъ общъ баща, не може да живѣятъ. Другъ принципъ трѣбва да иматъ. Ако, тѣ, действително, обичаха Христа, защо да се не съгласятъ тия попове, всичкитѣ епископи и проповѣдници на евангелската църква? После тука православнитѣ защо не можаха да се споразумеятъ досега, какво ги е спирало, я да ми кажатъ, какво ги е спирало? Ама не само, кога то говорятъ да казватъ: "Слава Богу." А, гнесъ овцитѣ започнаха да мислятъ повече отъ овчаритѣ. Единъ православенъ архимандритъ е казалъ, че овцитѣ съ двадесетъ години сж напръварили свещеницитѣ. Овцитѣ на Православната църква сж напръварили съ двадесетъ години свещеницитѣ съ знание и мъдростъ. И казвамъ, туй е върно не само за Православната църква, туй е върно и за Евангелиститѣ и за католици. Овцитѣ прѣдвариха, отидоха напръдъ. Единъ евангелски проповѣдникъ се качи да проповѣдва, ама му преперятъ гацитѣ, че не може да каже истината. Той ще рѣче да каже нѣкоя истина, но като я каже, нѣкои отъ тия

величини на църквата ще го погледне, ще се втрещи, и той ще си измени мнението. И знаеш ли на какво ще замаятат тѣ? Азъ ще ви привѣда единъ фактъ. Тукъ въ България имаме единъ виденъ евангелски проповѣдникъ, нѣма да кажа името му - то е фактъ. Азъ цитирамъ нещата както сж - човекъ уменъ, докторъ е, знае много езици, краснорѣчивъ, ораторъ е. Той разправя за една своя опитностъ, когато билъ въ Америка, повикватъ го да говори въ едно многолюдно събрание. Излѣзохъ, казва, на амвона въодушевенъ, но отъ гдѣ се намѣри една жена съ черни очила, като ме погледна, азъ забравихъ всичко, и най-послѣ съ всичкото си величие слѣзохъ отъ амвона. Въ всѣка една църква си има една жена съ черни очила, и като погледне свещеника, проповѣдника, тѣ се смразяватъ, каквото има да кажатъ, не го казватъ. И казватъ: вѣрмето не позволява, човекъ трѣбва да бѣде уменъ, да пази своитѣ интереси, защото има жена, дѣца и т. н. Противъ туй нѣмамъ нищо, но въпросътъ е, че трѣбва да се каже истината, но да се каже истината! Коя истина? Онази жива истина, която може да създаде една философска мисълъ вжтрѣ въ насъ, едно благородно желание и едно благородно дѣйствиe, вжтрѣ въ нашата воля.

Ако вие днесъ извикате тия три тѣ клона на християнската църква и да кажете: "Вие, Господа, видѣли ли сте го?" Всички тия правовѣрни ще кажатъ: "Господа, никой не може да го види". Ще ви цитиратъ стихове, стихове. "Господа досега никой не го е видѣлъ". Следователно, и тѣ не сж го видѣли. Обаче, то е едната страна. Тукъ ученицитѣ на Христа казватъ: "Видѣхме Господа". Тома казва: такива работи не вѣрвамъ, азъ съмъ отъ онѣзи философи, разбирамъ реално нещата, което може да попирамъ съ чувствата си, моитѣ чувства, моятъ умъ да го провери. Тия факти може да иматъ една илюзия въ васъ, както зная, вие не сте тѣй здрави, имамъ причина да се съмнѣвамъ въ Петра, какво ще му вѣрвамъ, той три пѣти се отрече. Умътъ не му е на мѣсто, какъ Петъръ ще ме убѣждава, че видѣлъ Господа, той три пѣти се отрече. Ако е Иоанъ на лобовѣта, и той като го хванаха за дрехата, остави дрехата, на офеѣка. Той ще ме извини Иоанъ, но той е оставилъ дрехата си, той

говори послѣ за любовъ, но той остави дрехата си и казва се въ Писанието, че единъ отъ ученицитѣ, като го хванаха, остави дрехата си и избѣга. И сега Петъръ и Иоанъ и други, когото и да хванешъ, все се оправдаватъ. Питамъ тогава: Какъвъ е смисъла на проповѣдването на една религия? Казвате: вие проповѣдвате една религия. Такава както сегашната? Не. Ние не проповѣдваме никаква религия. Ние ви проповѣдваме една философия, една мъдростъ, едно Божествено учение, обосновано на опитъ въ три свѣта. Физически опити, психологически опити, защото опити има не само съ пипане, има разни начини на изслѣждане на нещата. По три начина трѣбва да се разбира свѣта. Азъ ще ви привѣда единъ примѣръ, азъ съмъ го привѣждалъ, той е слѣдующиятъ: Какъ е основанъ физическия свѣтъ? Вземете изкуството, художеството, рисуване съ мазни бои, художникъ, артистъ. Четкитѣ сж нещо, което вие може да попицате, боитѣ той ги размазва, платното може да попицате. Седи и мисли, взима си четката, разреждава боитѣ и почва да цапа, день-два. Туй го наричатъ изкуство, гениалностъ на художника, но той художника разбира каква е гениалността на това художество, и той знае, че никаква гениалностъ нѣма, въ туй мацане. Слѣдъ като работи, три, четири седмици, той се уморява и най-послѣ тия бои вжтрѣ въ неговото обоняние произвѣждатъ такава реакция, че нему се отпцава да работи, казва: Не искамъ да се занимавамъ. Започва да ходи. Може да е твоя портретъ, казващъ: “Искамъ да рисуващъ портрета ми, менъ ми трѣбва”. “Ще чакашъ, сега нѣмамъ разположение.” Туй е физическата страна на живота. Тази поезия физически е равностилна съ яденето. Ако той е поетическа натура, и знае да свири, взима цигулката, почва да свири - день, два, три, седмица. Въ какво се отличава музиката? Значи, той чува нещата, има извѣстни звукове. Може да направитѣ друго сравнение, ако му дадете едно цвѣте, той ще го помирише; самото мирисане не е нѣщо, което можешъ да го хванешъ като четката, слѣдователно, то спада къмъ духовния свѣтъ. Тия сж неща отвлѣчени. Но умори се съ свиренето, не му се свири, той иска да се уедини въ нѣкоя гора, въ нѣкоя стая да поживѣе и да се моли.

Казватъ: Такива хора ставатъ мистици. Хората, когато оздравѣятъ ставатъ мистици, искатъ да бѣгатъ отъ свѣта. Слѣдъ като се обновятъ, подмладятъ, пакъ се повърнатъ къмъ своята четка, послѣ пакъ пѣятъ, пакъ се молятъ, пакъ се повръщатъ къмъ четката и т. н. Тѣй върви нашиятъ животъ: ядемъ, пѣемъ и се молимъ, ядемъ, пѣемъ и се молимъ и т. н. А въ какво седи молитвата? Молитвата е изразъ на всичкитъ философски системи. Тя е дишане. За да може единъ философъ да създаде една философска система, той трѣбва да се моли. То е дишане на ума. Що е свирене? - То е дишане на сърцето. Слѣдователно, човѣкъ диша трояко. Сега нѣкои казватъ: Молитвата е свързване съ Бога. Питамъ, прѣди да се моли човѣкъ, не е ли свързанъ съ Бога? - Смешно е, когато човѣкъ каже, че сега трѣбва да се свърже съ Бога, съ молитвата. Не, то е процесъ на човѣшкия умъ. Когато работи човѣкъ, той се моли. Човѣкъ, който отпада, иска да разрѣши нѣкои въпросъ, той се моли. И вземете тогава, кои хора сж добри? - Онѣзи, които постоянно работятъ. Работа не само на физическото поле, не само въ духовния свѣтъ, но и въ Божествения свѣтъ.

“Видѣхме Господа”. Туй е най-възвишеното, което може да даде потикъ на човѣка. Ние сме дошли на земята и всѣки единъ, разрѣшава въпроса. Този въпросъ, той е вътрѣшенъ. Всѣки единъ отъ насъ трѣбва да знае по същество какво прѣдставлява той. Азъ поддържамъ идеята, че народътъ е създаденъ за човѣка, а не човѣка за народа. Народъ или човѣчество, то е едно условие, при което човѣшката душа може да се развива. Човѣшката душа, човѣшкиятъ умъ, човѣшкиятъ духъ, човѣшката воля, това сж най-големитъ елементи, съ които човѣкъ може да борава. Народъ, човѣчество, това сж условия, при които ние трѣбва да се развиваме. Казва: “Азъ ще живѣя за своя народъ”. Ами какво разбирашъ подъ своя народъ? - Условия, при които азъ живѣя, ще подобря тия условия, за да се подобри моя животъ. Азъ нѣма да пожертвувамъ себе си за условията. Що е народъ? Това сж отдѣлни души, които се стремятъ къмъ извѣстно благо. Тия души може да се сливатъ въ една душа. Въ туй сливане сега всички взимате пакъ кривото разбира-

не. Въ източната философия, всичките философи на изтока, и сега нѣкои казватъ, че Нирвана е самоунищожение, изчезване на всичките души. Душата като влѣзе въ Нирвана, тя се слива съ корена на Бога, изгубва своята индивидуалностъ, не съществува вече. И това нѣкои го базиратъ на думитѣ на Гаутама Буда. А какво е казалъ той самъ? - Ето какво е казалъ Гаутама Буда, когато той е умиралъ: “Стани, казва и “Влѣзъ въ Нирвана” и “напусни тази форма изопачена, въ която толкозъ години си живѣлъ. Влѣзъ въ своето величие, което прѣди врѣме си ималъ”. Значи Нирвана не е унищожение на човѣка, ами човѣкъ взима своето първоначално произхождение, което е ималъ. Следователно, сегашните хора трѣбва да ги учимъ, че тѣ иматъ по-високо произхождение. И колко години, тѣ не сж се убедили, че тѣ иматъ по-високо произхождение. И ние сега ще имъ докажемъ, че човѣкъ има произхождение. Сега, ако кажемъ, че единъ човѣкъ произхожда отъ Господа, ние ще разберемъ физически. Не е това произхождение, затуй трѣбва едно вътрѣшно прѣживяване, една вътрѣшна философия, едно вътрѣшно разбиране на този великъ законъ.

Казватъ на Тома: “Видѣхме Господа”. Младиятъ момѣкъ казва: “Видѣхъ моята възлюблена”. Но тази възлюблена само въ неговитѣ очи има смисълъ и други може да я виждатъ, никой не обръща внимание, но той като я види, неговото сърдце затреперва и казва: “Тя е смисълътъ на моя животъ”. Питамъ тогава, отъ кждѣ се е родило това чувство, защо въ този младъ момѣкъ тѣй трепва сърдцето, кои сж побудителните причини? - Никой още не е разрѣшилъ въпроса. Защо нѣкой като помене името Христось, неговото сърдце потреперва? - Защо другъ като произнесе Неговото име Христось, не потреперва сърдцето му? - За него Христось е обикновенъ човѣкъ. Кои сж причинитѣ? - Има известни философски побуждения въ името. Сега насть ни трѣбва една зряла, положителна мисль. Въ какво седи тази положителна мисль? - Въ такава една бестѣга, като се говори, всѣки защитава своето положение. Ще кажатъ Евангелиститѣ - насть ни нападнаха. Ами тогава вие се поставяте на едно класово положение. “Насть, православните

ни нападнаха”. Вие защитават интереситъ, вие не сте се поставили въ единъ великъ принципъ. Вие не заставате на положението, въ васъ религията да бжде Любовта. Защото, ако въ основата на всѣка религия не седи Любовта, не тази ограничена любовъ на младия момъкъ, не тази ограничена любовъ на майката, защото и любовта на майката е ограничена, не любовта на брата, не на свещеника, не любовта на светията, не любовта и на ангела, но Любовта на Бога, която обвзѣма и обхваща всичко, и да чувствувашъ, че ти живѣешъ въ всичко, и всичко живѣе въ тебъ, да чувствувашъ, че всичко е частъ отъ тебъ и ти частъ отъ всичко. Въ такова едно състояние, кждѣто и да си, може да го провѣритъ. Ако нѣкой отъ васъ иска да направи опитъ, вие може да се намиратъ въ Индия, между най-свирепитъ животни, ако вие може да придобиетъ туй състояние въ васъ, змията като дойде при тебъ, ще се покачи по тебъ, ще те поглади съ езика си, нѣма да го забие, ще се покачи по врата ти, ако не си страхливъ, ще слезе и ще каже: Разбираме се сега, защото и ти и азъ живѣемъ въ тази любовъ, която ни дава животъ. Ако онзи, който има тази Любовъ, срещне единъ тигъръ, нѣма да го закачи, да го разкъса; този тигъръ ще се приближи, ще клекне, ще се снуши, ще започне да го ближе, той ще го поглади. Дали е тигъръ, лъвъ или мечка, всички, ако иматъ любовъ - тия свирепи животни може да ги укротите. Може да направитъ опитъ. Азъ бихъ желалъ нѣкои религиозни хора да направятъ този опитъ, и тогава да ми кажатъ, че имаме религия. Докато нѣматъ този опитъ, да не казватъ “ние сме религиозни”. Религията на хората е подъ ногата на единъ тигъръ, на една змия. Този принципъ ние сме го забравили. Не казвамъ, че сж лоши хората, тѣ знание нѣматъ. Азъ като говоря това, казватъ: Възможно ли е това, че ние глупави ли сме? - А има хора въ Индия, които не сж Християни и го правятъ това. Ама ще кажатъ Православнитъ: Вѣрно, но тѣ не сж правовѣрни, нѣма да се спасятъ”. Ами вие съ Господа били ли сте, да знаете кой ще се спаси. Чудни сж, като казватъ, еди кой си ще бжде спасенъ, при Господа. Вие съветници на Бога били ли сте? - Ама той не е въ рая. Хубаво, вие видѣхтѣ ли това

нещо. Тъй е писано въ Писанието. А какво се казва въ Писанието: че много малко е писано. Тогава, какво знаете вие отъ Писанието? - Вие нѣкой пжтъ срещали ли сте Христа да искате да ви разясни, да кажете: “Учителю, прѣди 2,000 години ти си говорилъ, ще бждешъ тѣй добъръ, тамъ има нѣкои изречения, които си казалъ, да ни ги кажешъ, да ни ги разяснишъ”. Ще кажатъ: “Христосъ е отъ дѣната страна на Отца, не Го закачайте”. А, тукъ, въ Негово име, като лъжемъ и вършимъ всичкитъ прѣстѣпления, не го закачаме? - Азъ питамъ, искамъ да задамъ единъ въпросъ да ми обясните: Туй е прѣстѣпление, а въ Негово име да вършимъ прѣстѣпления не е. Азъ бихъ прѣдпочелъ да задамъ на Христа сто въпроса, отколкото да извърша едно таково прѣстѣпление. Разбирате ли?

“Да видимъ Господа”, значи да го любимъ. Ние може да видимъ нѣкого само, когато го любимъ. То е първиятъ принципъ на Любовта. Колкото твоята любовъ е по-безкористна, по-възвишена, толкова твоего знание ще бжде по-силно, не само знанието, ами умътъ ти ще бжде посвѣтълъ. Нѣма да изопачавашъ фактитъ. Нѣкой пжтъ азъ се очудвамъ, когато моитъ думи ги изопачаватъ нѣкои въ такава материална форма! - Нѣкой дойде и казва: “Еди-кой си мисли, че е Христосъ”. Радвамъ се, че е Христосъ. “Ама и другъ се е явилъ и мисли, че е Христосъ”. И за него се радвамъ, че е Христосъ. “Ами и еди-кой си мисли, че е Св. Богородица”. Радвамъ се и за нея, че е Св. Богородица. “Ами и на друго мѣсто се е родила Св. Богородица, и на трето мѣсто се е родила Св. Богородица”. Радвамъ се, че и на второ, и на трето мѣсто се е родила Св. Богородица. Какъ може? - Радвамъ се, че и на трето мѣсто Св. Богородица е дошла. Да, казвамъ, азъ се радвамъ. Това сж противорѣчия по видимому. Ако ние съпоставимъ живота отъ северния полюсъ, имаме истината, свѣтлината, която иде, отъ северния полюсъ започва проявлѣнието на Бога. А южния полюсъ - Това сме ние. Въ свѣтлината има единство, тя е една, а живота, той се проявява въ разни форми. Св. Богородица като дойде, на всички ще се прояви, въ много форми ще имаме много такива Богове. И въ България ще

има десетина, двайсет, и въ Америка, и въ Англия и ще се чудятъ коя е Св. Богородица. И Христосовци ще има много. “А, ще кажатъ, онѣзи сж антихристи - само единъ е Христосъ.” Кой е единия Христосъ? - Той означава единъ великъ принципъ на единство, той е вътрѣ, той не е нещо материално, то не е нещо, което произтича отъ духовния свѣтъ, то е чисто Божествено, което обновява хората, което дава смисълъ, потикъ, възкрѣсява, той е Христосъ. Той прониква най-първо въ твоята мисль, въ твоеото сърце, въ твоята воля. Казвамъ: Този Христосъ започна ли да се проявява. Какво казва той? - Само казва, че е Христосъ. “Азъ съмъ Христосъ” - Рагвамъ се, че си Христосъ. Сега да видимъ твоя животъ е ли, както действува Христосъ? - Тия Христосци какви сж? - Чудни сж тия Христосци въ България, особена психология иматъ. Има засега единъ Христосъ, който се нарича за сега Мохамедъ, но той казва, че Христосъ е прѣрождениятъ Мохамедъ, хемъ въ България, прѣрогенъ, хемъ окулистъ е. Въ него има философия. За да примири туй противорѣчие, Христосъ и Мохамедъ, тѣ щѣли да дойдатъ на едно мѣсто, за да примирятъ българи и турци. Слѣдъ нѣколко години той ще дойде, той щѣлъ да бжде и Христосъ и Мохамедъ заедно. Е-е, хубаво, но интересно е, че този Мохамедъ и Христосъ, който прѣдсказва толкова работи, каквото е казалъ до сега, нищо не се е сбджнало. Азъ искамъ отъ васъ да изчезнатъ заблужденията, не искамъ да се заблуждавате, разбирате ли? - И азъ бихъ желалъ всинца, вие, ученицитѣ, да сте Христосовци, но какъ? - Като дойда въ къщата ви да похлопамъ. “Кой тамъ”? - Не съмъ разположенъ, азъ съмъ Христосъ, но сега съмъ заетъ съ много важни работи, искамъ да оправя България, другъ пжтъ ще дойдешъ. Този Христосъ има нѣколко души стражари отъ вѣнка. Идешъ въ църква, Христосъ е пакъ тамъ - владиката, той мисли, че е Христосъ, но казва: “Вие още не съобщавайте, че азъ съмъ Христосъ”. Пакъ хлопнешъ, и този Христосъ не е започналъ да живѣе както Христа.

Любовъ, самоотвърженостъ се изискватъ. Колко пжти мои ученици казватъ: “Учителю, ти много долу сли-

зашъ, че не можемъ да те намѣримъ”. Единъ отъ моитѣ ученици иде и разправя своята философия, но въ мене има една добра чѣрта: тя е слѣдующата: Азъ никого не съдя. Той ми разправя, и азъ се интересувамъ. Какъ седишъ при тоя глупакъ да ти разправя тия работи? Тия работи не ги ли знаешъ? - Но, Богъ има философия по особенъ начинъ. Той е едно дѣте, неговитѣ схващания иматъ друга философия; този човѣкъ нещо го интересува, иска да ми разправи. Азъ слѣда съ всичкото внимание, слушамъ и гледамъ, да не мине нито едно скверно чувство. Слушамъ го азъ и казвамъ: “Умно разсжждава, буквитѣ прѣвръща въ числа, смята ги. Много хубаво, казвамъ”. Казва: “Какъ го тѣрпишъ?” - Ами Господъ какъ тѣрпи всичкитѣ наши глупости? - Мислите ли вие, че ние при онова сщество, което е създадо свѣта - ние всѣки день се молимъ, философствуваме, мислите ли, че при тази интелигентностъ, която е създала космоса, ние седимъ по-горѣ отъ този човѣкъ? - Ние трѣбва да бждемъ подобни Нему. Най-малкитѣ неща въ свѣта иматъ смисълъ. Едно дѣте си играе, обърнете му внимание, и дѣтето е доволно. Не считайте занятията на това дѣте за играчка. Вие на това дѣте казвате тѣй: “Дѣтето се занимава съ кукли”. Не сж кукли това, не. Нима, ти, като родишъ едно дѣте, че не си една кукла? - Каква е разликата? - Една кукла, колко години живѣе? - Петъ, десетъ години може да живѣе. Нѣкои кукли на вашитѣ дѣщери и двайсетъ години живѣятъ. Като се роди едно дѣте, колко години живѣе? - Двѣ, три, четири години и умре. Остава пеленитѣ. Майката казва: “Едно ангелче имахъ”. Кждѣ е твоятъ ангелъ? - Изчезна. Ее, кждѣ е твоята кукла? - Едно ангелче бѣше. Не, кажи, че умно бѣше. Ти трѣбва да разбирашъ ума на своето дѣте. Като умре това дѣте, да имашъ съобщение съ него. То е знание! - Ти казвашъ, че имашъ душа, вие познавате ли тази душа? - Нѣкои казватъ, че нѣматъ душа. Много добре, съгласенъ съмъ съ тѣхъ. Огзи, който вѣрва, че има душа, питамъ го: съ душитѣ на хората вие влѣзли ли сте въ връзка? - Казвате, че хората иматъ умъ. Вие съ ума на хората, влѣзли ли сте въ връзка? - Ама хората иматъ воля. Вие съ волята на хората влѣзли ли сте въ връзка? -

Ама сърдце иматъ. Вие съ това сърдце, влѣзли ли сте въ връзка? - Можемъ да влѣземъ. И когато между два ума се образува тази връзка, ставатъ приятели - единиятъ разправя, другиятъ казва: "Вѣрно". Колко приятно минава врѣмето. Когато между два сърдца има връзка и между тяхъ може да има разговоръ, и между два воли сжщо.

"Видѣхме Господа" - какво означава, "Видѣхме Господа"? То означава туй възвишеното, благородното, и ние сме влѣзли въ съприкосновѣние съ него. Сега, въ съврѣмненното наше развитие има една аномалностъ - вжтрѣ въ нашитѣ мозъци. Азъ ще ви покажа, че тази аномалностъ има свой произходъ. На хората мозъцитѣ не сж еднакво развити, въ свѣта има прѣливане на енергията - отъ положителния полюсъ на живота къмъ отрицателния полюсъ. Прѣливане има. Въ туй прѣливане нѣкой нжтъ мислитѣ, желанията на хората се изопачаватъ. Напримѣръ, кой ще обясни факта: мжжъ, който обича жена си, който билъ готовъ да се жертва за нея, щомъ се ожени, въ неговото сърдце се роди ревностъ. Като излѣзе тя нѣкждъ, слѣди я, приписва и най-лошитѣ нѣща. Едно е вѣрно, че той нѣма довѣрие въ нейната морална стабилностъ. Но казвамъ: Причината, произходътъ на тази ревностъ, отъ кждъ е? - Ние казваме - ревностъ. Тази ревностъ, произтича отъ факта, тукъ е събрана енергия, която не може да оползотвори, и слѣдователно, тази енергия произвѣжда ревностъ. Азъ бихъ разяснилъ сега отъ какво зависятъ тия неща. Всичкиѣ центрове, или умоветѣ на всичкиѣ хора не сж еднакво развити, при разнитѣ култури при които сме живѣли. Сега нѣкои вѣрватъ, че човѣкъ за пръвъ нжтъ се е явилъ. Не, съ милиони години той е живѣлъ, и въ своитѣ различни сжществуваня е идвалъ въ разни влияния, и всичкиѣ тия влияния сж оставили свои отенѣци и когато дойде на земята, всичкиѣ тия отенѣци се проявяватъ въ неговия характеръ, т. е. отпечатватъ се вжтрѣ въ неговия мозъкъ. Нѣкои отъ тия отенѣци иматъ болезнено състояние. Ревността, напримѣръ е болезнено състояние. Малоувѣрието е болезнено състояние. Обезнадеждването е болезнено състояние. Тѣ сж сили, напрани, които не може да се изпозуватъ. Кой се обезнадеждава?

- Човѣкъ, който нѣма пари. Онзи старъ човѣкъ, който има ниби и нѣма кому да ги остави, и той се обезнадежда, нѣма никой при него, баба му стара, той старъ, нѣма кой да го гледа, той се обезсърчава, значи нѣма кому да завѣри своето богатство, значи нѣма кой да го замѣсти и продължи работата. Нѣкой казва: може да нѣма пари, затуй се обезнадежда. Но, може да има пари, и пакъ да се обезнадежди.

“Видѣхме Господа”. Туѣ показва онзи великъ, веченъ принципъ, който постоянно подмладява човѣка. Туѣ подразбира: “Видѣхме Господа”. Принципъ, който подмладява, принципъ, който възкрѣсява, принципъ, който внася свѣтлина, принципъ, който внася топлина, всичко възвишено вътрѣ въ сърцето. “Видѣхме Господа.” Кой отъ насъ не иска да го види? - Единъ философъ дойде, ходятъ при него да го видятъ, търсятъ го. Единъ българинъ ми разправяше, че въ Америка е говорилъ съ нѣкой американски авторъ, и който дойде при него, счита го за голѣмо достоинство. Великъ писателъ, философъ билъ той, говорилъ съ него. Това той счита за една привилегия да има единъ разговоръ съ тия американски философи и поети. И всички ние въ свѣта искаме да имаме достѣпъ до великитѣ хора. А щомъ дойдемъ да кажемъ, че искаме да имаме достѣпъ до Господа, вече ще кажемъ: Остави се отъ тия заблуждени. Въ какво седи туй заблуждение? - Вие имате ли понятие какво нещо е Господъ? - Той е цѣлъ, смисълъ въ живота. Да дойдешъ въ съприкосновение съ тази велика мъдростъ въ свѣта, отъ която всичката интелигенция произтича. Когато дойдемъ въ съприкосновение, нѣма да го видимъ въ неговото величие. Нѣкои въ църквата си прѣдставлѣватъ, че когато видатъ Господа, цѣлата земя ще блѣсне. То е физическата страна на Бога. Но вие, за да намѣритѣ Бога, трѣбва да го търсите въ най-малкитѣ неща. Бога може да го намѣритѣ само въ цвѣтята, въ изворитѣ, въ кристалитѣ и въ онази най-чиста материя, гдѣто може да се прояви. Даже въ нашитѣ съвременни мозъци не може да се прояви Господъ. Нѣкой казва: “Азъ видѣхъ Господа, въ мене Господъ говори.” Нѣма да се мине единъ, два дена, и виждашъ какъ Господъ се е проявилъ. Азъ разбирамъ единъ човѣкъ, когато е видѣлъ Гос-

пода, Любовта е почнала да се проявява въ неговия живот, ще се преобрази, той е разбрал законите на природата и е разбрал всичките мъчности, няма да има мъчности за него. И знаете ли какъв преломъ ще стане въ живота му. Ако една жена е добила тази философия, да е видяла Господа, ако имаше най-лошия мъжъ, като види Господа, нейниятъ мъжъ ще бжде най-добриятъ. Защо мъжътъ е лошъ? - Мъжътъ е лошъ, понеже, жената не може да му даде това, което той иска. Ще кажете вие: "Защо, какво сме длъжни ние на мъжете?" - Какъ не сте длъжни? - Вие сте излезли отъ мъжа, вие сте половината отъ мъжа. Слѣдователно, Богъ извади жената отъ мъжа, за да се развива, и тази жена трѣбва да дава своя десетъкъ на мъжа, а десетъкътъ, това е Любовта. Жената може да се развива до толкова, доколкото се развива мъжа, като единъ идеалъ. Тѣй седи законътъ. Почне ли да се мисли зле за мъжа, тя унижава себе си, а за мъжа казва: "Петъ пари не давамъ". Ама то е кукла. Ако за мъжа мислишъ просто като една форма, то е другъ въпросъ. Но ако мислишъ за него, като за същество съ умъ, сърдце и воля, отъ който ти си произлязла отъ миналото, ти му дължишъ. То е кармически законъ. Ти трѣбва да се повърнешъ да кажешъ: "На този мой мъжъ азъ му дължа, и по правилата на Божественитъ закони, ще му се издължа". Какъ? - Ще проявишъ любовъ, ще го удовлетворишъ. Една жена казва: "Понаготови му, тури малко масълце и ще го удовлетворишъ." Хубаво, то е половината отъ истината. Не само готвене. Ще му наготовишъ хубаво, ще му посвиришъ, ще му поѣдешъ, сърдцето ще смирявашъ, послѣ ще философствувашъ, и най-послѣ като се качишъ въ причинния свѣтъ, на този мъжъ съ любовъ ще му дадешъ всичко, и той ще каже: "Азъ съмъ готовъ всичко да пожертвувамъ заради тебъ". А сега, когато се женятъ, мъжътъ падне прѣдъ жената и казва: "Ангелъ мой". Тѣй коленичи. Безъ тебъ не мога да живѣя" и пакъ коленичи прѣдъ нея. Азъ бихъ желалъ всички вие, които сте коленичили, да утържите вашитъ чувства. Не се смѣя на това. Ние най-свещенитъ актове на нашия животъ сме ги изопачили. Навѣкъждъ ние коленичимъ - въ църквата:

“Господи, грѣшни сме”. Лицетѣриѣ е това! Това не е молитва, не мислете, че Господъ може да се лъже съ толкова лицетѣриѣ! - Когато азъ дигамъ ржцѣтъ си къмъ Бога, моята каса трѣбва да бѣде изпразнена, моята глава да бѣде чиста, най-възвишени и свѣтли мисли да има въ ума ми, въ сърдцето ми. Сърдцето ми трѣбва да бѣде чисто отъ всички лоши желанія, и волята ми да бѣде гуамантена, да съмъ готовъ да служа на онзи възвишенъ, великъ идеалъ. Само тогава може да дигна ржцѣтъ си, а другото е лицетѣриѣ. Ще коленичимъ, и ще се молимъ. Не сме коленичили, защото азъ виждамъ, че вашитѣ каси не сж отворени. Разумно да се отворятъ. И на богати и на сиромаси. Когато ние така разбѣремъ този законъ, ще има правилень начинъ за разрѣшеніе. Не, че законътъ е законъ на насилиѣ. Ние ще оставимъ сегашния свѣтъ, нека си вардятъ своето, което иматъ, но ние ще направимъ единъ опитъ: има другъ начинъ за разрѣшеніе на въпроса. “Видѣхме Господа”. Ако вие бѣхте повтаряли това често, ще видите резултата. Искашъ да нагрубишъ жена си, спри се и кажи: “Видѣлъ ли съмъ азъ Господа”? Нагрубишъ я, тя заплаче, потекатъ и сълзи, а ти казвашъ: “Жена е, една сълза петъ пари не струва”. Аа, петъ пари не струва! - Мжжѣтъ плаче, жената казва: “Той е баба, петъ пари не давамъ”. И тогава ще идемъ въ църква да запалимъ една свѣщъ. Ако съмъ евангелистъ, ще цитирамъ Евангелието: “Богъ, толкозъ възлюби свѣта, че даде сина своего, единороднаго, за да не погинатъ”. Ако си мжжѣ, ти на жена си очисти ли сълзитѣ? - Ти, който произнасяшъ тия стихове, ти очисти ли сълзитѣ и? - Ама другитѣ. Не е въпросътъ за другитѣ. Азъ съмъ душа, азъ ви говоря на вастъ истината. Нѣкои казватъ: Какво съмъ училъ? - Аа, туй, което азъ уча го зная много добре, и го прилагамъ, правя опитъ, въ мене нѣма никакво съмнение върху този важенъ въпросъ. Досега всички съмнения ми сж пратени. Ти си такъвъ, но не се съмнявамъ. Азъ не мога да се съмнявамъ въ великото, въ възвишеното, въ туй, което живѣе вътрѣ въ мене, което живѣе въ всичкитѣ хора. Не може да се съмнявамъ, нито въ моя Господъ се съмнявамъ, нито въ Вашия Господъ. Азъ вървамъ на себе си туй, както вървамъ

и на васъ. Може да имате ваши погрѣшки, то е другъ въпросъ.

Сега казахъ, че тази енергия по нѣкой пжтъ има прѣливане. Прѣдставете си сега, че имате два кръга, отъ единия кръгъ периферията минава прѣзъ центъра на другия кръгъ. Тия два кръга сж скачени, прѣсичане иматъ на двѣ мѣста. Да допуснемъ сега положителната страна, че въ единия центъръ на единия има приливъ отъ центъра къмъ периферията, но щомъ дойде до крайния предѣлъ, тя влиза въ центъра на втория кръгъ, въ който приливътъ е отъ периферията къмъ центъра. Следователно, туй, което прѣди врѣме е било положително, слѣдъ врѣме става негативно, и прѣзъ този центъръ енергията става негативна. Имате приливъ и отливъ. Въ мъжа тази енергия отива по единъ начинъ къмъ сушата, а въ жената тази енергия отива отъ сушата къмъ морето, но същеврѣменно тази енергия отива по другата страна на земята. Сега този приливъ, който става, не се използва за добро. Енергията се напластява, напластява и тогава започватъ да ставатъ извѣстни взривове. Какво е взривъ? - Да кажемъ, че нѣкой човѣкъ има чувство за самоуважение, но той става толкова честолюбивъ, че иска всички само за него да говорятъ. Като напише книга, иска за него да говорятъ. То е невъзможно. Ние може да имаме единъ приятелъ, който да оцени, нашата философска мисль - това е достатъчно. Въ свѣта всичко и единъ, е едно и сжщо нещо. Казано въ религиозна смисль: "Ако Богъ е съ насъ, ако тази възвишена интелигентность въ свѣта е съ насъ, ако азъ, който съмъ свързанъ съ Бога изкажа една мисль, и ако тази възвишена интелигентность одобрява моята мисль, азъ ще имамъ туй удиволствие." Така младиятъ момъкъ, като направи нѣкоя героична постжпка, той има одобрието на своята възлюблена.

Сега - второ нещо. Не само любовъ се изисква, но изисква се мъдрость, а мъдростьта изисква редъ и порядъкъ. Мъдростьта се отнася къмъ човѣшкия умъ. Не само мъдрость се изисква, но и истина се изисква. Истината се отнася къмъ човѣшката воля, къмъ чисто физическия не-

ща. Отъ видимото върви къмъ невидимото. Ние може да знаемъ какво е невидимото. Ние разправяме за единъ свѣтъ, който може сега да опитаме. Има философи, които казватъ, че ние съществуваме вънъ отъ битието. Какъ ще кажемъ какво е съществуването на единъ човѣкъ безъ да има нѣкаква форма. Ние не знаемъ това, този човѣкъ, ние ще взѣмемъ тѣй, както сега се проявява, нѣговиятъ умъ какъвъ е. Единъ ясновидецъ ще види у този умъ, една грамадна свѣтлина. Отъ тази свѣтлина излиза нѣщо приятно. Нѣкой пжтъ въ тази свѣтлина ще забелѣжитъ една жълта краска. Нѣкой пжтъ краската е съвършено бяла, не бяла, но ясна свѣтлина. Туй показва, че интелигентността е възвишена, отъ високо произхождѣние. Ако тази интелигентностъ произтича отъ една иерархия по-низка, една малка синина се забелѣзва въ тази аура, ако е още по-низка, ще забелѣжитъ една жълтина, която е емблема на човѣшкия умъ. Краскитъ показватъ степенята отъ дѣто започва проявяването на тази интелигентностъ. Слѣдъ туй ще дойде любовта. Ще видимъ въ човѣшкото сърдце една розова краска, много приятна, толкозъ нежна, толкозъ приятна, и отъ тази топлина излиза тази розова краска - отъ нея излизатъ извѣстни вълни, които ни засѣгатъ, даватъ ни вдѣхновѣние. И най-послѣ слизаме до човѣшката воля, ще забелѣжитъ бѣлъ цвѣтъ, то сж човѣшкитъ добродѣтели. Така ще видимъ човѣка. Да кажемъ единъ ясновидецъ гледа нѣкой човѣкъ, той ще види свѣтлина. Този розовъ цвѣтъ и този бѣлъ цвѣтъ, а между тѣхъ сж наредѣни всичкитъ други цвѣтове. Но това не е още човѣкътъ. Това е само едно проявлѣние. Ние какъ съдимъ сега за човѣка? - Този човѣкъ като го глѣдашъ, ще кажешъ, той е уменъ. Нѣма скрито, покрито. Тукъ, когато нѣкой иска да лъже, или нѣма да изпълни своето обѣщание, или нещо друго, но не може да се скрие. Учителитъ казва на нѣкой ученикъ "Драганчо". Той глѣда на земята "азъ ти давамъ една задача" - упражнение, той все на земята глѣда. Турцитъ иматъ една пословица: Който на земята глѣда, душа изгаря. Ти говоришъ на единъ човѣкъ, а той на земята глѣда. Имашъ дѣте, майката казва: "Моето ангелче". Като му говори и то не

те гледа, то не е ангелче, въ него енергията е набрала, толкова гъста е, че има опасност. Тя пръръща дѣтето и казва: "Моего ангелче". То, като излезе, казва на другите дѣца: Сметнахъ, излягахъ майка си, тя е отъ проститѣ, може да се лъже.

И ние мислимъ като лъжемъ, и ние сме културни, до тамъ сме дошли. Не, не, ние икономисваме истината. Сега нѣкой дойде, разисква съ менъ "Какво искашъ да кажешъ?" - Какво искамъ да кажа? - Двѣ величини равни на една трета. Какво казва математиката - равни сж помежду си. Хубаво, ами двѣ величини равни на една трета, равни сж и помежду си. Ами ако двѣ величини сж равни на трета, а третата е равна на четвъртата, какво има между тѣхъ? - Въ всичките тия енергии, които се складиратъ въ насъ, въ нашите мозъци, има излишекъ, и тѣ, не сж потрѣбни. И Христосъ казва: "Трѣбва да се отрѣчешъ отъ себе си". Дошло е врѣме съврѣмениятъ хора да се отрѣкатъ. Има законъ въ еволюцията, има и подробности. Азъ казвамъ за нѣкои хора, че трѣбва да се откажатъ. Тази философия седи въ слѣдующето. По какво се отличава гъсеницата отъ живота на пеперудата? - Тя се отличава съ своята лакомия. Обаче, тази гъсеница, за да мине въ пеперуда, трѣбва да се откаже отъ своята лакомия, прѣстава да яде листа. Ама какъ ще се откаже? - Видишъ гъсеницата, вдигне си главата и казва: ядохъ и пихъ, това не е смисъла на живота. Тукъ сж моите тѣжкала, азъ ще измисля нещо. Покачи се тукъ, покачи се тамъ. Казватъ: "Каква мисълъ има гъсеницата?" - Тя е инженеръ, архитектъ, пасамъ глава, патамъ, като пѣпли, туря нишка на едно мѣсто, на второ, на трето и най-послѣ започне да снове, докато направи своя пашкулъ. Направи своята лаборатория и като влезе, започне да разсъждава. Казва тази гъсеница: животътъ не е въ лакомията. Човѣкъ трѣбва да се избави, малко му трѣбва. Трѣбва да се откажемъ отъ листата. На гъсеницата казваме: "Даваме ви всичките листа", и започваме работа. Господъ казва: "Понеже, ти правилно разрѣши въпросътъ, ще те облека въ много хубави краски, съ много хубави црехи, понеже, съмъ много доволенъ, че се откажа отъ своята лакомия. И слѣзе единъ

ангелъ съ своята четка, напъстри пеперугата. Ангелътъ казва: "Ще пуснешъ малко киселина, пакъ ще излѣзешъ навънъ". Този ангелъ тръгне съ нея. Пеперугата ще има най-хубавитъ краски. Тогава тя съ своя хоботъ иде на единъ цвятъ. Отъ едно цвете може двадесетъ, тридесетъ пеперуди да се нахранятъ. Една гъсеница би изяла всичкитъ цветя и не би се нахранила. Нѣкои казватъ: Какъ ще се поправи свѣта? - Ако сме ние като гъсеницата, никога нѣма да се поправи свѣтътъ. Ние като гъсеницата трѣбва да правимъ. Нѣкой казва: Какво глѣда този нагоръ? - Нагоръ не глѣдамъ, искамъ да си направя пашкулъ. "Видѣхме Господа". И той казва: Добре мислишъ, Драгане, азъ съмъ доволенъ, ти си решилъ да напуснешъ своята лакомия, да отворишъ касата, да се самопожертвувашъ. Послѣ се радвамъ, че и жена ти Мария, радвамъ се, че и дъщеря ти Люба, та и синъ ти, всички ще тръгнете. Ако всинца рѣшите да си направите по единъ пашкулъ, азъ ще ви дамъ много хубави дрешки. Погледнешъ туй семейство, всички се благославятъ, всички сж здрави, тръгне напръдъ. Тъ никога не се връщатъ.

"Видѣхме Господа" - Сега Господъ е въ България и пита българитъ. Той е рѣшилъ едно. Той най-първо слиза въ България и пита българитъ. Ще кажете: "Ето една мистификация". Не е мистификация. Въпросътъ е, че българитъ като народъ, толкозъ години викатъ: Господи, Господи, Господи. Господъ слиза и казва: "Готови ли сте да се откажете отъ вашата лакомия?" - Ако сте намислили сега да се самопожертвувате и слушате закона ми, азъ ще ви дамъ най-хубавото облекло, ще оправя работитъ ви, и всичко ще се урѣди. И сега, разбира се, най-първо излизатъ българитъ владици, съ едно афоресване и казватъ: Господи, има единъ човѣкъ много опасенъ, отъ двадесетъ години насамъ той разрушава твоята църква, въ твое име говори много нелепости, държавата разсипва, ако се махне оттукъ, ще ни тръгне - много опасенъ е. Казва Господъ: Не, не. Не е въпросътъ тамъ, Вие Св. Отци ще се откажете ли отъ миналите си заблуждения на вашата лакомия, ще се откажете ли вие? - Защото много, много владици има, които отъ вънъ сж много благочестиви. Азъ мога да изнеса единъ примѣръ: прѣ-

ди година имахъ единъ близъкъ свещеникъ, много благочестивъ. Ако има единъ свещеникъ благочестивъ, той бѣше единственъ, който познавахъ, добъръ, благороденъ свещеникъ, другъ подобенъ не съмъ виждалъ. Отивамъ въ дома му и то прѣзъ велики пости, жена му заклала една кокошка. Казвамъ: “Отче, какво правишъ” - “Коремтъ ми разстро-енъ, малко да се оправи”. Ами законътъ на църквата за постенето? - “Ами Св.Отци не сж знаели какво сж правила. Не сж питали моя коремъ. Прѣстѣпвамъ закона, ама да не знаятъ”. “Ами, ако знаятъ?” - “То, казва всичко не се казва сега”. Хубаво, тѣ турили единъ законъ - постъ да има, а за владиката, постъ нѣма за него”. И нѣкой пжтъ на мене хвърлятъ упрѣкъ, казватъ: “Да не мислитъ, че той е много благочестивъ”. Азъ ни най-малко не казвамъ, че съмъ благочестивъ, азъ не говоря за благочестие. За благочестие въпросъ не става. Този същия свещеникъ, посещавамъ го една година въ единъ български градецъ, прие ме у дома си. Иде другъ единъ калуđerъ, ходилъ той, по свѣта обикалялъ, ама джобътъ му празенъ, толкозъ издърпанъ, нѣма петъ пари. Дошълъ, иска пари за пжтъ. Той казва: “Нѣмамъ толкова пари, колкото искашъ.” Слушамъ двамата разговарятъ се: “Може да тѣ нахраня, може да ти дамъ 5-10 лева, ама много искашъ”. И нагости го той. Седятъ двамата и благославятъ. Той си замина къмъ трена. Казвамъ на свещеника: ти, този знаешъ ли го кой е? - Не. Той е Христось. “Викай го”, казва “ако е той, викай го, за да му дамъ всичкитъ пари, които имамъ”. Самопожертвуване трѣбва! - Най-първо, когато азъ говоря, именно тия религиозни хора, тѣ сж най-готови, нека тѣ покажатъ примѣръ.

“Видѣхме Господа”. Ако гойде гнесъ Христось, ние ще излѣземъ, както въ Америка, въ 45-тата година, спорѣдъ тълкованието на Евангелието, Христось трѣбваше да гойде. Излѣзоха всичкитъ американци, членове на едно религиозно течение, облечени въ бяло, излѣзоха, чакаха го цѣлъ день, не гойде Христось, не гойде Христось. Голѣмо крушение настана въ религиозния свѣтъ, че се излѣзали. Христось не гойде, но гойде тогава спиритизма. Тогава се яви спиритизма въ свѣта, започнаха да чукатъ маси. Казватъ: “Не

дойде Христосъ, а дяволътъ дойде”. Христосъ казва: “Ви-дишъ, маситъ сте видѣли, значи материалисти сте, вашитѣ каси не сж отворени”. И съ тия маси хиляди хора повѣрваха, че има загробенъ животъ. Религиозния човѣкъ, когато го запитваха има ли загробенъ животъ, казва: “Не вѣрвамъ, че има загробенъ животъ, че има души”. Но съ спиритизма показаха на опитъ, че има душа.

“Видѣхме Господа”. И азъ вѣрвамъ, че всеки единъ отъ васъ може да го види. И първото нещо. Той ще внесе Любовь, Мждростъ, Той ще внесе Истина, ще внесе този розовиятъ цвятъ, и тогава сърцето затуптява, животътъ ви ще се осмисли, ще внесе свѣтлина, много въпроси ще се разрѣшатъ. Ще внесе бѣлия цвятъ и вашата воля ще се кали. Да се не опасяваме отъ мжнотиитѣ въ живота. Мжнотиитѣ, това сж една привилегия, заради насъ. И всички трѣбва да си подадетъ ржка и да мислитъ добро единъ за другъ.

И тъй, азъ какво мисля? - Азъ мисля едно нещо: прѣдставетъ си на единъ топъ, проектирана една игла, но тя е толкозъ твърда, че азъ увѣличавамъ чрѣзъ нагриване топлината на тази игла на десетъ хиляди, двадесетъ, петдесетъ хиляди, на тридесетъ и петъ милиона градуса топлина на тази губерка. Тогава питамъ: Ако цѣла артилерия биха започнали да хвърлятъ върху тази губерка, мислите ли, че нѣкое ядро би достигнало до върха и, до върха на тази игла? - Нито едно ядро нѣма да достигне до моята игла. И на тази губерка азъ така съмъ увѣличилъ топлината, че всичкитѣ мисли на владици, попове, тамъ ще се разтопятъ, всичкитѣ лоши мисли ще се стопятъ, а всичкитѣ добри мисли ще дойдатъ до иглата, и трѣбва, ще образуватъ едно ново ядро на онова новото поколение, на възвишенитѣ хора. И кой какъ те срещне, казва: “Азъ съмъ твоя братъ, който може да се жертвува заради тебъ”. Единъ момъкъ на новата култура, като срещне една млада сестра въ гората, която се е изгубила, ще я вземе и тя ще му благодари. Какъ би постъпилъ единъ момъкъ сега? - Въ новата култура другояче ще постъпватъ. Той ще я вземе, ще и послужи въ всичкитѣ мжноти. Тя ще види въ неговото лице единъ братъ по умъ, по сърце и по воля. Бихъ желалъ, вие всичкитѣ такива

братя да бждете. Не да се обезчестявате, да се открадвате единъ другъ, но да живѣте единъ за другъ, не по насилия, но по любовъ. Туй е учението, което трѣбва да се приложи. То може да се приложи, но воля се изисква отъ васъ. Може да се приложи тази любовъ!

Сега нѣкои, които ме слушатъ, ще кажатъ: “Той се завзелъ само съ владици и попове”. Но съ тѣхъ азъ имамъ работа, азъ имъ желая едно добро, защото минатъ ли още десетъ години, кѣсно ще бжде за тѣхъ, за владицитъ ще бжде кѣсно. За всички свещеници, проповѣдници, които лъжатъ въ името Божие, за тѣхъ слѣдъ 10 години ще бжде кѣсно. За всичкитъ има извинение. Господъ ще извини всички други, но владици, попове, проповѣдници, и всички, които сж лъгали въ името Божие, нѣма да има прошка. Туй да го знаятъ! - Туй седи законътъ. Не трѣбва да се лъже. Дали сж мохамедани, будисти, юдеи, християни, навѣткждъ отъ всички се изисква една чиста и възвишена мисль. Сега тѣ ще кажатъ: “Хайде, този да го махнемъ”. Не може да го махнете. Тази губерка Господъ е нагорещилъ съ 35 милиона градуса и Христосъ иде съ нея. Кждѣто я насочи, въ който и народъ да я насочи, тя е опасна губерка, разбиратъ ли? - И отъ дѣто мине, всичко ще стопи. И сега казватъ: Какво трѣбва да правимъ съ младото поколение? - На туй младо поколение трѣбва да се даде любовъ, трѣбва да му дадемъ любовъ заедно съ мъдростъ; на туй младото поколение трѣбва да се дадатъ всичкитъ условия да се развива. У тѣхъ има енергия, тѣ сж нови пѣнки, които трѣбва да се разцвѣнатъ. Ще прѣмахнемъ всичкитъ покривала. Ще кажемъ на младитъ: “Вървете” - “Ще ви дадемъ потокъ!” - Тия млади да ги вмѣкнемъ въ църквата - да ги научимъ на всичкитъ заблудѣния, да ги внесемъ въ политическия животъ - да ги развратимъ. Не, ние искаме младитъ момци да останатъ девствѣни, и да се развиватъ подъ тази Божествена свѣтлина, да дадатъ най-хубавитъ цвѣтя и плодове. На такива е Царството Божие, за дѣцата - ние за тѣхъ мислимъ. Който е цвѣналь, радвамъ се, по онѣзи, които сж напѣпили, туй е, което ги очаква. Единъ великъ моментъ има сега въ живота, не само да плачете, да мислите такива

глупави работи. Да цъвнете вжтрѣ въ душата си, не търсете вашето спасение, въ това, въ онова - вжтрѣ, вжтрѣ го търсете, а не въ туй ваше тѣло. Да вземете сега и да изопачавате моитѣ мисли, и азъ да изопачавамъ вашитѣ, не. Срещна ме нѣкой: Какво искашъ да кажешъ като ме гледашъ въ очитѣ? - Азъ зная, нѣма никой отъ васъ да му не зная болкитѣ. Срещна нѣкого, виждамъ, въ очитѣ му чета, че този човѣкъ е нещастенъ въ дома си, съ жена си не може да живѣе. Казвамъ: Братко, имамъ една рецепта, съ жена си утрѣ ще живѣешъ добре. Срещна жената, казвамъ: Рецепта имамъ. Срещна дъщерята. - Рецепта имамъ, вземи си, отлична е. Срещна съдията, свещеника, учителя - рецепта имамъ. Всички сте недоволни, всички трѣбва да приложимъ Любовьта. Учителътъ трѣбва да люби ученицитѣ си съ всичкото си сърдце, като себе си. Свещеникътъ трѣбва да люби своитѣ пасоми, но не както онзи свещеникъ, който яде кокошка въ дома, а вънъ да минава за благочестивъ, но той трѣбва да люби тия пасоми, не привидна любовь. Трѣбва да имаме искреностъ, абсолютно никаква лъжа! - Туй е, което проповѣдвамъ: абсолютно никаква лъжа! - Азъ не говоря за бѣлитѣ лъжи, въ нашата душа никаква лъжа не трѣбва да има.

“Видѣхме Господа”. Тава значи да видишъ Господа. И тогава казвате: “Какъвъ е смисъла на живота?” - Да видишъ Господа. Като го видимъ - то е основата, ние ще се видимъ единъ другъ, ще се познаемъ, ще си дадемъ ржка единъ на другъ. Земята е широка, всичкитѣ може да живѣятъ, и ще живѣятъ разумно. Най-първо азъ говоря за духовенството, понеже, тѣ сж най-готови. Духовенство, учители, съдии, професори, философи, всички тѣ сж най-готови. Тѣ сж, които може да възприематъ туй новото учение, да дадатъ едно ново бждеще. Проповѣдници на които умоветѣ не сж изкълчени, нека да мислятъ за църквата. Ние не искаме да разрушимъ нито една църква, нѣма да считаме нито една еретична. Ние ще спазимъ онова правило. Да не мислите, че ние ще разрушимъ православната църква. Не, ние нито едно клонче нѣма да пипаме отъ нея. Но ние искаме да съградимъ нещо ново, ново, разбирате ли - какво значи

нѣщо ново? - Ще съградимъ, и нека дойдатъ послѣ да сравнимъ това старото, което е у тѣхъ и новото, което е въ насъ. И въ музика и въ поезия, и въ обыкновения животъ, въ кѣщи, въ ядене, въ пусене, въ всичко - градежъ носимъ въ всичко. Ще видимъ разликата между гъсеницата и пеперудата. И могава, като ни питатъ. Какъ може? - Ще кажемъ: Ако вие решитъ като онази гъсеница да напуснете вашата лакомия, да напуснете вашитъ заблудѣния, да станете като насъ, и да приемете този вжтрѣшенъ пашкулъ, ние ще ви приемемъ като братя.

“Видѣхме Господа”. Сега онова, което е възвишено и благородно въ васъ, бждете смели и рѣшителни да го развиете. Туй, което е вложено въ васъ, да се не боите, вложете го, приложете го въ най-широка смисълъ. Нека да дадемъ единъ потикъ на любовъ, на мъдростъ, и на истина въ този свѣтъ. Може да ни коштува живота. Да, единъ животъ трѣбва да даде потикъ на този животъ. И за онзи, който върви въ Бога, нѣма да изгуби живота си. “Който изгуби живота си, за менъ, той ще го спечели”. Казвате: “Много хубаво е това учение”, но ще се спрете: “Възможно ли е това нещо да бжде”? - Възможно е: “Възможно ли е за менъ, азъ, който съмъ чиновникъ? - Възможно ли е, азъ, който съмъ лѣкаръ? - Възможно ли е, азъ, който съмъ адвокатъ? - Възможно ли е, азъ, който съмъ жененъ съ толкозъ много дѣца? - Възможно ли е, да слѣдуваме това ново учение?”

За всички е възможно. Това сж най-малкитъ опити. Нѣкои мислятъ да напуснатъ свѣта. Не напусчане на свѣта, но трѣбва да се оправи този свѣтъ, и за оправянето на този свѣтъ трѣбватъ хора. Ако тия български духовници - виждамъ колко способни има между тѣхъ, между владицитъ - колко способни хора има съ васъ - войнствени сж, генерали има между тѣхъ. Послѣ учители има, каква енергия се крие, но тия хора седятъ съ своите заблудѣния и се парализиратъ едни други. И ако биха възприели новото учение, щѣха да се възобновятъ - животътъ имъ щѣше да има смисълъ. Сега виждамъ опасностъ. Казватъ: “Църквата се руши, нашиятъ народъ отпада”. Но българитъ отъ сега нататкъ ще живѣятъ. Господъ ги пита: “Вие мене ще слу-

шате ли?” - Единъ денъ азъ ще кажа туй на българитѣ - ето какво казва Господъ заради васъ. Вие Господа ли ще слушате или вашитѣ владици и попове? - Не отвлѣчено, ще ви кажа: Ако послушате Господа - единъ опитъ ще направимъ. Ето какъвъ ще бжде опита: ако вие послушате Господа, нивитѣ ви ще родятъ десетъ пжти повече, отколкото по-рано, лозята толкозъ плодъ ще иматъ, че нѣма да можете да го наберете, ще имате такова изобилие, че нѣма да можете да го приберете. Вие ще бждете единъ щастливъ народъ, и лѣкари, и учители, и всинца ще бждете щастливи, а пъкъ, ако слушате вашитѣ владици и попове, каквото съете, едѣа семето ще излезе, па и грозде нѣма да се роди. Питамъ тогава - кого ще слушате? - Ние сме дошли до онова положение - ще се кланяме само на Бога на Любовта. И всички ще сте братя помежду си, ще работите по братски. И онзи, който е най-достоеенъ да работи най-много - нѣма да го заставамъ на сила, а по любовь. Този братъ, който дойде на лозето, ще му дадемъ най-големата мотика, ралото или плуга, съ четири чифта волове. Всичко туй да върви. Такива хора ние изискваме за въ бждеще. Туй седи законътъ - великиятъ законъ въ свѣта. За да имате благословѣние вътрѣ, въ себе си, вашиятъ умъ трѣбва да има свѣтлина, сърдцето ви трѣбва да има топлина, волята ви трѣбва да има сила. Трѣбва да върваме въ душата си, трѣбва да върваме въ духа си. Трѣбва да се приложи туй учение. Туй учение може да го приложите. Приложете го, и кажете: “Видѣхме Господа”. Ще чуете Неговия гласъ. Ще бжде като онзи гласъ, който чу Моисей. “Чухъ”, казва, чухъ въздишкитѣ на моя народъ и слезнахъ, чухъ Господния гласъ и казва: “Тебѣ ще пратя”. Господъ казва: “Другиго нѣмамъ, ти ще идешъ”. Сега вие, които ме слушате, Господъ ще ви повика, и като Го видите, ще ви каже: “Готови ли сте?” - Нѣкои ще кажатъ - “Готови сме”. Други - Азъ съмъ гъгнивъ. - “Ти ще идешъ, съ тебѣ ще дойде брата ти Ааронъ.” Бихъ желалъ всички да видите Господа. И ще Го видите, ще Го видите, азъ съмъ напълно увѣренъ, вие ще Го видите. За всичко може да се съмнѣвамъ, но вие ще видите Господа. Ще Го видите, ще Го видите и ще Го разберете, ще възприемете Любовта

Му, свѣтлината Му, ще заживѣете и ще кажете: “Разбрахме, защото царството на лъжите се свърши, сега царува само истината на земята. Всинца ще говоримъ на разбранъ езикъ. То е Езикътъ на Братството и на Сестринството въ свѣта.”

21 бесѣда, държана
на 11.03.1923 год. - София.

Тримъ допирни точки.

Бесѣда, държана на 22 Мартъ,
денътъ на Пролѣтъта,
7. 30 В. четвъртакъ. 1923 г.

Три нѣща сж необходими въ живота. Тѣзи необходимитѣ нѣща изтичатъ вѣнка отъ нашата воля. Тѣ не представляватъ още сжизинския животъ. Животътъ не започва съ необходимостта, животътъ започва съ свободата на духа. Необходимостта е едно условие за проявление на живота, тя е само условие, почва, а духътъ е, който развива живота.

Слѣдователно, ние трѣбва да имаме три допирни точки съ Бога. Сега, вие, които ме слушате тази вечеръ, можете да кажете, че вѣрвате въ Бога, но това вѣрване не е ваше. Баща ви е говорилъ, майка ви е говорила, много философи сж ви говорили, но всичко това е чуждо. Туй може да сте го опитали, а може и да не сте го опитали.

Слѣдователно, първата допирна точка трѣбва да бжде изпитана въ вашето съзнание, въ вашия духъ. И тѣй, първата допирна точка, това е Любовта. Тогава какъ ще познаете, че имате първата допирна точка? Слѣдъ като имате първата допирна точка, у васъ ще дойде съзнателната Любовъ. Любовта, това е качество, това е доказателство, и вие не само ще я почувствувате, но ще я имате въ съзнанието си.

Втората допирна точка, това е Мъдростта. По какво ще познаете, че имате тази допирна точка? Тя ще ви даде ума, ще роди знание, ще роди свѣтлина. Слѣдователно, това сж качества на Мъдростта. И тѣй, азъ казвамъ: Само свѣтлия пжтъ на Мъдростта води къмъ Истината.

Третата допирна точка, това е Истината. Какаво ще ви даде Истината? Тя ще ви даде воля. И всѣки отъ васъ, който иска да има воля, трѣбва да знае, че волята е качество на Истината. Хора, които сж се допирали до Истината, само тя имъ е дала воля.

Сега, ще помните: Любовта ще създаде живота, Мъдростта ще създаде вашия умъ, а Истината ще даде

воля, която ви е необходима. А веднъж имате тия три качества - умъ, знание, воля, вече ще можете да работите. Своеволюето не е воля, чувствуването не е любовъ, и повърхностното знание, това не е качество на ума. Ние трѣбва да знаемъ нѣщата положително. Запримѣрь, ако вие дойдете при мене, и ви кажа едно прѣдложение, говоря ви, а вие ми кажете: Не ви разбирамъ, опредѣлете се по добре, значи нѣма разбиране въ нѣщата, а трѣбва да има разбиране. Какво има? Любовта има две положения въ свѣта: да любимъ Единния Богъ, и да любимъ другитѣ. Щомъ имаме истинската Любовъ, трѣбва да любимъ само Единния, Бога - значи Единния. Щомъ кажешъ: не може ли да любимъ другитѣ, така ти нарушавашъ закона. Щомъ любите Бога, кажете: Азъ не мога да любя друго. Бога ще любимъ, и като любимъ Бога, ти включвашъ всичко въ себе си. Ти ще любимъ Бога.

Това е първия законъ, въ който съвременитѣ християни сж изопачили учението на Господа. Тѣй сж изопачили тѣ Божието учение. Нѣкой те пита: обичашъ ли ме, любимъ ли ме? Нѣма да кажешъ: азъ те обичамъ, само тебе обичамъ. Не, ще кажешъ: обичамъ всички! И като кажемъ, че ние обичаме само нѣкого, ще знаемъ че този, когото обичаме, това е Богъ. Този е великиятъ принципъ. Кажешъ ли, че обичашъ само нѣкой твой приятель, само него, ти си въ кривия пѣтъ. Не, ти ще кажешъ: обичамъ всинца. И тѣй, ако ние обичаме всички, ние започваме съ най-малката любовъ, която трѣбва да проявимъ.

Тогава трѣбва да проявимъ нашето знание. Въ какво ще се прояви туй знание? Въ туй знание не трѣбва да сѣдѣствува никакво, абсолютно никакво лицемерие, никакво извѣртане на истината. Всѣки отъ насъ трѣбва да бѣде толкова достъпливъ, че да тачи Божественитѣ чувства, не моите чувства, а Божественитѣ чувства, които се проявяватъ въ насъ, не стѣката на нѣщата.

И тѣй азъ ви поздравлявамъ съ този празникъ. Слънцето за насъ е емблема, емблема на живия Господъ, на живата природа. Въ всички вѣкове, въ всичкитѣ дни на живота ни, Богъ все се проявява. Богъ има и друго име,

което азъ не смѣя да произнеса. Защо не смѣя да Го произнеса? Понеже устата на хората не сж чисти, а туй име е свято, то не се произнася. Туй свещеното име е толкова Велико, че върху Него се крѣпи цѣлата вселенна, и всички духове, отъ най-висшиятъ до най-нисшиятъ върху това име се крѣпятъ. И когато се произнесе това име, То твори и всинца ние трѣбва да се стремимъ да освещаваме името Божие, да освещаваме Божиятъ Духъ. Отъ туй име произтичатъ тия качества: Любовь, Мъдростъ и Истина. Самото име не може да се произнесе, и никой другъ до сега не го е произнесълъ. На земята това име не може да се произнесе, а ние говоримъ за Любовь, Мъдростъ и Истина. А за туй тайнствено име казваме, че то е Духътъ. Но Духътъ не е сжичинското име, затова трѣбва да се стремимъ да разбираме Бога най-първо въ любовта. Въ какво седи тази любовъ? Ние нѣма да смѣваме човѣшката съ Божествената Любовь. Азъ забелязвамъ сега, че нѣкои отъ васъ често ги смѣвате. И тѣ иматъ любовъ, но тѣ смѣватъ човѣшката съ Божествената. И едната и другата иматъ едно и сжщо произхождение, но човѣшката любовъ трѣбва да се филтрира, тя трѣбва да мине презъ много филтрирания, трѣбва да знаете кое е човѣшкото. А Божественото, това е сжичинската Любовь, тя носи истинския животъ.

Слѣдователно, въ Писанието се казва: Бога не Го познаваме. Въ Писанието още се казва, че трѣбва да започнемъ съ човѣшката любовъ, но сж нѣкой трѣбва да започнемъ съ Божествената Любовь. И когато Христосъ е дошълъ на земята, Той не казва, че трѣбва да започнемъ съ човѣшката любовъ. Какво трѣбва да правимъ? Той казва: "Да възлюбимъ Господа Бога Твоего сж всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ, съ всичката си душа и съ всичката си сила. Веднага Той туря основния законъ - Любовта.

И сега казвамъ: "Ние Бога не Го знаемъ." Слѣдователно, ако не любишъ брата си, Бога не можешъ позна. И веднага и апостолитѣ даже се разколебаха и казваха: "Ние не познаваме брата си, че Бога. . . ." Не, не, азъ казвамъ: Единствениятъ, Когото азъ познавамъ, това е Богъ. Какво нѣщо е брата?

Христосъ казва въ своето учение: "Никой не може да дойде до мене, освѣтънъ чрезъ Отца ми". Кой ти е братъ? - Когато Богъ е привлѣкалъ къмъ тебе. Ти ще признаешъ въ себе си Божественото проявление и никаква друга любовъ. Признаете ли го веднѣжъ, вие ще се освободите отъ редъ нещастия, които имате сега: нещастия, съмнения. Ако имашъ Божествената Любовъ, ти нѣма какво да се нуждаешъ, ще бждешъ богатъ, а щомъ сж всички богати, ще има какво да раздаваме; щомъ има пари, и беднитѣ ще бждатъ нахранени.

Сега искамъ да изпитате тритѣ допирни точки: първата, втората и третата допирна точка. Въ тия точки сега се съгражда новото човѣчество и новата култура, не сегашното християнство. Съгражда се основата на шестата раса. Или въдворяването на Царството Божие на земята, вътрѣ въ човѣшкитѣ души, се съгражда върху тия три основи. Трѣбва да знаемъ, туй е принципъ. И тогава нищо не е въ състояние да ви разклати. Ще знаете, че това сж тритѣ символи, никакви други символи. Ние имаме три допирни точки: първата - Любовта, която дава животъ, втората - Мъдростта, която ще донесе въ ума знание, свѣтлина и третата допирна точка ще даде Истината, тя ще създаде у васъ волята. Онзи човѣкъ, който веднѣжъ възлюби Истината, той е твърдъ като диамантъ, той казва: Азъ зная Истината, и съ нищо не можешъ да го разколебашъ.

Този е Пжтътъ, този е свѣтлиятъ Пжтъ, може да го опитате. Туй е едно Божествено учение. Вие сте призвани да бждете свободни, а сега сте свободни, но по необходимостъ. Ние сме свободни и трѣбва да скъсаме всичкитѣ връзки, които ни държатъ до сега. Всички тия стари връзки, ние ликвидираме съ тѣхъ. Нѣкои мислятъ, че като се скъсатъ тия връзки, ще умратъ, ще заминатъ за другия свѣтъ. Чудни сж хората! Когато пуснатъ нѣкого отъ затвора той умира ли? Ще кажете: да не го пуцаме, защото отвѣтъ има смѣтъ. Не, това е лъжа. Онѣзи, които проповѣдватъ, говорятъ лъжа, майки и бащи, всички лъжатъ не говорятъ истината. Истината трѣбва да се говори. Казъ

ватъ: не може да се говори истината. Може да се говори! Че това иска Богъ отъ насъ, да говоримъ истината! Ама, казвате, ако говоримъ истината, ние ще пропаднемъ. Ти не си правилъ още опити, да говоришъ истината, та да видишъ ще пропаднешъ ли. Защото говоримъ лъжата, затова пропадаме. Защо умираме вие? Раждашъ дѣца, умиратъ; раждашъ дѣца, оглушаватъ, ослепяватъ, майки, бащи - умиратъ. Защо? Защото ние не сме се още съгласили да говоримъ истината. Ще спрешъ, ще кажешъ: първата допирна точка е Любовта, втората допирна точка е Мждростта, третата - Истината.

Ще се спрешъ и ще мислишъ за Бога. Нѣкой ти казва: Какво ще мислишъ? Ще мислишъ за Бога, и нищо повече. Ще бждемъ свободни. Вие още не сте правили опити. Вие мислите, че като кажете истината ще си попречите. Ако кажемъ истината на своя неприятелъ, преди още да сме готови, ще мязашъ на онзи, който излиза насрѣца ти съ онази чекмаклия пушка, съ патрони, пълни само съ малко барутъ - фалшиви патрони, но като си готовъ да говоришъ истината, то, като застъгнешъ нѣкого съ тази истина, трѣбва да подскача; като целунешъ нѣкого сунъ пжтъ съ истината, той ще каже: "Стига вече, азъ разбрахъ."

ИСТИНАТА НЕ УМЪРТВЯВА ХОРАТА, ТЯ ЩЕ ИМЪ ПОКАЖЕ ИСТИНСКИЯ ПЖТЪ.

Сега, друго нѣщо. Не мислете, че туй учение, този пжтъ, по който вървите е най-мжчния пжтъ. Той е най-лесниятъ пжтъ, най-благословениятъ пжтъ. Не, не, въ всички свои провѣрки, които съмъ правилъ, азъ казвамъ, че той е най-лесниятъ пжтъ - пжтътъ, въ който има Любовь, Мждростъ и Истина. А въ другитѣ пжтища какви мжчнотиини има! Хората избиратъ най-лошитѣ, най-мжчнитѣ пжтища. Казватъ: Този животъ нѣма да ни даде никакво щастие, нѣма да вкусимъ нищо отъ него, не разбираме смисъла. Не, ти ще ядешъ нѣкой плодъ, портокалъ, и той като влезе въ стомаха ти, ще каже: "Братко, азъ ти много благодаря, че ме прие въ себе си". И ти ще му благодаришъ. И той и ти, и двамата ще се радвате. А сега, ядешъ и не мислишъ за нищо. Че какъ, като вземешъ отъ този хлѣбъ

една ханка вжтрѣ въ себе си, той е нѣщо живо! Слѣдователно, когато Богъ проговори у насъ съ цѣлото си тѣло, умъ, сърдце и воля, всички ние ще бждемъ хора възкрѣснали, и нѣма да задаваме въпроса какъ трѣбва да живѣемъ.

Сега, азъ желая вие да си напишете това мото:

**САМО СВѢТЛИЯТЪ ПЖТЪ НА МЖДРОСТЪТА
ВОДИ КЪМЪ ИСТИНАТА!**

И въ този пжтъ ще се реализиратъ думитѣ, дето казва единъ отъ пророцитѣ, че онѣзи които чакатъ Господа, тѣхната сила ще се възобнови тѣ ще се подмладятъ. Такъвъ е законътъ. Любовта, Мждростта и Истината подмладяватъ, обновяватъ, новоражда се човѣкъ. Човѣкъ постепенно трѣбва да се възражда. Този е вѣчниятъ законъ на възраждането, защото, само въ вѣчния животъ, като се съединимъ съ Бога, само Божествениятъ животъ може да внесе онѣзи елементи, които донасятъ подмладяване, които обновяватъ човѣкъ, иначе изгубвате смисъла на живота. Всѣки който е изгубилъ вѣрата въ Бога, той е остарѣлъ. Дойде ли вѣрата, ти се подмладишъ, ти си готовъ на всичко. Каквото пипнешъ, Богъ те благославя. Ако посѣшъ една нива, Богъ ще те възнагради; ако съградишъ една кжца, Богъ ще те благослови, въ всѣко направление ще имашъ благословението Му.

Сега ние мислимъ, че духовниятъ животъ изключва всичко въ свѣта. Не, всичко въ свѣта е духовно. Всичко е въ Бога, но ние чрезъ своя животъ опорочаваме духовнитѣ работи. Ние трѣбва да престанемъ да опорочаваме благата, които Богъ ни дава. Да не опорочаваме великата Истина. Щомъ опорочимъ Истината, изгубваме волята си, а щомъ изгубимъ волята си, ние сме роби на свѣта. Така идва робството.

И тѣй, ние сега сме свободни, понеже имаме първата допирна точка съ Бога. Това е Любовта. Значи, Богъ е Любовь.

Втората допирна точка, това е Мждростта. Значи, каквото гради Той, това е Мждростъ. И отъ това гледаше, нѣма зло. Той постепенно всичко може да превърне, и злото може да превърне въ добро. Ще знаемъ всички Исти-

ната, че въ Бога всичко е добро, ама въ Бога; и вънъ отъ Бога всичко е зло. И ние се връщаме да живѣемъ въ този Великия законъ. Този е Пжтьтъ. Почнете ли вие да не вървите по този пжть, животътъ ви почва да става по-тежъкъ, да отслабва.

Сега, тази вечеръ азъ вървамъ въ едно нѣщо. Отъ вашето гледище вие всички имате доброто желание, но се колебаете, страхувате се. Мислите нѣкой пжть, че сте много умни, тъй ви схващамъ. Като се мислите за умни, страхувате се да не би да ви измаматъ нѣщо. Нѣма какъво да ви мамимъ, лъжете се. Допуснете сега, че азъ искамъ да ви измамя. Какъво ще спечеля отъ васъ, ако ви излъжа? Трѣбва да имамъ обектъ. Е, хубаво, тази лъжа вие ще я схванете, какъво ще спечеля? Нищо, абсолютно нищо. Тази мисълъ не е ваша, освободете се отъ нея. Това именно е най-важното доказателство, че ви говоря истината. Казвамъ: съмнѣвайте се, опитайте! Азъ ви оставамъ да видите най-страшнитъ нѣща, най-големитъ противоречия. Опитай, и следъ 5 минути ще познаешъ върни ли сж моитъ думи или не.

Ще идешъ при нѣкой химикъ да му кажешъ: Я анализирай този хлѣбъ, вижъ какви елементи има въ него! Слушай, докато този химикъ отиде въ лабораторията си, и анализира хлѣба, ще мине цѣла седмица. Ти го опитай, Вкуси, и следъ 5-10 минути ще бждешъ готовъ за работа, и всичката ти меланхолия ще изчезне. Ама върно ли е това? Опитай, и въ 5-10 минути истината ще излѣзе на лице. Щомъ провършишъ и излѣзе истината, ще видишъ че говоря истината, а ако не излѣзе върно, не говоря истината. Опитай! Тѣй казва Христосъ въ Писанието: "Опитайте ме, и ще видите, че азъ съмъ благъ." Слѣдователно, ние ще Го опитаме въ всичкитъ нѣща, и ще знаемъ, че Той е благъ. Каквото и да направимъ, ние ще се обърнемъ къмъ НЕГО.

Сега, ще искамъ да идете, да турите контакта си на Любовта, да дойде живота; да турите Вашия контактъ на Мждростта, да дойде знанието и ума; да турите контакта на Истината съ Бога, да дойде силната воля. И тогава, ние ще бждемъ въ състояние да разрешимъ всичко въ свѣта.

Туй е учението на този ден. Този ден е подигнатъ, хубавъ е, сухота има. Днешниятъ денъ показва, че Господъ говори така: Азъ днесъ мисля да говоря и да имъ кажа, че ако тѣ иматъ съ мене първата, втората и третата допирна точка, животътъ имъ ще бжде тѣй улесненъ и приятенъ, както никога други пжтъ. Туй е емблема, но ако се малко усъмняватъ (на изтокъ има малки облачета) , нещастията ще почнатъ да извиратъ, само малко ако се усъмнятъ.

И утрѣ времето ще бжде хубаво.

Ние имаме нужда отъ абсолютна воля, мъдростъ и любовъ, да осмислимъ, нашия животъ. Този животъ ще го осмислимъ, тѣй, както никога до сега. И ние трѣбва да бждемъ единъ образецъ, единъ примѣръ, да покажемъ на този свѣтъ какъ трѣбва да се живѣе. Е, какъ трѣбва да бжде обоснованъ бждащия свѣтъ? Ще имъ покажемъ какъ трѣбва да се лѣкуватъ, затвори нѣма да има, абсолютно никакви закони нѣма да има, ще имъ покажемъ какъ трѣбва да бждатъ наредени програмитъ имъ. Всичко имаме ние.

За въ бждаще, когато нѣкой направи една погрѣшка въ нашата култура, ние ще му дадемъ единъ банкетъ. И тѣй, като му дадемъ единъ банкетъ, втори пжтъ той нѣма да съгрѣшава. Тѣй щото тия банкети ще се даватъ само на онѣзи хора, които правятъ погрѣшки.

ТОВА ЗНАЧИ, ЧЕ НАШАТА ЛЮБОВЪ ТРѢБВА ДА БЖДЕ ТОЛКОВА ВЕЛИКА, ЧЕ ДА НАДРАСНЕМЪ ВСИЧКО.

Трѣбва да бждемъ герои, да надвишемъ нашата карма, и да кажемъ: МОГА азъ имамъ единъ контактъ съ Бога, имамъ Божията Любовъ, имамъ живота. Имамъ другъ контактъ съ Богъ - Божията Мъдростъ - имамъ ума, знанията, и свѣтлината. Имамъ трети контактъ съ Бога съ Божията Истина - имамъ силна воля.

Всички въпроси които ме спжватъ, мога да ги разреша. Съ Бога, “Всичко мога” да направя. Слѣдователно, всичко мога да направя съ Бога.

И тѣй ние любимъ само Едного. Ние Го познаваме и въ тритѣ точки. Сега, азъ желая туй благословение да мине

на васъ. (Аминъ.)

Желая благословението на Любовта да се излѣ въ живота ви. (Аминъ)

Желая благословението на Мждростта да се излѣ въ умоветъ ви. (Аминъ.)

Желая благословението на Истината да се излѣ въ вашата воля и вашитъ дѣйствия, и Богъ да бже съ насъ и да работимъ всички за Неговата слава, и за въдворяването на Неговото царство, царството Божие на земята. (Аминъ.)

8 часа вечерта.

Въ 8.15 ч. Вечеря. (Жито, оризъ, плодове.)

Въ 9.15 ч. Пѣсни. Учителътъ предложи да се пѣятъ следнитъ окултни упражнения:

Сладко медено,
Блага дума на устата,
Единъ си ти мой Мусалла,
Махаръ Бену Аба.

Следъ тѣзи упражнения Учителътъ самъ запѣ едно окултно упражнение:

Свѣтла е Зората на новия день
Свѣтла е Зората на новия день,
День на Любовта
День на Мждростта,
День на Истина и Свобода,
День на Истина и Свобода.

Слѣдъ това хорътъ пѣ вече по свое желание слѣднитъ пѣсни:

Напредъ да ходимъ смѣло,
Изгърва вече день тържественъ,
Изгърва слънцето, и сила жива. . .
Учителю благословенъ. . .

Слѣдъ пѣснитъ изговорихме третитъ формули:

Нѣма Любовь като Божията Любовь,
Само Божията Любовь е Любовь,
Нѣма Мждрость като Божията Мждрость,
Само Божията Мждрость е Мждрость,
Нѣма Истина като Божията Истина,
Само Божията Истина е Истина.

Въ 10 ч. и 10 минути тръгнахме по домоветѣ си.

Пробуждане на човѣшката душа.

14 гл. отъ Евангелието на

Иоана.

Да се не смуцава сърцето ви: вѣрвайте въ Бога, и въ мене вѣрвайте. (2) Въ дома на Отца моего много жилища има; ако да не бѣ така азъ бихъ ви казалъ. Отхождамъ да ви приготвя мѣсто. (3) И когато отида и ви приготвя мѣсто, ще дойда пакъ и ще ви взема при себе си, щото дѣто съмъ азъ да бждете и вие. (4) И кждѣ отивамъ азъ вие знаете, и пжтя знаете. (5) Казва му Тома: Господи, не знаемъ кждѣ отхождашъ; и какъ можемъ да знаемъ пжтя? (6) Казва му Исусъ: Азъ съмъ пжтьтъ, и истината, и животътъ: никой не отива при Отца тѣкмо чрѣзъ мене. (7) Ако бихте познавали мене познавали бихте и Отца ми; отъ нинѣ познавате го и видѣхте го. (8) Казва му Филипъ: Господи, покажи ни Отца, и доста ни е. (9) Казва му Исусъ: Толкози вѣрме съмъ съ възъ, и не си ли ме позналъ, Филипе? Който е видѣлъ мене видѣлъ е Отца: и какъ казвашъ ти: Покажи ни Отца? (10) Не вѣрвашъ ли че азъ съмъ въ Отца, и Отецъ е въ мене? Думитъ които азъ ви говоря, отъ себе си ги не говоря: но Отецъ който прѣбждва въ мене, дѣлата той прави. (11) Вѣрвайте ми че азъ съмъ въ Отца, и Отецъ е въ мене: ако ли не, вѣрвайте ми за тия дѣла. (12) Истина, истина ви казвамъ: Който вѣрва въ мене, дѣлата които правя азъ и той ще ги прави; и по-голъми отъ тѣхъ ще прави, защото азъ отхождамъ при Отца си. (13) И каквото попроситъ въ мое име ще го направя, за да се прослави Отецъ въ Сина. (14) Ако попросите нѣщо въ мое име, азъ ще го направя.

(15) Ако имате любовъ къмъ мене, упазете моитъ заповѣди. (16) И азъ ще умоля Отца, и ще ви даде другъ Утѣшителъ да прѣбжде съ васъ въ вѣки. (17) Духа на истината, когото свѣтътъ не може да приеме, защото го не види нито го познава; а вие го познавате, защото прѣбждва въ васъ, и въ васъ ще бжде. (18) Нѣма да ви оставя сирази: ще дойда при васъ. (19) Още малко, и свѣтътъ вече нѣма да ме вижда; а вие ме видите. Понеже азъ живѣя, и вие ще живѣете. (20) Въ онзи день вие ще познаете че азъ съмъ въ Отца си, и вие въ мене, и азъ въ васъ. (21) Който има моитъ за-

повѣди и ги държи, той е който ме люби; а който ме люби възлюбенъ ще бжде отъ Отца ми; и азъ ще го възлюбя, и ще явя себе си нему.

(22) Казва му Юда (не Искаримски): Господи, що е това дѣто ще явишъ себе си намъ а не на свѣта? (23) Отговори Исусъ и рече му: Който люби мене ще упазѣ моето слово; и Отецъ ми ще го възлюби, и ще дойдемъ при него, и ще направимъ жилище у него. (24) Който не люби мене моитѣ думи не държи; и словото което слушате не е мое, но на Отца който ме е проводилъ.

(25) Това ви изказахъ доклѣ съмъ още съ васъ. (26) А Утѣшителътъ, Духъ Светий, когото Отецъ ще ви проводи въ мое име, той ще ви научи всичко, и ще напомни всичко що ви съмъ рекълъ. (27) Миръ ви оставамъ: моя миръ ви давамъ: азъ не ви давамъ както свѣтътъ дава. Да се не смущава сърцето ви нито да се устращава. (28) Чухте че азъ ви рекохъ: Отивамъ си, и ще дойда при васъ. Ако ме любѣхте, възрадвали се бихте за това що ви рекохъ: Отхождамъ при Отца; защото Отецъ мой е по-голямъ отъ мене. (29) И сега ви рекохъ прѣди да бжде, че когато се сбжде да повѣрвате. (30) Отъ сега съ васъ нѣма много да говоря; защото иде князътъ на този свѣтъ, и той нѣма нищо въ мене. (31) Но за да познае свѣтътъ че азъ любя Отца, и както ми е Отецъ заповѣдалъ, така и правя. Станете, да отидемъ отъ тука.

Пробудя значи “будя”, т. е. човѣшката душа трѣбва да съзнае онѣя блага, които и сж дадени, да ги обхване.

Сега въ свѣта, въ който живѣетъ, има извѣстни илюзии, ние ги наричаме несжщественѣ неща. Най-първо значи започватъ съ несжщественото. Вечерно врѣме можете да уплашите когото и да е. Защо? - Защото тогава нещата сж преувѣличени, въ тѣхъ нѣма свѣтлина. Вземете една проста илюзия: срещне ви нѣкой и ви се опули на среща, така, особено ви изгледа. И ти почвашъ да мислишъ, защо така ми се опули, какво искаше да каже. Е, прѣдставете си, че азъ направя една опулена маска, като за артистъ, и ви я показвамъ. Вие казвате: “Защо тази маска се е тъй опулила?” Мислите, че е реална. Не то е една илюзия, художникъ я е

направилъ. Въ дадения моментъ, когато художникътъ дойде и донесе тази маска, важно е, у тебе да е пробудено съзнанието, да схванешъ, вѣрно ли е това или не.

Въ пробуждането на душата, тя трѣбва да схване нѣщата не отъ становището, въ което тя се намира, но тя трѣбва да схване нѣщата отъ становището на своя духъ или на Бога, който е основа на нейното битие. Понеже и този случай ние употрѣбѣваме душата като едно обѣкло, тя вжтрѣ представлява като една вселенна, и всички богатства, които сж милиони години въ нея, трѣбва да се развиятъ. Толкова богатства има тя! Не е въпросътъ, малкото, което сме приготвили, да го изядемъ и изпиемъ. Нѣкои отъ васъ искатъ да бждатъ щастливи, но мога да ви опрѣдѣля математически, за колко врѣме може да трае вашето щастие. У нѣкои може да трае една минута, у други - единъ часъ, една недѣля, единъ месецъ, а за една цѣла година не може. Нѣма хора щастливи за една година. За една цѣла година нѣма човѣкъ, който да е щастливъ. Ти си посялъ една череша, която слѣдъ нѣколко години вързала, и ти се радвашъ, хапвашъ си отъ черешитъ и. Е, за колко врѣме е вашето щастие, ако се хранитъ само съ череши? Черешитъ ще презрѣятъ, и вашето щастие ще изчезне. Запримѣрь, такъвъ нѣкой артистъ, или нѣкоя певица, която пѣе хубаво, мисли, че като излѣзе на сцената, ще я посрещнатъ съ цветя, всички ще заговорятъ за нея, какъвъ великъ талантъ има тя. Тя сега живѣе съ въображението, но, между въображаемиятъ и действителниятъ свѣтъ има голѣма разлика. Тя е следующата: въ въображаемия свѣтъ мжчнотиин нѣма, тамъ всичко върви безъ мжчнотиин, тамъ всичко върви отлично. Вие си проектиратъ въ ума една градина отъ 100 декара, насаждате въ нея цветя, плодни дървета, всички заговарятъ за вашата градина. Вие продавате плодове и всички се радватъ. Знаете ли на какво ще замязате? Ще замязате на онзи богатъ циганинъ, който дава на своя синъ да продава мѣлото, да го разнася по кжщитъ. Носи го той въ една кжща, въ друга, и си размишлява. Казва си: Като продамъ това мѣло, ще си купя една кокошка, която ще ми снася яйца. Ще продамъ яйцата по толкова и толкова

едното. Съ спечелените пари ще си купя една овца и една коза. Следъ това, и тѣхъ ще продамъ, и отъ получените пари ще си купя една крава. Тѣй като си вървѣлъ и разсъждавалъ, слѣдъ 4-5 часа станалъ милионеръ. И тогава продължавалъ да си разсъждава, като стана милионеръ, ще предложи на царската дъщеря да се ожени за нея, и ще си имаме дѣтенце. Като си помислилъ туй, подскочилъ отъ радостъ, гърнето паднало на земята, и млѣкото се разлѣло. Сега, това вамъ се вижда смешно, но всички цигани, това сме ние. Нѣкой день подскочишъ, идеята се родила, но млѣкото го нѣма. А въ дадения случай важното е млѣкото, а не дѣтето. Обаче, като вземете да реализирате, да насаждате тази идея на физическото поле, мжчнотиин ще се явятъ, пришки ще излѣзатъ по главата ви, ще видите, че тази работа не е тѣй лесна. Послѣ, плесници ще дойдатъ, че това, онова, и най-послѣ вие ще сполучите. И като сполучите, вашата идея ще бжде може би, 100 пжти повече реализирана, отколкото първоначално. Тѣй ще имате нѣщо реално. Та, сега ние живѣемъ съ своитѣ първоначални илюзии, съ които сме излезли отъ Бога. Ние искаме, обаче, не само да спремъ върху това, какъ сж били тия неща въ ума и сърцето ви, искаме тия нѣща да се реализиратъ въ физическия свѣтъ, защото физическия свѣтъ е въ миниатюръ реализиране на Божествения свѣтъ. Макрокозмоса, това е Богъ, Божествения свѣтъ, който трѣбва въ миниатюръ да се реализира на земята. А какво е реализиране? Когато искате да изкарате, да фотографирате единъ прѣдметъ или една местностъ въ една камера обскура, нали тази местностъ се смалѣва на една малка плочка, като се запазватъ сжщите отношения. Та и ние трѣбва да реализираме Божествения свѣтъ въ една идея, която може да се схване. Сега, въ този свѣтъ тази илюзия е потрѣбна, защото иначе, ако вие знаете всичко, ще имате толкова нещастия, че нѣма да знаете какво да правите. Сега, запримѣрь, има толкова религиозни вѣрвания, и нѣкой пжтъ вие сте увѣрени, че има Господъ, но дойде день и вие се усъмните въ Бога. Имате нѣкой вашъ приятель, когото обичате, идеализирате го, но дойде день, че изгубите това упование въ него, и казвате: "Излѣгалъ съмъ

се". Имате синъ или дъщеря, на които възлагате голяма надежда, но се усъмните. Слѣдъ туй идватъ тия крушения. Всѣкога съмнѣнието въ Бога е съмнѣние въ самите насъ. Животътъ у насъ не е положенъ на една сжичинска основа. Причината на крушението не е външна, не е вънка отъ насъ. Защо за примѣръ ще искамъ да живѣетъ вие по-добръ отъ мене, защо ще искамъ да живѣетъ вие единъ животъ по чисто, по-святъ, отколкото азъ самия? Защо ще бжда къмъ васъ по-взискателенъ, отколкото къмъ себе си? Запримѣръ, къмъ себе си ние сме по-малко взискателни, а къмъ външните сме по-строги. Когато направимъ нѣкоя погрѣшка ние я извиняваме, а погрѣшката на другитъ не я извиняваме. Не, ние най-напрѣдъ нѣмаме една мѣрка, съ която да можемъ да отмѣрваме, да знаемъ туй, което виждаме, погрѣшка ли е или добродѣтелъ. Защото нашитъ грѣхове, които виждаме, прѣдъ Бога не сж грѣхове, и добродѣтелитъ, които мислимъ, че сж такива, прѣдъ Бога не сж добродѣтели. Туй не иска голяма философия, за да се докаже. Когато у нѣкой човѣкъ се оправятъ материалнитъ работи, забатачватъ се духовнитъ работи. Вижете всички търговци, на които сж оправени материалнитъ работи, идете да ги видите какъ сж въ духовно отношение. Щомъ се забатачатъ материалнитъ работи, духовнитъ се оправятъ. Кжща нѣма, пари нѣма, това-онова, но съ Бога говори, съ ангелитъ се разправя, красиви чувства има, светли идеи има. Казватъ: "Съ треска се чеши, но съ Бога се разговаря." А пъкъ онзи съ гребѣнтъ се чеши, но вратата за небето му е затворена. Значи, ние трѣбва да схванемъ онѣзи правилни отношения. Сега, това още е едно заблуждѣние. Това сж заблуждѣния, въ които живѣемъ. Не е тъй лесно да се освободимъ отъ едно заблуждѣние. Не мислете, че е тъй лесно да се освободите. Не, не, трѣбва да знаете всички изходни пжтища. Когато изпагнете въ едно заблуждѣние, то е, както когато сте въ единъ градъ, въ единъ лабиринтъ, и не можете да минете отгдѣто искате, трѣбва да знаете ония улици, които ще тѣ изведатъ. Трѣбва да знаете изходния пжтъ на живота. Ами че такива заплитания нали имате? На, дѣтъ сестри имате, скарать се, не могатъ да се споразу-

месият, не могат да се спогодят, прощават се, но не
 знаят как да възстановят, да възвърнат работата,
 която сж загубили. Защо? Знаете ли коя е причината? При-
 чината е, че вие още не сте изучили себе си, че човѣкъ едно-
 врѣменно функционира въ три свѣта, има три вида способ-
 ности, три вида чувства, три вида воля има въ себе си.
 Има една воля, която функционира въ физическия свѣтъ,
 една воля, която функционира въ астралния свѣтъ, и една
 воля, която функционира въ умствения, въ духовния свѣтъ.
 Човѣкъ има единъ умъ, който функционира въ физическия
 свѣтъ, втори, който функционира въ умствения свѣтъ и
 трети, който функционира въ Божествения свѣтъ. Съ
 вашия физически умъ вие никога не можете да разберетѣ
 Божественитѣ работи. Тогава идва нашата теория: че, ако
 съ нашия умъ не можемъ да схванемъ Божиитѣ работи, то-
 гава защо ни е този умъ? Ако моятъ умъ може да разбере
 Божественитѣ работи, защо ми е тогава Христовия умъ?
 Другъ умъ има, той ни трѣбва. Значи, трѣбва да имамъ отъ
 Христовия умъ, да Го присѣдиня къмъ моя отгоре, и да
 взема отъ тия събраните факти, да ги разбира и да ги обсъ-
 дя. Сега, като слушате за тия три ума, ще си кажете:
 “Сложна работа е това тогава! Три ума! Ние съ единъ умъ
 едва се справяме, а съ тритѣ какъ?” Единиятъ умъ той е
 въ насъ, а Божествениятъ умъ Той е отгоре, ние за Него
 трѣбва да се държимъ. Съ Божественото трѣбва да
 започнемъ. А другитѣ два ума, това сж спомагателни, тѣ
 сж спомагателни средства за човѣшкия животъ. И за сърд-
 цето е сжщото. И въ Писанието се говори за сърдцето.
 Сегашното сърдце е направено отъ камѣкъ. Казва се въ
 Писанието: “Ще имъ отнема каменнитѣ сърдца”. Нѣма
 какво да осждаме нѣкого - каменно му е сърдцето. Какъ
 ще разберешъ свѣта съ туй сърдце? Съ туй сърдце не мо-
 жемъ да бждемъ щастливи. То е студено, хладно, пълно е
 само съ снѣгъ, съ лѣдъ, доста гробища, кости има вътрѣ въ
 него. Е, питамъ: При такова едно състояние какъ можете
 да бждете щастливи? И казвамъ: “Това сърдце ще имъ се
 отнеме, ще имъ се даде друго едно сърдце по-пластично.”

Но, да се повърнемъ къмъ чисто практическата

страна, към страната, която вие можете да разберете при сегашните условия. Да допуснемъ сега, че вие се намирате въ едно затруднение въ живота. Отъ какво произтича затруднението? Всѣко затруднение произтича отъ неразбиране на ония съотношения, които съществуватъ между нещата въ природата, и вие, живите същества, които стоите тамъ. Запримѣрь, ако седите на брега на една рѣка, и мислите, че ще можете да я прѣбродите, нѣма опасностъ, но, щомъ влезете въ нея, тя ви задига, и почва да ви носи. Вие се уплашвате, и почвате да викаете, ще дойде нѣкой да ви извади. Ако сте умни, когато дойде да прѣброджате тази рѣка, вие ще забиеете на брѣга единъ голѣмъ колець, ще завържете едно голѣмо дебѣло въже за него, и вие ще се завържете съ въжето, и полека-лека ще правите сондажъ да минете рѣката. Ако рѣката е дълбока, ще се върнете назадъ. Сега, при всички неблагоприятни условия, въ които се намираме въ живота, трѣбва да имаме едно въже, а то е умътъ, то е човѣшкиятъ умъ, за него трѣбва да се държимъ.

Сега, нѣкои отъ васъ не сж въ състояние да разбератъ отношенията въ духовния свѣтъ. Защо? Защото въ духовния свѣтъ между ангелитъ всичко става много бързо. Вашиятъ умъ, вашето око не е въ състояние да схване това, което става тамъ. Тамъ всичко става съ магическа сила, съ магическа бързина. Ангелътъ като дигне пръчицата си, махне съ нея, и веднага дойде масата, наредена сложена, и се слага, каквото искашъ ядене. Тракне съ пръчицата си, ще дойдатъ гости, разговарятъ се. Като тракне отново съ пръчицата си, гоститъ се разотиватъ, и масата всичко изчезва, всичко изведнѣжъ се изгубва. И ако вие се намирате въ единъ такъвъ свѣтъ, дѣто гоститъ съ едно тракане на пръчицата идватъ и изчезватъ, въ какво положение ще сте, какъ ще се почувствувате? Е, какъ мислите, ако гоститъ ви могатъ да идватъ и да изчезватъ, моментално, този свѣтъ реаленъ ли е? Ангелътъ може да ви говори, да ви забавлява съ години, но всичко това сж кукли, умни кукли, така сж наредени, госта разнообразно е това, но това, тия гости не сж истински ангели, които могатъ да ви говорятъ, това не сж реални същества. Този ангелъ може съ години

да ви говори, и вие да казвате, че той е отличен, че тия ангели сж отлични. Ще кажете: “Еди, кой си бѣше отгѣсно, еди-кой си отлѣво”. Не, това сж само (полицѣ). Единственото реално нещо, това сж само ангелитѣ, които дигатъ прѣчицата. Сега, въ този свѣтъ, единственото реално нещо, което виждаме, това е Господъ, Който подигне прѣчицата, всичко става, махне прѣчицата, всичко изчезва. Господъ казва: “На еди-коя си жена, дайте и дѣтенце”. Даватъ и дѣтенце, жива кукла, и тя казва: “Пиленцето, моето дѣтенце”, гали го, увива го въ дрешки, ражда се. Казва: “Гений ще стане”. Това не е никакъвъ гений, въ вашия умъ сжществува тази идея. Това е една кукла, това е едно заблуждениѣ. Вие виждате, туй дѣте съ години го гледате, храните, раждате му се, учите го, свѣрши университетъ и послѣ ви ритне, казва ви: “Да не си ме раждалъ?” Казвате: “Защо Господъ ми даде такъвъ синъ?” Това не е вашиятъ синъ. Този вашиятъ синъ е тѣй нагласена кукла. Трѣбва да се освободите отъ вашитѣ заблуждениѣ. Най-първо Господъ ще дава кукли на хората. И ако можете да се справите съ живите кукли, слѣдъ това Господъ ще ви даде едно живо сжщество. Когато дойде това живо сжщество, то нѣма да те вързва по два пѣти на день да го туряшъ въ коритото, както сегашнитѣ ви кукли. Като дойде това живо сжщество, въ единъ день то ще израстне въ пълната си красота. Това дѣте нѣма да бжде дѣте, то ще бжде 33-годишно, и нѣма да има нужда да го учишъ на своя езикъ. Като дойде туй дѣте, то ще бжде вашъ приятель, то не се ражда отъ майка и баща, то си е родено. И Писанието казва: “Роденото отъ Бога е Духъ, а роденото отъ хората плѣтъ е”. А кога сж родени хората отъ Бога? Никой не знае кога сж родени. Нѣкой казва: “Ще се роди отъ Бога”. Не, не, ще се прояви роденото отъ Бога. Да се роди отъ Бога, значи първоначално, а не сега, да се роди туй Божественото. Вие ще си зададете въпроса малко по-друго яче. Вие сами себе си ще запитате: реално сжщество ли сте или сте една жива кукла? Ще се запитате: Азъ кукла ли съмъ? Че това е една философия!

И тѣй, ще се запитате: кукла ли съмъ, или съмъ едно

существо родено отъ Бога, отъ хората ли съмъ роденъ или отъ Бога съмъ роденъ? Щомъ се съмнѣвашъ, че си отъ Бога, кукла си, и нищо повече. Усѣмнишъ ли се, ще приемешъ, че си кукла; приемешъ ли факта, че си роденъ отъ Бога, товарѣтъ ще ти олекне, и въ ума ти ще се роди свѣтлина. Сега ние свърѣмненитѣ хора, когато сме отеготени, когато паднемъ въ нѣкое противорѣчие, търсимъ нѣкой братъ или сестра, да ни утѣши, да ни каже истината. Може да ни кажатъ истината, но ние трѣбва да бждемъ готови, да разберемъ тази велика истина. Кое се мени? - Мени се врѣмненото. За Бога казватъ, че прѣзъ всичкитѣ врѣмена остава неизмѣняемъ, а всѣко друго нещо се мени. Отъ една страна ние ще схванемъ, че туй, което се мени, то е проявената реалностъ, а това, което не се мени, то е сжщественото. И тогава можемъ да съзнаемъ, че има у насъ неща, които не се менятъ, но казватъ, състоянието ни, че ние сме излѣзли отъ Бога. Онова, което се мени и онова, което не се мени, това сж двѣтъ фази на живота и трѣбва да се разбере тази реалностъ. А туй сжщественото у насъ, това е Богъ, Който не се измѣня. Сега, тази философия е необходима за васъ, а тя седи въ това, да познаете сжщественото, което не се измѣня. Тогава вие ще се намѣритѣ въ едно противорѣчие, и вие казвате: "Азъ човѣкъ ли съмъ, или съмъ една кукла?" Че ако всѣки день ти втѣляватъ различни идеи, и ако всѣки съ тебе може да си играе, това показва, че си кукла. Днесъ едни идеи, утрѣ други, днесъ си социалистъ, утрѣ си комунистъ, днесъ си майка, утрѣ си баща, слѣдъ туй си сестра, актьоръ, но това показва, че си кукла, залѣзвашъ се. Написалъ съмъ една книга, има ли Господъ или не. Че какъ мислите, мога ли съ моитѣ аргументи да докажа има ли Господъ или не? Мислите ли, че съ моитѣ аргументи мога да оправа свѣта? Не, това е едно забавлѣние. Азъ мога да ви докажа дали има Господъ или не и по другъ начинъ. Ти си единъ безвѣрникъ, отричашъ Бога, философствувашъ, а азъ безъ да напиша нѣкоя книга, има ли Господъ или не, мога да ти кажа това. Какъ? Ти си пжтувалъ прѣзъ нѣкоя мрачна нощъ, изстиналъ си, и дойдеши въ моята колиба, казваши: "Има ли Господъ или не?" Не се занимавамъ съ този въпросъ.

Ти нали си гладенъ, краката ти изстинали ли сж? Наклаждамъ огънь, слагамъ ти трапеза, угощавамъ те, направя ти леглото, и те питамъ: Въ моята колиба има ли Господъ или не? Не, този въпросъ е изключенъ. Ние се разговаряме за хлѣбъ, за огънь, а за Бога въпросъ не става, за Бога се разговаряме послѣ. Ти нахрани ли се? Ти вѣрвашъ ли, че тази вечеръ те нахранихъ? Той ще ми каже: “Не вѣрвамъ, докажи ми, че ме нахрани”. Философствува. Добре, азъ съмъ си-наженъ, взема едно дърво, наложа го 1, 2, 3, 4 пжти, казвамъ му: “Ти вѣрвашъ ли сега, че те убихъ?” Ако той каже, че не вѣрва, ще го понатисна още единъ пжтъ. Питамъ сега: Като го наложа още десетина пжти нѣма ли да вѣрва? Ще повѣрва. Слѣдователно, ние съврѣменнитѣ хора понеже не вѣрваме въ тия блага, които Господъ ни ги дава, Той казва: “Я наложете този!” Като ви наложатъ, казвате: “А, каквото изживѣхъ, разбрахъ реалността”. Повѣрваме - по обратенъ пжтъ, но това е сега кривия пжтъ. Вие сте дошли вече въ друга фаза, трѣбва да повѣрвате въ Божествената Любовь. Приложението на Божествената Любовь седи въ слѣдующето: не изисквай отъ хората да те любятъ! Искай отъ себе си ти да любишъ. Ти на Бога нѣма да му заповѣдавашъ. Ти изисквай отъ Бога Той да се прояви въ тебе, да присѣствува въ тебе, и да прояви Любовта Си. Въ туй седи закона. Значи всѣки човѣкъ самъ трѣбва да си попроси. Ако азъ самъ не си попрося, никой никого не може да обърне въ свѣта. Да не мислите, че можете да обърнете нѣкого. Единствениятъ, Който може да обърне хората въ свѣта, това е Богъ, който работи отвѣтрѣ въ хората. И азъ нѣма да казвамъ, че Господъ ме обърна. Не мога да доказвамъ, че Богъ ме обърна, и нѣма да доказвамъ това. Азъ трѣбва да зная нещо въ себе си. За мене то не съставлява никакво съмнѣние. Когато азъ живѣя въ любовь съ Бога, за тази любовь азъ нѣма да говоря на другитѣ хора. За тази любовь ще познаятъ по излишѣка, който е у тѣхъ, който имъ давамъ. Казвамъ: “Ти отъ моята вода, ако ти се хареса, въ моята градина, въ моя разсадникъ може да идвашъ всѣки денъ, въ него има много плодове, и можешъ да си взимашъ, колкото ти трѣбватъ. Каквото ти е потребно за живота,

можеш да си вземеш, нѣма да се осигуряваш”.

Когато Христосъ въ тази глава се обръща къмъ ученицитѣ си, Той казва: “Вѣрвайте въ Бога и въ мене вѣрвайте”. Вѣрвайте въ абсолютното, което не се измѣня вѣрвайте и въ мене, който обяснѣва променитѣ.

И въ съврѣмнената философия, и въ съврѣмнената наука се обяснѣватъ всички противорѣчия. Науката, това е едната страна на реалността, а другата - философитѣ обяснѣватъ туй абсолютното, метафизическото, неизмѣняемостта. Сега, ние разглеждаме тия двѣ реалности, и трѣбва да ги приложимъ въ живота си. Често съмъ ви казвалъ, че можете да опитате Бога. Какъвто опитъ и да направите, вие ще се усъмните. Казвамъ ви тѣй: Вие днесъ ще застанете на едн-коя си улица, и ще чакате, въ 10 часа тамъ ще мине едн-кой се господинъ. Вие не го познавате, но той ще ви чака и ще ви помогне. Знаете ли какво ще се случи? Вие сте извадили часовника си и чакате, точно въ 10 часа ще дойде този господинъ, обаче между вашиятъ часовникъ и този на господина ще има една разлика най-много отъ половинъ часъ. Вие седите, чакате, става 10 часа. А той ще дойде спорѣдъ своя часовникъ. Вие се тревожите, казвате: “Ето, не се сбждна. Друго яче, какъ може да бжде? Може ли той да закъснѣва?” Не, не, той ще дойде спорѣдъ часовника си. По което врѣме дойде, то е неговото врѣме, точно ще дойде той, нито една минута нѣма да закъснѣе, може да опитате. Когато той наближи, какво ще стане у васъ? Докато се тревожите за нещо въ душата си, въ сърдцето си, той е далечъ. Докато вие вжтрѣшно се тревожите, докато се смущавате, той е далечъ, нѣма да дойде скоро. И колкото повече се тревожите, колкото повече се съмнѣвате, много надалечъ е, нѣколко дни надалечъ, не бързайте! Почва ли сърдцето ви да утихва, умътъ да се стабилизира, вие сте се примирили, утихвате, и почвате да усещате една дълбока, тиха радостъ, едно зазоряване - той е вече наблизо. Има единъ моментъ, въ който ще проблѣсне тази радостъ, вие сте се примирили въ свѣта, и казвате: “От сега нататѣкъ съмъ готовъ на всичко, нищо не очаквамъ, и на работа съмъ готовъ.” Кажеш ли така, че си го-

товъ, да сторишъ всичко, каквото Богъ иска, тогава ти си на благата страна. Кажешъ ли въ този моментъ, така: “Азъ съмъ готовъ да направя всичко, каквото Богъ иска, примирихъ се, взимамъ мотиката”, веднага Той ще дойде. Той ще ти каже “добъръ день”, ще ти донесе тази мотика, това ще ти бжде първиятъ урокъ. Той ще бжде твоятъ Учителъ, него день ще имашъ радостъ въ твоята душа, той ще ти разправи правия смисълъ на новия животъ, на вътрѣшния животъ. И дойде ли Той, цѣлиятъ свѣтъ за тебе ще проблѣсне и който човѣкъ те срещне отъ тогазъ насетне, нѣма да те гледа съ криво око. Когато Богъ дойде да живѣе у насъ, невъзможно е хората да ни мразятъ. Едно отъ двѣтѣ ще стане: или хората ще бѣгатъ отъ насъ, или ще приематъ отъ нашето, ще го признаятъ, нищо повече. Законъ е туй. Нѣкой казва: “Защо ще бѣгатъ отъ насъ?” Друго яче не може. Защото Господъ казва: “На пжтя ми никой да се не поставя”. Който е вънъ отъ пжтя ми, той си минава. И туй, трѣбва да имате тази абсолютна вѣра. Първото нещо отъ толкова вѣрме е, искаме да всады въ васъ живата вѣра. Има начини, чрѣзъ които може да провѣрите, да направите опита си, има ли Господъ или не. Ние не доказваме нещата. Туй нещо може да стане въ нашето съзнание. При тази фаза, при която сега се намираме, необходимо е при тия двѣтѣ положения, да вѣрваме въ Бога, Който е неизмѣняемъ, да вѣрваме въ туй, което не се измѣня, т. е. промѣня се и не се измѣня въ себе си. И въ мене - казва, “вѣрвайте”, и слѣдъ туй ще дойде онази вѣра въ самите васъ. Защото, важно е, преди да минете границата на Царството Божие, да изживѣете тия двѣ състояния, тѣ сж потрѣбни за васъ, та като ще минете за въ Царството Божие, не може да се спрете на границата, и да кажете: “Да влѣза или не”. Кажете ли да влѣза или не, работата съ васъ е свършена. Въ Божественния свѣтъ не искатъ, не обичатъ никакви колебания. Ти трѣбва да рѣшишъ туй абсолютно въ себе си. Ти ще скъсашъ всички връзки съ свѣта, всички тия кукли ще ги вземешъ, ще ги туришъ въ единъ сандѣкъ, ще ги оставишъ на слѣдство на другитѣ, и нѣма да помислишъ за куклитѣ. Прѣдъ тебе има нещо много по-хубаво, което Богъ е при-

готвилъ. Туй е положението.

Ние влизаме въ положение на шестата раса, да имаме вече съзнателно общение съ ангелитѣ, съ светиитѣ, а тѣ не обичатъ двоеумнитѣ хора. “Двоеумниятъ човѣкъ е непостояненъ въ всичкитѣ си пжтища”. Нѣкой ще дойде, запримѣрь, при мене, не харесва моята беседа, ще иде при теософитѣ. Какво е теософията? Какво ще ви даде тя? Тя е бръщолевене, прѣмелване на булгуръ. Че астралното тѣло било таково, че менталното било таково. Казвамъ: “Ти това астрално видѣ ли го, менталното тѣло видѣ ли го?” - Така пишатъ. Много работи могатъ да се пишатъ. Нещата трѣбва да бждатъ върни въ себе си, върни. Ти опиталъ ли си това, което говоришъ? Питамъ сега: Ако туй, което учите е върно, защо това учение не ви повдига, не ви донесе спасение? Питамъ: Защо индуситѣ, които знаеха туй учение не се повдигнаха? Защото чакатъ новъ Учителъ да ги повдигне? Ако туй учение можеше да ги спаси, защо чакатъ другъ Учителъ? А, има нещо, което тѣ чакатъ. Е всичко друго, това сж външни забавляния. Забавляния сж това!

А Мара, а Мариѣка, а Драганка! Момата не е доволна. Казватъ и: Ние ще тѣ оженимъ, ще ти намѣримъ единъ момъкъ, онзи тамъ, той е много добъръ, той е много ученъ, свършилъ е два факултета. Той казва на момата: “Ние сме богати, дѣтъ големи градини имаме; ще си направимъ нова къща, ще си купимъ едно лозе, хубаво вино ще имаме, ще ти направя хубава рокля, модерни чепичета, нова шапка съ хубавъ воалъ”. Тя слуша, започва малко да се развеселява, става доволна. Майката казва: “А, на добро положение е нашата дъщеря”. Венчаватъ я по работата не върви. Съ тия лъжи въ свѣта не се върви. Ще те викатъ въ еди-коя си църква, ще те кръщаватъ, радвашъ се за 1-2 дни, но положението не върви. Православенъ станешъ, радвашъ се, 1-2 дни цѣлувашъ иконитѣ, вървашъ въ кръста, но, друго нещо ти трѣбва. Нещо съществено ти трѣбва. А кое е съществено? То е общението на душата съ любовта. Като дойде любовта, и като ме срещнешъ, не да ме питашъ какво мисля, а да знаешъ какво мисля. Да имъ дѣтъ мисли. Кажа

ли дума, думата ми да си е дума. И мислите ми да сж една мисъл. Какъ? Да гледамъ на тебе тѣй, както на себе си; да чувствувамъ твоеото добро тѣй, както чувствувамъ своето добро. Щомъ влѣза въ къщата ти, да има вече туй общение помежду ни. Сега, не че нѣма връзка, не че нѣма общение, не че между насъ нѣма стрѣмежъ, но червеи има. Тия червеи сж външни, и тѣ, постепенно прогризватъ вашите нишки. Тия червеи сж вашитѣ заблудѣния. Ние трѣбва да се освободимъ отъ своитѣ заблудѣния. И ние правимъ първия опитъ. Този опитъ ще го направимъ, но съ правила. Ще туримъ закона. Азъ ще ви дамъ нѣкой правила, тѣ сж свободни правила. У насъ всичко става по закона на Любовта. Само тия правила, които се прилагатъ по закона на Любовта, само тѣ сж вѣрни, само тѣ сж устойчиви. Всички други правила - тѣ сж палеативни. И ученицитѣ, които вѣрваха въ Христа, докато приемаха Неговото учение, тѣ вѣрваха много добре, но щомъ се усъмниха, почнаха да вѣрватъ въ своитѣ събори. Сега и насъ ни питатъ: Въ свѣтитѣ събори вѣрвате ли, въ иконитѣ, въ кръста вѣрвате ли? - Не, ние учимъ сега да вѣрваме само въ едно нещо: искамъ да вѣрваме въ Божията Любовь, Която е неизмѣнна, да вѣрваме въ Божията Мъдростъ, да вѣрваме и въ Божията Истина. Искамъ да вѣрваме въ тия три допирни точки. Но, трѣбва да се прилага. Запримѣрь, какво сме приложили ние за тази Любовь къмъ Бога? Ами азъ ви казвамъ: Този денъ, който имаме днесъ, тази гледка, която е насреща ни, какво можемъ да дадемъ на Бога за всичко туй? Ами че това е Неговата Любовь! Той седи, гледа ни, угощава ни, дава ни чай, хлѣбецъ, това-онова, дава ни и мотички за работа. Имаме и хубави борчета, всички хора около насъ и спрѣмо насъ сж добре разположени, макаръ че дигатъ шумъ, и не ни искатъ, но Господъ чрѣзъ тия братчета казва: "Тия хора нѣма да ги закачате, нѣма да ги бутате; ако ги закачите, виждате ли тази тояга, отъ васъ нищо нѣма да остане". На владицитѣ, на свѣщеницитѣ казва: "Тоязи, всичко това е за васъ, тия хора нѣма да ги бутате". Ама тѣ сж еретици! "Тѣ сж мойте дѣца, азъ ги познавамъ, нѣма да ги бутате, тѣ сж единственитѣ дѣца, които ме слушатъ сега". Ама че ни-

тамъ ви: Кои дѣца сж възлюбленитѣ на Бога, здравитѣ или болнитѣ? - Здравитѣ. Защото, щомъ не слушаме Бога, ние сме болни, щомъ не вѣрваме въ Бога, ние сме болни. Свѣтътъ е една болница, а Богъ иска здрави дѣца. Навѣнка отъ болницата! Ама докторътъ не разрѣшава. Тия дѣца сж здрави, и нѣма какво да сѣдятъ въ църквата. Ама какъ? Тѣ ще простинатъ! Че нѣма какво да вѣрваме на църквата. Църквата, това сж болнитѣ хора. Ами за спасението? Ами че туй се хипнотизиралъ въ единъ кръстъ, въ иконитѣ. Нѣма какво да се занимавате съ иконитѣ. Вземете опази мома портрета на любимия си, стиска го, стиска го. Ами тогава, като дойде той самиятъ, тя какво трѣбва да направи? Той идва при нея, портретътъ тя трѣбва да го остави на почетно мѣсто, и да отиде при него, да се разговаря съ него. Ще кажете: “Ами съ иконитѣ, какво?” Ще кажете: “Господъ, е дошълъ, ще прощаваме, ние не се нуждаемъ отъ иконитѣ, ще идемъ при Бога на работа. На работа ни вика Той, на една свѣщенна работа!”

Сега вие, които ме слушате, нѣма да се спрете, да казвате: “Ами тукъ е България, въ свѣта има толкова учени хора!” Питамъ: Кои сж ученитъ хора въ България? - Въ България има натоварени камили. Нѣкой казва: “Ами владиката?” Не е учень човѣкъ той, той е натоварена камила. Натоварили го и пжшка. Ние не се нуждаемъ отъ много владии. Насъ ни трѣбва само единъ владика. А тѣ, като ни укоряватъ, влизатъ въ едно противорѣчие, то е слѣдующо: тѣ казватъ нѣкой пжтъ за мене, че съмъ се провъзгласилъ за Христосъ. Че азъ не съмъ се провъзгласилъ, тѣ, владичитѣ сж се провъзгласили, тѣ казватъ, че сж архiereи. Архiereй е само Христосъ. Единъ е архiereй, Той е Христосъ. Единъ е архiereй, отъ памети вѣка, ще си признаете и нищо повече. Само Той е архiereй, ще си смените одеждитѣ, ще си турите одеждитѣ на ученици. Владиката ще знае, че не е свършилъ нищо. Ами че тѣ още не могатъ да свалятъ ремъцитѣ отъ обущата на единъ окультистъ ученикъ, а ще оправятъ България! Какъ ще я оправятъ? Казватъ: “Ще излѣзатъ между народа да му говорятъ, да проповѣдватъ”. Единъ владика ще излѣзе. Е, какво ще каже на

този народъ? Нѣкоѣ отъ народа ще му каже: “Дѣдо Владика, имамъ болно дѣте”. Е, викайте лѣкаря! Другъ ще дойде: “Дѣдо Владика, имамъ нужда отъ пари”. - Е, има банкери! Не, не ставай такъвъ Владика! Онзи, който излѣзе между народа, трѣбва да има сила, Божествена сила. Ще иде да положи ржката си върху главата на нѣкоя бедна болна вдовица, и ще я подкрепи. Ще иде въ нѣкое село, ще каже на селянитѣ: “Тази година ще имате хубаво жито, лобеницитѣ, ябълкитѣ, крушитѣ, гроздето, всички плодове ще станатъ, дѣцата ви ще бждатъ здрави”, и като си излѣзе, ще дойде благословението. Да, ако така дойде Владиката, разбирамъ. И тогава ще кажатъ, че хората не се нуждаятъ отъ говорене, а отъ братство, и равенство и отъ любовъ, но не тази обикновената любовъ.

Христосъ казва: “Ако вървате въ Бога, и въ мене, ако вървате”.

Сега ще ви приведа единъ примѣръ да видите гдѣ е Вашето недоразумение.

Единъ Учителъ адептъ въ древността, ималъ ученици, които ги изпитвалъ по два начина. Извиква единъ отъ най-способнитѣ си ученици и му казва: “Слушай, ти ще излезешъ сега съ съученицитѣ си, и ще отидешъ на едн-кое си мѣсто въ едн-кое си село. Като влѣзете въ селото, тамъ ще ви посрещнатъ много добре, ще ви нагостятъ, ще ви дадатъ легла и дрехи, ще ви дадатъ пжтни и дневни, и на изпращане ще ви дадатъ и коне”. Нарездатъ се и тръгватъ ученицитѣ отъ този випускъ, обаче, какво се случва? Тръгватъ за селото, посрещатъ ги съ тояги, гонятъ ги, биятъ ги, и слѣдъ като минали всички страдания, връщатъ се при Учителя си, и разказватъ, какъ ги пресли. Учителътъ мълчи: “Учителю, защо не ни каза истината? Поне да знаяхме, че да бѣхме си турили малко памучецъ на гърба, да бѣхме взѣли нѣкои предохранителни мѣрки, а то, боѣ до второ разпорѣждане!” - “Оставете сега, азъ послѣ ще ви разрѣша въпроса”, казва Учителя имъ. Отива Той при втория випускъ ученици и имъ казва: “Слушайте, ще отидете на едн-кое си мѣсто, но ще знаете, че още като тръгнете, по пжтия ще има боѣ, и като стигнете на мѣстото, ще ви изпѣдятъ”.

Тръгватъ тѣ, но възли предохранителни мѣрки. Обаче, съ тѣхъ се случило точно обратното на това, което имъ казаль Учителя. Пристигатъ на мѣстото, посрещатъ ги съ радостъ. Отиватъ при Учителя си, Той ги пита: “Какъ ви посрещнаха?” Учителю, защо не ни каза истината? Колко страхъ претърпѣхме, че ще бждемъ бити, колко треперения и очаквания, но не се случи нищо отъ това, което ти ни каза”. Извиква тогава и двата випуска ученици и имъ казва: “Васъ, които ви биха, и васъ, които ви приеха добре, и едните и другитѣ сами сте причина за това. Васъ, които ви биха, тия хора едно врѣме имаха нужда отъ васъ, но вие спрямо тѣхъ не показате никакъ човѣщина, и сега тѣ ви отплащатъ - биха ви. А васъ другите които ви посрещнаха добре, едно врѣме на тия хора имъ направихте зло, но сега го изправихте, и затова ви посрещнаха добре”. Сега, нѣкои отъ васъ ще дойдатъ въ свѣта, ще иматъ опитността на първите. Това е вашата минала карма, и вие трѣбва да ликвидирате съ нея по закона на любовта. Всички вие единъ за другъ, по закона на любовта, ще се стараете да говорите добро единъ за другъ. Нѣкой пжтъ, гледамъ, между васъ, казвате си: “Този братъ, не е такъвъ, какъвто очаквахме да бжде”. Не, не казвайте тѣй. Азъ ще ви моля едно нещо: не говорете лошо единъ за другъ. Ще ви моля едно отъ дѣлтѣ: ако нѣкои говорятъ лошо за други - да не говорятъ; ако тѣ не могатъ да се въздържатъ - то вашъ рѣдъ идва, поне вие, другитѣ, за които се говори лошо, не се обиждайте. На първите казвамъ: Не говорете лошо; а на вторите казвамъ: Не обръщайте внимание за всичко лошо казано по вашъ адресъ, а си кажете въ себе си: Колко хубаво ме посрещнаха, по-хубаво отъ това, за сега - здраве! Само така ще разрѣшимъ въпроса. Сега, нѣкой отъ васъ е обиденъ, нали? Хубаво, онзи, който е обиденъ, не е трѣбвало да се обижда, той не е могълъ да разрѣши въпроса, но и този, който обижда, и той не е разрѣшилъ въпроса. Остава вие да го разрѣшите; не можете ли, остава кармата. Тогава, какъ ще съградимъ бждещата култура?

Сега, свещеницитѣ ни предизвикватъ, искатъ да имъ отплатимъ съ същата мѣрка. Но не, нѣма да имъ отпла-

тимъ съ същата мѣрка. Ние имъ казваме: “Нѣмаме нищо общо съ васъ, вашитѣ икони не ги искаме, въ вашитѣ църкви не искаме да влѣземъ”. Защо? - Не искаме да дигаме скандали. Защото, ако влѣземъ, ще ви кажемъ нещо, което не е съгласно съ вашитѣ форми. Вашето кръщение не искаме, вашето венчаване не искаме. Ние ще вземемъ отъ васъ това хилавото, което не искате, и отъ това хилавото ще направимъ нещо. Ние не искаме тѣхнитѣ набожни, ние ще привлечемъ анархиститѣ, сакамитѣ, хромитѣ, това искаме ние. Тѣхенъ рѣдъ е сега, и трѣбва, трѣбва да дойдатъ въ новото учение. Туй младото поколение, все хилави сж тѣ. Сега, въ свѣрѣмненната църква, казватъ: “А, младъ, човѣкъ е той; то съ новото учение, все млади сж тамъ, млади - зелени”. Тѣ, тѣ, тѣ сж млади-зелени, тѣ. Туй, което расте правилно, се развива правилно, то не е зелено. Това е законъ на развитие. Подъ, думата “зеленъ” се разбира нещо, което се развива. Зеленото е единъ добъръ признакъ.

Сега, Христосъ, Които е вжтрѣ въ свѣта, вие искате да Го видите въ една форма, но, ако Той изпълни сърдцата ви съ едни хубави, възвишени чувства, какво искате повече, не е ли Той? Искате едно дѣте да го носите на рѣцѣтъ си, да го галите, да го цѣлувате, но това не е идея. Или у васъ може да се зароди друга една идея, казватъ: “Христосъ ще се роди въ свѣта”. Не, Христосъ трѣбва да се роди въ една душа. Вие не можете да го очаквате сега, да се роди Той отъ една жена. Има мнозина отъ ученицитѣ заблудени, които чакатъ Спасителя да се роди отъ тѣхъ. Не, Христосъ ако се роди, трѣбва въ душата ни да се роди; Той може едновременно да се роди въ много души. И като се роди въ твоята душа, тогава ти ще бѣдешъ въ полза на себе си, и на всички окръжающи. Туй е възкресение, туй е пробуждане на човѣшкитѣ души, да знаятъ, че Богъ може да живѣе и въ тѣхъ, и когато дойде Той да живѣе въ хората, всички ще бѣдемъ живи.

Първото нещо: Сега вие съзнавате ли това? Трѣбва да го съзнаете. Ще кажете: “Е, въ това учение!” - Вѣрвайте въ това учение! Въ какво седи вѣрата? Онова съмишние, което е проникнало въ васъ, взѣмете че го изхвърлите; пре-

махнете и съмнението отъ дълбочината на душата си, и веднага ще дойде свѣтлина въ ума ви, ще дойде вѣрата. Вие можете да направите и туй усилие въ себе си. Въ какво може да се съмнявате? Сегашниятъ общественъ строй е като една дреха и сега той си отива, но не се съмнявайте. Отъ това отиване не се плашете, друга дреха има приготвена. Стариятъ строй е една дреха, която може да се смени. Това не е същественото. Същественото, това сж човѣшкитѣ души и духове, а слѣдъ това идватъ човѣшкиятъ умъ, човѣшкото сърдце, човѣшката воля, съ които ние трѣбва да работимъ. И бждещата култура ще бжде култура на човѣшкото сърдце. Подъ “сърдце” не разбирамъ афекция на вашитѣ чувства. Не мислете, че чувствата, че афекциите, това е любовъ. Че имашъ едно малко въодушевление, това не е любовъ. Любовта е нещо неизмѣнно, постоянно, едно силно чувство, което може да издигне човѣка, да го държи въ равновѣсие. Сега, всички напредъ, имате условия да провѣрите Божественото. Имате простуда, имате кашлица, ревматизъмъ, защо да не проявите вашата воля, защо да не я упражните? И азъ ще пристѣпя къмъ практическото приложение.

“Вѣрвайте въ Бога, и въ мене вѣрвайте!”

Ако азъ уподобя това на гвѣ, течения, едното течение ще бжде на сърдцето, което идва отъ клонищата, отъ цвѣтоветѣ, а другото течение излиза отъ центъра на земята, отъ коренитѣ.

Да допуснемъ тогава, че вие имате една болка въ сърдцетѣ си, ако взѣмемъ туй течение, което идва въ мозъка, то, ако умътъ ви присѣствува, чрезъ концентриране на вашия умъ, ще можете да го прекарате къмъ центъра на земята, и послѣ пакъ къмъ сърдцето, да стане едно движение, и така ще можете да си помогнете. Но, не се плашете. Нѣкои се плашатъ, че цѣли да се свѣржатъ съ земята. Не се плашете, нито отъ земята, нито отъ слънцето. Не се плашете! Туй течение отъ слънцето трѣбва да мине прѣзъ центъра на земята отдолу, да виждашъ, че отъ центъра на слънцето образува единъ цѣлъ свѣтълъ кръгъ. Този свѣтълъ кръгъ ще върви правилно. Започнете така, и ще се

образува единъ свѣтълъ кржгъ, а умътъ ъи постепенно ще почне у васъ да се развѣдрява. Щомъ се излѣкувате, тогава може да обърнете течението наголу. Защото, забелѣжете, вашата духовна природа е уякнала, но вашата воля е отслабнала. За да запазите вашата воля, друго едно течение има, обърнете течението отъ центъра на земята къмъ слънцето. Тамъ, гдѣто се прѣкрѣстосватъ тия два кржга, започва истинската култура на вашето тѣло, у васъ се създава истинския животъ. Не мислете, че тия течения, които идватъ отъ центъра на земята сж вредни. Не, тѣ сж вредни, само ако постоянно текатъ. Забелѣжете, навѣскжѣ имате единъ приливъ и единъ отливъ. Това става и у вашето сърце. Имате едно приятно настроение, то трас 1 минута, 2 минути, половина часть, 1 часть, единъ день и се сменя, изгубите го, у васъ настава една реакция, тъмнина - имате обратнo течение. Ако вие разбирате закона, вие тогава ще си приготвите, ще си създадете една нощъ и единъ огънь, та като дойде туй течение отголу, непременно трѣбва да имате една запалена свѣщъ и огънь на огнището си. И този материалъ веднага ще го използвате като едно гориво. Та, като ставатъ тия смѣни на течения, вие казвате: “Не мога, азъ изгубихъ вѣрата си”. Не си изгубилъ вѣрата си. “Азъ станахъ по-лошъ”. - Не си станалъ по-лошъ. Това е едно врѣменно състояние. Тия състояния, у младитѣ ги има повече. Тия течения, тия настроения, у момата и момъка се смѣнятъ по нѣколко пѣти на день. Когато дойде врѣме момата да се жени, тия течения се смѣнятъ по 100 пѣти на день. Нѣкой пѣтъ тя казва: “Азъ ще го взѣма”. Това е учението на сърцето. Дойде друго течение, тя казва: “Не го искамъ, черепъ ми е той, черепъ ми е, не го искамъ”. Това е другото течение. Майката казва: “Ще го взѣмешъ, дѣще”. - Ще го взѣмешъ - първото течение на сърцето. Ще го взѣма, нѣма да го взѣма. Майката казва: “Въ чудо съмъ сега, ту го иска, ту не го иска”. Ще го взѣма, нѣма да го взѣма. Това сж течения отъ цѣнтъра къмъ слънцето. Тя е на кръстопжтъ, трѣбва да излѣзе отъ това състояние. Тя не може да направи единъ изборъ. И въ свѣрѣмненната женитба най-голъмата погрѣшка е тамъ. Щомъ почне да

прави тѣй, ту се жени, ту нѣма да се жени, оставете я, оставете го. Защото, който е измислил думата женигба, тя има другъ смисълъ отъ този, който сега и даватъ. Подъ думата “женигба” се разбира осигуряване. Значи женигбата е едно осигурително дружество нѣкои се осигуряватъ за 10,000 лв., други за 20,000, за 100,000, за 200,000 лв. Не, човѣкъ трѣбва да бжде осигуренъ, да вѣрва първо на своя духъ, на своята душа, на своя умъ, на своето сърдце, на своята воля. Тѣй трѣбва да учатъ всички майки своитѣ дѣщери и синове. Въ новата култура може да се жените, но да не казвате: Ти го взѣми, вѣрвай въ него, не бой се! Не, тя трѣбва да вѣрва на своя духъ, на своята душа, на своя умъ, на своето сърдце и на своята воля, та, като дойдатъ да се прѣплетатъ двѣ разбрани ума, двѣ разбрани души, и сърдца, така ще дойде разумниятъ животъ. Така трѣбва да се проповѣдва и да се не лъже!

Сега, всички отъ васъ не можете да гледате еднакво, понеже плоскостта на вашия мозъкъ не е еднакво създадена у всички ви, мозъцитѣ ви не сж еднакво доброкачествени. И нѣкои отъ васъ дълго врѣме трѣбва да мислите, да мислите за Бога, докато се прѣустроятъ мозъцитѣ. Мозъцитѣ ви съвършенно трѣбва да се прѣустроятъ. Въ тѣхъ има извѣстни гнилющи вещества, които прѣпятствуватъ за въдворяването на истината. Гнилющи вещества има въ мозъка! И всичко туй по закона на поляризирането трѣбва да се прѣчисти. И когато се прѣчисти, тогава вашиятъ носъ, вашитѣ очи, сърдца, всичко почва да взима правилна форма. А сега, какво мислите? Нѣкой дошълъ, казва за нѣкого: “Отличенъ братъ е”, очакватъ много. Гледамъ го азъ, казвамъ: “Той е разногледъ, очитѣ, главата му сж деформирани, лицето му сжщо не е правилно.” За да очаквашъ нещо отъ него, той трѣбва да е работилъ, той трѣбва да има воля, да изправи лицето си. Ами че ако той каже, че вѣрва въ Христа, че се е обърналъ къмъ Бога, а не е изплатилъ дълга си, толкова полици има, не му вѣрвай тогава. Щомъ се обърне къмъ Христа и каже: “Ето, азъ изплатихъ дълга си”, въ такова обръщение азъ вѣрвамъ. Да, азъ вѣрвамъ въ такова обръщение, което обръща кесията на хората. Не

вѣрвамъ, въ обръщането на хора, които не обръщатъ кесията си. Като дойде Христосъ, Той трѣбва да обърне кесията на всичкитъ хора. Една обща кесия, трѣбва да има у хората, но не всички да бъркатъ въ кесията. Азъ вѣрвамъ, че тази кесия е като единъ изворъ, който, като потече, разлива се на хиляди места, и всѣки ще може да се ползува свободно отъ туй Божествено благо. Ние не трѣбва да изпадаме въ сжиците заблуждения, въ които сж изпадали много социални реформатори. Ние не можемъ да комунизираме труда на миналите поколения и да го използваме. Ние трѣбва да комунизираме само нашия настоящемъ трудъ, само туй, което сега изкарваме. Чудни сж хората, до сега тѣ сж печелили, и сега искатъ пакъ тѣ да печелятъ, като използватъ труда на миналитъ поколения. Не, не, трѣбва да викаме и тѣхъ, и тѣ иматъ грѣхъ, да ги питаме, съгласни ли сж тѣ въ тази печалба. Сегаешното благо, което сжществува сега въ свѣта, ние не можемъ да разполагаме съ него. Всички, които сж се опитали по този начинъ да комунизиратъ богатата на другитъ, нищо не сж изкарвали. Не, всички ще работимъ, и туй, което изкараме, него ще използваме. Туй е учението, което Христосъ е проповѣдвалъ едно врѣме, и това е носилъ Той въ свѣта. Като е говорилъ за Царството Божие, Той е подразбиралъ Божествената Мъдростъ, да се разбира онзи законъ на съотношение, по който да се разбиратъ майки и дѣщери, бащи и синове, братя и сестри, слуги и господари, учители и ученици. И ако между учители и ученици нѣма спогодба, нѣма вѣра между тѣхъ, и ако между майки и бащи, между братя и сестри нѣма спогодба, тогава какъ ще съградимъ туй съврѣменно общество? Запримѣрь, насъ ни казватъ: “Това е лъжливо учение”. Е, хубаво, тогава гдѣ е истинското учение? Нѣкои ни казватъ: “Вие сте на кривия пжтъ”. Казвамъ: Вашето учение право ли е? Ами че съ всички ваши учения поправихте ли свѣта? Всички ваши учения разлагатъ свѣта, а не поправятъ. Ако вашитъ учения бѣха прави, защо сж тия разрушени градове, тия войни и кръстоове? Ако вашитъ учения бѣха прави, защо не дадоха примѣрь? Ами че свѣтътъ е пълень само съ болници! Вие ни казвате: “Вие сте на кри-

вия пжтъ". Ако ние сме на кривия пжтъ, готови сме да
дойдемъ въ вашия, но покажете ни вашия пжтъ. Не, пж-
тътъ на съврѣмениятъ свѣтъ е най-красивиятъ пжтъ.
Нищо повече. Най-красивиятъ пжтъ е той, и този пжтъ
трѣбва да се оправѣ, ние трѣбва да се върнемъ къмъ онази
възвишена Божествена Любовь, Любовь на абсолютното
безкористие. Днесъ нѣма нито една религия права, т. е. всич-
ки религии иматъ нещо Божествено, но сж пълни съ заблуж-
дѣния, филтриране трѣбва. Това сж външни форми, учения
на тѣхните интереси. Всички съзнаваме това. Между
богомолцитѣ и владицитѣ има ли любовь? Ако единъ влади-
ка влѣзе въ нѣкое село, и се срещне съ хората тамъ, той ще за-
повѣда, ще разпорѣжда, стражари ще има, ще иска да се из-
пжлни заповѣдта му. Това любовь ли е? Ще опитаме любовь-
та му. Ако има любовь, той трѣбва да отиде между тѣхъ
като единъ простъ гражданинъ, безъ патерици, безъ спат-
рахуль, нѣма да има нужда и отъ трѣбникъ. А той, най-
първо ще отиде въ църквата. Е, хубаво, отъ толкова хиляди
години хората всѣкога, въ църква ходятъ, ходятъ. Кога се
образува тази църква? Когато хората изгубиха рая, когато
изгубиха църквата въ душата си, тѣ почнаха да си правятъ
каменна църква. Насъ ни трѣбва една църква, съградена
вътрѣ въ душитѣ ни, дѣто да туримъ Бога като Любовь,
като първосвещеникъ. Тогава ще направимъ само една
църква, ще имаме една сграда, ще туримъ единъ кръстъ и
тази църква ще бжде толкова голѣма, прочетете Открове-
нието, че ще могатъ всички хора да се молятъ въ нея. Смет-
нете колко голѣма ще бжде тя, колко кубически метра
обемъ ще има, какво грамадно здание ще трѣбва да е, та да
могатъ всички да се молятъ въ нея. Едно върчуо имаме
всички ние, но за туй всички ще трѣбва да имаме широки
възгледи. Всички вие трѣбва да се освободите отъ тия
сегашни форми, отъ тия вървания. Азъ нѣмамъ нищо про-
тивъ тѣхъ, но тѣ сж изпжнили своето предназначение. Но
вотъ, което иде, Царството Божие, бждещата нова кул-
тура изисква нещо съвършено, нещо абсолютно ново отъ
тия стари възгледи, вървания. И въ Писанието се казва:
"Ето, азъ ще туря всичко ново, старото като една дреха

ще замине”. Този старъ дѣдо, който е умрѣлъ, заровенъ въ гроба, и послѣ възкрѣсва, той старъ дѣдо ли ще си остане? Не, млади ще бждатъ всички Туй се изисква сега.

Новото учение е учение на любовъ. Туй учение ще го приложимъ, ще го носимъ въ себе си. Това, което бждещата култура налага, то е, че тя ще бжде култура на любовъ, тя ще бжде култура на мъдростъ и култура на истина. И тогава нѣма да има нужда отъ полици. Въ бждещата култура полици нѣма да имаме, нѣма да казваме - подпиши. Сега нѣмамъ време да ви описвамъ какви ще бждатъ съобщенията въ бждещата култура. Туй че къмъ срѣдата на тази култура ние нѣма да имаме нужда отъ съобщения съ железници и аероплани. Железницитѣ, аеропланитѣ да не мислите, че тѣ сж една култура. Нѣкой приятель иска да ми изпрати едно писмо. Ще постъпни така: писмото ще бжде направено отъ най-сфирна материя, и този мой приятель, по силата на своя умъ, по силата на своята воля ще го изпрати презъ пространството, ще го материализира въ моя домъ. Азъ съмъ, да кажемъ, на 1,000 км. разстояние отъ него, въ една минута писмото ще бжде на масата ми. Искамъ да напиша нѣкому писмо, марки нѣмамъ, ще напиша, ще го адресирамъ: До любезния ми приятель, ще го изпратя съ силата на волята си до него. И туй, дойде си той, на масата му писмо. Послѣ, нѣма да пращате служия та да купи едно кило картошки. Тебе ти трѣбва едно кило картошки, и нѣкой твой приятель прислѣ мисълта ти, знае, че имашъ нужда отъ картошки, и ти изпратилъ. И ти, хопъ, виждашъ на масата си едно кило картошки. Послѣ, пожелаваши ябълки, нѣкой братъ ти прислѣ мисълта, и току вижъ, презъ въздуха пристигатъ малко ябълки - нѣма да има из-лишѣкъ. Навѣкжѣ по свѣта ще намѣриши туй, отъ което ти се нуждаешъ. И послѣ, когато ще искамъ да пжтувамъ, ще седна на стола, ще проектирамъ мисълта си къмъ моя приятель, и туй, както си седя на стола, ще изчезна - хопъ при приятеля си. Поразговарямъ се съ него, и отъ тамъ изчезвамъ. Туй ще започнатъ въ свѣта съобщенията, нѣма да има трѣнове, параходи и тия газове около тѣхъ, нѣма да има трамваи, дрехитѣ ще бждатъ чисти. Тогава ще бжде

една възвишена култура. Ще се минава направо прѣз вратата ти, била тя отворена или затворена. И да е затворена вратата ти, азъ ще те намеря, ще влѣза, ще приказвамъ и ще си замина. Турцитѣ казватъ: “Аджеубшей” - т. е. странни работи! Но, тъй ще бжде. Тогава ще има култура между хората. И тогава хората нѣма да се питатъ, какви ще бждатъ отношенията между мъжете и жените. Пакъ ще има мъже и жени, но тѣ ще иматъ отдѣлни апартаменти, нѣма да има плачене. Шестата раса ще бжде тогава. Кжщи ще иматъ пакъ голѣми, градини, всички ще ходятъ, ще се разхождатъ, ще работятъ заедно. Въ малко врѣме много ще иматъ, много работа ще свършатъ. Ще има много врѣме за учение. Ще се разхождатъ не само по земята, но и по слънцето и по луната, и ще правятъ такива опити, каквито и не сж помисляли.

Та, сега едѣва започваме. Казвате: “Какъвъ ще бжде свѣтътъ?” - Това, което имаме сега, то не е свѣтъ. Отъ тази шеста раса има за сега сжщества, които живѣятъ тукъ на земята. И сегашнитѣ хора ще влѣземъ въ тази нова култура. Тя е създадена.

Та, християнството въ сегашната си форма е приготвление на хората къмъ този възвишенъ и благороденъ животъ. Този възвишенъ животъ ще настане между хората, но трѣбва да направимъ извѣстно усилие. Ще има неща, които ще се подложатъ на опитъ, за да нѣма съмнения. Защото, всѣко нещо, което не е опитано, то подлежи на опитъ. Затуй всички трѣбва да се повърнемъ, всички да станемъ млади, млади по умъ, съ свѣтли идеи, млади по сърдце, и млади по воля. Взимамъ това въ най-широка смисълъ - всичко е на младитѣ. Затуй казва Христосъ: “На такива е Царството Божие - на младитѣ, на дѣцата”. Всички трѣбва да бждемъ Божествени дѣца. Всѣко съмнѣние, всички тия раздори ще ги оставимъ настрана, и ще работимъ, защото има сили у насъ, които не сж засегнати. Единъ денъ, въ новата култура, ще дойде друго гориво, осветлението ще става по другъ начинъ, храната ще се добива по другъ начинъ. Това сж все задачи за шестата раса. И тя си има своя програма, ще внесе нещо ново за човѣчеството.

Нейната култура въ сравнение съ настоящата, ще бъде култура на истинско братство.

И тъй Христосъ казва: "Вървайте въ Бога, и въ мене Вървайте!"

Сега отъ Всинца ви ще се изискватъ свѣтли умове, чисти сърдца и силна воля! Казвамъ: Три допирни точки ви сж нуждни - допирна точка на Любовта, допирна точка на Мждростта и допирна точка на Истината. Любовта ще внесе животъ, Мждростта ще внесе човѣшката интелигентностъ, а Истината ще внесе силната воля и свобода на човѣчеството. Какво учимъ ние? Съзнателниятъ животъ да дойде чрѣзъ Любовта, свѣтлата интелигентностъ - чрѣзъ закона на Мждростта и силната воля и свободата на човѣчеството чрѣзъ закона на Истината. Тези сж задачите, които ще реализираме въ нашата програма. Тя си има методи, чрѣзъ които ще могатъ да се реализиратъ. Не че сега ще се реализиратъ тия задачи тукъ, тя ги е реализирала, но ние ще възприемемъ нещата, и ще ги осъществимъ.

И тукъ, запримѣръ, въ Балканския полуостровъ, се забѣлѣзва една промѣна на небето, то става много ясно, лазурно. Това сж вече психически състояния, резултатъ на разумни влиания, които дѣйствуватъ, и сж видоизмѣнили атмосферата. Има извѣстни признаци, които показватъ, че разумниятъ свѣтъ, разумни същества сж почнали да дѣйствуватъ, почватъ да филтриратъ физическия свѣтъ и създаватъ по-добри условия, при които ние можемъ да растемъ, да се развиваме и да работимъ. Както на лозето се премахватъ ония развалени листа, ония паразити, така и невидимиятъ свѣтъ е почналъ да култивира всички ония същества, които искатъ да живѣятъ по Бога, и да ги поставя при по-добри условия, и да казва: "Не бой се, още малко, и всичко ще се свърши". И азъ казвамъ: "Още малко ни трѣбва на насъ".

Та, сега ние имаме една задача. Ние ще проучимъ, има ли отношение новото гледище къмъ насъ. Ще проучимъ човѣшкото сърдце, ще проучимъ човѣшкия умъ, ще проучимъ човѣшката воля, нова наука имаме. Тази стара наука, тази

стара философия ще мине. Ново схващане на материалния свѣтъ, имаме, нова свѣтлина имаме ние. Туѣ, което виждаме при тази нова свѣтлина, ще ни покаже, че има други начини за изследване на природата, не са само тези, които знаемъ. Затуй, онѣзи, които идватъ въ новата култура, трѣбва да се подготвятъ.

Сега, ние можемъ да кажемъ, че това не е вѣрно, онова не е вѣрно. Не, има много неща невѣрни, но има и много неща вѣрни.

Казвамъ: “Думитъ Христови ще ги вземете. Ако моитъ разумни думи на Духа прѣбждватъ въ вашето сърдце, и ако вие, чрѣзъ вашата любовь, чрѣзъ вашата разумность и воля прѣбждете въ мене, Отецъ ми, Който е неизмѣняемъ въ себе си, и азъ, който съмъ проявенъ въ Него, ще дойдемъ, ще направимъ жилище въ васъ, и ще ви научимъ на сжитите пжтища”.

Туѣ Божественото ще дойде. То е навѣкждѣ.

23 Бесѣда, държана на 25 мартъ, 1923 г.
недѣля 10 ч. с. на мѣстото “Изгрѣвъ”
- Борисовата градина

Защо сте тжжни?

И рече имъ: “Какви са тези думи, които си приказвате помежду си, като пжтувате, и защо сте тжжни?”

Ще прочета частъ отъ 24 гл. отъ Евангелието на Лука, отъ 13-ти стихъ надолу.

(13) И ето двамата отъ тѣхъ въ сѣщия день отиваха въ село което се каза Емусъ, шестдесетъ стадиу далечъ отъ Ерусалимъ. (14) И тѣ се разговаряха помежду си за всичко това що се бѣ случило. (15) И като си приказваха и се разпитваха, приближи и самъ си Исусъ и вървѣше съ тѣхъ; (16) а очитѣ имъ се удѣлаваха да го не познаятъ. (17) И рече имъ: Какви сѣ тѣзи думи които си приказвате помежду си като пжтувате и сте тжжни? (18) И отговори единиятъ на име Клеопата и рече му: Току ти ли си странень въ Ерусалимъ и не знаешъ това което стана въ него тѣзи дни? (19) И рече имъ: Кое? А тѣ му рекоха: За Исуса Назарянина, който бѣ мжжъ пророкъ, силенъ дѣломъ и словомъ прѣдъ Бога и прѣдъ всичкия народъ; (20) и какъ го прѣдадоха нашитѣ първосвещеници и началници на осжжение смъртно и разпеха го; (21) а ние се надѣхме че той е който ще избави Израуля. Но при все това, този е днесъ третий день откак-то стана това. (22) Но и нѣкои жени отъ насъ смаяха ни, които отишли от зарана на гроба; (23) и, като не намѣрили тѣлото му, дойдоха и казваха че видѣли и явление на ангели които казвали че той е живъ. (24) И нѣкои от нашитѣ отидоха на гроба и намѣриха тѣй както женитѣ рекоха; а него не видѣха. (25) И той имъ рече: О безумни и късни на сърдце да вървате все що е речено отъ пророцитѣ! (26) не трѣбваше ли това да пострада Христосъ и да влѣзе въ славата си? (27) И като начна отъ Моисея и отъ всичкитѣ пророци, тѣлкуваше имъ писаното за него въ всичкитѣ писания. (28) И приближиха го селото дѣто отхождаха; и той се приструваше че отива по-далечъ. (29) И понудиха го и казваха: Остани съ насъ, защото е привечерь, и денитѣ прѣвали. И той влѣзе да остане съ тѣхъ. (30) И като седна съ тѣхъ на трапезата, взе хлѣба и благослови, и прѣломи и даваше имъ. (31) И тѣмъ се отвориха очитѣ, и познаха го; а той

стана невидимъ за тѣхъ. (32) И рекоха помежду си: Не говорѣше ли въ насъ сърцето ни когато въ пѣтя ни приказваше и тѣкуваше ни писанията? (33) И станаха въ истия този часъ та се върнаха въ Ерусалимъ, и намѣриха събрани единадесетъ и тѣзи които бѣха съ тѣхъ, (34) които и казваха че: Наистина възкрѣсналь Господъ, и явилъ се Симону. (35) Тѣ пакъ приказваха това което стана въ пѣтя, и какъ го познаха! когато разчупваше хлѣба.

(36) И когато говорѣха това самъ си Исусъ прѣдстана посрѣдъ тѣхъ и казва имъ: Миръ вамъ. (37) А тѣ се стреснаха и уплашиха се, понеже мислѣха че духъ виждатъ. (38) И рече имъ: Защо сте смутени? и защо вѣдзватъ въ сърцата ви такъвизи мисли? (39) Вижете ми рѣцѣтъ и нозѣтъ че съмъ истий азъ: поппайте ме и вижете, защото духъ нѣма плѣтъ и кости както гледате мене че имамъ. (40) И това като рече, показа имъ рѣцѣтъ и нозѣтъ си. (41) Но тѣ отъ радостъ като се не довѣряваха още и се чудѣха, рече имъ: Имате ли нѣщо за ядене тука? (42) И тѣ му дадоха частъ отъ печена риба и меденъ сотъ. (43) И взе та яде прѣдъ тѣхъ. (44) И рече имъ: Тѣзи сж думитъ които ви приказвахъ когато бѣхъ още съ васъ, че трѣбва да се изплни все що е писано за мене въ закона Моисеевъ и въ пророцитъ и въ Псалмитъ. (45) Тогава имъ отвори ума да разумѣятъ писанията. (46) И рече имъ че: Така е писано, и така трѣбваше да пострада Христосъ и да възкрѣсне отъ мъртвитъ въ третия день, (47) и да се проповѣда въ негово име покаяние и прощение на грѣхове въ всичкитъ народи, като се започне отъ Ерусалимъ; (48) а вие сте свидѣтели на това. (49) И, сто, азъ проваждамъ върхъ васъ общанието на Отца си; а вие седете въ града Ерусалимъ докль се облѣчете съ сила отъ горѣ.

(50) И ги изведе вынъ до Витания; и дигна рѣцѣтъ си та ги благослови. (51) И когато ги благославяше, отстѣпи се отъ тѣхъ и възносяше се на небето. (52) И тѣ му се поклониха, и върнаха се въ Ерусалимъ съ голѣма радостъ; (53) и бѣха винаги въ храма хвалеще и благославеще Бога. Аминъ.

Ицѣ възма 17-ти стихъ. И рече имъ: “Какъви сж тези

думи, които си приказвате помежду си, като пжтувате, и защо сте тжжни?

На всеки въпрос може да се отговори по три начина. Може да се отговори на единъ въпросъ чръзъ едно материалистическо обяснение. Подъ думата “материя” разбирамъ това, което е най-близо до насъ, което ние пипаме и усещаме ежедневно. Можемъ да дадемъ на единъ въпросъ идеалистически отговоръ, по отношение на нашитъ чувства, но не и по отношение на нашия умъ. Идеалиститъ сж хора на чувствата. Можемъ да дадемъ и единъ чисто философски отговоръ на чистия разумъ. Следователно, първиятъ отговоръ всички може да го разберете, вториятъ - половината, а третиятъ - само малцина го разбиратъ, той е толкова далечъ, че само онѣзи, които иматъ далекогледи, само тѣ може да разбератъ.

Сега, повдига се въпроса: Христосъ живъ ли е или не? На земята ли е Христосъ или на небето? Кждъ е Христосъ? Ако питате всичкиъ религиозни хора, тѣ ще кажатъ съ единъ гласъ: живъ е. Но кждъ е, не го знаятъ. Ако попитате свѣтските хора, то тѣ ще кажатъ: Той е умрѣлъ, както другитъ хора, нѣма Го никждъ”. Рѣзко ще отговорятъ. Тогава, когато половината човѣчество твърди единъ фактъ, а другата половина Го отрича, кой е на правата страна? Ще кажете, че онѣзи религиознитъ хора сж на правата страна. Хубаво, но кждъ имъ сж плодетъ, ако сж на правата страна? Ако Христосъ е живъ, гдѣ сж плодетъ на Неговата любовъ? Не е само да отговоримъ, че Той е живъ, или както другитъ, да кажемъ, че Той е умрѣлъ. Отгдъ знаете, докажете това, вие бѣхте ли тамъ прѣди 2,000 години? Какъ смѣете да твърдитъ единъ фактъ или да отричате този фактъ. Той не се е случилъ въ вашето време, този фактъ се е случилъ прѣди 2,000 години, а вие го отричате. Можете ли да отречете това, което не сте го видѣли? Следователно, спорѣтъ тази философия най-силното доказателство за една истина е това, че тя може да се отрича. Само Истината може да се отрича, само любовта може да се отрича, само мъдростта може да се отрича. Следователно, отричането това е едно отъ най-

силните доказателства, нѣма по-силно доказателство. А твърдението, то е най-слабото доказателство. Да твърдишъ единъ фактъ, че е, то е най-слабото доказателство; а да го отричашъ, това е най-силното доказателство; затова, вижте, онѣзи, които отричатъ една истина, сж по-силни, отколкото тѣзи, които твърдятъ. Забѣлжете, онѣзи хора които твърдятъ, че Христосъ е живъ, тѣ не сж готови да ги турятъ на (крѣста) днесъ, а тези, които отричатъ, тѣ сж смели, готови сж на всичко. Питамъ тогава: отъ какво произтича този психологически актъ или този психологически феноменъ, защото религиознитѣ хора днесъ сж толкова малодушни? Всички казватъ: “Да запазимъ вѣрата, да запазимъ религията”. Ами, коя е основата на религията, азъ искамъ да зная. Когато мене ме попитатъ, ще кажа: Ето, това е основата на тази религия. Хубаво, всѣка кѣща има основа, има стени, грѣди, покриви, но тази основа кой я турилъ, и кой трѣбва да живѣе въ вашата кѣща. На човѣка, запримѣрь, неговата основа сж коститѣ. Основата на човѣка, това сж коститѣ, но що сж коститѣ, безъ човѣшкия умъ, безъ да ги ремонтира той правилно, безъ да ги направлѣва правилно. Слѣдователно, що е религия? - Тя е изразъ на човѣшкия духъ. Кой създаде религията? - Тя е създадена отъ човѣка. Религията не е създадена отъ Бога. Религията е създадена отъ хората. Религията, това сж редъ правила, норми, които хората съ вѣкове сж създали. Ако дойдемъ до религията, въ нея има друго нещо, което е Божествено, това е Любовта, Мждростта, и Истината. Слѣдователно, религия безъ Любовь, религия безъ Мждростъ, религия безъ Истина, това е една мъртва черупка. Това сж само останки, които трѣбва да ги изучаватъ учениктѣ хора, да изучаватъ какъ сж образувани тия черупки. И слѣдователно, когато дойдемъ до религията, ние казваме: Ние разбираме религията въ тази широка смисълъ, както Христосъ я проповѣдвалъ - прави отношения между хората, прави отношения между хората и Бога. Всички до сега проповѣдватъ едно учение, взѣмте тамъ Писанието, че Богъ никоѣй никога не е видѣлъ, и слѣдователно, казватъ, че съ Бога ние не трѣбва да се занимаваме.

Не, изопачено е, обратното е вѣрно, най-реалното, най-сж-щественото, най-видимото, което може да усѣтаме, да виждаме, това е Богъ. Не сж реални хората, реаленъ е само Богъ. А ние сме проявлѣние само на Бога, на неговата Лю-бовъ. Азъ питамъ: кое е реалното въ едно дърво, самото дърво или листата? Листата стоятъ день, два, седмица, мѣсѣцъ, петъ мѣсѣца и най-послѣ, на есенъ, оканватъ тия листа. Нѣкой пжтъ даже и клонищата взиматъ да съхнатъ. Сжщественото кое е ? - Самото дърво. Слѣдователно, у човѣка е важенъ само онзи вжтрѣшенъ принципъ, който е Божественъ. Туи всѣки трѣбва да го съзнава. Има у човѣка едно Божествено съзнание, което мисли, чувствува и поз-нава нещата, тѣй, както сж. Ще ми възразятъ, че ние въ природата, въ живота, не можемъ да познаваме хората. Защо не можемъ да ги познаваме? Има си причини. Хората, при сегашнитѣ условия, може да се познаватъ само по единъ начинъ. Само въ Любовта хората се познаватъ.

Въ съврѣмнената еволюция има дѣѣ течения, дѣѣ еволюции, които вървятъ паралелно. Въ сегашната вселенна, както е създадена тя, има дѣѣ еволюции на човѣчеството: едната е еволюция не само на човѣчеството туку на зе-мята, но и на човѣчеството на другитѣ планети, вънъ отъ земята. И на другитѣ планети има хора. И другата еволю-ция е напредналата еволюция на ангелитѣ. Азъ твърдя то-ва, а сегашнитѣ хора може да го отричатъ. Нека го опровер-гаятъ това, че само на земята има хора. И въ слънчевата система има хора. Да, има ги. Религиознитѣ хора казватъ, че нѣкои щѣли да се спасятъ, нѣкои - не. Питамъ: Кой се спасява? Тѣ казватъ, че имало рай, имало адъ. Питамъ: Вие въ рая и въ ада ходили ли сте? Хубаво, нѣмамъ нищо про-тивъ. Когато ние твърдимъ нѣщо, този фактъ трѣбва да е доказанъ; всички факти изобщо трѣбва да сж доказани; всички истини, съ които боравимъ, трѣбва да сж доказани. Има, действително, отвлѣчени истини, които за въ бждеще ще изучимъ, но какво нещо е рая или ада, трѣбва да се обясни разумно на съврѣмненитѣ хора. Тамъ дѣто нѣма Любовъ, тамъ е адътъ. Адътъ е мѣсто безъ Любовъ, адътъ е мѣсто безъ Мждростъ, адътъ е мѣсто безъ Истина. Тамъ е най-

ужасното, ага. И прѣдставете, си какви ще бждатъ тия хора тамъ, агъ е това! А що е рай? Раятъ е мѣсто, гѣто се проявяватъ Любовь, Мъдрость и Истина. Питамъ тогава: Имаме ли възможность да бждемъ въ свръзка съ тази велика Истина въ свѣта? Имаме ли възможность ние, които чувствуваме този животъ, да бждемъ въ свръзка съ него, който тече не само въ жилитъ ни. Защото въ свѣта има единъ променчивъ животъ. Както и да гледатъ хората - материалистически, идеалистически или философски, въпросътъ има само едно разрѣшение, а сега сме въ единъ преходенъ периодъ. Че има единъ такъвъ животъ, лесно мога да ви го докажа. Вие сте изправенъ, снаженъ, младъ, казвате: “Азъ съмъ младъ, като мене човѣкъ нѣма, отъ нищо не ме е страхъ”. Казвамъ: “Има нещо страшно, отъ което можешъ да се плашишъ. Какъ, ами на бойното поле. Казвамъ: Има нещо, отъ което може да се плашишъ. Отъ какво? - Отъ хлѣба. Като ти взѣматъ хлѣба, почватъ и гащитъ ти да треперятъ. И всички казватъ: А, гладъ!” И действително, най-страшното нещо въ свѣта сега, това е гладътъ.

Въ индуската история има единъ разказъ, той е следующиятъ: единъ отъ главнитъ богове се разбунтувалъ и не искалъ да признае Брама за абсолютенъ Богъ и казва: “Колкото си силенъ ти, толкова съмъ силенъ и азъ, равенъ съмъ на тебе, не ти признавамъ.” Брама за да го застава да го признае, турилъ го въ огъня, хиляда години го държалъ тамъ, и като излѣзълъ, казалъ: “Равенъ съмъ на тебе”. Брама си казалъ: “Има друго средство, съ което ще те застава да ме признаешъ”. Държалъ го гладенъ 1,000 години, и като излѣзълъ, казалъ: “Господарь си ми”. Затуй казва Христосъ: “Азъ съмъ живиятъ хлѣбъ”. Въ тази смисълъ, защо Богъ е най-силенъ? Понеже Той е живиятъ хлѣбъ въ свѣта, и чрѣзъ Него, чрѣзъ Неговата сила, чрѣзъ Неговата енергия, която идва отъ слънцето, отъ небето, се образуватъ тези плодове. Това сж сокове на този Божественъ животъ, който ние възприемаме и живѣемъ. И ние съвременнитъ хора, ние сме герои, отлични герои, но какъ? Азъ бихъ желалъ туй геройство да мине въ друго направление.

Приближава се Христосъ и казва: “Какви сж тези думи, които си приказвате помежду си, като пжтувате, и защо сте тжжни?”

Ако днесъ Христосъ дойде, ще попита свещеницитѣ въ църквите: Какво си приказвате помежду си и защо сте тжжни? Тамъ нѣкой свещеникъ се уплашилъ отъ владиската, сбъркалъ е нѣкой канонъ, нѣкое предложение на службата - не може презрѣшилъ е. Пита го Христосъ: Какво се уплаши? - Тамъ, нещо на службата. Нѣкой проповѣдникъ се смутилъ. “Какво има?” - пита Христосъ. Едн-кой си пасажъ, отъ моята проповѣдъ изгубихъ, смутихъ се, не можахъ да произведа нужния ефектъ, не можаха да познаятъ хората, че съмъ добъръ проповѣдникъ. Минава Христосъ покрай нѣкоя кжща, нѣкоя жена казва: “Козунацитѣ ми днесъ не можаха да станатъ, яйцата не можаха да се вапцатъ добре”. Минава покрай нѣкой богаташъ: Какво има? - Азгнцата днесъ се сбъркаха. Разговарятъ се. Христосъ ги запитва всички. Минава покрай нѣкой бедень, казва му: “Какво има?” - Нѣмамъ си парици. Всевъзможни въпроси се разговарятъ. И запитва ги: Защо сте тжжни? Всички казватъ: “Тжжни сме, липсва ни нещо”. На всички липсва нещо и го търсятъ. Нѣкои го търсятъ въ козунацитѣ, другъ - въ паритѣ, трети - въ кжщата, четвърти - въ политиката, че тъй било, че онъй било, всички разрѣшаватъ въпроса, казватъ: “Друго яче не може да бжде”. Не, казвамъ, едно нещо липсва на съврѣменнитѣ хора - любовъ съзнателна, не сегашната обикновена любовъ, не любовта на мъже и жени, не любовта между приятели, не любовта на свещеницитѣ, не любовта на държавницицитѣ, но Любовта Божествена, която изисква пожертвуване на човѣшкия животъ, ще се жертвува човѣкъ тъй, както Богъ. Може да попитате: Възможно ли е? Които може да приеме това учение, да, защото, безъ жертва въ свѣта - не може. Самата еволюция иска жертви. Казвамъ: “Има двѣ еволюции, които се развиватъ едновременно. Едната еволюция е еволюцията на всички въплотени души на земята въ най-гъстата материя при най-голъмо съпротивление, развива най-голъма енергия. Този е трудниятъ пжтъ - на Мждростьта. И цѣлото

човѣчество върви сега по най-труднитѣ пѣтища. Най-трудната енергия е избрала най-мжчния пѣтъ, той е пѣтътъ на Мждростѣта. Цѣлото човѣчество, макаръ, че му се проповѣдва любовъ, върви по най-мжчния пѣтъ. Другиятъ пѣтъ, другата еволюция, индуситѣ я наричатъ еволюция на девитѣ или на ангелитѣ. Тя е еволюция съ любовъ, най-лесния, съ най-малки съпротивлѣния. Всички тия духове развиватъ любовъ, а хората на земята - мждростъ. Тия двѣ еволюции ще се срещнатъ сега наскоро. Тамъ има единъ възелъ ще настане едно прекръстосване на човѣшката раса и културата на ангелитѣ. Хората и ангелитѣ ще се срещнатъ въ единъ общъ центъръ ще се поздравятъ. Туй църквата го нарича възкресение: Мждростъ и Любовъ въ една посока. Любовѣта не е качество на човѣка, тя е качество на ангелитѣ. Ще се прекръстосатъ ангелитѣ и хората. И всички хора, които отъ 8,000 години насамъ носятъ тия факти на мждростѣта, на тия изпитания, ще се срещнатъ, и ще се поздравятъ”.

Пита ги Христосъ: Какво се разговаряте? И започва да имъ разправя за бъдещето. Защо се занимавате съ тия въпроси? Тия въпроси не сж важни, не се занимавайте съ тѣхъ. Ако Христосъ дойде сега въ България между софийци, или въ Англия - въ Лондонъ, въ Америка - въ Ню-Йоркъ, или въ Франция, ще каже: “Съ толкова хиляди години се занимавате съ такива въпроси, какво сте решили?” Не е това важното въ живота. На единъ умирающъ човѣкъ не сж важни паритѣ. На единъ умирающъ човѣкъ, може би, въ дадения моментъ неговата кръвъ е покварена, и ако може отъ единъ здравъ човѣкъ да се прекара малко кръвчица въ неговитѣ артерии, той ще получи новъ потикъ за животъ. Кръвчица се изисква! Кръвѣта въ този случай е символъ на живота, и когато Христосъ казва: “Ако не ядете плѣтъта ми, и не пиете кръвѣта ми”, Той подразбира - кръвѣта е животътъ.

Сега, казва Той: “Защо сте тжжни?”

Има причини да сме тжжни. Домъ, въ който нѣма любовъ, може ли човѣкъ да не бжде тжженъ? Църква, въ която нѣма любовъ, могатъ ли хората да не сж тжжни?

Сега, на съвременния християнски святъ, които проповѣдватъ, че Христосъ е дошълъ, възкрѣсналъ е, живъ е, Христосъ имъ казва тъй: “Който иска да ме послѣдва, да раздаде всичкото си имане, и да дойде да ме послѣдва”. Сега, да оставимъ ние този въпросъ. Но, да рѣшимъ: Онѣзи, които казватъ, че има Господъ, този Господъ е Богъ на любовта. Ето, има решение отгоре: Христосъ казва на всички съвременни християни: “Раздайте богатствата си на всички ваши бедни братя, и слате да ме послѣдвате”.

Казвате: “Да запазимъ църквата”. Христосъ казва: Тъй се запазва. Идете, раздайте и живѣйте съ почтенъ трудъ, живѣйте съ туй, което изработите. Казваме: “Култура и наука!” Ако нашата съвременна наука е изопачила умоветъ ни, наука ли е? Азъ разбирамъ подъ “наука” тази, която е облагородила умоветъ ни. Азъ разбирамъ подъ “култура” тази, която може да ни повдигне. Ако тази съвременна култура не може да ни повдигне, трѣбва да потърсимъ друга, която може да ни повдигне. Тъй е и въ самата природа, въ самия животъ. Давашъ на дѣтето си една храна - боледува, давашъ му друга - боледува. Ще дадешъ най-послѣ такава храна, която ще даде потрѣбнитъ елементи за дѣтето. Дишашъ единъ въздухъ, вреденъ е за тебе, поврежда те, дишашъ втори въздухъ - сжщо. Ще намѣришъ най-потрѣбнитъ елементи, ще намѣришъ живата енергия, която трѣбва да възприемешъ.

По сжщия законъ ние трѣбва да изнамеримъ всички онѣзи мисли и желания, които ще внесатъ въ насъ живота. И сега, ако младото поколение, ако всички тия болни хора изискватъ чистъ въздухъ, чиста храна, какво лошо има въ това? Трѣбва ли да имъ се даде? Какво да имъ се даде? Най-умнитъ, най-ученитъ хора въ Европа и отвѣкждѣ, каквито и да сж тѣ, подъ каквото вѣрую и да сж, отъ каквато религия да сж, дали вѣрватъ или не - има една точка въ свѣта: Можемъ ли като мислящи сжщества, да си погадеме ржка и да работимъ заедно? - Можемъ, нѣма никакво съпротивляние въ това. Имамъ ли нѣкакви интереси? Не значи, че трѣбва всички да станемъ еднородни въ нашитъ стремежи. Не, въ природата има едно разнообразие. Въ туй разнообра-

зис на природата сега живота.

Сега, има едно неразбиране. Когато казвамъ да дадемъ, какъ да дадемъ? Отвѣтрѣ, отъ любовъ трѣбва да дадемъ, отъ любовъ, отъ съзнание. Единъ човѣкъ, който има 100 милиона лева, не е достатъчно само да ги раздаде, но да ги употреби разумно. Той най-малко три пѣти ще се изпоти на леглото. То много лесно се казва - не е лесна работа. И ако той разрѣши своя въпросъ вѣтрѣшно, въ него ще дойде единъ вѣтрѣшенъ погѣомъ, друго едно просвѣтление ще дойде вѣтрѣ въ живота му.

Сега Христосъ пита тия двамата: Какво се разговарятъ? - Тѣ сж очаквали въ това врѣме да се освободятъ евреитѣ отъ римското иго, да имъ се даде едно царство, да имъ се даде това-онова. Всичко това не стана. Най-послѣ го разпнаха. Казватъ "Не се сбжднаха нашитѣ надежди". И той имъ разправя, тѣлкува имъ, колко църкви, колко велики народи има, които не сж успѣли, но има нещо по-велико отъ това - да познаваме Бога, да познаваме Любовта, да вървишъ въ този пѣтъ на еволюция. Всичко това е по-славно - казва Христосъ.

Сега, всички съврѣменни течения сж единъ копнежъ на човѣшката душа. Онзи, който е свързанъ съ вжжета, иска да се освободи отъ тия вжжета, но има единъ правиленъ начинъ за освобождѣние. Азъ опрѣдѣлямъ тия неща по слѣдующия начинъ: На земята се иска здраве, на духовния свѣтъ се иска чистота. Ако вие сте паднали въ единъ кладенецъ, и ви пуцатъ 10 вжжета: 5 нови, но слаби, 5 нечисти, оцапани, но здрави. Питамъ тогава: за кои вжжета ще се хванешъ ти? - За здравитѣ, макаръ и нечисти. Да, прѣдпочитателно е да се хванешъ за здравитѣ и нечиститѣ, отколкото за чиститѣ. Ако влѣземъ въ духовния свѣтъ, законътъ е обратенъ. Тамъ, понеже материята е въ друго състояние, тамъ се изисква чистота, а не здравина. Слѣдователно, отъ водата ние не искаме тя да бжде здрава, а да бжде чиста. Слѣдователно, тѣлата ни трѣбва да бждатъ здрави, а сърдцата ни трѣбва да бждатъ чисти. И тогава ние ще живѣемъ, нѣма да изискваме чистота на земята. При сегашнитѣ условия, при които живѣемъ, да искаме да бждемъ чисти

отвѣнка, това е абсолютно невъзможно. И по 10 пжти на денъ да се миете, ще излѣзете вѣнка, и пакъ ще бждете нечисти. И по 10 пжти на денъ да метете стаитѣ си, пакъ да бждатъ нечисти, но вашитѣ стаи могатъ да бждатъ хигиенични, да има въ тѣхъ порядѣченъ, чистъ животъ.

Сега, да дойдемъ до сжщественото въ живота. Христосъ, това е идеалътъ на човѣчеството. Той е една колективна единица. Той е онзи Божествен елементъ, онова проявлѣние за всички онѣзи съзнателни сжщества въ развѣтѣта си, които сж минали своето дѣтинство, и търсятъ нещо по-високо. Христосъ е едно проявлѣние на Бога, да покаже, че въ свѣта има и другъ единъ животъ. Той е показалъ начина, пжтя, по който можемъ да намѣримъ този животъ и да го живѣемъ. Ако питаме сегашнитѣ християни, въ сегашната църква, знаятъ ли този животъ? Тѣ сж го търсили, но не го знаятъ, не сж го живѣли. Напримѣръ, много постници сж живѣли въ горитѣ по 50-60 години, но послѣ, на старини се върнали между хората. Кога? Когато любовта заговори у тѣхъ, Господъ имъ казва: “Ще се върнете при вашитѣ братя и ще имъ кажете, че спасението на свѣта може да се даде само чрѣзъ Любовта”. Какъ може да спаси, да отгледва Майката дѣтето си? - Като го отгледва съ малкото си. Какъ възпитава Учителя ученика си? - Съ търпѣние и съ любовъ. Обича туй дѣте, и ще го възпита. Навѣтъкъдъ се изисква любовъ, но разумна любовъ. Ние говоримъ за разумната любовъ. Азъ намирамъ, че въ сегашния животъ най-мжчното е да възприематъ нѣкои хора тази любовъ. Вѣрки иска да го обичатъ, но това не подразбира любовъ. Любовта вѣкога подразбира да дадемъ. И то е Божественото. Любовта, за която говоримъ е като единъ изворъ, който постоянно тече. Прѣди 2-3 седмици идва при мене нѣкой и ми казва: “Азъ тѣ много обичамъ”. Радвамъ се, че тѣй много обичашъ. Тогава трѣбва да бждешъ най-щастливъ човѣкъ. “А, не съмъ щастливъ”. Щомъ ме обичашъ, Богъ е Любовъ, Той е вжтрѣ въ тебе, и ти трѣбва да бждешъ щастливъ. Не, не съмъ щастливъ. Ти трѣбва да имашъ всичко. Нѣмамъ всичко. Тогава ти си презрѣшилъ въ своитѣ схващания. Значи, има

друго нещо. Нѣкой казва: “Азъ те обичамъ”. Ти си щастливъ, Богъ е въ тебе, и азъ ще те последвамъ. Ти, който можешъ да обичашъ, Богъ е въ тебе, и азъ ще дойда въ дома ти да се уча. Ти, жена ти, дѣцата ти, живѣете ли по тази любовъ? - Не, караме се по нѣкой пжтъ. Тамъ гдѣто Богъ живѣе, отъ изобилието на тази любовъ идватъ всичкитѣ благословѣния на земята. Това е, когато тия разумни същества живѣятъ горе на небето. Отъ тѣхната любовъ се ползватъ всички, и тѣ не гледатъ, че този е лошъ, онзи е лошъ, а тѣ казватъ: “Много добри сж нашитѣ братя”. Дойде нѣкой човѣкъ отъ земята и имъ казва: “Много войни има долу, много лоши сж хората”. Тѣ казватъ: “Нѣма нищо, тази работа ще се оправи, тѣ не сж тѣй лоши, вие привидно гледате на тази работа.” Тогава, тѣ извадятъ своитѣ телескопи, лупи, иматъ си такива, и прѣзъ тѣхъ погледнатъ, какви ще бждатъ хората за въ бждеще. И казватъ: “А, какви сж тѣ!” Има начини, по които ние можемъ да поправимъ живота си. Но, когато Христосъ се приближи при тѣхъ, тѣ, не Го познаха. Е, питамъ: Ако сега ви срещне Христосъ по пжтя, сега, когато излизате отъ тукъ, ви срещне и ви попита: За какво ви говори вашиятъ проповѣдникъ? - За Христа. “Е, разбрахте ли нещо?” - Тѣ сж отвлѣчени неща тия, нещо по материално трѣбва. Сега, съ 1,500 лв. месѣчно живѣе ли се? Шапка струва 300 лв., обува скѣпи, палто, рокля скѣпи, единъ козунакъ да направишъ сега, това е най-малко 50 лева, тѣй че това не е за сега, а за послѣ, когато хората станатъ добри. Тѣй ли било? - Тѣй. Ти не мислишъ като него. Почвашъ да споришъ съ своя събесѣдникъ, той ще почне да ти обяснява. Той ще ти каже: “Ти разбирашъ ли какво е окультизмъ?” Е, какво е? - Една дълбока Божествена наука, която обяснява какви сж причинитѣ и послѣдствията отъ нещата, и че нещата, които ставатъ сега, не ставатъ тѣй извънпжжъ, сега, а сж отъ преди милиони години опредѣлени. Че какъ може това? И почва да ти цитира той теории отъ миналото, всичко туй, и най-послѣ казвашъ: “Много ученъ човѣкъ е той, много начетенъ, не може ли да ми прѣпорѣча нѣкой авторъ”? Е, прѣпорѣчва ти еди-кой си немски, английски, френски, или американски авторъ. Сбогомъ.

Нѣкои познаватъ Христа, а други не Го познаватъ. Които Го познаватъ, ще кажатъ: “Господи, остани Ти съ насъ”. А които не Го познаватъ, ще Му поискатъ да имъ прѣпорѣча нѣкои книги за четене.

“Защо сте тѣжни?”

Сега ще се срещнете, и ще си кажете: “Христосъ възкрѣсна!” Радостни ли сте, че Христосъ възкрѣсна? Азъ бихъ желалъ да трѣзнете сега по София и да попитате, колко християни има, които сж видѣли Христа. Ще бжде чудно, че тия християни отъ толкова години, отъ 2,000 години, които спорѣдъ окультизма сж все живѣли и сж си заминавали, до сега, въ тѣхното съществуване да не сж видѣли Христа!” “Е, туй е спѣнка”, казвате, “туй прѣражданe да го нѣма, всичко друго да говори”. Тамъ е злото, прѣраждането. Ами що е прѣраждане? Ние живѣемъ и се движимъ вътрѣ въ Бога, това значи прѣраждане, живѣемъ и се движимъ въ Бога. Когато сме на физическото поле, и съзнаваме физическия животъ, тукъ се раждаме. Щомъ се оттеглимъ, и навлизаме въ Божествения животъ, при Бога, напускаме земята, значи човѣкъ умира. Всѣкога когато човѣкъ напусне своето тѣло, той умира. Послѣ, пакъ излезѣмъ отъ Бога, дойдемъ на земята, постоянно промѣнение на живота става. Промени ставатъ, само промени ставатъ! Онѣзи, които не разбиратъ закона, казватъ: “Ама духъ може ли да се прѣражда?” Духътъ не може да се прѣражда. Духътъ може да влиза въ разни положения, разни обстановки. Духътъ всѣки Божественъ день се явява, въ разни епохи, за да използва великия законъ въ свѣта, и да съзнаемъ, че цѣлата вселенна, въ която сега живѣемъ, това е едно обективно училище, прѣзъ което всички човѣшки души ще минатъ. Тѣй учи тази велика наука, че слѣдъ като минете тукъ учението на земята, ще отидете въ друга нѣкоя планета отъ слънчевата система, послѣ ще напуснете това мѣсто и ще отидете въ други планети.

Сега, затова можемъ да говоримъ, можемъ и да не говоримъ, но има хора, които вече сж напѣднали, на които трѣбва да се говори, и трѣбва да знаятъ смисѣла на живота. Туй е още външната страна на въпроса, но има друга една

духовна, вътрѣшна страна на въпроса. Човѣкъ може да развие своитѣ духовни очи, та да види, че има една отлична култура, съ всичко красиво въ себе си, толкова висока, съ ществата и съ съ такава висока култура, тѣ стоятъ на единъ уровеньъ много по-високъ отъ нашия, и ако влѣземъ между тѣхъ и видимъ, какъ живѣятъ тѣ, какъ се учатъ, какъ построяватъ своитѣ градове, какъ възпитаватъ своитѣ дѣца, ние ще въздъхнемъ, и ще кажемъ: “Да, това е култура, това е животътъ.”

И Христосъ е казалъ: “Въ дома на Отца моего много жилища има, и тѣ съ жилища на тая култура”. И сега Христосъ казва: “Азъ ще ви завѣда въ тия жилища, тамъ да се поучите, и пакъ ще ви върна на земята, като дойдете на земята, да я разберете, да имъ я предадете”.

Сега казвате: “Христосъ възкрѣсна”. Е, какъ възкрѣсна Христосъ? Азъ казвамъ: “Христосъ възкрѣсна чръзъ Божествената Любовъ, чръзъ Божествената Мждростъ, чръзъ Божествената Истина”.

И ако ние искаме да видимъ Христа, всѣки може да Го види, но Любовъ се изисква! И казвамъ: “Ако ние всадимъ тази любовъ въ нашиѣ работи, ще имаме резултатъ”. Ние днесъ работимъ повече, отколкото едно врѣме. Едно врѣме, когато човѣкъ беше въ рая, тъй както е дадено въ стария завѣтъ, той работеше много малко, а имаше повече врѣме да се занимава съ учение, но единъ денъ жената отиде на забавляние, видя тамъ единъ високоученъ философъ, тамъ го уподобяватъ на змия, но азъ го помня, азъ оспорвамъ това, не беше змия, а съ крака. Едно врѣме змиитѣ бѣха съ крака, а послѣ, като сгрѣши, Господъ я прокле, и тя стана безъ крака. Сега този господинъ, дошълъ на дървото, и си похапва отъ неговите плодове. Питамъ жената защо не яде отъ това дърво? Какво трѣбваше да каже тази жена тамъ, тази другарка на Адама? Тя трѣбваше да му каже: “Господине, какъ си позволявашъ безъ наше позволение? Че тукъ има закони!” А тя започва разговоръ съ него. Той казва: “Отъ това дърво ако ядете. . .”. Ето глупавата жена. Следъ туй, сто и глупавия мжжъ. Дойде единъ философъ. . . “Новъ философъ”, казва, “дойде въ нашата градина и той казва,

какъ така ние да не знаемъ, че въ това дърво има такива сили, и казва, че като ядемъ отъ него, ще добиемъ толкова знания - сила и знания, и ще ни се отворятъ очитъ". Като си похапнаха и двамата, не само че не придобиха, но изгубиха и оголѣха. Той казваше: "Жено, сега я втасахме, досега бѣхме радостни, весели". Отъ тогава тѣ потѣмнѣха, изгубиха всичко то си величие, тѣ се усѣмниха въ Бога, изгубиха своята любовъ, и въ всички свѣрѣмenni християнски църкви трѣбва да си зададемъ въпроса: Любимъ ли ние Христа? Тѣ трѣбва да си зададатъ този въпросъ, а не азъ. За мене въпроса друго-яче сега. Тѣ трѣбва да се запитатъ: Ние любимъ ли Христа? Казватъ, че азъ съмъ говорилъ противъ тѣхъ.

Та, Христосъ ви пита: Вие моето учение отъ 2,000 години приложихте ли го въ свѣта? Дадохте ли образецъ на Любовта? Принаватъ ли вашитъ страждущи братя, че моето учение е на Любовта. Днесъ църквата може да направи повече. Служителитъ Божии могатъ да направятъ повече, тѣ не сж си дали усилия. Сега, да оставимъ тѣхъ, но казвамъ, онова младо поколение, вие, които слушате, какъ мислите да живѣете? Е, да допуснемъ сега, казвате, че искате единъ новъ строй. Е, хубаво, този строй е лошъ. Добре, да го разрушимъ. Хубаво, ами ако ние не измѣнимъ нашия характеръ, и дойде бждещиятъ строй, а ние туримъ пакъ своитъ недѣзи, тогава какво направихме? Азъ като разваля една кѣща, и не мога да съградя друга, какво ще спечеля? Трѣбва ли да я разрушавамъ? Природата не търпи разрушения, тя едновременно руши и гради. И Христосъ обяснява на своитъ ученици и казва: "Азъ оставамъ благословѣнието на моето учение въ васъ, идете да проповѣдвате това учение, учение на Любовта". И сега човѣкъ не може да проповѣда Любовта, докато не е свързанъ съ Христа. Той е свързанъ съ Любовта. Азъ казвамъ: "Любовта трѣбва да бжде съ насъ". Не, Любовта въ туй тѣло не може да се събере. Въ туй сърце, съ което човѣкъ живѣе, Любовта не може да бжде. Човѣкъ живѣе на друго мѣсто. Слѣдъ като умре човѣкъ и излѣзе отъ тѣлото си, той живѣе вече съ неговото духовно тѣло. Тѣлото му, това е една колибка, въ която той вѣременно живѣе, и ние се заблужда-

Ваме, че живѣемъ въ нея. Слѣдователно, ние трѣбва да дойдемъ сега до това опитно учение на екзалтиране, не, има основни начини въ природата, които ние можемъ да посочимъ на хората, да знаятъ какъ трѣбва да живѣятъ. Възмете едно ябълчно сѣме, възмете едно житно зърно, щомъ го посѣете въ земята, туй зърно мисли и то казва: "Най-първо мене ми трѣбва почва, да пусна корени, за да мога да се храня". И тогава то почва да гради, да се развива. Туй ябълчно сѣме или туй житно зърно съ хиляди години сѣди въ това си положение, защото въ природата има епохи или промеждутъци, когато едно растение може да се прѣвърне въ животню, т. е. тази душа, поставена въ туй дърво или въ туй растение, заключена при тия условия, трѣбва да чака, да работи, да набере опитностъ, и дойде единъ промеждутъкъ, когато се отвори тази Божествена врата, и казватъ: "Понеже ти си билъ вѣренъ на своята служба, сега ще станешъ едно животню". То се прѣвърща въ една клетка, която постепенно се разраства, става едно малко животню, което може свободно да се движи въ водата. Послѣ туй сжщото животню постепенно се прѣвърща въ човѣкъ, и казва: "Разбрахъ смисъла на живота, едно врѣме главата ми беше заровена въ земята, а сега е нагоре къмъ слънцето". Когато казватъ на такъвъ човѣкъ да сгрѣши, той казва: "Твоята глава бѣше ли заровена въ земята? Моята бѣше, азъ помня, и не искамъ втори пжтъ главата ми да бжде заровена". Слѣдователно, тази религия, туй учение, което проповѣдваме, трѣбва да ни даде единъ животъ. Вжтрѣ въ насъ, трѣбва да премахне всички болести. Трѣбва да се премахнатъ поне 75% отъ всички тия болести, които застрашаватъ цѣлото човѣчество, трѣбва да се уравновесятъ нашите умове.

Ние сме толкова взривни, че единъ човѣкъ мжно може да ти разбере, обикновено криво се разбираме. Вѣки човѣкъ е тий натегнатъ, че най-малкото побутване, може да създаде единъ инцидентъ. Защо? - На всица ни липсва нещо, най-сжщественото. Когато дойде Любовта вжтрѣ, усещашъ се благороденъ, на всички прощавашъ, а когато я нѣма, когато тя ти напусне, търсишъ най-малкия случай,

туряшъ пояса си, и казвашъ: “Трѣбва да знаешъ”. Щомъ имашъ Любовь, казвашъ: “Нѣма нищо” - готовъ си да плащашъ, да помогнешъ. Нѣмашъ Любовь - ставашъ киселъ.

Приближи се Христосъ къмъ двамата ученици, и тѣ Го поканиха на трапезата.

Азъ казвамъ сега: Съврѣмениятъ християнски свѣтъ готови ли сте да поканите Христа? Поне българските свещенници и владици готови ли сж? Ако сж готови, азъ ще Му пратя една покана. Ами знаете ли какво ще кажатъ? - Нека си сѣди Той тамъ, нѣка почака. Ако ида въ Англия, азъ ще кажа: Вие англичанитѣ, които сте толкова умни, готови ли сте да поканитѣ Христа на трапезата? Не, чакай, още не е врѣме, като урѣдимъ работитѣ, тогава ще Го повикаме, ще Му дадемъ единъ царски приемъ и ще му кажемъ: “Да живѣе Христосъ!” Навѣкжѣ тѣй ще бжде. А сега всички сѣдятъ, и споръ има. За какво? - Кжѣ е Христосъ, на земята или на небето? Нѣкои казва: “Въ мене е Христосъ”. Какъ, у тебе ли е Христосъ? Ти, най-големиятъ грѣшникъ, у тебе да е Христосъ! Сега, всички мълчатъ, и не искатъ да кажатъ, че Христосъ е живъ. Сега е врѣме, когато хората трѣбва да кажатъ, че ние сме хора грѣшници, ние сме съ слабости, а то слѣдъ врѣме, когато дойдатъ други условия, когато се подобрятъ материалнитѣ условия, когато дойде новата култура, хората ще станатъ по-умни, по-добри. И ние отлагаме, казваме: “Когато дойде това врѣме”. Нима когато хората ядатъ по-хубава храна, ще бждатъ по-добри, по-културни? Когато единъ вѣлкъ се храни много добре, по-добъръ ли ще стане? Въ яденето човѣкъ трѣбва да има една наука, да знае какъ да трансформира онази Божествена енергия, защото въ хлѣба, който вие разумно ядете, има една Божествена енергия. И ако вие разбирате тази енергия, трѣбва да я трансформирате, вжтрѣшниятъ животъ ще влѣзе, и веднага ще се разтвори нещо ново. Вие ядете и казвате: “Сега въ яденето нѣма смисълъ, наядохме се, но не сме доволни”. Ние сме хора неблагодарни. Ние трѣбва да разрѣшимъ този въпросъ за яденето, главния въпросъ. Влѣзете въ една кжца, жената недоволна, мжжътъ недоволенъ. Защо? - Яденето не било

добре сготвено. А същественният законъ е: когато вземемъ хлѣбъ, онзи живиятъ хлѣбъ, трѣбва да се спремъ съ едно особено съзнание, съ едно велико благоговѣние, че въ този хлѣбъ има едно велико самопожертвуване, и като се възлюбимъ дълбоко въ себе си, да кажемъ: “Ние ще живѣемъ тъй, както този хлѣбъ”. И ако азъ кажа на хората: “Отрѣчете се отъ себе си”, ще ми кажете: чакайте, още не сме възпитали дѣцата си, съ женитъ си не сме се разбрали, какво ще правимъ? Ами какво значи самоотричане? Самоотричане значи, всички онѣзи отрицателни чѣрти, които сж внесли отрова въ човѣшкия организъмъ, всичко оноа да го напуснемъ, да възприемемъ Божественото въ себе си, и да живѣемъ по новъ начинъ.

Азъ по нѣкой път влѣза въ нѣкой домъ и съмъ много спокоенъ, но по едно врѣме почна да усѣщамъ едно безпокойство, и се интересувамъ откъдѣ ще това безпокойство. Виждамъ тогава азъ, че у домакинята, въ ума и има едно безпокойствие. Чакай да видя какво ще стане. Тя се безпокои за мъжа си, безпокои се, мисли, трѣвожи се и казва: “Моятъ мъжъ е непорядъченъ, не живѣе чистъ животъ”. Като дойде той, тя мълчи, но въ душата си казва: “Той не живѣе чистъ животъ”. И слѣди го, постоянно го слѣди, стражаръ му е тя. Казвамъ: Жено, слушай, ти страдашъ, понеже любовта нѣмашъ още. Ти мъжа си още не си го опознала, не го познавашъ, ти го държишъ като едно бебенце отвынка, носишъ го, радвашъ му се, цѣлувашъ го, милвашъ го, но то не те познава и те оглади като нѣкоя котка, и като порасне и стане единъ младъ момъкъ, търси друга мома, и казва: “Майка ми, другъ ще се грижи за нея”. Ние трѣбва да се свържемъ съ Божественото. Азъ не казвамъ за всички, нѣкои отъ васъ вече сж свързани, иматъ връзки, а вие които сте свързани, казвамъ ви: Едно нещо е потрѣбно за васъ, на всички българи е потрѣбно точностъ. Знаешъ ли какво значи точностъ? Общаешъ нещо, и точно на врѣме да го изпълнишъ. Точни на врѣмето! Ни секунда, ни минута да не мине. Точни трѣбва да бждемъ въ своите вървания, точни въ своето изпълнение, въ всичко трѣбва да бждемъ точни. И цѣлата природа се отличава съ математическа точ-

ност. Някой път нашите астрономи казват, че слънцето закъснява. Не, не, слънцето не закъснява, но по някой път нашата земя в своето движение тя закъснява, а изгрява на слънцето, всичко в природата върви с една математическа точност. Ние трябва да бъдем точни. Ако нашите сърца са огорчени, то всичко ще дойде на място. Ако има нещо, с което се отличават англичаните то е тяхната точност. Българинът като обещае, ще дойде половин час по-късно, защото неговият часовник е друго-ячи нагласен. Даже и за тези, които сега вървят по новото учение, изисква се абсолютна точност, точни на време. Второто положение: веднъж дадена дума, изисква се на тази дадена дума да се устоява. Англичаните са точни в това. Ще мислиш преди да дадеш дума, но дадеш ли веднъж едно обещание, ти ще стоиш отгоре на тази дума, като разумен човек. Няма нужда от полици. Ще казваш: "Господине, след три месеца ще ти върна парите, на 20-ти март, точно в 5 ч. Вечерта ще донеса парите". И тъй, на 20-ти март, в 5 ч. Вечерта дойда и донеса парите. А сега, каква е точността на хората? Сега трябва да го съди съдебен пристава. И казваме: "Свътът е такъв". Но, ако Любовта е влязла вятър в свята, трябва да урегулираш всички тези отношения в живота. Ако ние придобием Божествената любов, ние ще бъдем точни. Когато обичаш някого, как си точен! Точен си на времето, и колко пъти изваждаш часовника си! Щом не го обичаш, казваш: "Е, може. . . ." Любовта е точна, Божествената Мъдрост е точна, и Истината е точна. Точност се изисква!

Сега, Христос проповядва на своите ученици. Вашите вървания точни ли са? Ще кажете: "Този въпрос друг път ще го разгледаме". Не, днес. Жив ли е Христос или не? Ако е жив Христос, вие се намирате в едно много критическо положение. И следователно, Единственият, който може да ви опжти, да ви помогне, Той е. Той е казал: "Повикайте ме за тази работа, аз ще ви улесня". Сега, вие седите и казвате: "Има нещо да ни смущава". Всичко онова, което ви смущава, всички тия неща,

оставете ги на страна. Важенъ е новиятъ животъ. Въ природата прониква онзи Божественъ животъ, ние сме сега въ единъ новъ цикълъ. Азъ да ви кажа, ние сме сега въ единъ новъ цикълъ, нови врата се отварятъ, нови условия, и който отъ васъ излезе, за него се отваря една велика перспектива. Всѣки отъ васъ трѣбва да бжде готовъ. Които не е готовъ, той ще закъсне. Знаете ли тогава на какво ще мязате, знаете ли какво ще се случи съ васъ? Съ васъ ще се случи туй, което се е случило въ Англия. Единъ богатъ английски лордъ ималъ 500-600 длъжници, и искалъ да види, защо хората не вѣрватъ въ Христа. Дава едно обявление въ вестниците: На 5-ти априлъ, въ 5 ч. вечерта, всички ония мои длъжници, които вѣрватъ въ Бога, ако дойдатъ по това врѣме въ дома ми, ще имъ простя дълга. Всички длъжници почнаха да размишляватъ, не е ли това единъ изпитъ, той иска да си играе съ насъ, това е шашарма. По едно врѣме, идва до дома му единъ беденъ англичанинъ и казва: Тази ли е къщата на лорда? Честохъ въ вестниците, почитаеми, Господине! Туй ли? - Заповѣдайте вжтрѣ. Лордътъ изважда часовника си, поглежда, 10 минути по-рано дошълъ. Ще почака. Въ 5 ч. вратата се затваря, и отъ 600 длъжници само единъ влезълъ вжтрѣ.

Сега ви казвамъ: Въ свѣта се отваря нова една врата, за нова култура. Туй ви го казвамъ. Значи Божественото идва. Ще кажете: “Дѣ е туй Божественото?” Туй Божественото ще ви го докажа на опитъ, не на теория. Туй се проповѣдвало толкова хиляди години. Сега сж врѣмешната, всички трѣбва сега да се приготвите, за да го приемете, да живѣете съ това Божественото. То е еднакво за всички. И бедни и богати, всички иматъ еднакво право да използватъ новия животъ. Нѣма никаква привилегия. И най-бедните и най-сиромасите иматъ еднакви права да влезатъ въ този новия животъ.

И въ Писанието се казва: “Въ последните дни изля Духа си”. Подъ “Духа” се разбира Любовта, а Тя носи живота. И слѣдователно, туй, което се казва за възкресението, то е единъ шансъ, то е една привилегия. За всички онѣзи събудени души се отваря една врата за новия животъ. Той

е толкова реален! Всички ще опитатъ неговитъ хубости, красоти, добрини, ще го възприематъ, ще го живѣятъ. Тѣ ще минатъ въ новия живѣтъ тѣй, както сж минали рибитъ въ птици, тѣй както сж минали гѣсеницитъ въ пеперуги. Тѣ ще минатъ по сжщия законъ. Тѣхното съзнание ще се разшири. Ще обхванемъ тия новитъ условия, и тогава нашитъ корени нѣма да бждатъ насадени нито долу въ земята, нито въ насъ, а ще бждатъ нагорѣ, и ние ще бждемъ претеглѣни къмъ новия животъ, къмъ тази Божествена Любовь. И въ нашитъ души ще дойде едно ново просвѣтление, и ще кажемъ: “Разбираме живота, всичко можемъ да пожертвуваме за Христа.” И този Господъ, Когото ние проповѣдваме, Той не е Господъ на единъ народъ. Не, Той е великъ, постепенно се разкрива. Този Господъ е Господъ на Любовта. Цѣлиятъ свѣтъ Той го е събудилъ, цѣлата култура Той е събудилъ, всичкитъ европейски народи е събудилъ, на всички учители, свещеници, майки, бащи, на всички философи, на младитъ, на всички говори и казва: “Слушайте ме, вие искате да бждете щастливи, слушайте това, което искате, ще ви го дамъ”. Ще кажете: “Гдѣ е?” - Ще ви кажа гдѣ е. Този Господъ, Когото азъ проповѣдвамъ, знамъ гдѣ е. И онѣзи, които ме слушате, азъ ще ви кажа кждѣ е. Слушайте, но едно условие, ще раздадете всичкото си имане, бързо. Ще хвърлите обучаата отъ краката си, ще извадите шапкитъ отъ главитъ си, ще бждете хубаво облѣчени, но боси, гологлави, и всѣки отъ васъ ще има по една нова, малка мотичка, по единъ сърпъ, всѣки отъ васъ ще има въ торбата си походна нова книга, и тогава, елате, азъ ще ви кажа кждѣ е Господъ. И за мъже, и за жени - сжщия законъ. Тогава синътъ ще дойде при майка си и ще каже: “Майко, азъ ти благодаря, много ти благодаря, но отивамъ сега при моя Господъ, и ако ти не искашъ да дойдешъ съ мене, всичко ще остава на тебе”. Жената има голѣмо наследство, единъ милионъ, да каже на сина си: “Азъ отивамъ при моя Господъ, сла и ти, ако искашъ”. Следъ туй, бащата ще каже на дѣцата си: “Дѣца, ето толкова милиона на васъ ги оставамъ, азъ отивамъ при моя Господъ”. Голѣмиятъ синъ казва: “Азъ отивамъ при баща си, безъ него не

мога". Голѣмата дѣщеря казва: "Азъ безъ майка си не мога да остана". Тръгватъ всички. Кждѣ? Всѣки на работа. Да не мислимъ за банкитѣ, какъ сме осигурени тамъ. Нали ние сме осигурени? Не, този нашиятъ Баща, Който ни е пратила отгорѣ отъ толкова хиляди години, Който е създава този свѣтъ все заради насъ; на Когото тази Любовъ се излива; ние, синоветѣ на този вѣкъ нѣма ли да бждемъ признателни, благодарни на Него? И още ли ще се обръщаме да казваме: Нѣма Господъ. Сега, трѣбва да затрептятъ нашитѣ сърдца. Азъ отправямъ погледа си нагоре, но Той не е нагоре. Това е едно заблуждение. Вие се заблуждавате, Той не е нагоре. Азъ нѣма да ви кажа, защо всички гледатъ нагоре. Нагоре не е, това е таванъ. Велико чувство е да съзнае човѣкъ своя Баща! Каква близостъ ще има между нашитѣ души! Каква близостъ трѣбва да има!

И казва Христосъ: "Какво се разговаряте?"

О, трѣбваше ли Христосъ да пострада, да дойде въ своята си слава? Въ коя слава? - Славата, която имахъ прѣдъ тебе, прѣдъ тази Велика Любовъ - славата на любовта, славата на мъдростта, славата на истината. Това е нещо велико, и когато човѣкъ влезе въ този свѣтъ, неговото лице ще свѣтне. Казватъ: "Ние проповѣдваме - Христа разпнатъ".

Азъ казвамъ: "Не ви проповѣдвамъ Христа разпнатъ," не, азъ ви проповѣдвамъ единъ Христосъ на Любовта, на великата Любовъ, която обзема всички сърдца. Азъ ви проповѣдвамъ единъ Христосъ на Мъдростта, Който обхваща всички умове. Азъ ви проповѣдвамъ единъ Христосъ на Истината, Който движи свѣта, и работи тукъ и казва: Вие слушайте най-големия си братъ, който ви казва, че никой не може да дойде при мене, ако Отецъ ми не го привлече. И Той всички привлича, и казва: "Тукъ е". И знаете ли какво ще видите? - Една прѣкрасна свѣтлина, единъ прѣкрасенъ свѣтъ, рекички, дървета съ всички плодове. Всички крави, свини въ другия свѣта ще ви говорятъ. Като отидете при кравитѣ въ другия свѣтъ, знаете ли какво казватъ тѣ? Тѣ казватъ: "Ти си уморенъ отъ дългия пътъ, идвашъ съ твоята мотика, ще ми направишъ голямо удоволствие,

смуки си отъ моето малко". Пчелицитѣ като тѣ срещнатъ, ще кажатъ: "Братко, сла, вземи си малко медецъ". Ще ви покаятъ на гости. А сега, безъ да ги канятъ, взематъ меда имъ. Ще кажете: "Това е отъ приказкитѣ на 1001 нощъ". Не, всичко туй сега е разумно въ свѣта. И ние сме призвани въ тази нова култура. Този живиятъ Христосъ трѣбва да се приеме навсѣкждѣ. Той ще се наложи най-послѣ. Божиитѣ обѣщания не търпятъ обратни рѣшения. Богъ, Който е направилъ свѣта, Който е наредилъ своя планъ вжтрѣ, така ще измени хората, че планътъ ще се изплъни. Най-послѣ, ако вие не го слушате, Той ще мръдне своята пръчица, и единъ день всички ще се намеримъ събудени, и ще кажете: "Колко сме били глупави!" Нѣма нищо невъзможно заради Него. По-добре да съзнаемъ това, и да възприемемъ тази велика истина. Сега се изисква всѣки отъ насъ да помогне на нашитѣ страдауци братя. Разрѣшение на единъ важенъ въпросъ е това - да помогнемъ на нашитѣ братя. Главниятъ въпросъ е: сестри и братя, които сж пагнали, трѣбва да имъ помагаме. Какъ ще помагаме? Знаете ли колко милиона сжщества се мжчатъ? Да изпратимъ душитѣ си да видите, какви страдания, какви въздишки има! Нѣкой пжтъ сѣдѣли ли сте въ кжщи, и да чувате тия вопли? Знаете ли какво става въ София? Били ли сте въ единъ градъ като въ Лондонъ, да чувате тия страдания и вопли? Не трѣбва само да състрадаваме и окаяваме, но и да помагаме. Има начини на помагане. Ние можемъ въ единъ день да спасимъ това човѣчество. Сега всички трѣбва да се свържемъ, а не да отричаме. Сега е вѣкътъ на безвѣрие, на отричане, а идва вѣкътъ на една жива реална вѣра на този живъ Господъ. Всички трѣбва да бждемъ служители на туй ново учение, и всички да кажемъ: Господи, ние ще изплънимъ твоятъ планъ, както си го наредилъ, ще приложимъ всички Божествени закони. Всички европейски народи на земята, като приложатъ тия Божествени закони между тѣхъ, вече ще има разбирателство, взаимно почитание, взаимно уважение, и въ религията, Любовта ще примири нещата. По-напредналитѣ ще вървятъ напредъ, ще помагатъ на по-изостаналитѣ, а и тия изостаналитѣ трѣбва

да ги подигнемъ.

Казва Христосъ: “Защо сте тѣжни?”

И азъ казвамъ: “Тѣжни сме Господи, защото ти не си между насъ. Тѣжни сме, защото тѣ разпнаха, и не те видѣхме”. И послѣ Той казва: “Живъ съмъ азъ”. И тогава всички, като го видѣха, изпитаха голѣма радостъ, и още до вечерята се върнаха въ Ерусалимъ. Що е Ерусалимъ? - Този материалниятъ свѣтъ. Трѣбва да отидемъ при страж-дущитѣ и да кажемъ: “Братко, въ този свѣтъ има надежда за тебе, този свѣтъ има смисълъ”. Ето Христосъ отвѣнка хлопа. - Влѣзъ!

Ще каже: Стани! Тамъ, другъ нѣкой се готви да се самоубие. Нѣкой младъ се влюбилъ въ нѣкоя мома, иска да се самоубие, но дойде Христосъ, казва: “Чакай, простри ржката си. Всичко въ свѣта ще се нарѣди”. Любовъ се изисква, велика Божествена Любовъ, която всички ние трѣбва да дадемъ. Всичко трѣбва да дадемъ. Защо да не го дадемъ? Слѣдъ 20-30 години всичко ще дадете. Сега е врѣме, доброволно ние трѣбва да дадемъ всичко за Христа. Нѣкой казва: “Защо да не дадемъ?” Азъ ви казвамъ: Тогава на сила ще ви взематъ всичко, а сега - доброволно, по закона на любовта ще дадете. Ние ще срещнемъ Христа, ще приказваме съ Него, и ще кажемъ: “Господи, остани съ насъ!” И слѣдъ като ни разясни истината, нашето сърдце се зарадва, и Той изчезне, влѣзе въ насъ. Ние ще идемъ въ Ерусалимъ, и Той пакъ ще дойде съ насъ. По пжтя Го нѣмаше, послѣ пакъ дойде Христосъ и казва: “Миръ вамъ, азъ съмъ живъ, сто ржцѣтъ ми тукъ, не бойте се сега, слател!” И тѣ, като Го видѣха, зарадваха се.

Не бойте се, за въ бждеще ще се образува една велика култура, и всичко ще се прѣобърне на добро. Всички тия мъртви, гробища, всички тия кости, всички тия нещастия, всичко слиза, ще се измѣни, всичко ще се прѣвърне въ любовта, и хората ще се радватъ, че има единъ въ свѣта, въ Когото нѣма измѣна и промѣна, Той е Богъ на Любовта, Богъ на Мъдростта, Богъ на Истината. И Той призовава всички българи на тази велика култура, Той призовава всички свещеници и владци да слушатъ гласа Му.

И азъ ви поздравлявамъ съ Христа по пжтя на
Иерусалимъ!

За какво говорятъ тѣ?

“Защо сте тѣжжи?”

Бесѣда, държана на 8 априль, 1923 г.

Великъ - день, недѣля, 10.30 ч. с.

Чий е този образ?

И казва имъ: “Чий е този образъ и надписътъ?”¹

Ще прочета частъ отъ 22 гл. отъ Евангелието на Матей.

И отвѣща Исусъ и говорѣше имъ пакъ съ притчи и казваше: (2) Уподоби се царството небесно на чловѣкъ царь който направи сватба на сина си; (3) и разпроводи слугитъ си да призватъ званитъ на сватбата; и не рачеха да дойдатъ. (4) Пакъ проводи други слуги и казваше: Речете на званитъ: Ето, обѣда си приготвихъ: юнцитъ ми и огоенитъ сж заклани, и всичко е готово: дойдете на сватба. (5) Но тѣ не рачиха, и разидоха се, единъ на нивата си, а другъ на търговията си; (6) а другитъ уловиха слугитъ му та ги обезчестиха и убиха ги. (7) Като чу това царьтъ разгнѣви се, и проводи войскитъ си та погуби онѣзи убийци, и града имъ изгори. (8) Тогазъ казва на слугитъ си: Сватбата е вече готова, а призванитъ не бѣха достойни. (9) И тѣй, идете на кръстопжтищата, и колкото намѣрите призовете ги на сватба. (10) И излѣзоха онѣзи слуги по пжтищата та събраха всички колкото намѣриха, зли и добри; и напълни се сватбата съ гости. (11) И като влѣзе царьтъ да прѣгледа гоститъ, видѣ тамъ чловѣкъ не облѣченъ съ сватбарска дреха; (12) и казва му: Приятелю, ти какъ си влѣзълъ тука като нѣмашъ сватбарска дреха? А той замълча. (13) Тогазъ рече царьтъ на слугитъ: Вържете му позѣтъ и ржцѣтъ, дигнете го, и хвърлете го въ външната тъмнина: тамъ ще бжде плачъ и скърцане съ зжби. (14) Защото мнозина сж звани, а малцина избрани.

(15) Тогазъ отидоха Фарисеитъ и съвѣтваха се какъ да го впримчатъ въ дума. (16) И проваждатъ до него ученицитъ си наедно съ Иродуанитъ, и казваха: Учителю, знаемъ че ти си правъ, и Божия пжтъ въ истина поучавашъ, и отъ никого не те с грижа, защото не гледашъ на лице на чловѣцитъ. (17) Кажу ни прочее: ти какъ мислишъ? И право ли е да даваме данъ на Кесаря, или не? (18) А Исусъ позна лукавството имъ, и рече: Защо ме изкушавате, лицемѣри?

¹ Матей 22:20

(19) Покажете ми монетата на данъта. И тѣ му донесоха единъ пѣнязъ. (20) И казва имъ: Чий е този образъ и надписътъ? (21) Казватъ му: Кесаревъ. Тогазъ имъ казва: Като е тѣй, отдавайте Кесаревитѣ Кесарю, а Божиите Богу. (22) И като чуха зачудиха се, и оставиха го и отидоха си.

Ще взѣма 20 стихъ.

И казва имъ: “Чий е този образъ?”

За да познаемъ какъвъ и да е прѣдметъ или какво и да е живо сѣщество, то трѣбва да имаме нѣкакъвъ образъ. Образътъ трѣбва да има извѣстни качества, чрѣзъ които да се познава. Цѣлиятъ свѣрѣмененъ културенъ свѣтъ, не само сегашниятъ но и отъ хиляди години насамъ, всички се стрѣмятъ къмъ една неопрѣдѣлена цѣль. Всички хора нѣматъ една опрѣдѣлена цель. Ако попитаме хората на реалния животъ, иматъ една цѣль; ако попитаме духовнитѣ хора, тѣ иматъ друга цѣль; млади, стари, учители, хора съ разни знания, иматъ разни цѣли, но нѣматъ една обща, опрѣдѣлена цѣль. Да, не само тѣ. Ако попитаме свѣрѣменнитѣ философи, които минаватъ за най-виднитѣ хора, които сж извадили всички факти отъ положителната наука, и сж старали да ги приложатъ въ живота, за да създадатъ нѣщо хубаво, стройно, и тѣ нѣматъ опрѣдѣлена цѣль. Ако ги попитаме какъвъ трѣбва да бѣде идеалния животъ, каква форма трѣбва да има, и тѣ ще дадатъ едно смѣтно описание. И всички си даватъ видъ, че знаятъ. Всеки единъ философъ като напише едно съчинение, като започва съ своя прѣдговоръ, започва тѣй величествено, първото прѣдложение е громко, и послѣ, постепенно къмъ края, туй громкото изречение се преобърне на единъ пукнатъ мехуръ. Тамъ е нашата погрѣшка, че всички започваме съ славни прѣдложения. Който и да е християнинъ, казва: “Азъ съмъ християнинъ послѣдователъ на Христа, азъ съмъ проповѣдникъ, азъ съмъ свещеникъ, владика, ржкоположенъ съмъ, азъ съмъ солиденъ;” но къмъ края на живота, като разлеждашъ тия, които слѣдватъ Христа, свършватъ съ единъ пукнатъ мехуръ. Сега, за да бѣде нѣкой послѣдователъ на Христа, той трѣбва да има Неговитѣ качества, той трѣбва да има Неговия образъ. Ами че така е, разбира се!

“Чий е този образ?”. . .

И дѣйствително, има много образи въ свѣта, но има два отличителни образа между тѣхъ. Единиятъ образъ е на хора духовни. Подъ думата “духовни”, азъ разбирамъ хора на висшата интелигентностъ, на висшата културностъ и добродетель, въ които всичкитѣ имъ мисли, всичкитѣ имъ желанія, всичкитѣ имъ дѣйствия, подтици, сж напълно опредѣлени, иматъ си и мѣрка. А другиятъ, свѣтскиятъ образъ, мѣрките на тия хора сж различни, тѣ иматъ 100-ина мѣрки въ дѣло си. Турцитѣ казватъ въ една своя поговорка, че такъвъ човѣкъ знае всѣкога какъ да мѣри, той казва: “Е, както дойде”. Интересно е, че тия религиознитѣ хора, тѣ иматъ скрити мѣрки отъ стария животъ, скрили сж ги, и нѣкой пжтъ, когато не ги види никой, тѣ ги изваждатъ, а щомъ ги види нѣкой, който ги познава, тѣ ги скриватъ, и вадятъ правата мѣрка. Сега, Христосъ казва: “Чий е този образъ?” Какво се подразбира подъ образъ? Образътъ, това е човѣкътъ, това е изразътъ на неговия животъ. Какъ се е създалъ този образъ? Физиогномиститѣ се помѣчили да опредѣлятъ какво нещо е човѣкътъ, но тѣ сж още далечъ отъ да създаватъ една стройна наука, съ която да опредѣлятъ какъ се е създало човѣшкото лице. Защо напримѣръ, човѣкъ да нѣма двѣ лица, защо да нѣма три лица, или четири лица? На главата си има едно лице, на ржцѣтъ си двѣ лица, на краката си двѣ лица - всичко петъ лица има човѣкъ. Двѣтѣ сж скрити въ обущата, двѣтѣ на ржцѣтъ - на тѣхъ сж много нѣща написани, а другото е на главата - лицето, косто държатъ отворено, а по нѣкой пжтъ и на него турятъ вуалъ, було, по нѣкой пжтъ се дезизиратъ. Всичката интелигентностъ, всичката деятелностъ, всичката воля на човѣка се отразява въ неговия образъ. Напримѣръ, енергиитѣ на стомаха сж свързани съ извѣстни части на лицето; волевитѣ дѣвижения сж свързани съ други части на лицето - волевитѣ дѣвижения сж свързани съ долната челостъ. И когато взѣмемъ да разглеждаме долната челостъ у нѣкой живъ или умрѣлъ човѣкъ, може да опредѣлишъ каква е била неговата воля. Има извѣстни геометрични жгли, и по тия жгли можешъ да опредѣлишъ какво е било отношението, какво е

било хармоничното движение. Това е, разбира се, тази трансцендентална геометрия, която азъ наричамъ Божествена геометрия. Въ Божествената геометрия нещата сж живи, тия жгли сж постоянно въ движение. За примѣръ, азъ образувамъ една фигура, засмамъ едно положение (Учителятъ простря ржцѣтъ си настрани, хоризонтално), то значи: нѣкой дига шумъ, казвамъ: “Ш. . . ш. . . дѣца, не се карайте”. Снимамъ ржцѣтъ си, казвамъ: “Ще свършимъ тази работа”. Ржцѣтъ напредъ простряни, значи: Е, какво искате повече? Това сж все движения и всѣки единъ човѣкъ, споредъ своята интелигентностъ, заема извѣстно положение, извѣстни жгли. Когато енергиитѣ на стомаха се отразяватъ на лицето и странично на челото, тѣ сж подъ прямото влияние на ума. Човѣшката интелигентностъ е свързана съ челото. Като раздѣлимъ лицето на три равни части, челото, носа и брадата, то когато дойдемъ до човѣшката речъ, тя е свързана съ човѣшкитѣ очи. Строежътъ на очитѣ показва какъвъ е строежътъ на мозъка, какви сили се криятъ, дали ще може този човѣкъ да говори или не. Като казвамъ очитѣ, не разбирамъ само какъ гледа човѣкъ, но какъвъ е общия строежъ на очитѣ, съ всичкитѣ свои външни сенки. Това показва дали човѣкъ е идѣнъ, или е богатъ само на думи. Думи, думи, думи, но ако взмешъ да ги прѣведешъ, слѣдъ като е говорилъ 2-3 часа, едва ли ще е казалъ дѣвъ важни идеи вжтрѣ. Тогава всички казватъ, че той е ученъ човѣкъ. Челото на всѣки има извѣстенъ строежъ, и показва дали той е философъ, дали той е практиченъ човѣкъ, дали е религиозенъ, дали е духовенъ, дали е музикантъ, дали е художникъ и т. н. - неговата интелигентностъ се изразява по челото му, по строежа на челото му. Въ умнитѣ хора челото се строи по-особенъ начинъ, а който не е уменъ, челото му има другъ строежъ. Слѣдъ туй, като слизате надолу по лицето, до човѣшкия носъ, той е частъ отъ лицето. Сега, насть въ съврѣмения свѣтъ ни е страхъ да се докосваме до тази книга, не я отваряме, тя е свещенна, и азъ нѣма да я зачекна, има нѣща, за които да ми давате и милиони, не бихъ ви ги казалъ. Но, трѣбва да знаемъ, че най-свещеното нещо, което човѣкъ има въ себе си, слѣдъ главата си, това

е неговото лице. Това е външната страна на човъка, това е образът му. И действително, нъкой пжтъ енергиитъ у човъка сж така накопленн, тѣ се събиратъ по лицето му. По всичкитъ части на лицето има особени центрове, и когато тази енергия е накоплена, събрана по тия центрове на лицето, вие може да усѣщате едно въдъхновение, а когато изчезне тази енергия, вие се усѣщате дегмагнетизирани, изпразнени, изгубвате си куража. И тогава, когато всички хора изгубятъ куража си, наблюдавайте какъвъ става цвѣта на лицето имъ. Нъкой пжтъ човѣкъ е веселъ, пѣе си, уплашите го, и той пожълтъва. Защо пожълтъва? Това показва, че слѣдъ като се е уплашилъ, почналъ е да мисли, прѣди това не е мислилъ той.

И казва сега Христосъ: "Чий е този образъ?"

Тази наука е необходима за всички онѣзи, които сж тръгнали по духовния пжтъ, тѣ трѣбва да иматъ едни истински познания за себе си. Често, гледамъ, вие искате нъкой човѣкъ да го взѣмете и да го направите духовень. Вие не можете да създадете човѣка духовень. За да бжде човѣкъ духовень, той трѣбва да е родень духовень. Духовниятъ човѣкъ е едно създание на хиляди и милиони години, а не на единъ вѣкъ, на два вѣка. Хиляди, хиляди и милиони години сж изминали и сж създали единъ човѣкъ. Слѣдователно, той е нещо извънредно. И човѣшкото сърдце е създадено по същия законъ. Сега, за да познаете себе си, имайте си по едно огледало, та нъкой пжтъ, като се разгневите, изследвайте се, и то по слѣдующия начинъ. Вземете си туй огледало, и когато имате най-хубавото, благородното разположение на лицето си, огледайте се, и забѣлжете туй изражение на лицето си. Слѣдъ туй, когато стане една рѣзка промяна у васъ, на глѣвъ напрумѣръ, пакъ се огледайте, и забѣлжете жалитъ на лицето, които се образуватъ. Слѣдъ туй, вие сте единъ търговецъ, християнинъ сте, за Бога говорите, за право говорите, но искате да изиграете съдружника си, отвыка му говорите мазничко, обаче, искате да скриете единъ планъ. Огледайте се, и ще видите, че жалитъ на лицето се измѣнятъ. И ако тия чърти постоянно се прѣповтарятъ, на цѣлъ животъ, то се ражда едно поколение хора съ

тия качества, природата ги отблъзва. И ако наблюдавате така по лицето, ще заблъжките и най-скритите промъни, които стават въ живота ви, ще ги видите да се отразяват въ разните части на лицето ви. Сега например, когато констатирамъ тия истини, нѣкои може да се обезсърдятъ. Не се обезсърдявайте. Най-великото нѣщо въ живота е, човѣкъ да съзнава своите грѣшки. Вие може да си мислите, че сте благородни хора. Да, вие сте благородни хора, но въ сравнение съ животните, а въ сравнение съ светите и ангелите, вие сте животни. Кой отъ съвременните християни, който носи Христовото име, е готовъ да раздаде своето имане? Ще кажете: “Чакай да видимъ!” Когато Христосъ дойде на земята, Той каза: “Давамъ всичко за човѣчеството”, и не мисли, остана беденъ. И като нѣмаше работа на небето, Той слѣзе на земята, раздаде богатството си, и взе да работи между онѣзи, на които раздаде имането си. Тѣ не Го оцениха и казваха: “Като си такъвъ единъ глупакъ, да видимъ какво ще правишъ, ще ти покажемъ” - туриха Го на кръста. Ами че тъй, най-видниятъ, най-учениятъ равнини тамъ Го туриха на кръста. Тѣ му казваха: “Ти, Учителю, ние те знаемъ, ти не познавашъ живота, ти не си практиченъ човѣкъ, ти искашъ да разрушишъ това, което сме съградили. Не, ние за такива като тебе, имаме кръстъ!”

Казва сега Христосъ: “Чий е този образъ?”

Този стремежъ, тия мисли на кого еж? Въ дадения моментъ дѣтъ направлениа има. Нѣкой казва: “Кажу ми правото!” Кое е правото? Азъ да ви кажа. Запримеръ, съвременната църква, съвременното духовенство, изобщо всички християнски църкви еж войнствени, тамъ си иматъ особени школи. Войнствени, но какъ? - На думи. Тѣ си иматъ умствена картечница. Тамъ се учи изкуството какъ да уплашишъ своя противникъ, да изкарашъ, че той нищо не знае, и ако си кривъ, да убѣдишъ нѣкого, че ти си на правата страна. Чудно е! Тѣзи мои аргументи, които азъ имамъ, еж толкова силни, че всичката имъ тактика - фую - отива. Дойде единъ свещеникъ или единъ евангелски проповѣдникъ, който казва: “Ти не си на правия пѣтъ”. Казвамъ: “Радавамъ

се, че срещамъ единъ човѣкъ, който е на правия пжтъ”. Кажу ми ти: жена ти здрава ли е? Колко дѣца имашъ? - Четири. Слушатъ ли те, обичатъ ли те, почитатъ ли те? - Е, нали знаешъ, вѣкътъ е такъвъ! Не, не. Най-послѣ, ти си проповѣдникъ, проповѣдвашъ, половината отъ слушателитѣ ти вѣрватъ ли въ твоитѣ идеи? Питамъ те: Ти съ пари ли проповѣдвашъ, или безъ пари? - Разбира се, съ пари, толкова глупавъ нѣма да бѣда! Е, хубаво, ти си православенъ свещеникъ, какъ проповѣдвашъ, съ кръста въ ржка ли? - Да. Е, колко взимашъ за този кръстъ като го цѣлуватъ? Азъ ви казвамъ: Хора, които се държатъ за умрѣли кръстове, хора, които се държатъ за църквата, хора, които учатъ другитѣ хора какъ да живѣятъ, а тѣ сами не знаятъ какъ да живѣятъ, тѣ дошли да ми казватъ, че азъ не съмъ на правия пжтъ. Казвамъ: Хубаво, най-силното доказателство, което имамъ, то е, че като ми каже нѣкой, “че ти не си на правия пжтъ”, тогава зная положително, че съмъ на правия пжтъ. Когато нѣкой глупавъ човѣкъ ми каже, че съмъ глупавъ човѣкъ, азъ зная, че съмъ умѣнь. Тѣй, глупавиятъ човѣкъ винаги ще те сравни съ себе си. Той ще каже: “И ти си като мене”. Да, само че има разлика: азъ и той ще минемъ живота си по два различни начина. Сега, тия хора казватъ тѣй: “Ние трѣбва да бѣдемъ умни, нали? Умни трѣбва да бѣдемъ, и както Господъ е наредилъ нещата”. Добре, виждамъ нѣкой евангелски проповѣдникъ, или нѣкой православенъ свещеникъ, обикалятъ нѣкоя рѣка, минаватъ, разхождатъ се, и казватъ: “Нѣма ли нѣкой човѣкъ да е направилъ тукъ нѣкой мостъ. Какъ, правителството какво прави? Нѣма ли мостъ, какъ да мина, да не измокря, да си изкъся расото?” Търси какъ да мине. - Да си изуе обувката! Но, казвамъ: Ако този проповѣдникъ го гонятъ отпозирѣ, нѣма да разсѣждава, че расото, ами тѣй - хайде прѣзъ водата. Гдѣ е вашето разсѣждане тогава? Сега, вие, които имате тия разсѣждения, вастъ ви питатъ: Защо бѣгате прѣзъ рѣката? Ами неприятель билъ! Вие, на които пжтищата Божии сж отворени, защо бѣгате? Нали имате Истината вие?

“Чий образъ е този?”

Този въпросъ застѣга всинца ни еднакво. Азъ говоря

принципално, този въпрос не засяга само тѣхъ, но който и да е. Въ свѣта има единъ великъ законъ, единъ образъ има, който Богъ е турилъ, и по който Той прави всички хора, не еднообразни, а за всѣки единъ човѣкъ, Той има по единъ образъ. Милиони, милиони образи има, и тѣзи образи се различаватъ по тѣнкости. Единъ принципъ има, който прониква или минава прѣзъ цѣлия човѣшки животъ. Този принципъ постоянно описва прѣстѣпленията на всички хора безпощадно. И когато отиваме въ другия свѣтъ, ще кажатъ: Духътъ нѣма образъ. Не, и Духътъ има образъ, и душата има образъ. Азъ се чудя на окутистите, които казватъ, че Духътъ нѣма образъ. Да, нѣма образъ плѣтски, но духовенъ има. Който има вжтрѣшнитъ си очи развити, ще види, но който нѣма тия си очи развити, нѣма да види. Една мравя човѣка не може да го види; мравя, мравка може да види, но човѣкътъ не може да види. Слѣдователно и Духътъ има свой образъ, и душата има свой образъ, и умътъ има свой образъ, и сърдцето има свой образъ, и волята има свой образъ. Образътъ измѣня мѣстото и пространството, въ които човѣшката воля се проявява по единъ или другъ начинъ. Сега, спорътъ, който съврѣменнитъ религиозни хора водятъ, понеже азъ се застъпвамъ за тѣхъ, виждамъ, че всичката спънка, която днесъ съществува, не е въ свѣтскитъ хора. Пжтътъ, който се спъва къмъ Царството Божие, това сж религиознитъ хора. Тѣ сж застанали напрѣдъ въ този пжтъ, и по-нататкъ не отиватъ. Свѣтскитъ хора имъ казватъ: “Вървете напрѣдъ, искаме да видимъ, да разберемъ какво нещо е Богъ”. Тѣ сж застанали, искатъ да наложатъ своитъ възглѣди на свѣта. Че най-първо вие нѣмате образъ за Бога! Единъ великъ художникъ прѣдставлява въ картини идеала на човѣка, като единъ високъ планински върхъ. Около този върхъ всичкитъ хора сж събрани, и всички иматъ желание, всѣки да се качи къмъ този идеалъ, но тѣзи хора сж толкова egoистични, че единъ отъ тѣхъ като тръгне, всички други го хванатъ - върха иска той да заеме. И всички съврѣмени хора се дърпатъ, дърпатъ. И ние съврѣменнитъ хора, ученитъ хора, владици, свещеници, християни, евангелисти, католици, православни, брамини, всички се

теглятъ, отъ толкова милиона години сж все около тази планина, и казватъ: “Такъвъ билъ Господь, онакъвъ билъ Господь, но нито единъ не е отишълъ при Господа.” Като казвамъ, че не е отишълъ, подразбирамъ за тѣзи, които сж наоколо. За да излезешъ отъ туй тържество и да го напуснешъ, трѣбва да минешъ прѣзъ съвсемъ другъ пжтъ, а този пжтъ Христось го нарича “тѣсния пжтъ”. Въ проповѣдитѣ, сто гдѣ е опасността. Сега даже мнозина отъ моитѣ слушатели казватъ: “Слушайте, това тѣй се говори, но не му е дошло врѣмето да се приложи”. Вие сте отлични, по нѣкой пжтъ може да проповѣдватъ по-хубаво отъ мене, но, като дойде до приложението, тѣй: а. . . а. . . спремъ се.

Сега, не мислете, че нѣкой пжтъ, като говоря за вашето богатство, че мене ме интересува туй ваше богатство. Ако е за богатство, азъ имамъ знания, зная всичкитѣ богатства, които сж скрити въ земята; и ако искахъ да парадирямъ като хората, бихъ употребилъ туй богатство, и скъпоценнитѣ му камъни, и златото, и среброто, и електричеството, което се образува отъ земята, и туй, което иде отъ слънцето, и магнетизъма. Ако искаме да влияемъ по този начинъ на хората, ние бихме употребили туй богатство, но тия неща сж отживѣли въ нашия умъ. Разбирате ли? Има нѣща много по-велики, отколкото златото, има нѣща много по-велики отъ всички скъпоцѣнни камъни; има нѣща много по-велики, отколкото електричеството и магнетизма. Да, за съврѣмения свѣтъ златото е единъ импулъс, стимулъ за живота, но въ душата на единъ духовно събуденъ човѣкъ ние отхвърляме златото. Когато искаме да използваме златото, трѣбва да го прѣвърнемъ въ органическо въ нашитѣ мисли, и когато виѣсемъ това злато въ свѣта, ти ще принесешъ полза на човѣчеството. И цѣлото съврѣменно човѣчество, идете днесъ въ Америка, навѣскждѣ казватъ: “Всесиленъ е доларътъ”. Въ България, Славейковъ е казалъ: “Парице, парице, Всесилна царице”. Тамъ на изтокъ казватъ: “Пари, пари”. Идете въ Македония, ще чуете: “Е, пари, пари”. Знаете ли, тамъ въ Македония, хванали единъ евангелски проповѣдникъ Кириасъ, той вече е заминалъ за другия свѣтъ, държали го близо цѣлъ ме-

сѣцъ при себе си, и единъ день го потопили до гуша въ водата, и слѣдъ като го извадили, искали отъ мисионерътъ пари, за да го освободятъ. Та, единъ день, като се събрали тамъ албанци въ гората на ядене, на печено агънце, и тъй както били разположени, проповѣдникътъ рекълъ: “Таманъ добъръ случай да проповѣдвамъ за да се освободя”. Дигналъ си ржката и проповѣдвалъ почти цѣла часть. Главатарътъ турилъ по едно врѣме главата си на гърдитъ и го слушалъ. По едно врѣме той казалъ: “Море пари, пари море. Най-важното е пари. Ние това го знаемъ, но пари, пари ще дадешъ. Като дадешъ, ще те пуснемъ. Затова те хванахме, пари ще дадешъ”.

“Чий образъ е този?”

И сега, ние всички трѣбва да бждемъ послѣдователи. Азъ казвамъ: Отъ моето гледище, свѣтътъ ще се оправди, когато хората почнатъ безкористно да работятъ, безъ пари. Най-първото нѣщо, което искаме, не отъ другитъ хора, но отъ свещеницитъ, отъ проповѣдницитъ, отъ турекитъ ходжи, отъ браминитъ навѣкждѣ въ небето за тѣхъ тъй сж рѣшили: даромъ, даромъ ще работятъ, и тѣ, ще станатъ слуги на човѣчеството. Единъ владику не го е турилъ Господъ да развежда мжже и жени. Туй не е Христовото учение, туй не е проповѣдвалъ Христосъ. Сега православната църква трѣбва да различи кое е Христовото учение, кое е съборното учение. Евангелската църква трѣбва да разрѣши, че Христосъ е глава на тази църква, и въ името на тази глава азъ проповѣдвамъ. Надъ тази глава има друга глава, Тя е Богъ. Свѣтътъ е сега на сждба, и сждбата най-първо ще започне отъ свещеницитъ, отъ проповѣдницитъ, тѣ ще го изпитатъ туй.

“Чий образъ е”, казва Христосъ “този”?

Сега, нѣкои ще кажатъ: “Ама тъй като говорите, нашиятъ народъ не може да се подигне”. Какъ ще се подигне вашиятъ народъ? Ако вие ме слушате, азъ ще ви дамъ единъ моралъ, съ който този народъ може да се подигне. Азъ мога да ви дамъ единъ начинъ за копане и оране, и да благословя тази земя да се получи жито много повече, отколкото сега, но се изисква едно сърдце благородно, единъ умъ просветенъ,

а не единъ опороченъ умъ, какъвто е сега, дидактически, да се надхитряваме. Не, не, ние имаме и други едни доказателства. Ако азъ съмъ сега като всички други проповѣдници, които казватъ, че съмъ на кривия пътъ, ще седна да имъ доказвамъ противното, но азъ ще имъ кажа: Братя, елате, най-първо ще започнемъ, да видимъ кой колко може да издържи. Ще започнемъ всички проповѣдници и свещенослужители въ цѣлия свѣтъ. Ще започнемъ единъ денъ, два, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, послѣ 20, 25, 30, 35, 40 дни. Мислите ли, като дойдемъ до 40 дни, колко владици и колко попове ще останатъ? И тъй, всички онѣзи християни, които върватъ, ще имъ кажемъ: На постъ! Понеже сега се спориха главатаритъ, ще ги видимъ колко дни може да издържатъ. И не само да постятъ, но слѣдъ като постятъ, да бждатъ весели и богри. Не да се показватъ привидно такива, но прѣзъ цѣлото врѣме 40 дни като постятъ, да бждатъ радостни и весели. Тъй трѣбва да бжде! На лицето да се не прояви никаква неблагозарностъ.

И тъй, ще дойдемъ до всички православни, католици, протестанти, да докажемъ коя вѣра е най-права - съ поста. Да кажемъ, че този изпитъ издържаха. Ще кажемъ: не ни коштува много да постимъ. Добре, послѣ ще дойдемъ да раздадемъ имането си. Ще започнемъ да даваме: единъ 1,000 лв., другъ - 2,000, трети 5,000 лв., четвърти 10,000 лв., 20,000 лв. слѣдъ като стане всичко туй, слѣдъ като раздадемъ имането си, тогава ще кажемъ: "Господи, свършихме работата си". Не, ще взѣмемъ по една мотика, ще идемъ на нивата си, и ще кажемъ: "Елате, братко тукъ, ще разоремъ и ще направимъ ниви, ще посадимъ бахчи и дървета, ще започнемъ съ трудъ, и съ потъ на лицето си ще изкарваме прѣхраната си". Не само така, не само ще оремъ и копаемъ, но всички трѣби, които се правятъ въ псалмистъ на Давида, ще ги пѣмъ. Послѣ, онѣзи евангелски пѣсни нѣма въ църква да се пѣятъ, и ние, като излѣземъ, и нашитъ пѣсни и тѣхнитъ пѣсни, та онова лозе, онази нива, онази бахча, на които по този начинъ оремъ и копаемъ, знаете ли какви сладки плодове ще дадатъ. Който яде отъ тѣхъ, боленъ нѣма да бжде. Сега, всички ще кажатъ: "Тия нѣща, това сж утопии". Вче-

ра, казваше единъ приятелъ, че като спорилъ съ едного, послѣдниятъ казвалъ: “Е, споредъ вашитѣ умове, още два милиона години ви трѣбватъ, докато се разбере този човѣкъ”. Не, туй учение е дошло, можемъ да го приложимъ още сега.

“Чий образъ е този?”

Ние трѣбва да създадемъ единъ новъ образъ. По нѣкой пжтъ азъ се спирамъ. Нѣкой човѣкъ дойде, казва: “Кажу ми Истината!” Азъ се спра, въ себе си се спра. Дойде нѣкой човѣкъ, казва: “Кажу ми лошитѣ чърти”. Казвамъ: “Ти искашъ да ти кажа, дали си добъръ или лошъ човѣкъ.” Казвамъ: ако слѣдъ като ти кажа позрѣшкитѣ, и ти се приближишъ до Бога, добре, но слѣдъ като ти кажа позрѣшкитѣ и ти се обезсърчишъ и оттеглишъ отъ Бога, нѣма да ти ги казвамъ. Ти още не си се събудилъ да познавашъ твоесто лице. Но, знайте, че у васъ всѣка душа има заложби, дарби, да прѣсъздаде своя образъ. Сега, у всѣка църква се развиватъ извѣстни центрове. Запримѣръ, у православната църква се развива само сърцето. Отъ това има опасностъ, отъ тамъ се раждатъ тия аномалности, човѣкъ може да стане фанатикъ. Въ евангелската църква се развива ума, а въ католическата развиватъ сърцето и волята. Тамъ човѣкъ трѣбва да се подчинява. Военна дисциплина има тамъ. Тѣ сж военни, тамъ сж хора на волята. Дисциплината на свѣта прѣдъ тѣхната нищо не е. Питамъ: ако се развиятъ нашитѣ сърце, умъ и воля, ние приближаваме ли се къмъ Бога? - Приближаваме се. Но, ако този умъ е насоченъ въ крива посока, какво постигаме ние? Питамъ: защо сж тогава тия борби? Отъ какво произтича тази борба?

Сега, да допуснемъ, за мене нѣкой пжтъ може да се произнасятъ много зле. Това е много правдоподобно. Хубаво, азъ съмъ противникъ, но вие помежду си защо не можете да живѣете? Вие Владици съ Владици защо не можете да живѣете по любовъ? Вие свещеници съ свещеници, защо не можете да живѣете по любовъ? Коя е причината? Сега, разбира се, азъ не трѣбва да се занимавамъ съ Владици и попове, българитѣ казватъ, че който се занимава съ чужди работи, оголѣва. Но сега, принципиално застъпамъ тази логика, да се види, че въ тази лъжа тѣ искатъ да покажатъ, че

Христосъ е съ тѣхъ. Покажете ми лицето на Христа! Азъ го зная това лице, азъ всѣки денъ съмъ Го виждалъ, изявявало ми се е. Въ това лице има благородство! Влиза въ едно село дѣто живѣятъ три попа и 10-ина души учители. Идва единъ пѣтничукъ, похлонва на кѣщата на единия свещеникъ, казва му: “Нѣмамъ мѣсто”. Отива похлонва на кѣщата на втория: “Нѣмамъ мѣсто”. На третия: “Нѣмамъ мѣсто”. Отива прѣдъ домоветъ на учителитъ - сжщо: Нѣмаме мѣсто. Отива най-послъ при единъ беднъ селянинъ, разказва му всичко. “Заповѣдай у дома на гости, такива сж учителитъ и свещеницитъ”. Питамъ: Гдѣ е Христовиятъ образъ? - У този бедния българинъ, тамъ е Христовиятъ образъ. Разбирате ли? Той казва: “Ела, приятелю, ти си мой братъ, азъ не зная това учение, но зная какъ да посрещамъ странници, и да ги угощавамъ. Питамъ сега: Каква е задачата на всинца ни? Ние нали трѣбва да внасяме миръ въ свѣта? Нали трѣбва да бждемъ изразители на Божията Любовь? Но нѣкой ще възрази, ще каже: “Природата не била мирна”. Не, има извѣстна дисхармония. Тази дисхармония, каквато заварватъ, това сж останки отъ минали култури. Ако има наследствени чѣрти, такива извратени чѣрти, това сж останки на човѣшкия животъ. Какъ сж се образували въ природата тия планини? Подъ тия планини сж заровѣни много човѣшки култури. Едно врѣме земята е била рай, но сега хората, съ своя лошъ животъ сж я направили една развалина. Земята не е земя. Господъ трѣбва да прѣстрои тази земя. Едно врѣме, сега единъ поетъ и ми казва: “Ахъ, колко е красива тази земя!” Казвамъ: “Тя е една развалина, но благодарение, че дървета има тукъ-таме, та не се вижда тази развалина, не се вижда всичката грозотия.” И насъ ще ни кажатъ, че земята била красива. Гдѣ е красотата на земята? Азъ бихъ желалъ да ви събуя обувката и тѣй боси да походите, да се качите на едно високо планинско мѣсто, да видите каква е тази красота. Казвате за нѣкой изворъ: “Красивъ е този изворъ. Птички весело чуруликатъ, красивъ е тои!” Казвамъ: “Бихъ желалъ да ви съблъка, че да построите вие тамъ 2-3 часа”. “Чудни цвѣтя”, казвате. Постойте тамъ между тѣхъ 2-3 часа, да видите нѣма ли да се упоите. Въ природата,

въ този образъ има друго нѣщо красиво, което ние не виждаме. Има една невидима рѣчка, която прави това съчетание, което ние правилно схващаме. Ние виждаме неща невидими, това е образътъ Божий, който се изразява въ природата. Нѣкой пжтъ природата ни се вижда по-хубава. Нѣкой пжтъ слънцето, небето ни се виждатъ по-хубави, по-свѣтли, нѣкой пжтъ ни се виждатъ мрачни. Питамъ: Ставатъ ли тия промѣни въ природата? - Не. Това е образътъ Божий. Другъ единъ образъ има, който постоянно дѣйствува. Това е Божествениятъ образъ. И когато ние не живѣемъ добре, хвърляме една сѣнка, и този образъ го виждаме мраченъ и сериозенъ. Спрешъ се при едно дърво, то ти казва: “Слушай, ти защо взе кравата на онази вдовица, ти плаче, знаешъ ли това?” Спрешъ се при нѣкой изворъ, той ти говори: “Слушай, ти пишешъ отъ мене, но онзи денъ ти обра брата си и го уби, азъ съжалявамъ, че влизамъ въ тебе”. Но, азъ съмъ жаденъ. Ти като пишешъ отъ този изворъ, върнешъ се дома, казвашъ: “Съвестта ме бори”. И сега, като се върнемъ, казваме: “Съвестта го бори - това-онова.”

“Чий образъ е този?”

И послѣ, философствуватъ, какво нещо е съвестъ, това-онова. Тия мисли, които сега ни занимаватъ, тия желанія, които сега ни занимаватъ, тия дѣйствия, които сега ни занимаватъ, на кого сж тѣ? На Бога ли сж? За примѣръ, азъ не съмъ срещналъ още едно общество, дѣто хората, като нѣкои стоици да стоятъ, да гледатъ съ снисхождѣние на другитѣ. Даже у най-религиознитѣ хора виждамъ едно користолобие. Казватъ: “Той не знае да говори”. Ами кой знае да говори? “Той не е идеаленъ”. Ами кой отъ насъ е идеаленъ? Знаете ли какво азъ разбирамъ, когато имамъ онзи Божественъ миръ, онова Божествено благоволение, онази висша Любовь, онази висша интелигентностъ, и когато азъ чувствавамъ, че съмъ въ връзка съ васъ, и вие сте въ връзка съ мене?

Сега, като ме слушате, вие казвате: “Покажи ни единъ начинъ, какъ да подобримъ живота си, какъ да добиемъ хлѣбъ?” Нѣма защо, не е въпросътъ за хлѣба! Хлѣбътъ е осигуренъ, въздухътъ е осигуренъ, водата е осигурена,

кжщитѣ ви сж осигурени, всичко ви е осигурено.

Христостъ казва: “Чий е този образъ?” - На Кесаря. Дайте го на Кесаря! Ако моятъ образъ е свещенъ, божественъ, азъ всѣкога ще го покажа, ще го дамъ въ изобилие, да видите какъвъ е Божествениятъ образъ. Този образъ се напечатва навсѣкждѣ, нищо нѣма да се изгуби отъ него. Той нѣма да се изгуби никога. Азъ ви казвахъ въ единъ мой преводъ, че законътъ въ другия свѣтъ е такъвъ; въ другия свѣтъ нѣма кражби. Каситъ на хората тамъ сж отворени, и хората, отъ тукъ, които отиватъ за онзи свѣтъ, като надникнатъ тамъ, видятъ една торба, скриватъ я. А онѣзи тамъ, видятъ ги, и се подсмиватъ. Тѣ отидатъ на нѣкое скрито мѣсто, оставятъ я тамъ. Послѣ, тя се дигне прѣзъ въздуха, и отиде на мѣстото си. Десетъ пжти се дига и слава. Вашиятъ образъ, нажждѣто и да отивате, той е Божественъ. Вие ще го видите въ всѣки вашъ животъ. Казвате: “Какъ ще може толкова много души да живѣятъ заедно?” Да, всички човѣшки души, 60 милиарда сж тѣ, всички могатъ да се събератъ, да живѣятъ въ една черупка, и да бждатъ всички щастливи. Всички тия души могатъ да се разпрѣснатъ въ цѣлия космосъ, и слѣдователно, тѣ знаятъ законитѣ да се разширяватъ и смаляватъ. Човѣкъ, който има туй знание, това е вжтрѣшна хармония. Ти можешъ да се смалишъ и да бждешъ щастливъ, а можешъ да се разширишъ и да бждешъ нещастенъ. Не, ще бждешъ щастливъ и въ едното, и въ другото състояние.

И тогава, казва Христостъ: “Чий е този образъ?” Вижте какъвъ е образътъ на единъ вълкъ! Ние ясновидцитѣ виждаме, човѣкъ отвѣнка има човѣшки образъ, а отвжтрѣ - нѣма, не е съ човѣшки образъ. Ние мълчимъ. Сега, това състояние, за въ бждеще, ще дадемъ, за примѣръ, фотография на единъ владику, или на който и да е, отвѣнка ще фотографираме лицето му, туй благородното, а отвжтрѣ астралното му лице ще е като на вълкъ. Отвѣнка благовиденъ, а астралното му лице, като на вълкъ, като на една котка. Вие ще кажете: “А”! Е, отивате въ този свѣтъ, ще си видите фотографията. Не само тѣ, но и вие, и който и да е.

“Чий е този образ?”

И разбира се, нѣкои сѣдятъ, казватъ: служатъ на Господа. Но, да се служи на Господа, знаете ли какво е това? Когато дойде до васъ, да нѣмамъ абсолютно никаква задна мисль да ви използвамъ; да имамъ всичката тази любовъ; като ви видя, да ви пожелаая всичкото добро, и ако у васъ не се е събудило съзнанието да се помоля за васъ, да кажа: “Братко, слушай, отвѣнка си много красивъ човѣкъ, но отвѣтрѣ не си”. Най-първо, ти не можешъ да превърнешъ вълка. Вълкътъ, ако знае законитѣ, не може да се превърне въ човѣкъ, но той трѣбва да се превърне въ овца. И Христосъ казва: “Вълкътъ трѣбва да се превърне въ овца, а послѣ, овцата постепенно ще се превърне, ще добие човѣшки образъ.” И дѣйствително, като разгледаме главата на вълка, вълкътъ си има отбѣлѣзани мѣста, че е вълкъ. Благодарение на това френолозитѣ иматъ голѣма заслуга. Тѣ като взѣматъ единъ черепъ, напълно могатъ да опишатъ чъртитѣ и способноститѣ. Въ Англия, въ Америка има много такива френолози. Които искатъ, нека отидатъ въ Америка, азъ ще имъ дамъ агреситѣ. Ще имъ дамъ моитѣ показания, затворени въ единъ пликъ, понеже прѣдварително нѣма да ми вѣрватъ, и ще имъ кажа: “Идете въ Америка, въ Германия, въ Англия, въ Италия, въ Индия, навѣтъкждѣ кждѣто искате и като се върнете, ще сравните тѣхните показания съ моитѣ, и ще видите съгласни ли сж”. Науката навѣтъкждѣ говори едно и сжщо. И затуй ние се стремимъ къмъ Любовьта. Любовьта къмъ Бога е една велика наука. Най-първо трѣбва да познаемъ Бога въ свѣта, а то значи, че ние трѣбва да развиемъ своето лице, а послѣ ще развиемъ всичкитѣ свои дарби. Художници ни трѣбватъ насъ сега! Гдѣ сж онѣзи велики художници? За сега имаме много художници, но знаете ли въ какво седи великото художество? Нѣма човѣкъ, който да е нарисувалъ едно ангелско лице. Христосъ отъ 2,000 години Го рисува, и не сж го нарисували още право. Не, образътъ на Христа до сега никой не Го е нарисувалъ - нѣрде Шамъ, нѣрде Багдатъ. Азъ гледамъ образа на Христа и тѣхниятъ образъ, който сж нарисували тѣ, но това не е Христосъ, туй е измислялъ художника. Послѣ, въ

музиката. Гдѣ е онази музика? Сега е дошълъ въ София единъ великъ музикантъ - американецъ, за великъ минава, той свири много хубаво, много хубава техника има, но при едно развито музикално ухо ще се забѣлжватъ, че тамъ има извѣстни дисонанси. Навсѣкждѣ това нѣма да го забѣлжатъ, но ухото на единъ светия, на единъ ангелъ ще забѣлжи тия дисонанси. Значи, има нещо още по-велико. Онази Божествена музика като я чуешъ, ще забравишъ всичко, и като се върнешъ дома си, при жена си, ще кажешъ: "Въпросътъ е свършенъ съ мене, отсега нататкъ ще служа на Господа, ще се простя съ хората". Апостолъ Павелъ се моли, плака, казваше: "Господи, госта сж моитѣ тръне". Най-послъ, за да му покаже Господъ, че му е необходимъ този трънъ, прати го въ третото небе, въ това училище, тамъ да чуе музика, и като се върна, каза: "Око не е видѣло, и ухо не е чуло онова, което Богъ е приготвилъ за онѣзи, които Го любятъ. И отъ сега вече не живѣя въ седмата глава, а въ осмата". И друга песнь нѣе Павелъ.

И слѣдователно, азъ бихъ желалъ, всички вие, като Павла да отидете на небето. Ще кажете: "Може ли?" - Може, всѣки единъ отъ васъ може. Христосъ е готовъ да ви вземе на небето, да присѣствувате тамъ, и като се върнете, като Павла ще говорите. Вие казвате: "Какъ, ти сериозно ли говоришъ, ами че не знаешъ ли, че ние не можемъ да отидемъ? Че послъ, ние не сме готови!" Какъ, отъ 2,000 години не сте готови за единъ концертъ! "Ние", казвате, "сме много голѣми грѣшници". Това е една измама на черната ложа. Грѣшници, грѣшници! Не, ние сме хора, които любимъ Бога. Нищо повече. Насъ да не ни забавляватъ съ това, че сме грѣшници.

"Чуй е този образъ?"

Ние трѣбва да имаме едно правилно схващане за нещата. Ние съврѣменнитѣ хора учимъ една философия, която нѣма нищо общо съ онзи възвишенъ и идеаленъ животъ. Ако азъ взѣма едно житно зърно въ ржцѣтъ си, и го миямъ отъ една страна отъ друга страна, и го цѣлувамъ, мислите ли, че то ще познае моята любовъ? Не, това сж зальгаки. Мога да го цѣлувамъ, и да го разваля, нищо да не

излезе отъ него. Любовъ отъ вжтрѣ! Ето въ какво седи. Ще го взѣма, ще го туря въ хубава почва, ще го залѣя, ще го зарадя, ще го поливамъ, и тогава житното зърно ще разбере моята любовъ. Щомъ поникне, то ще се зарадва, и ще каже: “Азъ съмъ ти много благодаренъ, виждамъ сега слънцето много добре, колко ти се радвамъ”. Сега, нѣкои отъ васъ идватъ при мене, казватъ: “Учителю, искамъ да бъдемъ щастливи”. Казвамъ: “Всѣки отъ васъ може да бъде щастливъ”. Два прѣста ще му туря отгоре прѣстъ. Най-първо, като пулето въ яйцето, ще прѣтърпите вжтрѣшни страдания, ще се разпукате, ще си покажете главичката отвънка, нагоре къмъ слънцето. Като у Павла, пропукване ще има, и ще отидете въ небето. Този е истинския образъ, който можемъ да създадемъ. Вие можете да запалите милионъ свѣщи въ църквата, нищо нѣмамъ противъ. Това е само едно приготвяне. Може да направите хиляди поклони прѣзъ цѣлия си животъ, това е само едно приготвяне. Може да разгадете вашето имане, и това е едно приготвяне. Ако въ вашата душа не дойде Този Великиятъ обръзъ на Любовта, туй Велико съзнание, че си въ свръзка съ най-Великото, най-разумното, най-интелигентното същество, съ Бога - да съзнаешъ, че въ ума ти, въ душата ти съществува само една мисълъ, че си въ свръзка съ Бога, тогава, който и да би ти казалъ: Ти ли си този, който можешъ да се мѣришъ съ Бога, ти ще кажешъ въ себе си: “Азъ зная, азъ зная, съ Бога всѣки може да се свѣрже.” Ние живѣемъ въ Бога и се движимъ въ Бога, само че се изисква отъ насъ ние да се пробудимъ, да Го възприемемъ въ себе си, и да имаме туй съзнание.

Ето какъвъ е законътъ. Спрете се, направете единъ малък опитъ, и знаете ли какво ще почувствувате? Сега, азъ казвамъ на онѣзи отъ васъ, които ме слушате: Не се страхувайте, оставете вашата философия, не казвайте че не сте готови, че не сте приготвени. Този методъ е единъ естественъ методъ, това е единъ малък, микроскопически опитъ, но като е вѣренъ мой, всичкиятъ други неща вие сами ще си ги намѣрите, нищо нѣма да изгубите.

Вие ще се спрете за една минута въ себе си, и ще ка-

жете тъй: Господи, азъ съмъ готовъ сега да изпжля Твоята воля, но ще подразбирашъ тази велика воля, която движи всичко живо въ свѣта. Подъ “всичко живо въ свѣта”, ще подразбирашъ не само хората, но всичко въ свѣта. “Господи, ако съмъ намѣрилъ благодатъ прѣдъ Тебе, въ името на Твоята Любовь, въ името на Твоята Мждрость, и въ името на Твоята Истина, нѣка почувствувамъ Твоята радостъ.”

И знаете ли какво ще стане съ васъ? Вие ще почувствувате въ себе си единъ свещенъ трепетъ, такъвъ, какъвто никога не сте почувствували, и ще олекнете. Като излѣзете навънка, всички онѣзи утайки на умраза, на съмнѣния, на раздори, всичко туй ще слети отъ васъ, и вие ще се устѣтите възродени, ще бждете готови за всѣка една работа. Ако ти си богатъ, ще кажешъ: “Сега зная какъ да живѣя”.

Сега, не искамъ да си играя съ чувствата на никого. Тия чувства сж свещени, и когато човѣкъ има тия чувствувания, тѣ сж най-свещенитѣ чувства, които човѣкъ може да опита. Това е идеалътъ, къмъ който можемъ да се стрѣмимъ; той е, който може да обнови всичкитѣ млади. Ами че тъй! Вашитѣ лица трѣбва да бждатъ дѣствени. Вие, като се върнете дома, обърнете се, огледайте се, дали имате тия дѣствени лица, тази дѣственостъ, тази чистота - не какво сте били, а какво ще станете. Вие можете да станете дѣствени въ единъ моментъ. Кажете: “Господи, тури ме въ твоята топлина отъ 35 милиона градуса на Твоята Любовь”. И Господъ, като те потопи въ този огънь, ти ще бждешъ чистъ, като кристалъ, и нѣма да има помѣтъ отъ твоитѣ грѣхове, и всичкитѣ твои дѣйствия на миналото ще изчезнатъ. Ще бждешъ тогава една мома или единъ момѣкъ на 33 години, който ще знае да разрѣшава всички велики въпроси. И тогава нѣма да плачете. Нѣкому се счупила колата, плаче. Минаватъ покрай него: Е, хайде тогава да му съберемъ малко пари. Минаватъ други - утѣшаватъ го. Минавамъ азъ: Какво има, братко? - Не плачи, дай триона, изваждамъ теслата си, започвамъ. Казвамъ му: Не бой се, нѣма какво да се плаче, въ половинъ часъ ще

се поправи твоята кола, ще тръгне. Нѣма защо да се плачи. Който не знае да поправя, той ще плаче. Не, ще взѣмеш триона, и ти, и онзи, ще я поправите. Вие, като се обръщате къмъ Бога, плачете ли? Ще се плачи. Има нѣкои, които не сж разбрали туй изкуство да плачатъ. Не, има единъ свещень плачъ. Това не е подигравка. Той е плачъ - какъ да не сме знаели тази велика Истина! Гдѣ е тази велика Истина?

И азъ се обръщамъ сега къмъ васъ: слушайте, младо поколение, герои се изискватъ сега отъ васъ! Азъ бихъ желалъ сега отъ васъ да се създадатъ моме и момци съ диамантена воля и кристални добродѣтели. Сега съ всинца ви искамъ да направя единъ опитъ, да ви потопя въ 35 милиона градуса на Божествената Любовь, и като се върнете, да покажете на всички тия религиозни хора, на този народъ, какво нещо е религия, и какво нещо е животътъ въ Бога. И единъ денъ, като извадя тия младитъ, ако сж живи тия старци, ще ги посетя, да ги видятъ. И тия 16 души владици и тѣхъ ще ги туря на този 35 милиона градуса огнь, и като ги извадя, ще ги питамъ: Кой владику си ти? Нѣма да има нито софийски, нито видински, нито варненски, България ще остане безъ владици. Ние страдаме отъ много владици. Намъ ни трѣбва само единъ владику - владику на Любовта. Единъ свещеникъ ни трѣбва, а всички други ще бждатъ братя. Нищо повече!

Това е учението, което Христосъ проповѣдвалъ. Христосъ, Който е живъ, това е проповѣдвалъ, не иска да лъжа.

Сега, моятъ тронъ е малко. . . . това показва, че трѣбва да се въодушевимъ да дадемъ на свѣта единъ тронъ, всички може да се претопимъ. Сега туй нѣма да стане на сила. Нѣкой отъ васъ, понеже ви обичамъ, нѣма да се поцѣрмоня, ще ви взѣма, и хайде вжтрѣ въ ретортата. Въ туй отношение вие може да плачете, но нали искате? Азъ зная, ще го направя, и ще ми благодарите. Туй учение, което ние проповѣдваме, поставяме го на единъ реаленъ опитъ. То е вече за онѣзи напръднали души въ които съзнанието се развило. Не искамъ нѣкои отъ васъ да се оплакватъ. Азъ искамъ, мжже и жени да се обичатъ. Запримѣрь, азъ взѣма

мжжа и го туря въ 35 милиона градусенъ огънь на Божията Любовъ. Ние проповѣдваме една Любовъ, която може да преобрази всичко, да разрѣши всички мжнотици на сегашния животъ. Съ този огънь ще направимъ нещо отъ него. Нѣма ли тази топлина. . . Ние проповѣдваме една Любовъ, която може да разрѣши всички мжнотици, които сега сжществуватъ. Чудно е! Нѣкои идватъ тукъ и казватъ: “Заблудиха ни насъ!” Не, вие доброволно се заблудихте. Ако нѣкой се е заблудилъ, ако нѣкой се е оцетилъ, нѣка дойде, и ако има щета, ще му платимъ. Ако колата му се е счупила, ще я направимъ. Ние проповѣдваме едно Божествено учение. Не само азъ го проповѣдвамъ това, то се проповѣдва отъ хиляди, хиляди сжщества, невидими за васъ. Какъ да ви го докажа това? Ще кажете: “До тукъ хубаво проповѣдаваше, но отъ тукъ нататъкъ: “Нѣкой пжтъ, като проповѣдвамъ, не засягамъ този въпросъ. Аѣкариѣ ще кажатъ: “Ето, мръдна му се дѣската”. Знаете ли, като казвамъ, “мръдна”, на какво мяза? То ще мяза, имаше единъ разказъ за единъ проповѣдникъ, който като проповѣдвалъ, обичалъ да прѣвѣличава нещата. Единъ день разказвалъ за Самсона, който хваналъ 300 лисици, и ги вързалъ дѣтъ по дѣтъ за опашкиѣ, като имъ турилъ по една свѣщъ. Казвалъ: “Опашкиѣ на тия лисици били дълги, имали по три метра дължина.” Турилъ той единъ свой приятель близо до себе си, та като говори, да го корегура. Казвалъ: “Три метра дължина”. Приятельтъ му само си помръдвалъ прѣста, и той скѣсявалъ. Скѣсявалъ, скѣсявалъ, дошълъ да половинъ метъръ дължина, на опашкиѣ. Казва: “Повече нѣма да скѣсявамъ”. Не, ние не казваме, че 3 метра сж дълги опашкиѣ имъ. Питамъ ви: Вие забѣлѣзали ли сте психологически слѣдния фактъ? Тръгнете отъ дома си, връщате се. Защо? Нали сте рѣшили? - Върнахъ ви с нѣкой отъ пжтя. Легнете да спите, нѣкой сънь ви дошълъ, стрѣскаме се, не можете да спите. Казвате: “Сънувахъ единъ лошъ сънь”. “Ами че какъ тъй?” Ти такъвъ човѣкъ, такъвъ юнакъ, отъ сънь плашишъ ли се? Значи има нещо, което те плаши? Има нещо, въ свѣта по-сиано, отколкото съвременния човѣкъ.

Казва Христосъ: “Чий е този образъ”?

Сега Христосъ се обръща и пита: Чий е този образ, на Бога ли е?

И азъ бихъ желалъ, между насъ, всички ние да имаме този образъ.

Азъ бихъ желалъ всички онѣзи хора да се познаемъ само по дадената дума. Кажешъ нещо - да бжде точно тъй, както Богъ е точенъ. Да бждешъ справедливъ, тъй както Богъ е справедливъ. Да бждешъ чистъ, тъй, както ангелитъ сж чисти. И да бждемъ тъй готови за работа, както светиитъ сж всѣкога готови.

Сега, всичкото заблуждение е тамъ, че ние седимъ и чакаме любовъ единъ отъ другъ. Не очаквайте любовъ единъ отъ другъ. Отворете сърцето си къмъ Бога, понеже Богъ живѣе и тогава Той ще се прояви въ хората. Защото хората, това сж множеството на Бога, а вие, за да разбѣрете хората, трѣбва да търсите Единния. Богъ живѣе въ хората; Богъ се изявява на хората като множество, а ние, за да разбѣремъ множеството, Бога, трѣбва да търсимъ Единството. И като Го намѣримъ, само тогава, като хора, ще можемъ да се разбѣремъ.

Сега, азъ се приближавамъ къмъ васъ чрѣзъ Бога. Азъ, като ви гледамъ нѣкой пжтъ, много добре разбирамъ вашето положение. Запримѣрь, нѣкой пжтъ ви казвамъ да си раздадете имането. Азъ зная на какво ще се изложите вие. Че нѣкой отъ васъ, като раздаде имането си, ще му мръдне дѣската. Че за това се изисква мислене, мислене, мислене и чувства цѣла нощъ. Не е само да го направишъ. Въ замѣна на това се изисква и друго нѣщо да се даде. Защото, Павелъ казва: "Ако раздамъ имането си, а Любовъ нѣмамъ, нищо не струвамъ". Като придобиешъ Любовта, само тогава раздай имането си. Щомъ дойде Любовта, ти ще раздадешъ имането си, защото Любовта струва повече, отколкото всичкото имане. И тогава ти може да си най-богатия човѣкъ въ свѣта. Знаете ли какво ще е, ако придобиемъ Божията Любовъ? Знаете ли, че ако азъ дойда при васъ съ Божията Любовъ, и вие имате автомобилъ отъ желязо, като го пипна, ще стане само злато. Пипна една вилушка, само злато става. Но ние имаме и друга сила, че като пипна зла-

щото ви, ще стане на желязо. Да, можемъ да прѣвръщаме нещата. Та, сега, онѣзи мислятъ, че ние, които проповѣд-ваме това учение, нѣмаме сили. Не, ние всичко можемъ да направимъ, но не искаме да си служимъ съ оружия. Това е най-глупавото нещо. Има неща по-силни отъ оружията, това сж мислитъ, чувствата, волята. Съ тѣхъ можемъ да воюваме, но така нѣма да се биемъ. Свѣтътъ нѣка воюва по този начинъ, не ги обвинявамъ тѣхъ. Но, казвамъ: Онѣзи, които поддържатъ Христовото учение, тѣ да поддържатъ войната, този глупавъ начинъ за воюване - това е непростима грѣшка.

“Не убивай” - казва Моисей. А Христосъ казва: “Всѣ-ки , който и да е, не само не убивай, а въ мисълта си да се не гнѣви на брата си”. Ние казваме: “Въ сегашното врѣме ние ще хранимъ къмъ брата си най-възвишенитъ и най-благо-роднитъ мисли и чувства.” Това не е упрѣкъ. Ще кажете: “Тѣй като казвашъ, осждашъ ни”. Не, това е едно правило, което важи и за мене, и заради васъ. Богъ, който е създалъ свѣта, иска да живѣемъ по този начинъ - въ миръ и съгласие. Не живѣемъ ли тѣй, Той е тѣй строгъ, Той ни подвѣжда подъ единъ кармически законъ, и който не спазва закона, който е прѣстѣпилъ, съ милиони години може да изкупва тия грѣшки на своето минало.

“Чий е този образъ?”

Сега, ние трѣбва да се обърнемъ и да потърсимъ образа на Любовта. Този образъ като влѣзе въ насъ, ние ще имаме миръ.

Сега, колко отъ васъ сте готови да влѣзете въ тази топлина? Ще кажете: “Готови сме вече”. Да, азъ вѣрвамъ, че сте готови, но не сте точни. Ако закѣсите половинъ минута, ще изгубите условията. Въ този огънь ще влѣзете точно на врѣме, и точно на врѣме ще излѣзете. Има светици, които сж живѣли по 20 години въ пустинитъ, и сж молили да намѣрятъ този промѣждутѣкъ, да намѣрятъ тѣхното врѣме, да влѣзатъ въ този огънь. Небето се отваря и затваря, и като се отвори, нѣма много да мислишъ, ще влѣзешъ, ще влѣзешъ и паша ще намѣришъ.

“Чий е този образъ?”

И пакъ ще остане мисълта у васъ: дали туй нещо, което се разправя е вѣрно или не? Направете опита, който ви казвамъ. Нѣма нищо по възвишено, по-идеално отъ това, човѣкъ да се свѣрже само съ една майка, да преживѣе това, и всичкиятъ му животъ ще бѣде осмисленъ. Като се върне на земята, земяниятъ му животъ ще бѣде осмисленъ, и прѣзъ цѣлиятъ му животъ неговото лице ще свѣти, и ще каже: “Да, азъ зная, азъ бѣхъ на едно мѣсто, и никога нѣма да изгладя тази картина.” Който има тази картина, ще приеме този образъ. Има ли този образъ вжтрѣшно, той ще приеме тази картина. Имаме ли този образъ, ние сме идеални. Азъ пи-тамъ: Същото нѣщо не е ли, я вижте онзи момѣкъ, който носи образа на своята възлюблена, колко е кротѣкъ, мило навѣсѣждѣ. Рано става, пише поезия, музика учи. Ами че той носи образа на една мома! Мислите ли, че когато Богъ влѣзе, че Неговия образъ нѣма да произвѣде по-велики неща въ душата. Има друга сила по-велика отъ това! И когато момата търси Любовта, тя търси този свещенъ образъ. И когато момѣкътъ търси Любовта, той търси този свещенъ образъ. Всича ние търсимъ този свещенъ образъ. Ще кажете: “Да, този образъ е на моя възлюбленъ, възлюбениятъ на моята душа. И като го имашъ, животътъ е свещенъ; и като го имашъ, животътъ е радостъ, животътъ е пѣснь, музика, богатство. Нѣма ли този образъ. . .”

Придобие ли този образъ, стомахъ нѣма да ви боли, глава нѣма да те боли, ишиасъ нѣма да имашъ, сърдечене нѣма да имашъ, изкривяване на грѣбнака нѣма да имашъ, подлудяване нѣма да имашъ. Хората подлудяватъ. Защо? - Защото нѣматъ този образъ, свѣщенииятъ образъ трѣбва да се придобие отъ всички! Трѣбва да се проповѣдва сега тази положителна, Божествена наука.

Ето, азъ зная, че въ скоро врѣме въ България, четири хиляди и четиристотинъ и четирдесетъ и четири души още прѣзъ тази година ще влѣзатъ въ този свещенъ огнь, и когато тѣ влѣзатъ и излѣзатъ, България ще мяза, знаете ли на какво ще мяза? Ще мяза, азъ ще спра тукъ, ще замяза на нѣщо. И тѣ като влѣзатъ, слѣдъ тѣхъ ще се отвори друга една врата и други ще влѣзатъ. Слѣдъ тѣхъ - други. Ще

почнатъ. Тия българи, които влѣзатъ и излѣзатъ, като се връщатъ назадъ, да ги видите! Ще кажатъ: “Това сж то българи!” Кои българи? - Които сж минали прѣзъ 35 милиона градуса на Божествената топлина.

И сега, азъ ви поздравлявамъ, между васъ има нѣкои, които скоро ще минатъ прѣзъ този свещенъ огънь, и като го опитатъ и се върнатъ, азъ ще ви кажа, както Христосъ каза на Петра: “И ти като се обърнешъ, утвърди твоитѣ братя, обърни ги”. “Чий е този образъ”? Този образъ е свещения образъ на Нашия Баща, Които ни е далъ вечния животъ. Той е свещения образъ на онази велика и безгранична Любовь и Той е свещения образъ на онази велика и безгранична Мъдростъ, Той е свещения образъ на онази велика неизказана Истина, Която озарява всички животъ въ себе си, и радва не само насъ, но и цѣлото небе, радва и сърцата на всички ангели. Това е онзи образъ на туй новото възкресение. Всички ще се стремите, и у васъ ще има всичкото желание. Смелостъ и рѣшителностъ!

И запита Христосъ: Чий е този образъ?

Образътъ на този свѣтъ прехожда, а образътъ Божий влиза въ свѣта!

Сега, азъ поздравлявамъ тия 4,000 и 400 и 40 и 4 души!

Беседа, държана на 15 априлъ,
1923 г. недѣля, 10.30 ч. с.

СЪДЪРЖАНИЕ

14. И отвори устата си, та ги поучаваше - 7 януарий 1923 год.	5
15. Но да бжде рѣчѣта ви: Ей, ей; Не, не; - 14 януарий, 1923 год.	31
16. И каквото развържете на земята, развързано ще бжде на небето. - 21 януарий, 1923 год.	58
17. Кое е това ново учение? - 4 февруарий, 1923 год.	86
18. Ако синътъ ви освободи, ще бждете свободни. - 11 февруари, 1923 год.	111
18а. Свѣщенното правило. - 11 февруари, 1923 год.	135
19. Не дойдохъ да разруша, но да изпълня. - 18 февруарий, 1923 год.	142
20. Господи, да се отворятъ очитѣ ни! - 25 февруарий, 1923 год.	172
21. Видѣхме Господа - 11 мартъ 1923 год.	194
22. Тримѣ допирни точки. - 22 мартъ 1923 год.	222
23. Пробуждане на човѣшката душа. - 25 мартъ, 1923 год.	232
24. Защо сте тѣжжни? - 8 априлъ, 1923 год.	259
25. Чий е този образъ? - 15 априлъ 1923 год.	284

Учителятът Беинса Дуно

ПОУЧАВАШЕ ГИ

(негълани бесѣди: 7.I.-15.IV.1923 год.)

© ИК "Жануа '98"

(тел.: 9 893 897, факс: 9 87 87 30)

Предпечатна подготовка: екип Стара Загора

Първо издание, София 2002

ISBN 954-9589-62-5